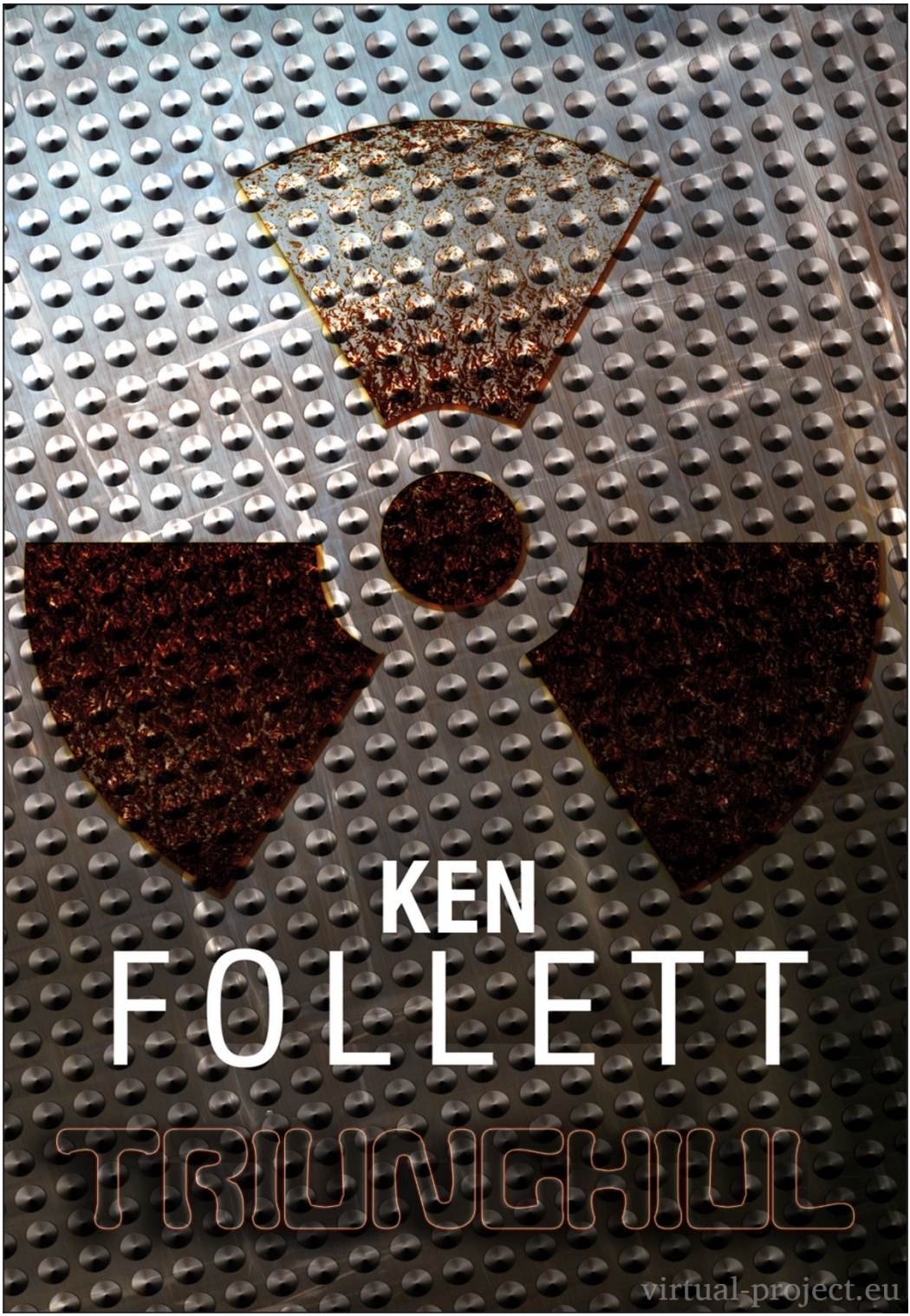

virtual-project.eu

KEN FOLLETT

TRIUNGHIUL

Original: *Triple* (1979)

Traducere din limba engleză de:
LINGUA TRADOM

virtual-project.eu

2018

„Trebuie apreciat faptul că singura parte dificilă din construirea unei bombe atomice de orice fel este pregătirea unei provizii de material fisionabil având puritatea potrivită; proiectarea bombei în sine este relativ uşoară...”

Enciclopedia Americană

Prolog

A existat o vreme, o singură dată, când ei s-au aflat toţi la un loc.

S-au întâlnit cu mulţi ani în urmă, în tinereţe, înainte să se întâmple toate acestea, dar acea întrevedere şi-a lăsat amprenta de-a lungul deceniilor.

Mai exact, era prima duminică din noiembrie 1947 şi fiecare dintre ei i-a cunoscut pe toţi ceilalţi – într-adevăr, pentru câteva minute, toţi s-au aflat în aceeaşi încăpere. Unii dintre ei au uitat imediat feţele pe care le-au văzut şi numele rostite în timpul prezentărilor oficiale. De fapt, unii dintre ei au uitat complet ziua respectivă, iar când aceasta a devenit atât de importantă, douăzeci şi unu de ani mai târziu, ei doar s-au prefăcut că-şi aminteau; au privit atent fotografii estompate, şoptind aluziv: „Ah, da, desigur”.

Acea întâlnire matinală a fost o coincidenţă, însă nu una prea surprinzătoare. Cei mai mulţi erau tineri şi capabili, meniţi să deţină puterea, să ia decizii şi să facă schimbări, fiecare în felul său şi fiecare în ţara lui. Oamenii de genul lor se cunoşteau în tinereţe în locuri precum Universitatea Oxford. Mai mult, când se întâmplau toate *acestea,* cei care nu erau implicaţi de la început erau atraşi doar *pentru că* i-au cunoscut pe ceilalţi la Oxford.

Şi totuşi, la vremea respectivă, nu părea a fi o întâlnire istorică. Era doar o simplă recepţie, într-un loc unde se organizau prea multe astfel de reuniuni (fără suficiente cocktailuri, ar adăuga studenţii).

Era o întâlnire neinteresantă. Mă rog, aproape.

•

Al Cortone bătu la uşă şi aşteptă în hol, ca să-i deschidă un mort.

Bănuiala că prietenul lui era mort se transformase în certitudine în ultimii trei ani. Mai întâi, Cortone auzise că Nat Dickstein fusese luat prizonier. Spre sfârşitul războiului, începuseră să circule zvonuri despre ceea ce păţeau evreii în lagărele naziste. Apoi, într-un final, adevărul cumplit ieşise la

suprafaţă.

De partea cealaltă a uşii, o fantomă împinse un scaun pe pardoseală şi traversă şontâc-şontâc încăperea.

Brusc, Cortone începu să aibă emoţii. Dacă Dickstein era invalid? Dacă devenise instabil mental? Cortone nu ştiuse niciodată cum să se comporte faţă de schilozi sau de nebuni. El şi Dickstein fuseseră foarte apropiaţi, doar pentru câteva zile în 1943, dar cum era, oare, Dickstein în acel moment?

— Salut, Nat! îl salută Cortone după ce uşa se deschise.

Dickstein se holbă la el, sceptic şi nevenindu-i să creadă, pe urmă se lumină la faţă, zâmbi larg şi exclamă cu accentul lui britanic caraghios:

— Dumnezeule, ia te uită cine-i aici!

Cortone zâmbi la rândul lui, uşurat. Îşi strânseră mâinile şi se bătură pe spate, apoi schimbară câteva replici în jargonul milităresc, doar din plăcere. Pe urmă Cortone fu invitat înăuntru.

Locuinţa lui Dickstein era alcătuită dintr-o încăpere cu tavan înalt, într-o casă veche, dintr-un cartier sărac al oraşului. În cameră se aflau un pat simplu, făcut cu grijă, în stil milităresc, un dulap vechi şi greu din lemn negru, o comodă asortată şi o masă plină cu cărţi, aşezată în faţa unei ferestruici. Lui Cortone i se părea că odaia era sărăcăcioasă. Dacă ar fi locuit acolo, ar fi adăugat nişte obiecte personale, ca să-i confere încăperii ceva din personalitatea lui: fotografii cu familia, suvenire de la cascada Niagara şi din Miami Beach, trofeul de fotbal obţinut în timpul liceului.

— Sunt foarte curios, cum ai dat de mine? întrebă Dickstein.

— Trebuie să mărturisesc că n-a fost uşor, răspunse Cortone pe când îşi scoase haina uniformei şi o aşeză pe patul îngust. Mi-a luat aproape toată ziua de ieri.

El ochi singurul fotoliu din încăpere. Ambele braţe erau înclinate într-o parte într-un mod ciudat, un arc ieşea prin crizantemele şterse, imprimate pe material, iar în locul piciorului care lipsea fusese aşezat un exemplar din cartea *Theaitetos* sau *Teetet,* de fapt, un dialog al lui Platon aparţinând perioadei de bătrâneţe a filosofului Greciei antice.

— Pot şedea şi oameni în el?

— Nu şi cei care au rang mai înalt decât sergentul. Însă...

— Aceia oricum nu sunt oameni.

Râseră amândoi: era o glumă mai veche. Dickstein aduse un

scaun din lemn de la masă şi-l încălecă, măsurându-l din priviri pe prietenul lui.

— Te-ai îngrăşat.

Cortone se mângâie încet pe pântece.

— Se trăieşte bine în Frankfurt – ai ratat demobilizarea, replică el, apoi se aplecă în faţă şi-şi coborî vocea, ca şi când ceea ce urma să spună ar fi fost confidenţial: Am câştigat o *avere.* Bijuterii, porţelan, antichităţi – toate cumpărate pentru ţigări şi săpun. Nemţii mor de foame. Partea cea mai bună este că fetele sunt dispuse să facă orice pentru o bomboană de ciocolată.

Se lăsă pe spate, aşteptându-se ca Dickstein să râdă, dar acesta îl privea cu o expresie serioasă întipărită pe faţă. Deconcertat, Cortone schimbă subiectul:

— Tu însă numai gras nu eşti.

La început, fusese atât de uşurat să-l vadă întreg pe Dickstein şi zâmbind la fel ca odinioară, încât nu-l privise cu atenţie. Dar în clipa aceea îşi dădea seama că prietenul lui era mai rău decât dacă ar fi fost slab: arăta epuizat. Nat Dickstein fusese întotdeauna scund şi slab, însă în acel moment părea să fie sfrijit. Pielea palidă ca de mort şi ochii mari şi căprui din spatele ochelarilor cu rame din plastic îi accentuau aerul maladiv. O fâşie de piele palidă se întrezărea între partea superioară a şosetei şi tivul unui crac al pantalonilor. În urmă cu patru ani, Dickstein avusese pielea bronzată şi tăbăcită asemenea tălpii bocancilor soldaţilor din armata britanică. Atunci când Cortone vorbea despre amicul lui englez, cum o făcea adesea, el spunea: „E cel mai dur şi mai rău soldat care mi-a salvat viaţa, şi nu vă păcălesc”.

— Gras? Nu, zise Dickstein. În ţara asta mâncarea se dă în continuare cu raţia, amice. Însă ne descurcăm.

— Ai trăit vremuri şi mai grele, zâmbi Dickstein.

— Şi-am supravieţuit.

— Ai fost luat prizonier.

— La La Molina.

— Cum naiba au reuşit să te prindă?

— Uşor, răspunse Dickstein şi ridică din umeri. Am fost împuşcat în picior şi am leşinat. Când mi-am revenit, m-am trezit într-un camion nemţesc.

Cortone se uită la picioarele lui Dickstein.

— S-a vindecat?

— Am avut noroc. În vagonul trenului POW[1] în care eram se afla un doctor. Mi-a tratat osul.

Cortone încuviinţă din cap.

— Şi-apoi lagărul...

Se gândi că poate ar trebui să nu întrebe, dar voia să afle.

— Totul a fost bine până când au aflat că eram evreu. Vrei o ceaşcă de ceai? Nu-mi permit whisky.

— Nu, zise Cortone, cu toate că şi-ar fi dorit să fi tăcut. Oricum, nu mai beau whisky dimineaţa. Viaţa nu pare a fi la fel de scurtă ca odinioară.

Dickstein îşi întoarse privirea de la Cortone.

— Au hotărât să afle de câte ori puteau rupe un picior în acelaşi loc şi de fiecare dată să se vindece.

— Iisuse! exclamă Cortone, aproape şoptind.

— Asta a fost partea cea mai bună, continuă Dickstein pe un ton monoton, pe urmă privi din nou în altă parte.

— Nenorociţii! spuse Cortone.

Nu-i veniră în minte alte cuvinte. Dickstein avea o expresie ciudată întipărită pe faţă; una pe care Cortone n-o mai văzuse până atunci, era ceva – înţelese el după o clipă – ce semăna cu teama. Era ciudat. La urma urmei, totul luase sfârşit, nu?

— La naiba, măcar am câştigat, nu? opină vesel Cortone şi-i trase un pumn în umăr lui Dickstein.

Acesta zâmbi.

— Aşa e. Spune-mi, ce cauţi în Anglia? Şi cum ai dat de urma mea?

— Am reuşit să fac o escală în Londra în drum spre Buffalo. M-am dus la Ministerul de Război...

Cortone ezită. Se dusese la Ministerul de Război ca să se intereseze cum şi când murise Dickstein.

— Mi-au dat o adresă din Stepney, continuă el. Când am ajuns acolo, pe toată strada mai rămăsese în picioare o singură casă. Înăuntru, sub un strat gros de praf, am găsit un bătrân.

— Tommy Coster.

— Corect. Ei bine, după ce am băut nouăsprezece ceşti de ceai slab şi am ascultat povestea vieţii lui, m-a trimis la o altă casă de după colţ, unde am găsit-o pe mama ta, am mai băut nişte ceai slab şi am ascultat povestea vieţii ei. Când am aflat

[1] Acronim englezesc pentru Prisoners of War (P.O.W.), prizonieri de război. (n.red.).

adresa ta, a fost prea târziu ca să prind ultimul tren spre Oxford, aşa că am aşteptat până dimineaţă, şi iată-mă! N-am decât câteva ore la dispoziţie – vaporul meu ridică ancora mâine.

— Ai fost lăsat la vatră?

— Nu încă, peste trei săptămâni, două zile şi nouăzeci şi patru de minute.

— Ce-ai de gând să faci când te vei întoarce acasă?

— Mă voi ocupa de afacerea de familie. Am descoperit în ultimii ani că sunt un om de afaceri fantastic.

— Ce fel de afacere are familia ta? Nu mi-ai pomenit niciodată.

— Cu camioane, răspunse scurt Cortone. Iar tu? Care-i treaba cu Universitatea Oxford, pentru numele lui Dumnezeu?! Ce studiezi?

— Literatura ebraică.

— Glumeşti.

— Ştiam să scriu în ebraică înainte să merg la şcoală, nu ţi-am spus? Bunicul meu era un om cult. Trăia într-o odaie rău mirositoare deasupra unei plăcintării de pe Mile End Road. Obişnuiam să merg la el sâmbetele şi duminicile. Nu mă plângeam niciodată – îmi plăcea. Oricum, ce altceva aş putea studia?

Cortone ridică din umeri.

— Nu ştiu, Fizică atomică, poate, sau Managementul afacerilor. De ce-ai studia, în fond şi la urma urmei?

— Ca să fiu fericit, mai deştept şi mai bogat.

— Eşti ciudat, ca întotdeauna, clătină din cap Cortone. Sunt multe fete pe-aici?

— Câteva. Şi-apoi, sunt ocupat.

Lui i se păru că Dickstein se îmbujoră.

— Mincinosule! Eşti îndrăgostit, prostule! Îmi dau seama. Cine e?

— Păi, sincer să fiu..., se bâlbâi Dickstein vizibil stânjenit. Este intangibilă. E soţia unui profesor. Exotică, inteligentă, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Nu sună promiţător, Nat, opină Cortone făcând o grimasă.

— Ştiu, totuşi... Vei înţelege despre ce vorbesc, zise Dickstein şi se ridică în picioare.

— Voi avea ocazia s-o cunosc?

— Profesorul Ashford organizează o recepţie. Sunt invitat.

Eram pe picior de plecare când ai venit.

Dickstein îşi luă haina pe el.

— O recepţie la Oxford, zise Cortone. Stai să vezi când vor afla de asta cei din Buffalo!

•

Era o dimineaţă răcoroasă şi însorită. Razele palide ale soarelui mângâiau piatra crem a clădirilor vechi din oraş. Ei mergeau în tăcere, cu mâinile în buzunare şi zgribuliţi, încercând să înfrunte vântul aspru de noiembrie care mătura străzile. Cortone continua să bombăne: „La naiba cu Oxford!”

Erau foarte puţini oameni pe-afară, însă după ce merseră pe jos cam un kilometru, Dickstein arătă cu degetul peste stradă, unde se afla un bărbat înalt, care avea un fular înfăşurat în jurul gâtului.

— Uite-l pe rus, zise el, apoi strigă: Hei, Rostov!

Rusul îşi ridică privirea, făcu semn cu mâna şi traversă strada, ajungând pe trotuarul pe care se aflau ei. Avea o tunsoare militărească şi arăta mult prea lungan şi slăbănog în costumul de duzină. Cortone începea să creadă că, în ţara aceea, toţi erau slabi.

— Rostov merge la Balliol, la acelaşi colegiu ca şi mine, preciză Dickstein. David Rostov, ţi-l prezint pe Alan Cortone. Al şi cu mine am fost o vreme împreună în Italia. Te duci acasă la Ashford, Rostov?

Rusul încuviinţă solemn din cap.

— Orice pentru o băutură gratuită.

— Şi pe tine te interesează Literatura ebraică? îl întrebă Cortone.

— Nu, răspunse Rostov, studiez Economia burgheză.

Dickstein râse zgomotos. Cortone nu înţelese gluma.

— Rostov este din Smolensk. Este membru al PCUS – Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, îi explică Dickstein.

Cortone tot nu înţelese gluma.

— Credeam că nimeni n-are voie să iasă din Rusia, spuse Cortone.

Rostov începu să-i detalieze că tatăl lui fusese diplomat în Japonia când izbucnise războiul. Pe faţă avea întipărită o expresie serioasă, care, uneori, era înlocuită de un zâmbet schiţat. Deşi vorbea o engleză perfectă, reuşi să-i lase lui Cortone impresia că era respectuos. Cortone se închise în el şi

se gândi la cum ar fi să îndrăgeşti un om ca şi când ţi-ar fi frate, să lupţi alături de el, apoi acesta să plece şi să studieze Literatura ebraică, iar tu să-ţi dai seama că, de fapt, nu l-ai cunoscut cu adevărat.

— Te-ai decis dacă vei pleca în Palestina? îl întrebă Rostov, într-un final, pe Dickstein.

— Palestina? Pentru ce? se arătă mirat Cortone.

Dickstein părea tulburat.

— Nu m-am decis.

— Ar trebui să mergi, spuse Rostov. Căminul Naţional Evreiesc te va ajuta să înlături ultimele vestigii ale Imperiului Britanic din Orientul Mijlociu.

— Ăsta-i un slogan al partidului? îl întrebă Dickstein, schiţând un zâmbet.

— Da, răspunse Rostov, pe un ton serios. Eşti socialist...

— Într-un fel.

— ... şi este important ca noul stat să fie socialist.

Lui Cortone nu-i venea să creadă.

— Arabii vă omoară acolo. Iisuse, Nat, doar ce ai scăpat de nemţi!

— Nu m-am decis, repetă Dickstein, clătinând iritat din cap. Nu ştiu ce să fac.

Părea că nu voia să vorbească despre asta.

Înaintau cu paşi alerţi. Deşi simţea că-i îngheţa faţa, Cortone transpira sub uniforma de iarnă. Ceilalţi doi bărbaţi începură să povestească despre un scandal: un bărbat pe care-l chema Mosley – numele nu-i spunea nimic lui Cortone – fusese convins să intre în Oxford într-o dubă şi să ţină un discurs la Memorialul Martirilor. Mosley era fascist, află el o clipă mai târziu. Rostov argumenta că incidentul dovedea cum democraţia socială era mai aproape de fascism decât de comunism. Dickstein susţinea că studenţii care organizaseră evenimentul încercau doar să „şocheze”.

Cortone îi asculta şi-i privea pe cei doi bărbaţi. Formau un cuplu ciudat: Rostov, înalt, cu fularul înfăşurat în jurul gâtului ca un bandaj, făcând paşi mari, cu pantalonii prea scurţi, care-i fluturau asemenea unor steaguri, şi Dickstein, scund, cu ochi mari şi ochelari rotunzi, îmbrăcat într-un costum de civil, semănând cu un schelet grăbit. Deşi nu era intelectual, Cortone pricepea unele cuvinte peiorative în orice limbă şi ştia că

niciunul din ei nu spunea cu adevărat ceea ce credea: Rostov perora despre un soi de dogmă oficială, iar nepăsarea falsă a lui Dickstein ascundea o atitudine diferită, mai profundă. Când Dickstein râse de Mosley, păru a fi un copil care se amuza după un coşmar. Cei doi purtau o discuţie inteligentă, însă fără emoţii: semăna cu o partidă de scrimă cu săbii boante.

În cele din urmă, Dickstein păru să-şi dea seama că Alan Cortone nu participa la discuţie şi începu să vorbească despre gazda lor:

— Stephen Ashford este puţin cam excentric, însă e un om remarcabil, zise el. Şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă în Orientul Mijlociu. A făcut o mică avere, dar a pierdut-o, în mod evident. Obişnuia să facă lucruri nebuneşti, cum ar fi să traverseze deşertul Arabiei pe cămilă.

— Acesta ar putea fi cel mai puţin nebunesc mod de a-l traversa, spuse Cortone.

— Ashford are o soţie libaneză, preciză Rostov.

Cortone se uită la Dickstein.

— Este...

— Este mai tânără decât el, adăugă repede Dickstein. A adus-o în Anglia chiar înainte de război şi a devenit profesor de Literatură ebraică aici. Dacă el îţi oferă Marsala în loc de Sherry înseamnă că ai abuzat de ospitalitatea lui.

— Lumea face distincţia între cele două soiuri de vin? întrebă Cortone.

— Aceasta este casa lui.

Cortone se aştepta oarecum la o vilă în stil maur, însă reşedinţa Ashford era o imitaţie în stilul Tudor, vopsită în alb cu tâmplărie verde. Grădina din faţă semăna cu o junglă de arbuşti. Cei trei tineri străbătură aleea din cărămidă care ducea la casă. Uşa de la intrare era deschisă. Intrară într-un vestibul mic şi pătrat. Undeva, în casă, câţiva oameni râdeau: petrecerea începuse. O uşă dublă se deschise şi ieşi cea mai frumoasă femeie din lume.

Cortone încremeni. Stătea nemişcat şi se holba, în timp ce ea traversa covorul ca să-i întâmpine. Îl auzi pe Dickstein zicând: „Acesta este prietenul meu, Alan Cortone”. El îi atinse mâna lungă şi cafenie, caldă şi uscată, cu oase fine şi uitase să-i mai dea drumul.

Femeia se întoarse şi-i conduse în salon. Dickstein îi atinse

braţul lui Cortone şi zâmbi: ştia ce-i trecea prin minte prietenului său.

Cortone îşi reveni în fire suficient cât să exclame:

— Uau!

Pe măsuţă stăteau aliniate cu o precizie militărească nişte pahare mici cu Sherry. Ea îi întinse unul lui Cortone, îi zâmbi şi-i spuse:

— Apropo, sunt Eila Ashford.

Cortone o privi cu atenţie în timp ce ea împărţea paharele cu băutură. Nu purta nicio bijuterie: nu exista nici urmă de machiaj pe faţa ei uluitoare, avea părul negru şi drept, era îmbrăcată cu o rochie albă şi încălţată cu sandale. Cu toate acestea, efectul era aproape ca şi cum ar fi fost goală şi Cortone se simţi stânjenit de gândurile sălbatice care-i treceau prin minte când se uită la ea.

Se strădui să-şi întoarcă privirea şi să cerceteze împrejurimile. Încăperea avea aerul unui loc unde oamenii duceau un trai puţin peste posibilităţile lor. Covorul persan era mărginit de o fâşie de linoleum cenuşiu, care începuse să se dezlipească; cineva încercase să repare radioul şi piesele acestuia erau împrăştiate pe o masă; pe tapet rămăseseră câteva urme dreptunghiulare unde stătuseră atârnate nişte tablouri, iar unele pahare cu vin nu se potriveau întocmai cu setul. În încăpere se aflau vreo cincisprezece oameni.

Un arab, îmbrăcat într-un frumos costum occidental gri perlat, stătea lângă şemineu şi privea o sculptură din lemn de pe poliţă. Eila Ashford îl chemă la ea.

— Aş vrea să vi-l prezint pe Yasif Hassan, un prieten al familiei mele de acasă. E student la Worcester College.

— Îl cunosc pe Dickstein, spuse Hassan.

El dădu mâna cu ceilalţi.

Lui Cortone i se părea destul de chipeş, pentru un negrotei, şi ţanţoş, aşa cum deveneau atunci când câştigau nişte bani şi erau invitaţi în casele albilor.

— Eşti din Liban? îl întrebă Rostov.

— Palestina.

— Ah! exclamă Rostov şi se însufleţi. Ce părere ai despre planul de separare propus de Naţiunile Unite?

— E irelevant, răspunse apatic arabul. Britanicii trebuie să plece, iar ţara mea va avea un guvern democrat.

— Dar atunci evreii se vor afla în minoritate, argumentă Rostov.

— Sunt minoritari şi în Anglia. Ar trebui ca Surrey să devină casa lor?

— Comitatul ceremonial Surrey n-a fost niciodată al lor. Palestina a fost, cândva.

Hassan ridică din umeri cu eleganţă.

— A fost... atunci când Ţara Galilor deţinea Anglia, iar Anglia deţinea Germania şi franco-normanzii trăiau în Scandinavia, explică el, apoi se întoarse spre Dickstein. Ai simţul justiţiei, ce părere ai?

Dickstein îşi scoase ochelarii.

— Să lăsăm justiţia. Îmi doresc doar un loc al nostru.

— Chiar dacă asta ar însemna să-l furaţi pe-al nostru? îl întrebă Hassan.

— Vă rămâne restul Orientului Mijlociu.

— Nu-l vrem.

— Discuţia asta dovedeşte necesitatea unei separări, zise Rostov.

Eila Ashford le oferi un pachet cu ţigări. Cortone luă una şi i-o aprinse pe a ei. Pe când ceilalţi se contraziceau în privinţa Palestinei, Eila îl întrebă pe Cortone:

— Îl ştii pe Dickstein de multă vreme?

— Ne-am cunoscut în 1943, răspunse Cortone.

El privi cum buzele ei cafenii trăgeau din ţigară. Avea o eleganţă până şi în felul în care fuma. Ea culese cu delicateţe o bucăţică de tabac de pe vârful limbii.

— Sunt extrem de curioasă în privinţa lui, spuse ea.

— De ce?

— Toată lumea este. E doar un băiat, şi totuşi pare atât de *bătrân*! Este londonez, evident, dar nu pare deloc intimidat de toţi aceşti englezi din elita societăţii. Vorbeşte despre orice, mai puţin despre el.

Cortone încuviinţă din cap.

— Tocmai mi-am dat seama că nici eu nu-l cunosc cu adevărat.

— Soţul meu e de părere că este un student eminent.

— Mi-a salvat viaţa.

— Dumnezeule! exclamă ea şi-l privi mai atent, ca şi când s-ar fi întrebat dacă el nu era doar melodramatic şi părând să

hotărască în favoarea lui. Mi-ar plăcea să-mi povesteşti.

Un bărbat între două vârste, care purta pantaloni din catifea, îi atinse umărul şi o întrebă:

— Cum eşti, draga mea?

— Bine, răspunse ea. Domnul Cortone, el este soţul meu, profesorul Ashford.

— Încântat de cunoştinţă, zise Cortone.

Ashford avea un început de chelie şi purta haine lălâi. Cortone se aşteptase la Lawrence al Arabiei. „S-ar putea ca Nat să aibă totuşi o şansă", chibzui el.

— Domnul Cortone tocmai îmi povestea cum Nat Dickstein i-a salvat viaţa.

— Serios?! se arătă mirat Ashford.

— Nu este o poveste lungă, zise Cortone.

El îi aruncă o privire lui Dickstein, care era prins în discuţie cu Hassan şi Rostov, şi observă cum cei trei bărbaţi îşi afişau atitudinile în funcţie de poziţia corporală: Rostov, cu picioarele depărtate, fluturându-şi un deget asemenea unui profesor, convins de dogma lui; Hassan se rezema de un raft cu cărţi, cu o mână în buzunar, fumând şi prefăcându-se că dezbaterea internaţională despre viitorul ţării lui n-ar fi reprezentat decât un interes academic; Dickstein, cu braţele încrucişate strâns pe piept, cu umerii puţin ridicaţi, cu capul înclinat datorită concentrării, atitudinea lui dezminţind caracterul imparţial al remarcilor pe care le făcea. Cortone auzi: „Britanicii le-au promis evreilor Palestina" şi răspunsul: „Fereşte-te de cadourile primite de la greci", o aluzie, desigur, la calul troian al lui Ulise. Alan se întoarse la soţii Ashford şi începu să le spună povestea:

— S-a întâmplat în Sicilia, aproape de un loc numit Ragusa, un oraş construit pe un deal. Patrulam pe la periferie. La nord am dat peste un tanc nemţesc, ascuns într-o văgăună, la marginea unui pâlc de copaci. Deşi tancul părea abandonat, am pus o grenadă în el pentru orice eventualitate. În timp ce treceam cu maşina, s-a auzit o împuşcătură – una singură – şi un neamţ cu o mitralieră a căzut dintr-un copac. Se ascundea acolo, pregătit să ne doboare pe fiecare în timp ce treceam. Nat Dickstein l-a împuşcat.

Ochii Eilei străluceau de entuziasm, însă soţul ei pălise. Era evident că profesorul nu putea face faţă poveştilor despre viaţă şi moarte. „Dacă asta te tulbură, tataie, sper ca Dickstein să nu-

ţi spună niciodată vreuna dintre poveştile *lui*".

— Britanicii au înconjurat oraşul din partea cealaltă, continuă Cortone. Nat zărise tancul, cum îl văzusem şi eu, şi-şi dăduse seama că era o capcană. Îl observase şi pe lunetist şi aştepta să surprindă dacă mai erau şi alţii, când am apărut noi. Dacă el n-ar fi fost al naibii de perspicace, acum eram mort.

Cei doi tăcură o clipă.

— N-a trecut mult timp, totuşi am uitat atât de repede, zise Ashford.

Eila îşi aminti de ceilalţi oaspeţi.

— Aş vrea să mai vorbesc cu tine înainte să pleci, îi spuse ea lui Cortone.

Ea traversă încăperea înspre locul unde se afla Hassan. Acesta încerca să deschidă nişte uşi care dădeau spre grădină.

Ashford îşi mângâia agitat părul rar din spatele urechilor.

— Lumea aude despre marile bătălii, însă bănuiesc că un soldat îşi aminteşte de aceste mici incidente personale.

Cortone încuviinţă din cap, gândindu-se că Ashford habar n-avea ce însemna un război şi se întrebă dacă, în tinereţe, profesorul fusese tot atât de aventuros pe cât susţinea Dickstein.

— Ulterior, l-am dus să-i fac cunoştinţă cu verişorii mei – familia provine din Sicilia. Am mâncat paste şi am băut vin, iar Nat a devenit eroul lor. Am petrecut împreună doar câteva zile, dar am fost ca fraţii, înţelegeţi?

— Într-adevăr.

— Când am aflat că a fost luat prizonier, am crezut că nu-l voi mai vedea niciodată.

— Ştii ce s-a întâmplat cu el? îl întrebă Ashford. Nu spune prea multe...

Cortone ridică din umeri.

— A supravieţuit lagărului.

— A fost norocos.

— Oare?

Ashford se uită o clipă nedumerit la Cortone, apoi se întoarse şi-şi plimbă privirea prin încăpere. După o clipă, el adăugă:

— Ştii, aceasta nu este o adunare tipică pentru Oxford. Dickstein, Rostov şi Hassan sunt nişte studenţi oarecum neobişnuiţi. Ar trebui să-l cunoşti pe Toby – el este studentul atipic.

Căută din priviri un tânăr cu faţa roşie, care purta un costum din tweed şi o cravată foarte lată din stofă.

— Toby, vino să-l cunoşti pe camaradul de arme al lui Dickstein, domnul Cortone.

Toby îi strânse mâna şi spuse brusc:

— Există vreo şansă să primesc vreun pont? Va câştiga Dickstein?

— Ce să câştige? îl întrebă Cortone.

— Dickstein şi Rostov urmează să joace şah, îi explică Ashford. Se presupune că amândoi sunt extrem de buni. Toby crede că ai putea avea informaţii din interior. Probabil că vrea să parieze pe rezultat.

— Credeam că şahul este pentru cei în vârstă, opină Cortone.

— Ah! exclamă Toby cam tare şi-şi goli paharul.

El şi Ashford păreau perplecşi din cauza remarcii lui Cortone. O fetiţă de vreo patru sau cinci ani intră în casă din grădină, ducând în braţe o pisică sură şi bătrână. Ashford o prezentă cu mândria sfioasă a unui bărbat care devine tată la vârsta mijlocie.

— Ea este Suza.

— Iar ea este Hezekiah, spuse fetiţa.

Fetiţa avea pielea şi părul la fel ca ale mamei ei. Şi ea va fi frumoasă. Cortone se întrebă dacă era, într-adevăr, fiica lui Ashford. N-avea nimic din el. Ea întinse laba pisicii, iar Cortone o strânse amabil şi spuse:

— Încântat de cunoştinţă, Hezekiah.

Suza se duse la Dickstein.

— Bună dimineaţa, Nat! Vrei s-o mângâi pe Hezekiah?

— Este foarte drăguţă, i se adresă Cortone lui Ashford. Trebuie să vorbesc cu Nat. Mă scuzaţi.

Se duse la Dickstein, care îngenunchease ca să mângâie pisica.

Nat şi Suza păreau a fi prieteni.

— Acesta este prietenul meu, Alan, îl prezentă el.

— Ne-am cunoscut, zise ea, clipind din gene.

„A învăţat asta de la mama ei”, reflectă Cortone.

— Am luptat în război împreună, continuă Dickstein.

Suza îl privi în ochi pe Cortone.

— Ai omorât oameni?

— Sigur, răspunse el ezitând.

— Îţi pare rău?

— Nu foarte rău. Erau oameni răi.

— Lui Nat îi pare rău. De aceea nu-i prea place să vorbească despre asta.

Copila reuşise să scoată de la Dickstein mai multe decât izbutiseră adulţii laolaltă.

Pisica sări din braţele Suzei cu o agilitate surprinzătoare. Fetiţa fugi după ea. Dickstein se ridică în picioare.

— N-aş zice că doamna Ashford este intangibilă, zise încet Cortone.

— Serios? întrebă Dickstein.

— Nu poate avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. El e cu cel puţin două decenii mai în vârstă decât ea şi pun pariu că n-are prea multă vervă. Dacă s-au căsătorit înainte de război, ea trebuie să fi avut vreo şaptesprezece ani la vremea aceea. Nu par prea afectuoşi unul cu celălalt.

— Aş vrea să te cred, spuse Dickstein, care nu părea atât de interesat pe cât ar fi trebuit. Vino să vezi grădina!

Ieşiră pe uşile franţuzeşti. Soarele strălucea mai puternic, iar gerul cumplit se domolise. Grădina se întindea într-o sălbăticie de un verde-ruginiu până pe malul râului. Cei doi se îndepărtară de casă.

— Nu-ţi prea place adunarea asta, zise Dickstein.

— Războiul s-a terminat, spuse Cortone. Noi doi trăim în lumi diferite acum. Toate astea: profesori, jocuri de şah, recepţii... Parc-aş fi pe Marte. Viaţa mea este despre a încheia afaceri, a face faţă competiţiei şi a face câţiva bani. Voiam să-ţi ofer o slujbă, însă cred că mi-aş irosi timpul.

— Alan...

— Ascultă, ce naiba! Probabil că vom pierde legătura. Nu-mi prea place să scriu scrisori. Dar nu voi uita că-ţi datorez viaţa. Într-una din zilele astea vei dori să-ţi plătesc datoria. Ştii unde mă găseşti.

Dickstein deschise gura ca să vorbească, apoi auziră voci.

— Oh... nu, nu aici, nu acum...

Era o femeie.

— Ba da! zise un bărbat.

Dickstein şi Cortone se aflau lângă un gard viu şi des care tăia colţul grădinii: cineva începuse să planteze un labirint, însă nu-l mai terminase. La câţiva paşi de ei era o deschizătură, apoi

gardul viu făcea un unghi drept şi o lua de-a lungul malului râului. Vocile răzbăteau clar din partea cealaltă a frunzişului.

— Lasă-mă în pace, lua-te-ar naiba, sau voi ţipa, vorbi din nou femeia, tare şi răguşit.

Dickstein şi Cortone păşiră prin deschizătură.

Cortone nu va uita niciodată ce văzuse acolo. Se holbă la cele două persoane, pe urmă, consternat, îi aruncă o privire lui Dickstein. Acesta era pământiu la faţă din cauza şocului şi părea bolnav: îi pică faţa în timp ce privea îngrozit şi disperat. Cortone se uită din nou la cele două persoane.

Femeia era Eila Ashford. Poalele îi erau ridicate până la brâu, faţa îi era îmbujorată de plăcere şi-l săruta pe Yasif Hassan.

Capitolul 1

Sistemul de sonorizare al aeroportului din Cairo scoase un sunet asemenea unui clopoţel, apoi fu anunţat în arabă, italiană, franceză şi engleză zborul Alitalia din Milano. Towfik al-Masri se ridică de la masă în micul restaurant unde servea un apetitiv şi se apropie de puntea de observare. Îşi puse ochelarii de soare ca să privească nestânjenit înspre întinderea de beton strălucitoare. Avionul de pasageri turboreactor Caravelle rula deja pe pistă.

Towfik se afla acolo datorită unei telegrame. O primise în acea dimineaţă de la „unchiul" lui din Roma şi fusese codificată. Orice afacere putea folosi un cod pentru telegramele internaţionale, cu condiţia să furnizeze cheia codului oficiului poştal. Astfel de coduri erau întrebuinţate din ce în ce mai des, pentru a economisi bani, reducând propoziţiile obişnuite la cuvinte independente, apoi în scopul de a păstra secretul. Telegrama unchiului lui Towfik, transcrisă conform registrului de coduri, oferea detalii despre testamentul mătuşii lui defuncte. Cu toate acestea, Towfik deţinea o altă cheie şi citi următorul mesaj:

> *Supraveghează-l şi urmăreşte-l pe profesorul Friedrich Schulz, care soseşte la Cairo din Milano, miercuri, 28 februarie 1968, pentru câteva zile. Vârstă 51 ani, înălţime 1,80 m, greutate 68 kg păr alb, ochi albaştri, naţionalitate austriacă, însoţit doar de consoartă.*

Pasagerii începură să coboare din avion, iar Towfik îşi identifică imediat ţinta. Exista un singur bărbat înalt, zvelt şi cu părul alb pe lista acelui zbor. Purta un costum albastru-deschis, o cămaşă albă şi cravată, şi ţinea în mână o pungă din plastic de la magazinul duty-free şi un aparat de fotografiat. Soţia lui era mult mai scundă şi purta o rochie mini modernă şi o perucă blondă. Pe când traversau pista aerodromului, cei doi priveau în jurul lor şi adulmecau aerul cald şi uscat al deşertului, aşa cum

făceau cei mai mulţi oameni atunci când aterizau în Africa de Nord.

Între timp pasagerii dispărură în holul de la sosiri. Towfik aşteptă pe puntea de observare descărcarea bagajelor din avion, pe urmă intră în clădire şi se amestecă în mulţimea de oameni, care aştepta de partea cealaltă a punctului de control vamal.

Aşteptă cam mult. Un singur lucru nu te învăţau – cum să aştepţi. Învăţai să manevrezi armele, memorai hărţile, deschideai seifuri şi omorai oameni cu mâinile goale, toate în primele şase luni de instructaj, dar nu primeai lecţii despre răbdare, nu existau antrenamente pentru dureri de picioare, nici seminarii despre plictiseală. Începea să semene cu „Ceva nu e în regulă” sau cu „Atenţie! Atenţie!”, începea să...

În mulţime mai exista un agent.

Subconştientul lui Towfik dădu alarma în timp ce el se gândea la răbdare. Oamenii care-şi aşteptau rudele, prietenii sau partenerii de afaceri să coboare din avionul de la Milano erau nerăbdători. Fumau, se mutau de pe un picior pe celălalt, îşi întindeau gâturile şi se foiau. Printre ei se aflau o familie de clasă mijlocie, cu patru copii, doi bărbaţi îmbrăcaţi în robe lungi tradiţionale *galabiyya* din bumbac şi dungate, un om de afaceri, în costum negru, care ţinea în mâini o pancartă pe care scria: FORD MOTOR COMPANY, şi...

Şi un bărbat calm.

Era tuciuriu, avea părul scurt şi purta un costum în stil european, la fel ca Towfik. Aparent, era împreună cu familia de clasă mijlocie, aşa cum, pentru un privitor obişnuit, Towfik părea să-l însoţească pe omul de afaceri în costum negru. Celălalt agent afişa un aer nonşalant, îşi ţinea mâinile la spate şi privea înspre ieşirea din sala de bagaje. Părea relaxat. De-a lungul nasului se zărea o fâşie de piele palidă, care semăna cu o cicatrice veche. El o atinse o singură dată, ca şi când ar fi avut un tic nervos, apoi îşi duse din nou mâna la spate.

Întrebarea era: oare îl zărise pe Towfik?

Al-Masri se întoarse către omul de afaceri de lângă el şi zise:

— N-am înţeles niciodată de ce durează atât de mult.

Zâmbi şi vorbi încet, aşa că omul de afaceri se apropie pentru a-l auzi şi-i zâmbi drept răspuns. Cei doi păreau a fi cunoştinţe care purtau o conversaţie obişnuită.

— Formalităţile durează mai mult decât zborul, replică omul de afaceri.

Towfik îl privi din nou pe furiş pe celălalt agent. Bărbatul stătea în aceeaşi poziţie şi privea spre ieşire. Nu încercase să se ascundă. Asta însemna, oare, că nu-l zărise pe Towfik? Sau îl „mirosise” pe al-Masri şi se gândise că un articol de camuflaj l-ar fi deconspirat?

Pasagerii începură să iasă, iar Towfik înţelese că, oricum, nu putea face nimic. Spera ca oamenii pe care-i aştepta agentul, după cum bănuia, să iasă înaintea profesorului Schulz.

N-a fost să fie. Schulz şi soţia lui se numărară printre primii pasageri care ieşiră.

Celălalt agent se apropie şi dădu mâna cu ei.

Fireşte.

Agentul se afla acolo ca să-l întâlnească pe Schulz.

Towfik îl privi pe agent cum îi chemă pe hamali şi se îndepărtă cu soţii Schulz, apoi alese o altă ieşire spre maşină. Înainte să urce în vehicul, îşi scoase haina şi cravata şi-şi puse ochelarii de soare şi o şapcă albă din bumbac. Nu mai era atât de uşor de recunoscut ca fiind bărbatul care aşteptase la locul de întâlnire.

Se gândi că agentul parcase într-un loc unde nu era zonă de aşteptare, lângă intrarea principală, prin urmare, conduse într-acolo. Avea dreptate. Îi văzu pe hamali aşezând bagajele soţilor Schulz în portbagajul unui Mercedes cenuşiu, vechi de vreo cinci ani. Trecu mai departe cu maşina.

Pătrunse cu Renault-ul murdar pe autostrada care ducea de la Heliopolis, unde se afla aeroportul, la Cairo. Conducea cu 60 km/h pe prima bandă. Mercedesul cenuşiu îl depăşi două sau trei minute mai târziu, iar el acceleră ca să nu-i piardă urma. Îi memoră numărul de înmatriculare, deoarece era întotdeauna util să recunoşti maşinile celorlalţi „jucători”.

Începea să se înnoreze. În timp ce străbătea cu viteză autostrada dreaptă, mărginită de palmieri, Towfik cugeta la ce descoperise până în acel moment. Telegrama nu conţinea nimic altceva despre Schulz decât semnalmentele lui şi faptul că era profesor austriac. Întâlnirea de la aeroport avea însă o mare însemnătate. Fusese un soi de tratament VIP clandestin. Towfik crezuse că agentul era băştinaş: totul indica asta – hainele, maşina, felul lui de a aştepta. Acest lucru însemna că Schulz se

afla acolo ca urmare a unei invitaţii din partea guvernului, dar fie el, fie cei cu care trebuia să se întâlnească voiau să păstreze secretă acea vizită.

Nu era mare lucru. Ce *materie* preda Schulz? Putea fi bancher, fabricant de arme, expert în rachete sau cumpărător de bumbac. Putea fi, de asemenea, adeptul mişcării palestiniene Fatah[2], însă Towfik nu-l considera pe bărbat un nazist renăscut. Cu toate acestea, orice era posibil.

Fireşte, cei de la Tel Aviv nu credeau că Schulz era important: dacă ar fi crezut asta, nu l-ar fi folosit pe Towfik, care era tânăr şi neexperimentat, pentru acel filaj. Era posibil ca întreaga afacere să fie un alt exerciţiu de instructaj.

Ei intrară în Cairo prin Shari Ramses, iar Towfik micşoră distanţa dintre Renault-ul lui şi Mercedes până când le separa doar o maşină. Mercedesul cenuşiu făcu dreapta pe Cornish El-Nil, pe urmă traversă râul pe Podul 26 Iulie şi intră în cartierul Zamalek din Insula Gezira.

În suburbia bogată şi plictisitoare traficul era mai puţin intens şi Towfik începu să se îngrijoreze că agentul de la volanul Mercedesului l-ar putea depista. Dar, două minute mai târziu, maşina pătrunse pe o stradă rezidenţială de lângă Clubul Ofiţerilor şi opri în faţa unui bloc cu apartamente, în grădina căruia se afla un copac Jacaranda. Towfik viră brusc la dreapta şi dispăru înainte ca portierele Mercedesului să se deschidă. Parcă, sări afară din Renault şi se întoarse la colţul străzii. Ajunse la timp ca să-i vadă pe agent şi pe soţii Schulz intrând în clădire, urmaţi de un paznic în *galabiyya,* care se chinuia să le care bagajele.

Se uită în susul şi în josul străzii. În niciun caz nu putea să se plimbe pe-acolo şi să pară un turist oarecare. Se întoarse la Renault-ul lui, dădu cu spatele după colţ şi parcă între două maşini, pe aceeaşi parte a străzii cu Mercedesul.

După o jumătate de oră, agentul ieşi singur, urcă în maşină şi plecă.

Towfik începu filajul.

•

Supravegherea continuă două zile, apoi încetă.

Până atunci, soţii Schulz se comportară ca nişte turişti, pârând

[2] Acronim inversat din numele arab Harakat al-Tahrir al-Watani al-Filastini – Mişcarea Naţională pentru Eliberarea Palestinei. (n.red.).

să se bucure de excursie. În prima seară, luară cina într-un club de noapte şi priviră o trupă de dansatoare din buric. În ziua următoare, vizitară piramidele şi Sfinxul, luară prânzul la Groppi's şi cina la Nile Hilton. În dimineaţa celei de-a treia zile, se treziră devreme şi luară un taxi până la moscheea lui Ibn Tulun.

Towfik îşi lăsă maşina lângă Muzeul Gayer-Anderson şi-i urmări. Aruncară o privire pe fugă prin moschee, apoi o luară înspre est, pe Shari al-Salibah. Cei doi soţi se plimbau agale, contemplau fântânile şi clădirile, aruncau o privire în magazinele mici şi întunecate, sau admirau femeile *baladi*[3], care cumpărau ceapă şi piper, şi picioarele cămilelor închise în ţarcurile de pe stradă.

Se opriră la o intersecţie şi intrară într-o ceainărie. Towfik traversă strada până la *sebeel,* o fântână acoperită cu un dom, aflată în spatele unor ferestre cu ornamente din fier, şi studie relieful baroc din jurul pereţilor săi. O luă pe stradă în sus, fără să scape din priviri ceainăria, şi cumpără patru roşii uriaşe şi deformate de la un negustor cu tichie albă şi desculţ.

Soţii Schulz ieşiră din ceainărie şi se îndreptară spre nord, în urma lui Towfik, pe strada cu tarabe. Acolo, lui Towfik îi fu uşor să rătăcească fără ţintă, uneori în faţa lor, alteori în urma cuplului. Frau Schulz îşi cumpără nişte papuci şi o brăţară din aur şi plăti prea mult pentru un mănunchi de mentă unui băiat pe jumătate dezbrăcat. Towfik se afla la distanţă mare în faţa lor ca să aibă timp să bea o ceşcuţă de cafea turcească puternic aromată şi neîndulcită, la umbra marchizei unei cafenele numite Nasif's.

Cei doi părăsiră strada cu tarabe şi intrară într-un *suk* acoperit, un fel de bazar, specializat în şelărie. Schulz aruncă o privire la ceasul de pe mână şi-i vorbi soţiei – dându-i lui Towfik un uşor fior de nelinişte –, apoi grăbiră puţin pasul până când ajunseră la Bab Zuweila, poarta medievală a oraşului, odinioară împrejmuit.

Preţ de câteva clipe, soţii Schulz fură ascunşi de privirea lui Towfik de un măgar care trăgea o căruţă plină cu urcioarele lui Ali-Baba, ale căror guri erau acoperite cu hârtii mototolite. După ce trecu căruţa, Towfik văzu cum Schulz îşi luă rămas-bun de la

[3] Sha'abi, Baladi/Beledi şi Sharqi, diverse denumiri ale tradiţionalului dans din buric al arabilor din Egiptul Superior. (n.red.).

soţia lui, pe urmă urcă într-un Mercedes cenuşiu, mai vechi.

Towfik înjură în barbă.

Portiera maşinii se trânti, iar aceasta porni din loc. Frau Schulz făcea cu mâna. Towfik citi numărul de înmatriculare – era maşina pe care o urmărise din Heliopolis – şi văzu cum aceasta o luă înspre vest, după aceea viră la stânga pe Shari Port Said.

Uitând de Frau Schulz, el se întoarse şi o luă la fugă.

Deşi se plimbaseră cam o oră, ei nu străbătuseră mai mult de 1,5 km. Towfik sprintă prin şelăria *suk* şi străbătu în goană strada cu tarabele, ocolindu-le şi lovindu-se de bărbaţi în robe şi femei în negru. Scăpă din mână punga cu roşii, când se izbi de un măturător din Nubia, până când ajunse la muzeu, unde îşi lăsase maşina.

Se trânti pe scaunul şoferului, gâfâind şi schimonosindu-se din cauza durerii pe care o simţea în piept. Porni motorul şi demară în trombă spre Shari Port Said.

Traficul era lejer, aşadar, când ajunse la strada principală, bănui că trebuia să se afle în urma Mercedesului. Îşi continuă drumul spre sud-vest, traversând Insula Roda şi Podul Giza, până ajunse pe Giza Road.

Schulz nu încercase în mod deliberat să se mişte repede, hotărî Towfik. Dacă profesorul ar fi fost un profesionist, s-ar fi descotorosit de mult de Towfik. În schimb, el îşi făcuse, pur şi simplu, plimbarea prin piaţă, înainte de a se întâlni cu cineva într-un loc stabilit. Însă Towfik era convins că locul de întâlnire şi plimbarea de dinainte fuseseră sugerate de agent.

Ei ar fi putut merge oriunde, dar se pare că voiau să părăsească oraşul – altminteri Schulz ar fi luat, pur şi simplu, un taxi la poarta Bab Zuweila, de unde pornea artera principală spre vest. Towfik conducea foarte repede. În curând, nu se mai afla nimic în faţa lui decât asfaltul cenuşiu şi întins al drumului, nimic de o parte şi de cealaltă, doar nisip galben şi cerul albastru.

Ajunse la faimoasele piramide fără să prindă din urmă Mercedesul. Acolo, drumul se bifurca, ducând înspre nord spre Alexandria sau spre sud înspre Al Fayyum. Din locul în care Mercedesul îl luase pe Schulz, aceasta ar fi fost o rută ocolitoare şi puţin probabilă spre Alexandria; Towfik alese deci drumul către Al Fayyum.

Într-un final, zări cealaltă maşină în spatele lui, apropiindu-se

în viteză. Înainte să ajungă la el, Mercedesul viră la dreapta, ieşind de pe şoseaua principală. Towfik frână brusc şi întoarse Renault-ul. Cealaltă maşină se afla deja la 1,5 km în faţă, pe drumul lateral. El îi luă urma.

Situaţia era periculoasă. Drumul se afunda, probabil, în Deşertul de Vest, poate ajungea până la terenul petrolifer din Depresiunea Qattara. Părea puţin circulat, iar vântul puternic putea să-l acopere oricând cu un strat de nisip. Agentul din Mercedes observase, cu siguranţă, că era urmărit. Dacă era un agent bun, vederea Renault-ului i-ar fi declanşat amintiri din timpul călătoriei de la Heliopolis.

Acesta era momentul în care instructajul înceta, iar camuflajul şi toate trucurile din domeniu deveneau utile. Nu trebuia decât să iei urma cuiva şi să te ţii de el fie că te observa, fie că nu, deoarece scopul urmăririi era de a afla încotro se îndrepta. Dacă nu reuşeai să faci asta, instructajul nu ţi-a folosit la nimic.

Fără să mai ţină cont de vântul din deşert, el continuă să urmărească maşina, însă tot îi pierdu urma.

Mercedesul era o maşină rapidă şi mai bine proiectată pentru drumul îngust şi accidentat şi, în câteva minute, se făcu nevăzută. Towfik îşi continuă drumul, sperând că-i va ajunge din urmă când se vor opri sau că va da peste ceva care să indice destinaţia lor.

După şaizeci de kilometri, când se trezi în mijlocul deşertului şi începu să-şi facă griji în privinţa benzinei, ajunse într-un sătuc dintr-o oază aflată la o răscruce de drumuri. Câteva animale sfrijite păşteau vegetaţia săracă din jurul unui ochi de apă noroios. Un borcan cu fasole boabe şi trei sticle de Fanta, rămase pe o masă încropită în faţa unei colibe, indicau că era vorba de cafeneaua locală. Towfik coborî din maşină şi i se adresă unui bătrân care adăpa un bivol costeliv:

— Ai văzut un Mercedes cenuşiu?

Săteanul se zgâi la el de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină. Aşa că al-Masri repetă întrebarea.

Bătrânul alungă o muscă mare şi neagră de pe frunte şi încuviinţă o dată din cap.

— Când?

— Azi.

Acela era, probabil, cel mai exact răspuns pe care ar fi putut să-l primească.

— Încotro a luat-o?

Bătrânul arătă cu degetul spre vest, înspre deşert.

— De unde pot lua combustibil? îl întrebă Towfik.

Bărbatul arătă înspre est, spre Cairo.

Al-Masri îi dădu o monedă şi se întoarse la maşină. Porni motorul şi se uită din nou la indicatorul de combustibil. Avea suficientă benzină ca să se întoarcă în Cairo. Dacă-şi continua drumul, ar fi rămas fără combustibil la întoarcere.

Îşi zise că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Simţindu-se obosit, întoarse maşina şi o luă înapoi înspre oraş.

•

Lui Towfik nu-i plăcea munca lui. Atunci când era monotonă, se plictisea, iar când era captivantă, îl cuprindea teama. Însă îi spuseseră că avea o misiune importantă şi periculoasă de îndeplinit în Cairo, iar el avea calităţile necesare pentru un spion bun şi că nu existau suficient de mulţi evrei egipteni în Israel ca ei să găsească pe altcineva cu toate aceste calităţi dacă refuza. Fu de acord, bineînţeles. Nu din idealism îşi risca viaţa pentru ţara lui. Israelul a acţionat, în zona Orientului Mijlociu, încă de la întemeierea lui, ca un stat „singur printre duşmani” (deşi s-a văzut că s-a bucurat de sprijinul unor mari puteri, a serviciilor lor de informaţii), ceea ce putea periclita însăşi existenţa lui.

De fapt, era mai mult din interes personal: distrugerea Israelului ar fi însemnat propria lui distrugere; când luptase pentru Israel, luptase pentru el; îşi riscase viaţa ca să şi-o salveze. Era un lucru firesc. Cu toate acestea, privea în viitor – peste cinci ani? Zece? Douăzeci? – când va fi prea bătrân pentru munca de teren şi-i vor oferi acasă o slujbă de birou, îşi va găsi o evreică drăguţă, se va căsători cu ea şi se va aşeza la casa lui, ca să se bucure de pământul pentru care luptase.

Între timp, deoarece îi pierduse urma profesorului, începu s-o urmărească pe soţia acestuia.

Ea continuă să viziteze obiectivele turistice, însoţită de data asta de un tânăr arab, care fusese, probabil, pus de egipteni să aibă grijă de ea cât timp soţul ei era plecat. Seara, arabul o duse la un restaurant egiptean ca să cineze, o conduse acasă şi o sărută pe obraz sub copacul Jacaranda din grădină.

În dimineaţa următoare, Towfik se duse la poşta centrală şi-i trimise o telegramă codificată unchiul său din Roma:

Schulz întâmpinat la aeroport de un presupus agent local. A petrecut două zile vizitând obiectivele turistice. A fost luat de agentul în cauză şi dus cu maşina în direcţia Qattara. Filaj întrerupt. Acum supraveghez soţia.

Reveni în Zamalek la ora 9 dimineaţa. La 11:30, o văzu pe Frau Schulz în balcon, bându-şi cafeaua, şi astfel îşi dădu seama în care apartamente stăteau soţii Schulz.

La prânz, în interiorul Renault-ului deveni foarte cald. Towfik mâncă un măr, apoi bău apă caldă din sticlă.

Friedrich Schulz sosi după-masa târziu, cu acelaşi Mercedes cenuşiu. Părea obosit şi cam şifonat, asemenea unui bărbat de vârstă mijlocie care călătorise prea departe. Profesorul ieşi din maşină şi intră în clădire fără să privească în urmă. După ce-l lăsă pe Schulz, agentul trecu pe lângă Renault şi, o clipă, îl privi drept în ochi pe Towfik. Al-Masri nu putea face nimic.

Unde fusese Schulz? Îi luase multă vreme ca să ajungă acolo, se gândi Towfik. Petrecuse o noapte, o zi întreagă şi iar o noapte şi-i luase cea mai mare parte din acea zi ca să se întoarcă. Depresiunea Qattara era doar una dintre posibilităţi: şoseaua din deşert ducea până în guvernoratul Matruh, cu oraşul de reşedinţă Mersa Matruh, pe coasta Mediteranei; acolo se afla un drum lateral care ducea spre valea Karkur Tahl, departe înspre sud. Dacă ar fi schimbat maşina şi ar fi angajat un ghid, ar fi străbătut deşertul şi ar fi ajuns la întâlnire la graniţă cu Libia.

La ora nouă seara, soţii Schulz ieşiră din nou. Profesorul părea odihnit. Erau îmbrăcaţi pentru cină. Parcurseră pe jos o distanţă scurtă, apoi chemară un taxi.

Towfik luă o decizie. Nu-i urmări.

Coborî din Renault şi pătrunse în grădina clădirii. Păşi pe peluza prăfuită şi găsi un loc ferit după un tufiş, de unde vedea în hol prin uşa deschisă de la intrare. Paznicul nubian şedea pe o bancă joasă din lemn şi se scobea în nas.

Towfik aşteptă.

După douăzeci de minute, bărbatul se ridică de pe bancă şi se duse în spatele clădirii.

Al-Masri străbătu holul în grabă şi o luă la fugă pe scări în sus.

Avea trei chei universale, dar niciuna nu se potrivi în yala apartamentului cu numărul trei. În final, reuşi să deschidă uşa

cu o bucată din plastic flexibil pe care o rupse dintr-o riglă.

Intră în apartament şi închise uşa în urma lui.

Se înnoptase destul de bine afară. Prin ferestrele neacoperite pătrundea o rază de lumină de la un felinar de stradă. Towfik scoase o lanternă mică din buzunarul pantalonilor, însă n-o aprinse.

Apartamentul era spaţios şi aerisit, cu pereţi albi şi mobilier colonial. Avea aerul rece al unui loc unde nu locuia nimeni. Era alcătuit dintr-un salon mare, o sufragerie, trei dormitoare, o baie şi o bucătărie. După ce aruncă o privire rapidă, începu să-l cerceteze cu amănuntul.

Cele două dormitoare mai mici erau goale. Când intră în cel mai mare, scotoci repede prin toate sertarele şi dulapurile. În şifonier se aflau rochiile ţipătoare ale unei femei trecute de prima tinereţe: imprimeuri strălucitoare, rochii cu paiete, turcoaz, portocalii şi roz. Etichetele erau americane. În telegramă scria că Schulz era cetăţean austriac, însă poate că locuia în SUA. Towfik nu-l auzise niciodată vorbind.

Pe noptieră, se aflau un ghid în engleză pentru Cairo, o revistă *Vogue* şi o copie retipărită a unei prelegeri despre izotopi.

Aşadar, Schulz era om de ştiinţă.

Towfik aruncă o privire peste prelegere. Cea mai mare parte a conţinutului îl depăşea. Schulz trebuie să fi fost un chimist sau fizician de seamă, chibzui el. Dacă se afla acolo ca să se ocupe de armament, serviciile secrete din Tel Aviv voiau să afle.

Nu găsi documente personale – era evident că Schulz îşi ţinea paşaportul şi portmoneul în buzunar. Etichetele de aeroport fuseseră îndepărtate de pe valizele cafenii, care formau un set.

Cele două pahare de pe masa joasă din salon miroseau a gin: băuseră un cocktail înainte să iasă în oraş.

În baie, Towfik găsi hainele pe care Schulz le purtase în deşert. Încălţămintea era plină cu nisip, iar pe tivul pantalonilor zări mici pete cenuşii şi prăfuite, ca de ciment. În buzunarul de la piept al hainei şifonate, descoperi un tub albastru din plastic, lung de vreo şase centimetri, foarte subţire. Acesta conţinea o foiţă subţire protectoare împotriva luminii, precum cea folosită la un film fotografic.

Towfik vârî în buzunar tubul din plastic.

Etichetele de aeroport de pe bagaje se aflau în coşul de gunoi din holul mic. Adresa soţilor Schulz era în Boston,

Massachusetts, ceea ce însemna, probabil, că profesorul preda la Massachusetts Institute of Technology (MIT), Harvard, sau la una dintre universităţile mai puţin importante din zonă. Al-Masri făcu nişte calcule rapide. Schulz trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: putea fi unul dintre experţii germani în rachete, care a emigrat în SUA după război.

Sau nu. Nu trebuia să fii nazist ca să lucrezi pentru arabi.

Nazist sau nu, Schulz era un zgârie-brânză: săpunul, pasta de dinţi şi loţiunea după ras proveneau toate de la companiile aeriene sau din hoteluri.

Pe jos, lângă un scaun din trestie indiană, aflat lângă masa cu paharele de cocktail goale, zăcea un carneţel de dictando, cu prima pagină goală. Pe carneţel era un creion. Poate că Schulz făcuse însemnări despre călătoria lui pe când sorbise din gin. Towfik căută prin apartament după foi rupte din carneţel.

Le găsi pe balcon, făcute scrum într-o scrumieră mare din sticlă.

Aerul nopţii era răcoros. Mai târziu, în cursul anului, aerul va fi cald şi înmiresmat de parfumul copacului Jacaranda din grădina de jos. În depărtare, se auzea zumzetul traficului din oraş. Acest lucru îi aminti lui Towfik de apartamentul tatălui său din Ierusalim. Se întrebă cât timp va trece până când va revedea Oraşul Sfânt.

Îşi îndeplinise sarcina acolo. Va verifica din nou carneţelul, ca să vadă dacă Schulz nu scrisese suficient de apăsat cu creionul pentru a lăsa urme pe foaia următoare. Se îndepărtă de balustradă, traversă balconul şi se apropie de uşile franţuzeşti care dădeau în salon.

Era cu mâna pe clanţă, când auzi voci.

Towfik încremeni.

— Îmi pare rău, iubitule, dar nu mai suport să văd fripturi bine făcute.

— Am fi putut mânca totuşi ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

Soţii Schulz se întorseseră.

Towfik trecu repede în revistă încăperile pe care le verificase: dormitoarele, baia, salonul, bucătăria... pusese la loc tot ceea ce atinsese, cu excepţia micului recipient din plastic. Pe acela trebuia să-l păstreze, oricum. Schulz va presupune că-l pierduse.

Dacă Towfik reuşea să scape nevăzut, ei s-ar putea să nu afle niciodată că el fusese acolo.

Trecu peste balustradă şi se lăsă să atârne în vârful degetelor. Era prea întuneric ca să vadă pământul. Ateriză uşor şi se îndepărtă de clădire.

Fusese prima lui spargere şi se simţea mulţumit. Totul decursese la fel de lin ca un exerciţiu de instructaj, în ciuda faptului că ocupanţii se întorseseră mai devreme acasă, iar el fusese nevoit să aleagă ieşirea de urgenţă a unui spion. Zâmbi în întuneric. S-ar putea să trăiască zilele în care va primi slujba de birou.

Urcă în maşină, porni motorul şi aprinse farurile.

Doi bărbaţi ieşiră din umbră şi se postară de o parte şi de cealaltă a Renault-ului.

Cine...?

Nu mai aşteptă să înţeleagă ce se întâmpla. Băgă maneta schimbătorului de viteze în treapta întâi şi demară. Cei doi bărbaţi se feriră imediat.

Nu încercaseră să-l oprească. Atunci, de ce se aflau acolo? Să se asigure că el rămânea în maşină...?

Frână brusc şi se uită pe bancheta din spate, apoi ştiu, cu o tristeţe insuportabilă, că nu va mai vedea niciodată Ierusalimul.

Un arab înalt în costum negru îi zâmbea din spatele ţevii unui pistol.

— Condu mai departe, îi ordonă bărbatul în arabă, însă nu mai încet, te rog.

•

Î: Cum te cheamă?

R: Towfik al-Masri.

Î: Descrie-te.

R: 26 de ani, 1,75 m, 81 kg, ochi căprui, brunet, trăsături semitice, ten măsliniu.

Î: Pentru cine lucrezi?

R: Sunt student.

Î: Ce zi este azi?

R: Sâmbătă.

Î: Care este naţionalitatea ta?

R: Egipteană.

Î: Cât face douăzeci minus şapte?

R: Treisprezece.

Întrebările de mai sus sunt menite să faciliteze verificarea detectorului de minciuni.

Î: Lucrezi pentru CIA?

R: Nu. (ADEVĂRAT)

Î: Pentru nemţi?

R: Nu. (ADEVĂRAT)

Î: Pentru Israel, atunci.

R: Nu. (FALS)

Î: Eşti, într-adevăr, student?

R: Da. (FALS)

Î: Povesteşte-mi despre studiile tale.

R: Studiez Chimia la Universitatea din Cairo. (ADEVĂRAT) Mă interesează polimerii. (ADEVĂRAT) Vreau să devin inginer petrochimist. (FALS)

Î: Ce sunt polimerii?

R: Compuşi organici complecşi cu un lanţ lung de molecule – cel mai comun este polietilena. (ADEVĂRAT)

Î: Cum te cheamă?

R: Ţi-am spus, Towfik al-Masri. (FALS)

Î: Electrozii lipiţi de capul şi pieptul tău măsoară pulsul, bătăile inimii, respiraţia şi transpiraţia. Atunci când minţi, metabolismul te trădează – respiri mai repede, transpiri mai mult şi aşa mai departe. Acest dispozitiv, care ne-a fost oferit de prietenii noştri ruşi, îmi arată când minţi. Şi-apoi, ştiu că Towfik al-Masri este mort. Cine eşti?

R: (niciun răspuns)

Î: Firul prins cu bandă de vârful penisului tău face parte dintr-un alt dispozitiv. Este legat de butonul acesta. Când apăs pe buton...

R: (ţipăt)

Î: ... un curent electric trece prin fir şi-ţi provoacă un şoc. Ţi-am pus picioarele într-o găleată cu apă, ca să sporim eficienţa aparatului. Cum te cheamă?

R: Avram Ambache.

Aparatul electric interferează cu funcţionalitatea detectorului de minciuni.

Î: Ia o ţigară.

R: Mulţumesc.

Î: Mă crezi sau nu, detest munca asta. Problema e că cei cărora le place nu sunt pricepuţi – e nevoie de sensibilitate, să

ştii. Şi sunt o persoană sensibilă... Urăsc să văd oameni suferind. Tu nu?

R: (niciun răspuns)

Î: Acum încerci să găseşti metode prin care să mi te opui. Te rog să nu-ţi baţi capul. Nu există niciun mijloc de apărare împotriva tehnicilor moderne de... interogare. Cum te cheamă?

R: Avram Ambache. (ADEVĂRAT)

Î: Cine este superiorul tău?

R: Nu ştiu la ce te referi. (FALS)

Î: Este Bosch?

R: Nu, Friedman. (CITIRE NEDEFINITĂ)

Î: Este Bosch?

R: Da. (FALS)

Î: Nu, nu este Bosch. Este Krantz.

R: OK, este Krantz – cum zici tu. (ADEVĂRAT)

Î: Cum stabileşti legătura?

R: Am un transmiţător radio. (FALS)

Î: Nu-mi spui adevărul.

R: (ţipăt)

Î: Cum stabileşti legătura?

R: Printr-o cutie poştală de la periferie.

Î: Crezi că atunci când simţi durere, detectorul de minciuni nu va funcţiona adecvat şi, prin urmare, nu vei fi torturat. Ai doar pe jumătate dreptate. Acesta este un dispozitiv foarte sofisticat şi am petrecut multe luni învăţând cum să-l folosesc corect. După ce primeşti un şoc, e nevoie de doar câteva clipe să reajustez dispozitivul în funcţie de metabolismul tău rapid; şi atunci pot să-mi dau seama dacă minţi. Cum stabileşti legătura?

R: Printr-o cutie poştală... (ţipăt)

Î: Ali! Şi-a eliberat picioarele – convulsiile astea sunt foarte puternice. Leagă-l la loc, înainte să-şi revină. Ia găleata şi toarnă mai multă apă în ea. (tăcere) Aşa, se trezeşte, ieşi. Mă auzi, Towfik?

R: (inteligibil)

Î: Cum te cheamă?

R: (niciun răspuns)

Î: Un mic imbold să te ajute...

R: (ţipăt)

Î: ... să te gândeşti.

R: Avram Ambache.

Î: Ce zi este azi?
R: Sâmbătă.
Î: Ce ţi-am dat la micul dejun?
R: Boabe de fasole.
Î: Cât face douăzeci minus şapte?
R: Treisprezece.
Î: Ce profesie ai?
R: Sunt student. Nu, te rog, da, sunt spion. Sunt spion, n-atinge butonul, te rog. Dumnezeule! Dumnezeule!...
Î: Cum stabileşti legătura?
R: Telegrame codificate.
I: Ia o ţigară. Poftim... of, nici nu poţi s-o ţii între buze – lasă-mă să te ajut... aşa.
R: Mulţumesc.
Î: Încearcă să te linişteşti. Ţine minte, atât timp cât îmi spui adevărul, nu vei simţi nicio durere. (tăcere) Te simţi mai bine?
R: Da.
Î: Şi eu. Şi-acum, relatează-mi despre profesorul Schulz. De ce îl urmăreşti?
R: Aşa mi s-a ordonat. (ADEVĂRAT)
Î: De la Tel Aviv?
R: Da. (ADEVĂRAT)
Î: Cine în Tel Aviv?
R: Nu ştiu. (CITIRE NEDEFINITĂ)
Î: Dar poţi ghici.
R: Bosch. (CITIRE NEDEFINITĂ)
Î: Sau Krantz?
R: Poate. (ADEVĂRAT)
Î: Krantz e un tip de treabă. Demn de încredere. Ce mai face soţia lui?
R: Foarte bine, eu... (ţipăt)
Î: Soţia lui a murit în 1958. De ce mă forţezi să te rănesc? Ce-a făcut Schulz?
R: A vizitat câteva obiective turistice două zile, apoi a dispărut în deşert într-un Mercedes cenuşiu.
Î: Şi ai pătruns prin efracţie în apartamentul lui.
R: Da. (ADEVĂRAT)
Î: Ce-ai descoperit?
R: Este om de ştiinţă. (ADEVĂRAT)
Î: Altceva?

R: Este american. (ADEVĂRAT) Atâta tot. (ADEVĂRAT)
Î: Cine te-a instruit?
R: Ertl. (CITIRE NEDEFINITĂ)
Î: Nu este numele lui adevărat.
R: Nu ştiu. (FALS) Nu! Nu apăsa butonul, lasă-mă să mă gândesc un minut. Cred că cineva a pomenit că numele lui adevărat este Manner. (ADEVĂRAT)
Î: Oh, Manner! Păcat. E de modă veche. Crede în continuare că poate pregăti agenţii să reziste unui interogatoriu. Să ştii că este vina lui că suferi atât de mult. Însă colegii tăi? Care s-au antrenat cu tine?
R: Nu le cunosc adevăratele nume. (FALS)
Î: Nu?
R: (ţipăt)
Î: Numele adevărate.
R: Nu le ştiu pe toate...
Î: Spune-mi-le pe cele pe care le ştii.
R: (niciun răspuns)
(ţipăt)
Prizonierul leşină.
(tăcere)
Î: Cum te cheamă?
R: Ăă... Towfik. (ţipăt)
Î: Ce-ai mâncat la micul dejun?
R: Nu ştiu.
Î: Cât face douăzeci minus şapte?
R: Douăzeci şi şapte.
Î: Ce i-ai spus lui Krantz despre profesorul Schulz?
R: Vizitare obiective turistice... Deşertul de Vest... filaj anulat...
Î: Cine te-a instruit?
R: (niciun răspuns)
Î: Cine te-a instruit?
R: (ţipăt)
Î: Cine te-a instruit?
R: Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii...
Î: Cine te-a instruit?
R: (ţipăt)
Prizonierul muri.

•

Când Kawash ceru o întrevedere, Pierre Borg îi dădu curs. Nu existase nicio discuţie referitoare la oră şi loc: Kawash trimise mesajul cu privire la întâlnire, iar Borg se asigură că va fi acolo. Kawash era cel mai bun agent dublu pe care-l avusese vreodată Borg.

Şeful Mossadului stătea la un capăt al peronului liniei Bakerloo, în direcţia nord, din staţia de metrou Oxford Circus, şi citea un spot publicitar care anunţa o conferinţă despre teosofie, aşteptându-l pe Kawash. Habar n-avea de ce arabul alesese Londra pentru întâlnire, ce le spusese stăpânilor lui că făcea în acel oraş şi nici de ce Kawash era trădător. Dar acel bărbat îi ajutase pe israeliţi să câştige două războaie şi să evite un al treilea, iar Borg avea nevoie de el.

Pierre aruncă o privire de-a lungul peronului, căutând o faţă oacheşă, cu un nas mare şi subţire. Îşi făcuse o idee despre ce voia să vorbească agentul dublu. Spera ca presupunerea lui să fie corectă.

Îşi făcea griji în privinţa cazului Schulz. Începuse asemenea unui filaj de rutină, misiunea perfectă pentru cel mai nou şi mai necopt agent al lui din Cairo: un fizician american influent, aflat în vacanţă în Europa, hotărăşte să facă o călătorie în Egipt. Primul semnal de avertizare veni atunci când Towfik îi pierduse urma lui Schulz. În acel moment, Borg luă măsuri. Un jurnalist independent din Milano, care făcea ocazional cercetări pentru serviciile secrete nemţeşti, află că biletele de avion ale soţilor Schulz pentru Cairo fuseseră cumpărate de soţia unui diplomat egiptean la Roma. Apoi CIA i-a oferit Mossadului un set de fotografii din satelit cu regiunea din jurul Depresiunii Qattara, unde părea că exista un şantier. Borg îşi aminti că Schulz se îndreptase în direcţia Qattara atunci când Towfik îi pierduse urma.

Se întâmpla ceva şi el nu ştia ce anume, iar acest lucru îl îngrijora.

Mereu îşi făcea griji. Dacă nu din cauza egiptenilor, atunci din cauza sirienilor; dacă nu din cauza sirienilor, ei bine, atunci din cauza fedainilor; dacă nu din cauza duşmanilor lui, atunci din cauza prietenilor lui. Se întreba cât timp vor continua să-i mai fie prieteni. Avea o slujbă stresantă. Mama lui îi spusese cândva: „Dacă ai fi *grădinar,* ţi-ai face griji în privinţa slujbei tale”. Se putea să fi avut dreptate, însă oricum, paranoia era singura

dispoziţie sufletească logică pentru un şef al unei reţele de spionaj.

Towfik întrerupsese legătura, iar acesta era cel mai îngrijorător semn dintre toate.

Poate Kawash avea nişte răspunsuri.

Un metrou îşi făcu apariţia zgomotos. Borg nu aştepta metroul. El începu să citească genericul de pe afişul unui film. Jumătate din nume erau evreieşti. „Poate ar fi trebuit să mă fac producător de film”, chibzui el.

Metroul plecă din staţie. Când îşi mută privirea de la afiş, Borg văzu faţa calmă a lui Kawash.

— Mulţumesc pentru că ai venit, spuse arabul.

Întotdeauna zicea asta.

Borg ignoră fraza: nu ştia niciodată cum să răspundă la mulţumiri.

— Ce mai e nou? îl întrebă el.

— A trebuit să-l ridic vineri pe unul dintre tinerii tăi de la Cairo.

— A *trebuit*?

— Cei de la serviciile militare secrete păzeau un VIP, când l-au zărit pe puşti ţinându-se după ei. Serviciile militare secrete n-au agenţi în oraş, aşa că le-au cerut celor din departamentul meu să-l ridice. A fost o cerere oficială.

— *La naiba*! exclamă Borg, afectat. Ce s-a întâmplat cu el?

— Am fost nevoit s-o fac ca la carte, răspunse Kawash, care părea foarte trist. Băiatul a fost interogat şi omorât. Îl chema Avram Ambache, dar folosea numele de cod Towfik al-Masri.

Borg se încruntă.

— Ţi-a spus numele lui adevărat?

— E mort, Pierre.

Borg scutură iritat din cap: Kawash insista mereu asupra aspectelor personale.

— De ce ţi-a zis cum îl cheamă?

— Folosim echipament rusesc – şocurile electrice şi detectorul de minciuni împreună. Nu-i pregăteşti să le facă faţă.

— Dacă le-am spune despre ele, n-am mai avea niciun nenorocit de recrut, râse Borg scurt. Ce a mai ciripit?

— Nimic din ceea ce nu ştiam deja. Ar fi făcut-o dacă nu l-aş fi omorât.

— *Tu* l-ai omorât?

— Am condus interogatoriul, ca să mă asigur că nu va spune nimic important. Acum, toate interogatoriile sunt înregistrate, iar transcrierile sunt arhivate. Învăţăm de la ruşi.

Ochii lui căprui deveniră şi mai trişti.

— Ai prefera să pun pe altcineva să-ţi omoare băieţii?

Borg se holbă la el, apoi privi în altă parte. Încă o dată, se vedea nevoit să poarte conversaţia fără să se implice emoţional.

— Ce a aflat băiatul despre Schulz?

— Un agent l-a dus pe profesor în Deşertul de Vest.

— Sigur, însă de ce?

— N-am idee.

— Cu siguranţă ştii, eşti în serviciile secrete egiptene!

Borg îşi controlă iritarea. „Lasă-l pe om să facă lucrurile în ritmul lui, reflectă el, dacă are informaţii, ţi le va spune”.

— Nu ştiu ce pun la cale, deoarece au înfiinţat un grup special care să se ocupe de problemă, adăugă Kawash. Departamentul meu n-a fost informat.

— Ai vreo idee de ce?

Arabul ridică din umeri.

— Cred că nu vor să afle ruşii. Mai nou, cei de la Moscova primesc toate informaţiile pe care le avem şi noi.

Lui Borg i se citea dezamăgirea pe faţă.

— Doar atât a reuşit să facă Towfik?

În vocea arabului se simţi brusc furia.

— Puştiul a murit pentru tine, zise el.

— Îi voi mulţumi în ceruri. A murit în zadar?

— A luat asta din apartamentul lui Schulz.

Kawash îşi scoase mâna din interiorul hainei şi-i arătă lui Borg un tub mic şi pătrat din plastic albastru.

Borg îl luă.

— De unde ştii de unde l-a luat?

— Amprentele lui Schulz sunt pe recipient. L-am arestat pe Towfik imediat după ce a intrat prin efracţie în apartament.

Borg deschise tubul şi pipăi cu degetele foiţa protectoare împotriva luminii. Era nesigilat. Scoase negativul fotografic.

— Am desfăcut foiţa şi am developat filmul. E gol, preciză arabul.

Cu un profund sentiment de satisfacţie, Borg reasamblă tubul şi-l vârî în buzunar. Totul avea logică; înţelegea; ştia ce avea de făcut. Un metrou ajunse în staţie.

— Vrei să-l prinzi pe acesta? întrebă el.

Kawash se încruntă uşor, dădu aprobator din cap şi se apropie de marginea peronului când metroul opri şi uşile se deschiseră. El urcă.

— Habar n-am ce este acest tub, zise el.

„Nu mă placi, însă cred că eşti minunat”, chibzui Borg. Îi zâmbi abia perceptibil arabului când uşile metroului începură să se închidă.

— Eu ştiu, spuse el.

Capitolul 2

Tânăra americancă îl plăcea pe Nat Dickstein.

Munceau alături într-o podgorie prăfuită, plivind şi săpând, învăluiţi de o briză care adia dinspre Marea Galileei. Dickstein îşi scosese cămaşa şi muncea doar în pantaloni scurţi şi sandale, cu un dispreţ faţă de soare pe care doar orăşenii îl aveau.

Era un bărbat slab, de statură medie, cu umeri înguşti, piept doar fibră şi coate şi genunchi ascuţiţi. Karen îl privea ori de câte ori făcea o pauză, ceea ce se întâmpla des, cu toate că el nu părea să aibă nevoie de odihnă. Muşchii se mişcau asemenea unor frânghii înnodate sub pielea lui măslinie şi plină de cicatrice. Ea era o femeie senzuală şi-şi dorea să atingă cu degetele acele cicatrice şi să-l întrebe cum se pricopsise cu ele.

Uneori, el îşi ridica ochii şi-i surprindea privirea. Îi zâmbea nestânjenit, apoi îşi vedea mai departe de muncă. Faţa lui era banală şi anonimă când nu depunea efort. Avea ochi negri şi purta ochelari ieftini şi rotunzi, genul îndrăgit de generaţia lui Karen, deoarece îi purta John Lennon. Avea părul negru, tuns scurt: lui Karen i-ar fi plăcut să şi-l lase să crească. Atunci când zâmbea strâmb, părea mai tânăr; deşi era greu să-i ghiceşti vârsta. Avea forţa şi energia unui tânăr, însă ea îi zărise tatuajul de sub cureaua ceasului, făcut în lagărul de concentrare, aşa că nu putea avea mai puţin de patruzeci de ani, se gândi ea.

Sosise la kibuţ la scurt timp după Karen, în vara anului 1967. Ea venise, cu deodorantele şi pastilele ei contraceptive, în căutarea unui loc unde să-şi trăiască idealurile hippy fără să fie nevoită să se drogheze toată ziua. El fusese adus acolo cu ambulanţa. Karen presupuse că Dickstein fusese rănit în timpul Războiului de Şase Zile, iar ceilalţi muncitori din kibuţ căzuseră de acord că despre asta era vorba.

Nat fusese întâmpinat foarte diferit de Karen, care avusese parte de o primire călduroasă, dar precaută: filosofia ei era că membrii comunităţii îi vedeau pe ai lor ca pe nişte prieteni, dar aveau aceeaşi circumspecţie când li se părea ceva în neregulă. Nat Dickstein se întorsese asemenea fiului rătăcitor. Ei se strânseseră în jurul lui, îi dăduseră să mănânce supă şi

lăcrimaseră când îi văzuseră rănile.

Dacă Dickstein era fiul lor, Esther era mama lor. Ea era cel mai în vârstă membru din kibuţ. Karen spusese: „Seamănă cu mama Goldei Meir”, iar cineva o contrazisese: „Cred că seamănă cu tatăl Goldei”, şi toţi râseseră zgomotos. Esther se plimba prin sat ajutată de un baston şi dădea sfaturi fără să i se ceară, multe dintre ele foarte înţelepte. Stătuse de gardă în faţa infirmeriei unde se afla Dickstein: îi alunga pe copiii gălăgioşi fluturându-şi bastonul şi ameninţându-i cu bătaia pe care ei ştiau că n-o vor primi niciodată.

Dickstein se întremase foarte repede. În câteva zile, stătea în soare, curăţând legume pentru bucătărie şi spunându-le glume deocheate copiilor mai mari. Două săptămâni mai târziu, lucra pe câmp şi, în scurt timp, ajunsese să muncească mai mult decât toţi, cu excepţia bărbaţilor mai tineri.

Trecutul lui era vag, însă Esther îi povestise lui Karen despre cum sosise el în Israel în 1948, în timpul Războiului de Independenţă.

Anul 1948 făcea parte din trecutul recent pentru Esther. Fusese o tânără în Londra în primele două decenii ale secolului şi apoi o activistă în vreo şase cauze radicale de stânga, de la partizană a egalităţii femeilor până la pacifistă înainte să emigreze în Palestina. Dar amintirile ei erau mult mai îndepărtate, ajungeau până la pogromurile din Rusia, pe care şi le amintea în treacăt în imagini desprinse parcă dintr-un coşmar. Se adăpostea de arşiţa zilei la umbra unui smochin, lăcuind un scaun pe care-l făcuse cu mâinile ei noduroase şi vorbind despre Dickstein. Spunea că era un student inteligent, însă neascultător.

— Au fost opt sau nouă, unii de la universitate, alţii muncitori din East End. Dacă ar fi avut bani, i-ar fi cheltuit înainte să ajungă în Franţa. Au făcut autostopul şi au luat un camion până la Paris, pe urmă au călătorit cu un tren de marfă până la Marsilia. De acolo, se pare că au străbătut pe jos cea mai mare parte a drumului până în Italia. După aceea au furat o maşină voluminoasă, care aparţinea armatei germane, un Mercedes, şi au condus până în vârful „cizmei” italiene.

Faţa lui Esther era luminată de zâmbete, iar Karen reflectă: „Ar fi dat orice să fie acolo, cu ei”.

— Dickstein fusese în Sicilia în timpul războiului şi cunoştea,

pare-se, Mafia de acolo. Membrii acesteia aveau toate armele care rămăseseră în urma războiului. Dickstein voia armament pentru Israel, dar n-avea bani. El îi convinsese pe sicilieni să-i vândă unui cumpărător arab un vas plin cu mitraliere, apoi să le spună evreilor de unde să le ridice. Ei ştiau că el punea ceva la cale şi jubilau. Târgul a fost încheiat, sicilienii şi-au primit banii, pe urmă Dickstein şi camarazii lui au furat vasul cu marfa şi au navigat spre Israel!

Karen izbucni în râs, acolo, chiar sub smochin, iar o capră care păştea îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Aşteaptă, zise Esther, n-ai aflat tot. Câţiva dintre băieţii de la universitate au vâslit o vreme, numai că unul din grupul celălalt era docher, însă aceasta era toată experienţa pe care o aveau despre navigat, iar ei cârmuiau un cargobot de cinci mii de tone. Au reuşit totuşi să menţină direcţia cu ajutorul hărţilor şi al unei busole. Dickstein a căutat într-un manual de navigaţie cum se pornea vasul, însă el zicea că în manual nu scria şi cum se oprea. Prin urmare, au pătruns în viteză în Haifa, ţipând, fluturându-şi şi aruncându-şi în aer pălăriile, ca şi când ar fi făcut un dans din facultate, apoi s-au izbit de doc. Au fost iertaţi imediat, fireşte – armele erau mai preţioase decât aurul, la propriu. Atunci l-au poreclit Piratul pe Dickstein.

Nu prea semăna cu un pirat, aşa cum muncea în podgorie, în pantaloni scurţi şi largi şi cu ochelari pe nas, se gândi Karen. Cu toate acestea, era atrăgător. Ea îşi dorea s-o seducă, dar nu prea ştia cum. Era evident că şi el o plăcea, iar ea avusese grijă să-i arate că era disponibilă, însă el nu făcuse nicio mişcare. Poate că el credea că era prea tânără şi inocentă. Sau poate nu-l interesau femeile.

Vocea lui îi răsuna în minte: „Cred că am terminat”.

Ea se uită la soare: era timpul să plece.

— Ai făcut de două ori mai mult decât mine.

— Sunt obişnuit cu munca. Vin aici, din când în când, de douăzeci de ani. Corpul se obişnuieşte.

Se întoarseră în oraş când cerul începea să prindă nuanţe purpurii şi aurii.

— Ce faci atunci când nu eşti aici? îl întrebă Karen.

— Ah... otrăvesc fântâni, răpesc copii creştini.

Karen râse.

— Cum se compară viaţa asta cu California? o întrebă

Dickstein.

— Locul acesta este minunat, îi răspunse ea. Cred că va mai trece timp până când femeile vor fi considerate cu adevărat egale.

— Pare să fie subiectul fierbinte al momentului.

— N-ai de spus prea multe despre asta.

— Ascultă, cred că ai dreptate, dar este mai bine ca oamenii să-şi câştige libertatea decât să le fie oferită.

— Pare a fi o scuză bună să stai cu mâinile-n sân, opină Karen.

Dickstein râse.

Când intrară în sat, trecură pe lângă un tânăr călare pe un ponei, care ţinea în mână o puşcă, pregătit să patruleze graniţele aşezării.

— Ai grijă, Yisrael! îi strigă Dickstein.

Bombardamentele de pe Înălţimile Golan încetaseră, desigur, şi copiii nu mai erau nevoiţi să doarmă în adăposturi; însă cei din kibuţ îşi continuau patrularea. Dickstein se numărase printre cei în favoarea păstrării stării de vigilenţă.

— Mă duc să-i citesc lui Mottie, zise Dickstein.

— Pot să te însoţesc?

— De ce nu? spuse Dickstein şi se uită la ceas. Avem timp să ne spălăm. Vino în camera mea peste cinci minute.

Se despărţiră, iar Karen se duse la duşuri. Un kibuţ era locul ideal dacă erai orfan, reflectă ea în timp ce se dezbrăca. Părinţii lui Mottie decedaseră amândoi – tatăl murise într-o explozie în urma unui atac pe Înălţimile Golan, pe durata ultimului război, iar mama fusese ucisă un an mai devreme, în timpul unui schimb de focuri cu fedainii. Ambii fuseseră prieteni apropiaţi ai lui Dickstein. Pentru copil fusese o tragedie, desigur, dar dormea în continuare în acelaşi pat, mânca în aceeaşi odaie şi avea aproape o sută de adulţi care-l iubeau şi aveau grijă de el – nu fusese trimis la mătuşi ostile sau bunici, sau, mai rău, la un orfelinat. Şi îl avea pe Dickstein.

După ce se spălă de praf, Karen îmbrăcă nişte haine curate şi se duse în camera lui Dickstein. Mottie era deja acolo, şedea în braţele lui, sugându-şi degetul mare şi ascultând cum îi citea în ebraică din cartea *Comoara din insulă,* scrisă de Robert Louis Stevenson. Dickstein era singura persoană, dintre cele pe care le cunoscuse Karen, care vorbea în ebraică folosind jargonul

muncitoresc din estul Londrei. Vocea lui era şi mai ciudată în acel moment, deoarece imita diferite personaje din poveste: o voce piţigăiată de băiat pentru Jim, un mârâit jos pentru Long John Silver şi o şoaptă pentru nebunul Ben Gunn. Karen luă loc şi-i privi pe cei doi în lumina galbenă a becului, gândindu-se cât de copilăros părea Dickstein şi cât de matur părea băieţelul.

După ce termină de citit capitolul, ei îl duseră pe Mottie în dormitor, îl sărutară de noapte bună şi se întoarseră în sufragerie. „Dacă vom continua să petrecem timp împreună, toţi vor crede că suntem iubiţi”, reflectă Karen.

Şezură împreună cu Esther. După cină, ea le spuse o poveste şi ochii îi străluceau ca ai unei tinere.

— Când am mers pentru prima oară în Ierusalim, se spunea că, dacă aveai o pernă cu puf, puteai cumpăra o casă.

Dickstein îi făcu jocul în mod voit.

— Cum aşa?

— Puteai vinde o pernă bună cu puf cu o liră. După aceea, te puteai împrumuta cu zece lire de la o societate de credit. Apoi găseai un teren. Proprietarul terenului lua un avans de zece lire şi restul în bilete la ordin. Astfel deveneai proprietar de pământ. Mergeai la un constructor şi-i spuneai: „Construieşte o casă pentru tine pe acest teren. N-am nevoie decât de un mic apartament pentru mine şi familia mea”.

Râseră cu toţii. Dickstein privi înspre uşă. Karen se uită şi ea în direcţia aceea şi văzu un străin, un bărbat îndesat, la vreo patruzeci de ani, cu faţa aspră şi cărnoasă. Dickstein se ridică în picioare şi se duse la el.

— Nu-ţi pune mari speranţe, copilă! o atenţionă Esther pe Karen. N-are stofă de soţ.

Karen se uită la Esther, apoi îşi întoarse privirea din nou spre uşă. Dickstein dispăruse. După câteva minute, ea auzi zgomotul unui motor şi o maşină demarând.

Esther îşi aşeză mâna pe cea tânără a lui Karen şi i-o strânse.

Karen nu-l mai văzu niciodată pe Dickstein.

•

Nat Dickstein şi Pierre Borg şedeau pe bancheta din spate a unui Citroën negru. Garda de corp a lui Borg conducea maşina, cu pistolul-mitralieră aşezat lângă el, pe scaunul din dreapta. Parcurgeau drumul prin întuneric, fără să vadă nimic în faţă, cu excepţia luminii conice a farurilor. Lui Nat Dickstein îi era teamă.

Nu se văzuse niciodată aşa cum îl percepeau ceilalţi, ca un agent competent şi genial, care-şi dovedise abilităţile de supravieţuire aproape în toate situaţiile. Ulterior, odată ce începea jocul şi trebuia să se descurce singur, ducând lupte strânse cu strategia, problemele şi jucătorii implicaţi, teama nu-şi mai avea locul în mintea lui, însă, în acel moment, când Borg era pe punctul să-l informeze, nu putea să-şi facă planuri, nici previziuni, nici să evalueze personajele. Ştia doar că trebuia să lase în urmă pacea şi munca simplă, pământul şi strălucirea soarelui şi grija pentru agricultură, şi că-l aşteptau riscuri teribile şi pericole mari, minciuni şi durere, vărsare de sânge şi, poate, moartea. Aşadar, şedea într-un colţ, cu braţele şi picioarele încrucişate strâns, privind faţa slab luminată a lui Borg, în timp ce teama i se cuibărea în stomac, provocându-i greaţă.

În lumina difuză şi schimbătoare, Borg semăna cu un uriaş din basm. Avea trăsături puternice: buze groase, obraji rotunzi şi ochi bulbucaţi, umbriţi de sprâncene stufoase. În copilărie, i se spusese că era urât, aşa că se transformase într-un bărbat urât. Atunci când era agitat – cum era în acea clipă – îşi atingea mereu faţa cu mâinile, îşi acoperea gura, îşi freca nasul, îşi scărpina fruntea, în încercarea inconştientă de a-şi ascunde urâţenia.

— De ce ţipi la toată lumea? îl întrebase odată Dickstein, într-un moment de relaxare.

— Fiindcă sunt cu toţii al naibii de frumoşi, îi răspunsese Pierre.

Nu ştiau niciodată ce limbă să întrebuinţeze când vorbeau. Borg era de origine franco-canadian şi abia se descurca în ebraică. În schimb, ebraica lui Dickstein era bună, dar se chinuia să vorbească franceza. De obicei, alegeau engleza.

Dickstein lucra pentru Borg de zece ani şi tot nu-l plăcea pe bărbat. I se părea că-i înţelegea tulburarea şi nefericirea şi-i respecta profesionalismul de care dădea dovadă şi devotamentul obsesiv pentru serviciile secrete israelite. Însă, din punctul lui de vedere, toate acestea nu erau suficiente pentru a plăcea o persoană. Atunci când Borg îl minţea, avea întotdeauna motive bine întemeiate, dar Dickstein dispreţuia minciuna.

Se răzvrătea împotriva lui Borg, folosindu-i trucurile. Refuza să spună unde mergea sau minţea în privinţa destinaţiei. Nu

dădea niciodată raportul conform planului când se afla pe teren: suna sau trimitea, pur şi simplu, mesaje, emiţând cereri pe un ton poruncitor. Uneori, îi ascundea lui Borg o parte sau tot planul lui de bătaie. Făcea toate acestea ca să-l împiedice să intervină cu intrigile lui şi întotdeauna era mai sigur aşa, deoarece dacă Borg cunoştea ceva, exista posibilitatea ca el să fie obligat să le spună politicienilor şi apoi informaţiile să ajungă la opoziţie. Dickstein ştia ce influenţă avea Pierre – lui i se datorau multe victorii care-l ajutaseră pe Borg în carieră –, iar el profita din plin de asta.

Citroënul străbătea huruind oraşul arab Nazareth – pustiu în acel moment şi aflându-se, probabil, sub stare de asediu – şi dispăru în noapte, îndreptându-se spre Tel Aviv. Borg îşi aprinse un trabuc subţire şi începu să vorbească:

— După Războiul de Şase Zile, unul dintre băieţii deştepţi de la Ministerul Apărării a scris o lucrare intitulată *Distrugerea inevitabilă a Israelului.* Argumentul era următorul: în timpul Războiului de Independenţă, noi am cumpărat arme din Cehoslovacia. Când blocul sovietic a devenit aliatul arabilor, ne-am întors spre Franţa şi, ulterior, spre Germania de Vest. Germania a anulat toate înţelegerile de îndată ce au aflat arabii. Franţa a impus embargou după Războiul de Şase Zile. Atât Marea Britanie, cât şi Statele Unite au refuzat în mod repetat să ne furnizeze armament. Ne pierdeam sursele una câte una. Să presupunem că suntem capabili să compensăm toate aceste pierderi, continuând să apelăm la noi furnizori sau construindu-ne propria industrie de armament: chiar şi aşa, realitatea este că Israelul trebuie să fie pierzătorul cursei înarmării din Orientul Mijlociu. Ţările care deţin rezerve de petrol vor fi mai bogate decât noi în viitorul apropiat. Bugetul nostru alocat Apărării este deja o povară grea pentru economia naţională, în vreme ce inamicii noştri au atât de mulţi bani, încât nu ştiu pe ce să-i cheltuiască. Dacă vor avea zece mii de tancuri, noi vom avea nevoie de şase mii; când vor avea nevoie de douăzeci de mii de tancuri, nouă ne vor trebui douăsprezece mii, şi tot aşa. Doar dublându-şi cheltuielile pentru armament în fiecare an, vor reuşi să mutileze economia noastră naţională fără să tragă un foc de armă. În cele din urmă, istoria recentă a Orientului Mijlociu arată un tipar de războaie limitate, o dată la zece ani. Logica tiparului acesta este împotriva noastră. Arabii îşi permit să piardă un

război din când în când. Noi, nu: prima noastră înfrângere va fi şi ultima noastră bătălie. În concluzie: supravieţuirea Israelului depinde de noi, trebuie să întrerupem acest cerc vicios pe care ni l-au pregătit inamicii noştri.

Dickstein încuviinţă din cap.

— Nu este o mentalitate nouă. Este argumentul obişnuit pentru „pace cu orice preţ”. Bănuiesc că băiatul deştept a fost concediat din Ministerul Apărării din cauza acelei lucrări.

— Te înşeli în ambele cazuri, zise Borg, apoi continuă: Trebuie să provocăm sau să avem puterea să provocăm daune permanente şi serioase următoarei armate arăbeşti care va trece graniţele noastre. Trebuie să avem arme nucleare.

Dickstein rămase tăcut o clipă, pe urmă lăsă să-i scape un fluierat prelung. Era una dintre acele idei devastatoare, care pare extrem de evidentă de îndată ce a fost rostită. Ar schimba totul. Tăcu o vreme, gândindu-se la implicaţii. Mintea îi era plină de întrebări. Era posibil din punct de vedere tehnic? Americanii îi vor ajuta? Guvernul israelian va fi de acord? Vor riposta arabii cu bombele lor?

— Băiat deştept din Minister, pe dracu’, replică el. Aia a fost lucrarea lui Moshe Dayana.

— Nu comentez, adăugă Borg.

— Guvernul a adoptat-o?

— A existat o dezbatere îndelungată. Anumiţi oameni de stat mai în vârstă au afirmat că n-au ajuns atât de departe ca să vadă Orientul Mijlociu ras de pe suprafaţa pământului în urma unui dezastru nuclear. Însă facţiunea opoziţiei a argumentat că, dacă noi vom face rost de o bombă, arabii vor face rost şi ei de una, şi vom ajunge de unde am plecat. S-a dovedit că asta a fost cea mai mare greşeală a lor.

Borg îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un tub mic din plastic. I-l întinse lui Dickstein.

Nat aprinse lumina din interior şi privi cu atenţie tubul. Avea vreo şase centimetri lungime, era subţire şi albastru. Când îl deschise, văzu un plic mic confecţionat din hârtie cu protecţie împotriva luminii.

— Ce e? întrebă el.

— Un fizician pe care-l cheamă Friedrich Schulz a vizitat Cairo în februarie, răspunse Borg. Este austriac, dar lucrează în Statele Unite. Se pare că se afla în vacanţă în Europa, însă

biletul lui de avion către Egipt a fost plătit de guvernul egiptean. Am pus să fie urmărit, dar a reuşit să scape de băiatul nostru şi a dispărut în Deşertul de Vest patruzeci şi opt de ore. Am aflat de pe fotografiile din satelit făcute de CIA că există un şantier mare de construcţii în acea parte a deşertului. Când s-a întors, Schulz avea asta în buzunar. Este un dozimetru personal. Plicul, care are protecţie împotriva luminii, conţine un film fotografic obişnuit. Tubul poate fi purtat fie în buzunar, fie prins de rever sau de cureaua de la pantaloni. Dacă eşti expus la radiaţii, filmul va arăta ceaţă când va fi developat. Oricine vizitează sau lucrează într-o centrală nucleară poartă asupra lui un dozimetru; este o chestiune de rutină.

Dickstein stinse lumina şi-i înapoie tubul lui Borg.

— Vrei să spui că arabii confecţionează deja bombe atomice? întrebă el încet.

— Corect.

Borg vorbea inutil de tare.

— Aşadar, guvernul i-a dat undă verde lui Dayan să-şi facă şi el o bombă atomică.

— În principiu, da.

— Cum aşa?

— Există anumite dificultăţi practice. Mecanismele afacerii sunt simple – funcţionarea efectivă a bombei, mai exact. Oricine poate face o bombă convenţională poate construi şi o bombă atomică. Problema constă în a obţine materialul exploziv, plutoniul. Noi scoatem plutoniul dintr-un reactor nuclear. Este un produs secundar. Acum avem un reactor la Dimona, în Deşertul Negev. Ştiai?

— Da.

— Este secretul nostru cel mai prost păzit. Cu toate acestea, n-avem echipamentul necesar ca să extragem plutoniu din combustibilul folosit. Am putea construi o fabrică de prelucrare, însă problema este că noi *nu* deţinem uraniu ca să-l trecem prin reactor.

— Stai puţin, se încruntă Dickstein. Trebuie să folosim uraniu, ca să alimentăm reactorul pentru uzul normal, da?

— Corect. Îl luăm din Franţa şi ne este furnizat cu condiţia să le returnăm combustibilul întrebuinţat, ca să-l reproceseze, aşadar, ei obţin plutoniu.

— Alţi furnizori?

— Ar impune aceeaşi condiţie – face parte din tratatele de neproliferare nucleară.

— Însă oamenii de la Dimona ar putea sustrage o parte din combustibilul utilizat fără să observe cineva, zise Dickstein.

— Nu. Având în vedere cantitatea de uraniu furnizat iniţial, se poate calcula precis cât uraniu trebuie să rezulte la sfârşit. Şi-l cântăresc foarte atent – e o marfă scumpă.

— Prin urmare, problema ar fi să punem mâna pe nişte uraniu.

— Corect.

— Şi soluţia?

— Soluţia este că va trebui să-l furi.

Dickstein privi afară pe geam. Luna strălucea, lăsând să se vadă o turmă de oi adunată într-un colţ al câmpului, supravegheată de un păstor arab cu un toiag: o scenă biblică. Aşadar, acesta era jocul: uraniu furat pentru ţara în care curg laptele şi mierea. Ultima oară, fusese asasinarea conducătorului unei grupări teroriste din Damasc, iar înainte, şantajarea unui arab bogat din Monte Carlo, pentru a-l împiedica să-i finanţeze pe fedaini.

Dickstein îşi înăbuşi sentimentele, în timp ce Borg vorbea despre politică, Schulz şi reactoare nucleare. Totuşi, fiindcă i se reamintea că-l privea şi *pe el* această chestiune, frica se reîntoarse şi, odată cu ea, o amintire. După moartea tatălui, familia trăia într-o sărăcie lucie şi, când veniseră creditorii, Nat fusese trimis la uşă ca să le spună că mama nu era acasă. La vârsta de treisprezece ani, i se păruse insuportabil de umilitor, deoarece creditorii ştiau că el minţea, iar el ştia că ei ştiau. Îl priveau cu un amestec de dispreţ şi milă, care-l scotea din sărite. Nu va uita niciodată acel sentiment – acesta revenea, asemenea unei notificări a inconştientului, atunci când cineva, cum era Borg, îi spunea ceva de genul: „Micuţule Nathaniel, du-te şi fură nişte uraniu pentru ţara ta!”

Mamei lui îi zisese mereu: „Chiar trebuie?”, iar în acel moment îi spuse lui Pierre Borg:

— Dacă tot trebuie să-l furăm, de ce nu l-am cumpăra, apoi să refuzăm, pur şi simplu, să-l trimitem pentru a fi prelucrat?

— Fiindcă astfel toată lumea va şti că punem ceva la cale.

— Şi?

— Prelucrarea durează multe luni. În tot acest timp s-ar putea

întâmpla două lucruri: în primul rând, egiptenii şi-ar grăbi programul şi, în al doilea rând, americanii ar pune presiune pe noi să nu construim bomba.

— Oh! Este mai grav. Deci vrei să furăm uraniul îmbogăţit, fără să ştie nimeni că suntem noi.

— Mai mult de-atât, rosti Borg cu o voce aspră şi guturală. Nimeni nu trebuie să afle că a fost furat. Trebuie să pară că s-a pierdut. Vreau ca proprietarii şi agenţiile internaţionale să se simtă atât de stânjenite de dispariţia uraniului, încât să ţină totul secret. Pe urmă, atunci când vor descoperi că au fost jefuiţi, vor fi compromişi de propria muşamalizare.

— Se va afla la un moment dat.

— Nu înainte să facem bomba.

Ajunseră pe şoseaua de coastă dintre Haifa şi Tel Aviv şi, în timp ce maşina străpungea noaptea, Dickstein zărea în întuneric frânturi din Marea Mediterană, al cărei luciu strălucea asemenea nestematelor în lumina Lunii. Când vorbi, fu surprins de resemnarea din vocea lui:

— De cât uraniu avem nevoie?

— Vor douăsprezece bombe. Sub forma „prăjiturii galbene”[4] – adică denumirea generică dată concentratelor de uraniu obţinute prin extracţie din minereuri ce conţin oxizi ai uraniului – ar însemna vreo sută de tone.

— Atunci, nu-l voi putea vârî în buzunar, se încruntă Dickstein. Cât ar costa dacă l-am cumpăra?

— Undeva peste un milion de dolari americani.

— Şi crezi că rataţii vor muşamaliza, pur şi simplu, toată treaba?

— Dacă e făcut totul ca la carte.

— Cum?

— Asta este treaba ta, Piratule!

— Nu sunt sigur că este posibil, zise Dickstein.

— Trebuie să fie. I-am spus prim-ministrului că o putem scoate la capăt. E în joc cariera mea, Nat!

— Nu-mi vorbi despre nenorocita ta de carieră.

Borg îşi aprinse un alt trabuc – era o reacţie nervoasă la

[4] Operaţiunea Plumbat a fost o misiune sub acoperire a Israelului, în 1968, având scopul de a obţine „prăjitura galbenă” sau urania (minereu de uraniu îmbogăţit), în vederea înarmării nucleare a ţării. Plumbat este o sare a plumbului tetravalent, obţinut din carbonat alcalin cu litargă. (n.red.).

dojana lui Dickstein. Acesta întredeschise geamul, ca să iasă fumul. Brusca lui atitudine ostilă n-avea nicio legătură cu urâţenia lui Borg: era tipic pentru incapacitatea bărbatului de a înţelege ce simţeau oamenii faţă de el. Ceea ce-l tulburase era imaginea unui nor în formă de ciupercă deasupra oraşelor Ierusalim şi Cairo, a câmpurilor cultivate cu bumbac de lângă Nil şi a podgoriilor de lângă Marea Galileei acoperite cu precipitaţiile radioactive, a Orientului Mijlociu pârjolit de foc şi a copiilor săi deformaţi generaţii la rând.

— Cred în continuare că pacea este o alternativă, zise Dickstein.

— Habar n-am, ridică din umeri Borg. Nu mă implic în politică.

— Prostii!

— Uite, dacă ei au o bombă, trebuie să avem şi noi una, nu? replică oftând Borg.

— Dacă asta ar fi miza, am putea ţine o conferinţă de presă în care să anunţăm că egiptenii fac o bombă şi să lăsăm restul lumii să-i oprească. Am convingerea că ai noştri îşi doresc oricum o bombă. Cred că se bucură că au o scuză.

— Şi poate că sunt îndreptăţiţi! Nu putem duce câte un război o dată la câţiva ani – într-una din zilele astea, s-ar putea să pierdem unul.

— Am putea face pace.

— Eşti atât de al naibii de naiv, pufni Borg.

— Dacă am schimba câteva lucruri: teritoriile ocupate, Legea reîntoarcerii[5], drepturi egale arabilor din Israel...

— Arabii au drepturi egale.

— Eşti atât de al naibii de naiv, zâmbi trist Dickstein.

— Ascultă!

Borg făcea eforturi să se controleze. Dickstein îi înţelegea furia: era o reacţie pe care o avea în comun cu mulţi israeliţi. Aceştia credeau că, dacă ideile liberale vor fi acceptate, va fi începutul sfârşitului, că o concesie va duce la o alta până când ţara va fi oferită pe tavă arabilor, iar această perspectivă leza esenţa identităţii lor.

— Ascultă, zise Borg din nou, poate-ar trebui să ne vindem dreptul prin naştere pe un blid de linte. Dar aceasta este lumea reală şi locuitorii acestei ţări nu vor vota pentru „pace cu orice

[5] Lege a statului Israel, din anul 1950, care formulează dreptul evreilor din toată lumea de a primi cetăţenia israeliană când ajung în Israel şi doresc asta. (n.red.).

preţ”. În adâncul nostru, ştim foarte bine că nici arabii nu-şi doresc prea mult pacea. Aşadar, în lumea reală, suntem nevoiţi să luptăm în continuare împotriva lor şi, dacă vom lupta împotriva lor, ar fi bine să câştigăm. Dacă vrei să fim siguri de victorie, ai face bine să furi nişte uraniu.

— Ceea ce urăsc cel mai mult la tine este că, de obicei, ai dreptate, spuse Dickstein.

Borg deschise geamul şi azvârli chiştocul de trabuc. Acesta lăsă o urmă de scântei pe şosea, asemenea unei pocnitori. Luminile din Tel Aviv se zăreau în faţă: aproape ajunseră.

— Ştii, cu majoritatea oamenilor mei nu trebuie să fac politică de fiecare dată când le dau o misiune. Acceptă ordinele, aşa cum ar trebui să facă agenţii.

— Nu te cred, zise Dickstein. Aceasta este o naţiune de idealişti sau nu e nimic.

— Poate.

— Am cunoscut cândva un bărbat pe nume Wolfgang. Obişnuia să spună: „Doar respect ordinele”. Apoi îmi rupea piciorul.

— Mda, rosti sec Borg. Mi-ai spus.

•

Atunci când o companie angajează un contabil ca să ţină contabilitatea, primul lucru pe care acesta îl face este să anunţe că are atât de mult de lucru în ceea ce priveşte politica financiară a companiei, încât are nevoie de un contabil primar, care să ţină evidenţa contabilă. Ceva asemănător se întâmplă şi în cazul spionilor. O ţară angajează un serviciu secret, ca să afle câte tancuri deţine ţara vecină şi unde le păstrează şi, înainte să apuci să zici „MI5”, serviciul secret anunţă că este atât de ocupat cu spionarea elementelor subversive în ţară, încât un serviciu separat trebuie să se ocupe de contrainformaţiile militare.

Aşa era în Egipt, în 1955. Serviciile secrete nou-înfiinţate ale ţării erau împărţite în două directorate. Mukhabarat el-Khabeya (Contrainformaţiile Militare) avea sarcina de a număra tancurile Israelului, iar Al-Mukhabarat al-’Ammah (Serviciul de Informaţii Generale) se bucura de toată faima.

Bărbatul care conducea ambele directorate avea funcţia de director general de Informaţii doar pentru a deruta şi trebuia, teoretic, să raporteze ministrului de Interne. Un alt lucru care se

întâmplă întotdeauna departamentelor de spionaj este acela că şeful statului încearcă să preia conducerea lor. Există două motive. Primul este acela că spionii pun mereu la cale planuri de asasinare, şantaj şi invazie, care pot fi îngrozitor de stânjenitoare dacă vor fi puse în aplicare, prin urmare, preşedinţii sau prim-miniştrii doresc să supravegheze îndeaproape aceste departamente. Celălalt motiv ar fi acela că serviciile secrete reprezintă o sursă de putere, în special în ţările instabile, iar şeful statului doreşte să deţină puterea totală.

Aşadar, directorul general de Informaţii raportează întotdeauna, în practică, fie preşedintelui sau consilierului de stat în cadrul Administraţiei Prezidenţiale.

Kawash, arabul înalt care-l interogase şi omorâse pe Towfik şi, ulterior, îi dăduse personal dozimetrul lui Pierre Borg, lucra la Serviciul de Informaţii Generale. Era un bărbat inteligent şi demn, de mare integritate, însă era şi extrem de religios – până la misticism. Era genul de misticism trainic şi puternic, care putea susţine cele mai improbabile – dacă nu bizare – credinţe despre lumea reală. Era adeptul unei ramuri a creştinătăţii care susţinea că reîntoarcerea evreilor pe Pământul Făgăduinţei era menţionată în Biblie şi prevestea sfârşitul lumii. Lupta împotriva reîntoarcerii era deci un păcat; să lupţi pentru ea, o sarcină sfântă. Iată motivul pentru care Kawash era agent dublu.

Această luptă era tot ce avea. Credinţa îl făcuse să aleagă această viaţă secretă şi, ca atare, întrerupsese orice legătură cu prietenii, vecinii şi – cu unele excepţii – familia. N-avea nicio ambiţie personală decât să ajungă în rai. Ducea o viaţă de sihastru, singura lui plăcere fiind să reuşească în jocul spionajului. Semăna mult cu Pierre Borg, cu o singură diferenţă; Kawash era fericit.

În prezent însă, era tulburat. Până în acel moment se afla în dezavantaj în cazul profesorului Schulz şi acest lucru îl deprima. Problema era că proiectul Qattara era gestionat nu de Serviciul de Informaţii Generale, ci de cealaltă jumătate a serviciilor secrete – Contrainformaţiile Militare. Cu toate acestea, Kawash postise şi meditase şi, în nopţile de nesomn, crease un plan prin care să afle detaliile proiectului secret.

Avea un văr de gradul al doilea, Assam, care lucra în biroul Departamentului General de Informaţii – în subordinea căruia se aflau Contrainformaţiile Militare şi Serviciul de Informaţii

Generale. Assam era mai în vârstă decât Kawash, dar acesta din urmă era mai deştept.

Cei doi veri şedeau în camera din spate a unei cafenele mici şi murdare, lângă Sherif Pasha, în arşiţa zilei, bând o băutură răcoritoare din lămâie verde şi suflând fumul de ţigară ca să alunge muştele. Semănau unul cu celălalt în costumele lor subţiri şi cu mustăţile à la Nasser. Kawash voia să-l folosească pe Assam ca să afle despre Qattara. Se gândise la un mod de abordare prin care să-l păcălească, însă ştia că trebuia să fie extrem de atent ca să-i obţină ajutorul. Se comporta ca de obicei, deşi era agitat.

El începu oarecum direct:

— Vere, ştii ce se întâmplă în Qattara?

Pe chipul frumos al lui Assam se întrezări o uşoară tresărire.

— Dacă tu nu ştii, nu-ţi pot spune.

Kawash clătină din cap, ca şi când Assam l-ar fi înţeles greşit.

— Nu vreau să-mi dezvălui secrete. Şi-apoi, pot ghici despre ce este proiectul, zise agentul dublu, deşi era o minciună. Ceea ce mă deranjează este faptul că Maraji deţine controlul.

— De ce?

— Pentru binele tău. Mă gândesc la cariera ta.

— Nu-mi fac griji...

— Ar trebui. Maraji vrea să-ţi ia locul, trebuie să ştii asta.

Proprietarul cafenelei le aduse o farfurie cu măsline şi două felii de pâine albă rafinată, tradiţionala *pita.* Kawash tăcu până când acesta plecă. Îl privea pe Assam în timp ce nesiguranţa se cuibări înăuntrul lui, alimentată de minciuna despre Maraji.

— Maraji îi raportează direct ministrului, presupun, continuă Kawash.

— Dar am şi eu acces la toate documentele, zise Assam pe un ton defensiv.

— N-ai de unde să ştii ce-i spune ministrului când vorbesc între patru ochi. Deţine o poziţie foarte puternică.

— Cum ai aflat despre proiect? se încruntă Assam.

Kawash se rezemă cu spatele de peretele rece din beton.

— Unul dintre oamenii lui Maraji era gardă de corp în Cairo şi şi-a dat seama că era urmărit. Cel de pe urmele lui era un agent israelian pe care-l chema Towfik. Deoarece Maraji n-are operatori în oraş, cererea gărzii de corp de a prelua iniţiativa a trecut în sarcina mea. Eu l-am ridicat pe Towfik.

— E suficient de rău că a îngăduit să fie urmărit, pufni dezgustat Assam. Şi mai rău este că a apelat pentru ajutor la departamentul greşit. Este îngrozitor.

— Am putea face ceva în privinţa asta, vere.

Assam îşi scărpină nasul cu o mână plină de inele.

— Continuă.

— Spune-i directorului despre Towfik. Zi-i că, în ciuda abilităţilor lui considerabile, Maraji îşi alege greşit oamenii, deoarece este tânăr şi neexperimentat în comparaţie cu cineva ca tine. Insistă pe lângă el şi sugerează-i că tu ar trebui să te ocupi de personalul care lucrează la proiectul Qattara. Apoi înlesneşte angajarea acolo a unei persoane loiale nouă.

— Înţeleg, încuviinţă încet din cap Assam.

Kawash simţea gustul succesului. Se aplecă în faţă.

— Directorul îţi va fi recunoscător că ai descoperit această verigă slabă într-o chestiune de maximă siguranţă. Astfel vei putea să supraveghezi tot ceea ce face Maraji.

— Este un plan foarte bun, zise Assam. Voi vorbi cu directorul azi. Îţi sunt recunoscător, vere.

Kawash mai avea un singur lucru de adăugat – cel mai important – şi aşteptă momentul potrivit. După câteva minute, se ridică în picioare şi spuse:

— N-ai fost mereu protectorul meu?

Ieşiră la braţ în arşiţa oraşului.

— Voi găsi omul potrivit imediat, îl asigură Assam.

— Ah, da, zise Kawash, ca şi când şi-ar fi amintit un detaliu. Cunosc omul potrivit. Este un tip inteligent, descurcăreţ şi foarte discret: fiul fratelui soţiei mele defuncte.

Assam miji ochii.

— Aşadar, îţi vom da şi ţie raportul.

Kawash părea jignit.

— Dacă-ţi cer prea mult...

El îşi întinse palmele în semn de resemnare.

— Nu, zise Assam. Ne-am ajutat mereu unul pe celălalt.

Ajunseră într-un colţ al străzii, unde urmau să se despartă. Kawash se chinuia să nu afişeze o expresie triumfătoare.

— Îl voi trimite la tine. Vei descoperi că este un om pe care te poţi baza în totalitate.

— Aşa să fie, conchise Assam.

•

Pierre Borg îl cunoştea pe Nat Dickstein de douăzeci de ani. În 1948, Borg fusese convins că băiatul n-avea stofă de agent, în ciuda isprăvii cu cargobotul izbit de doc. Băiatul era slab, palid, stângaci, urât. Cu toate că nu fusese hotărârea lui Borg, Dickstein primise o şansă. Pierre ajunsese repede la concluzia că, deşi nu era cine ştie ce de capul puştiului, îi mergea mintea brici. Acesta avea un farmec ciudat, pe care Borg nu-l înţelesese niciodată. Unele femei din Mossad erau înnebunite după el, în vreme ce alţii, ca Borg, nu-l considerau deloc atrăgător. Dickstein nu manifesta niciun interes – în dosarul lui scria: „Viaţă sexuală: nulă".

De-a lungul anilor, Dickstein devenise din ce în ce mai priceput şi mai de încredere, deci Borg se baza pe el la fel de mult ca pe orice alt agent. Într-adevăr, dacă Dickstein ar fi avut ambiţii personale, ar fi putut prelua funcţia pe care o deţinea Borg în acel moment.

Cu toate acestea, Borg nu credea că Dickstein va reuşi să îndeplinească misiunea. Rezultatul dezbaterii politicii referitoare la armele nucleare fusese unul dintre acele compromisuri politice mârşave care anula munca tuturor slujbaşilor: fuseseră de acord să fure uraniu doar dacă lucrul acesta putea fi realizat fără să afle cineva, măcar vreo câţiva ani, că Israelul fusese hoţul. Borg se împotrivise acestei decizii – el fusese în favoarea unui corsar priceput, indiferent de consecinţe. În Cabinet însă, prevalase o concepţie bazată pe mai multă judecată. Dar Borg şi echipa lui trebuiau să pună în practică ideea.

În Mossad existau şi alte persoane capabile să îndeplinească la fel de bine ca şi Dickstein acest plan: Mike, şeful Operaţiunilor Speciale, era unul, iar Borg însuşi, celălalt. Însă nu exista niciunul căruia Borg să-i dezvăluie ceea ce-i spusese lui Dickstein: „Aceasta este problema, rezolv-o!"

Cei doi bărbaţi petrecură o zi în casa conspirativă a Mossadului din oraşul Ramat Gan de lângă Tel Aviv. Angajaţi verificaţi ai Mossadului făceau cafea, serveau mâncare şi patrulau prin grădină, cu revolverele ascunse sub jachete. Dimineaţa, Dickstein se întâlni cu un profesor tânăr de fizică de la Institutul Weizmann din Rehovot. Omul de ştiinţă avea părul lung şi purta o cravată înflorată şi explica limpede şi cu multă răbdare chimia uraniului, natura radioactivităţii şi modul de funcţionare a unui reactor nuclear. După prânz, Dickstein vorbi

cu un director de la Dimona despre minele de uraniu, instalaţiile de îmbogăţire, stocarea şi transportarea combustibilului, reguli de siguranţă şi reglementări internaţionale şi despre Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică (AIEA), Comisia pentru Energie Atomică a SUA, precum şi despre Autoritatea de Reglementare a Energiei Nucleare din Marea Britanie şi Euratom.

Seara, Borg şi Dickstein luară cina împreună. Borg ţinea dietă fără tragere de inimă, ca de obicei: mâncă frigăruile cu carne de miel şi salată, fără pâine, însă bău aproape toată sticla cu vin roşu israelian. Scuza lui era că încerca să se relaxeze, ca să nu observe Dickstein cât era de agitat.

După cină, îi dădu lui Dickstein trei chei.

— Sunt chei de rezervă pentru casetele de valori din Londra, Bruxelles şi Zürich, îi precizează el. Găseşti în fiecare paşapoarte, permise de conducere, bani şi arme. Dacă trebuie să le schimbi, lasă vechile documente în casetă.

Dickstein încuviinţă din cap.

— Trebuie să-ţi raportez ţie sau lui Mike?

„Oricum nu dai niciodată raportul, ticălosule”, chibzui Borg. Dar răspunse:

— Mie, te rog. Ori de câte ori vei putea, mă vei suna direct şi vei folosi jargonul. Dacă nu poţi da de mine, contactează orice ambasadă şi utilizează codul pentru întâlniri. Voi încerca să dau de tine, oriunde te vei afla. În ultimă instanţă, trimite scrisori codificate în servietele diplomatice.

Dickstein consimţi inexpresiv din cap: toate acestea erau măsuri de precauţie de rutină. Borg îl privea îndelung, încercând să-i citească gândurile. Ce simţea? Oare credea că era capabil să facă asta? Avea, oare, vreo idee? Oare plănuia să încerce, apoi să raporteze că era imposibil? Oare era, într-adevăr, convins că bomba era lucrul potrivit pentru Israel?

Borg l-ar fi putut întreba, însă n-ar fi obţinut niciun răspuns.

— Presupun că există un termen limită, zise Dickstein.

— Da, dar nu-l ştim încă, opină Borg şi începu să culeagă rondelele de ceapă din salată. Trebuie să ne facem bomba înaintea egiptenilor. Asta înseamnă că uraniul trebuie să curgă prin reactor înainte ca reactorul egiptean să fie pus în funcţiune. După aceea, totul ţine de chimie – niciuna din părţi nu va putea face nimic ca să grăbească particulele subatomice. Primul care

va începe va fi primul care va termina.

— Avem nevoie de un agent în Qattara, spuse Dickstein.

— Mă ocup de asta.

Dickstein încuviinţă din cap.

— Trebuie să avem un om foarte priceput în Cairo.

Nu despre asta voia să discute Borg.

— Ce încerci să faci, să mă descoşi? se răsti el enervat.

— Gândeam cu voce tare.

Preţ de câteva secunde, se aşternu tăcerea. Borg ronţăi nişte rondele de ceapă. Într-un final, el adăugă:

— Ţi-am spus ce vreau. Te-am lăsat pe tine să hotărăşti cum vei proceda.

— Da, asta ai făcut, nu-i aşa? zise Dickstein şi se ridică în picioare. Mă duc la culcare.

— Ai idee de unde vei începe?

— Da, răspunse Dickstein. Noapte bună!

Capitolul 3

Nat Dickstein nu se obişnuise deloc cu ideea de a fi agent secret. Înşelăciunea era cea care-l deranja. Mereu trebuia să mintă, să se ascundă, să se dea drept altcineva, să urmărească sub acoperire diferiţi oameni şi să prezinte documente false autorităţilor din aeroporturi. Îşi făcea mereu griji să nu fie deconspirat. Era urmărit de un coşmar în care era încercuit brusc de poliţişti care strigau: „Eşti spion! Eşti spion!” şi care-l duceau la închisoare, unde îi rupeau picioarele.

În acel moment, nu se simţea în largul lui. Se afla lângă clădirea Jean-Monnet din Luxemburg, de pe Kirchberg Plateau, vizavi de valea îngustă a unui râu al oraşului de pe vârful dealului. Şedea la intrarea clădirii cu birouri ale Directoratului Euratom pentru Siguranţă, memorând feţele angajaţilor pe măsură ce aceştia soseau la muncă. Aştepta să întâlnească un ofiţer de presă pe care-l chema Pfaffer, dar venise intenţionat cu mult mai devreme. Căuta puncte vulnerabile. Dezavantajul acestui plan era acela că şi angajaţii îi puteau vedea faţa, însă n-avea timp de măsuri de precauţie subtile.

Pfaffer se dovedi a fi un tânăr neîngrijit, cu o expresie de dispreţ întipărită pe faţă şi cu o servietă maronie, uzată, îl urmă într-un birou la fel de neîngrijit şi acceptă o ceaşcă de cafea. Vorbiră în franceză. Dickstein era acreditat de biroul din Paris al unui cotidian obscur, intitulat *Science International.* Îi spuse lui Pfaffer că era o ambiţie a lui să obţină un post la *Scientific American.*

— Despre ce scrii mai exact în acest moment? îl întrebă Pfaffer.

— Articolul este intitulat „MD”.

Dickstein îi explică în engleză: „Material dispărut”. Apoi continuă:

— În Statele Unite, combustibilii radioactivi se pierd în mod constant. Mi s-a spus că aici, în Europa, există un sistem internaţional de urmărire a acestor materiale.

— Corect, admise Pfaffer. Ţările membre predau controlul substanţelor fisionabile către Euratom. Mai întâi de toate,

deţinem o listă completă cu unităţile civile unde sunt ţinute stocurile – de la mine, instalaţii de pregătire şi fabricare, depozite, reactoare şi până la instalaţii de reprocesare.

— Ai zis unităţi civile?

— Da. Armata este în afara domeniului nostru de aplicare.

— Continuă.

Dickstein era uşurat că reuşea să-l facă pe Pfaffer să vorbească, înainte ca ofiţerul de presă să-şi dea seama că Nat avea cunoştinţe limitate referitoare la acele subiecte.

— De exemplu, adăugă Pfaffer, să luăm elementele dintr-o fabrică de combustibili dintr-o „prăjitură galbenă” obişnuită. Materialul brut care intră în fabrică este cântărit şi analizat de inspectorii Euratom. Rezultatele obţinute sunt programate în computerul Euratom şi comparate cu informaţiile primite de la inspectorii de la instalaţiile de distribuire – în acest caz, o mină de uraniu, probabil. Dacă există o diferenţă între cantitatea care a plecat de la instalaţia de distribuire şi cea care soseşte la fabrică, va fi indicată de computer. Aceleaşi măsurători sunt făcute şi în ceea ce priveşte materialul care iese pe porţile fabricii – cantitate şi calitate. Aceste cifre vor fi comparate la rândul lor cu informaţiile furnizate de inspectori la locul unde va fi folosit combustibilul – o centrală nucleară, probabil. În plus, toate reziduurile de la fabrică sunt cântărite şi analizate. Acest proces de inspecţie şi verificare continuă până la eliminarea finală a deşeurilor radioactive. În sfârşit, la fabrică se face inventarul de cel puţin două ori pe an.

— Am înţeles.

Dickstein era impresionat, deşi se simţea extrem de descurajat. Cu siguranţă că expunerea lui Pfaffer referitoare la eficienţa sistemului era exagerată. Şi totuşi, dacă verificările ar fi fost făcute doar pe jumătate, cum ar fi putut cineva fura o sută de tone de uraniu fără ca sustragerea să n-apară în computer? Ca să-l facă pe Pfaffer să vorbească în continuare, el zise:

— Aşadar, computerul vostru are în fiecare secundă locaţia celei mai mici cantităţi de uraniu din Europa.

— Între statele membre: Franţa, Germania, Italia, Belgia, Olanda şi Luxemburg. Şi nu e vorba doar de uraniu, ci de orice substanţă radioactivă.

— Şi detaliile referitoare la transport?

— Toate trebuie aprobate de noi.

Dickstein îşi închise carneţelul.

— Pare a fi un sistem solid. Aş putea să văd cum funcţionează?

— Asta nu depinde de noi. Trebuie să contactezi autoritatea de energie nucleară din ţara membră şi să ceri permisiunea de a vizita fabrica. Unele dintre ele organizează vizite cu ghid.

— Mi-ai putea da o listă cu numerele de telefon?

— Sigur.

Pfaffer se ridică în picioare şi deschise un dulap cu dosare.

Dickstein rezolvase o problemă, dar dăduse de o alta. Voise să ştie unde putea merge, ca să afle locaţia stocurilor de substanţe radioactive, şi avea răspunsul: computerul Euratom. Însă tot uraniul pe care-l înregistra computerul era supus unui sistem de monitorizare riguros şi, prin urmare, extrem de greu de furat. În timp ce şedea în acel birou mic şi dezordonat şi-l privea pe înfumuratul Herr Pfaffer frunzărind vechile comunicate de presă, Dickstein reflecta: „Dacă ai şti la ce mă gândesc, micuţule birocrat, ai face o criză de nervi”. Îşi înăbuşi un rânjet, înveselindu-se puţin.

Pfaffer îi întinse o foaie de hârtie subţire. Dickstein o împături şi o vârî în buzunar.

— Mulţumesc pentru ajutor, îi spuse el.

— Unde stai? îl întrebă Pfaffer.

— La hotelul Alfa, vizavi de gară.

Pfaffer îl conduse până la uşă.

— Bucură-te de Luxemburg!

— Mă voi strădui, îl asigură Dickstein, strângându-i mâna.

•

Chestia cu memoria era un truc. Dickstein îl învăţase în copilărie, când locuia cu bunicul lui într-o încăpere urât mirositoare, deasupra unei plăcintării de pe Mile End Road şi încerca să identifice caracterele ciudate din alfabetul ebraic. Ideea era să izolezi o trăsătură unică a formei, ca s-o memorezi, şi să ignori celelalte litere. Procedase la fel cu feţele personalului de la Euratom.

Aştepta afară, lângă clădirea Jean-Monnet după-masa târziu, privind cum oamenii plecau acasă. Unii dintre ei îl interesau mai mult decât alţii. Secretarele, curierii şi distribuitorii de cafea nu-i erau de folos, cum nu-i erau nici funcţionarii superiori. Pe el îl

interesau programatorii, şefii de birou sau de mici departamente, asistenţii personali şi asistenţii-şefi. Îi botezase pe cei mai potriviţi candidaţi, dându-le nume care-i aminteau de trăsăturile lor memorabile: Rock candy[6], Stiffcollar[7], Tony Curtis, No-nose[8], Snowhead[9], Zapata, Fatbum[10].

Rock candy era o femeie durdulie, de vreo treizeci şi ceva de ani, fără verighetă. Porecla îi venea de la strălucirea de cristal de pe ramele ochelarilor. Dickstein o urmări până în parcare, unde ea se aşeză cu greu la volanul unui Fiat 500 alb. Peugeotul pe care-l închiriase Dickstein se afla în apropiere.

Ea traversă Pont-Adolphe, conducând prost şi încet, şi străbătu cam cincisprezece kilometri spre sud-est, ajungând, într-un final, într-un sătuc numit Mandorf-les-Bains. Femeia parcă în curtea pietruită a unei case în stil luxemburghez, care avea o uşă cu modele florale. O deschise cu cheia şi intră în casă.

Satul era o atracţie turistică, deoarece avea izvoare termale. Dickstein îşi atârnă un aparat de fotografiat la gât şi începu să se plimbe, trecând de câteva ori prin faţa casei lui Rock candy. Atunci o zări, prin fereastră, servindu-i masa unei femei bătrâne.

Fiatul rămase în faţa casei până după miezul nopţii, când Dickstein plecă.

Femeia fusese o alegere greşită. Era nemăritată şi locuia împreună cu mama ei bătrână. Nu era nici bogată, nici săracă – probabil, casa era a mamei – şi, aparent, fără vicii. Dacă Dickstein ar fi fost un altfel de bărbat, ar fi încercat s-o seducă, fiindcă altfel n-avea cum să ajungă la ea.

Se întoarse la hotel dezamăgit şi frustrat – nu era corect, deoarece făcuse cea mai bună presupunere în baza informaţiilor pe care le deţinea. Cu toate acestea, avea impresia că-şi irosise ziua ocolind problema şi era nerăbdător s-o rezolve, ca să nu mai aibă griji în general, ci în particular.

Mai pierdu trei zile, fără niciun rezultat. N-ajunse nicăieri nici cu Zapata, Fatbum şi Tony Curtis.

Însă Stiffcollar era perfect.

---

[6] Argou în engleză pentru diamant. (n.red.).

[7] Guler ţeapăn. (n.tr.).

[8] Fără nas. (n.tr.).

[9] Cap de zăpadă. (n.tr.).

[10] Fund bombat. (n.tr.).

Cam de aceeaşi vârstă cu Dickstein, insul era un bărbat zvelt şi elegant, care purta un costum albastru-închis, o cravată simplă, albastră, şi o cămaşă albă, cu guler apretat. Părul negru, puţin mai lung decât era obişnuit pentru un bărbat de vârsta lui, începuse să încărunţească la tâmple. Era încălţat cu pantofi lucraţi manual.

Bărbatul plecă pe jos de la birou şi traversă râul Alzette, luând-o pe deal în sus spre Oraşul Vechi. Străbătu o stradă îngustă şi pietruită şi intră într-o casă veche, cu etaj. După două minute, fereastra de la mansardă se lumină.

Dickstein supraveghe reşedinţa două ore.

Când ieşi din casă, Stiffcollar purta pantaloni strâmţi şi o eşarfă portocalie în jurul gâtului. Părul îi era pieptănat în faţă, făcându-l să pară mai tânăr, iar mersul îi era săltăreţ.

Îl urmări până la Rue Dicks, unde bărbatul se aplecă pe sub un portal întunecos şi dispăru. Dickstein rămase afară. Deşi uşa era deschisă, nu exista niciun indiciu care să arate ce se afla înăuntru. Nişte trepte simple duceau în jos. După o clipă, Dickstein auzi nişte acorduri muzicale stinse.

Doi bărbaţi tineri, amândoi purtând blugi galbeni, trecură pe lângă el şi pătrunseră înăuntru. Unul din ei îi zâmbi şi-i spuse celuilalt:

— Da, acesta este locul potrivit.

Dickstein coborî scările în urma lor.

Era un club de noapte obişnuit, cu mese şi scaune, câteva separeuri, un ring de dans mic şi un trio de jazz într-un colţ. Plăti o taxă la intrare şi se aşeză într-un separeu, de unde-l putea vedea pe Stiffcollar. Îşi comandă o bere.

Ghicise deja de ce localul avea un aer atât de discret şi, pe când îşi plimba privirea în jur, teoria i se confirmă: era un club de homosexuali. Nu mai intrase într-un local de acest gen şi era uşor surprins să-l descopere atât de ireproşabil. Câţiva bărbaţi purtau machiaj lejer, mai erau vreo două „regine” îmbrăcate scandalos, care se distrau la bar, iar o tânără foarte frumoasă se ţinea de mână cu o femeie mai în vârstă, care purta pantaloni. Dar aproape toţi clienţii erau îmbrăcaţi normal, după standardele europene, şi niciun travestit.

Stiffcollar şedea aproape de un bărbat cu părul blond, care purta un sacou maroniu, cu două rânduri de nasturi. Dickstein n-avea nicio părere despre homosexuali. Nu se simţea ofensat

atunci când oamenii presupuneau, greşit, că era homosexual de vreme ce nu se însurase până la vârsta de aproape patruzeci de ani. Din punctul lui de vedere, Stiffcollar era un simplu bărbat care lucra la Euratom şi avea un secret.

Dickstein asculta muzică şi bea bere. Un chelner se apropie de el şi-l întrebă:

— Eşti singur, dragule?

Dickstein clătină din cap.

— Îl aştept pe prietenul meu.

Un chitarist înlocui formaţia de jazz şi începu să interpreteze cântece folk vulgare în germană. Dickstein nu înţelegea glumele, însă publicul râdea în hohote. După aceea, câteva cupluri începură să danseze.

Îl văzu pe Stiffcollar punându-şi mâna pe genunchiul partenerului său. Nat se ridică în picioare şi se apropie de separeul lor.

— Bună! zise el pe un ton vesel. Nu te-am văzut, oare, la biroul Euratom zilele trecute?

Stiffcollar păli.

— Nu ştiu...

Dickstein îşi întinse mâna.

— Ed Rodgers, spuse el, dând numele pe care-l folosise şi în cazul lui Pfaffer. Sunt jurnalist.

— Încântat, bombăni Stiffcollar şocat, totuşi avu prezenţa de spirit să nu-şi rostească numele.

— Trebuie să plec, zise Dickstein. Încântat de cunoştinţă.

— La revedere, atunci.

Dickstein se întoarse şi ieşi din club. Făcuse tot ceea ce era necesar, pentru moment: Stiffcollar ştia că fusese deconspirat şi se temea.

O luă pe jos înspre hotel, simţindu-se murdar şi ruşinat.

•

Fusese urmărit din Rue Dicks.

Urmăritorul nu era profesionist şi nu încerca să se ascundă. Păstra o distanţă de cincisprezece sau douăzeci de paşi, iar încălţămintea lui din piele făcea un zgomot regulat pe trotuar. Dickstein se prefăcuse că nu observase. Când traversă strada, aruncă o privire înspre urmăritorul lui: era un tânăr solid, cu părul lung şi o geacă din piele maronie şi uzată.

Câteva secunde mai târziu, un alt tânăr ieşi din întuneric şi se

postă în faţa lui Dickstein, blocându-i calea. Nat rămase pe loc şi aşteptă, gândindu-se: „Ce naiba înseamnă asta?” Nu-şi putea imagina cine-i luase deja urma, nici de ce persoana care voia să fie urmărit ar apela la nişte amatori stângaci de pe străzi.

Lama unui cuţit străluci în lumina felinarelor stradale. Urmăritorul se apropie de el din spate.

— În regulă, pederastule, dă-ne portmoneul! şuieră tânărul din faţa lui.

Dickstein se simţi profund uşurat. Erau doar nişte hoţi care presupuneau că oricine ieşea dintr-un club de noapte era o pradă uşoară.

— Să nu mă loviţi, imploră Dickstein. Vă dau banii.

Îşi scoase portmoneul.

— Dă-l încoace! ordonă tânărul.

Dickstein nu voia să se bată cu ei; putea face rost uşor de alţi bani, dar dacă rămânea fără acte şi fără cardurile de credit, acest lucru i-ar fi creat neplăceri mari. Scoase bancnotele din portmoneu şi le întinse atacatorilor.

— Am nevoie de acte. Luaţi banii. N-am să anunţ poliţia.

Tânărul din faţa lui înşfacă bancnotele.

— Ia şi cardurile de credit, zise cel din spatele lui Nat.

Cel din faţă era cel mai slab. Dickstein îl privi în ochi şi-i spuse:

— De ce nu renunţi cât mai poţi, fiule?

Cel cu pantofi din piele dădu semnalul şi celălalt îl atacă pe Dickstein. Exista un singur mod prin care se putea termina acea încăierare.

Dickstein se roti pe călcâie, îl apucă de picior pe băiat când acesta încercă să-l lovească, i-l trase şi i-l răsuci, fracturându-i glezna. Puştiul ţipă de durere şi căzu la pământ.

Cel cu cuţitul se năpusti asupra Dickstein. Acesta îşi luă avânt, îl lovi cu piciorul în bărbie, apoi se retrase. Băiatul cu glezna ruptă îl atacă mânuindu-şi cuţitul. Dickstein se feri şi îl lovi în acelaşi loc. Se auzi un trosnet, ca şi când s-ar fi rupt un os, iar tânărul căzu pe jos.

Dickstein rămase o clipă pe loc, privindu-i pe cei doi bufoni răniţi. Se simţea ca un părinte ai cărui copii îl făcuseră să ajungă la capătul răbdării şi să-i lovească. „De ce m-aţi obligat să fac asta?”, îşi zise el. Erau *nişte* copii: aveau vreo şaptesprezece ani. Erau înrăiţi – îi vânau pe homosexuali. Însă şi Dickstein

făcuse acelaşi lucru în seara aceea.

Se îndepărtă. Era o noapte pe care trebuia s-o uite. Hotărî să părăsească oraşul dimineaţa.

•

Atunci când lucra, Dickstein stătea mai mult în camera de hotel, ca să evite să fie văzut. Ar fi putut fi un beţivan, doar că nu era înţelept să bea pe durata misiunii – alcoolul i-ar fi afectat vigilenţa –, iar în celelalte momente, nu simţea nevoia să bea. Îşi petrecea mult timp privind pe fereastră sau stând în faţa televizorului. Nu se plimba pe străzi, nu stătea la barurile hotelurilor, nici măcar nu mânca în restaurantele acestora – apela întotdeauna la room-service. Dar existau anumite limite în privinţa măsurilor de precauţie: nu putea fi invizibil. În holul hotelului Alfa din Luxemburg, dădu peste cineva care-l cunoştea. Nat stătea în faţa recepţiei, ca să achite nota de plată pentru cazare. Se uită peste factură, înmână cardul de credit pe care era trecut numele Ed Rodgers, pe urmă aşteptă să semneze chitanţa American Express, când o voce în spatele lui rosti în engleză:

— Dumnezeule! Eşti Nat Dickstein, nu-i aşa?

Era momentul de care se temuse. Asemenea oricărui agent care folosea identităţi false, trăia mereu cu teama că va da întâmplător peste cineva din trecutul lui îndepărtat care-l va deconspira. Era echivalentul coşmarului în care poliţiştii strigau: „Eşti spion! Eşti spion!” şi insul cu colectarea debitelor restante spunea: „Mama ta *este* acasă, tocmai am văzut-o pe fereastră ascunzându-se sub masa din bucătărie”.

Asemenea oricărui agent, fusese instruit să facă faţă unui astfel de moment. Regula era simplă: „Indiferent cine ar fi persoana, n-o cunoşti”. Te puneau să exersezi la şcoală. Îţi ziceau: „Azi eşti Chaim Meyerson, student la Inginerie” şi aşa mai departe, iar tu trebuia să te comporţi şi să-ţi faci treaba ca şi când ai fi fost Chaim Meyerson. Apoi, mai spre seară, făceau în aşa fel încât să te întâlneşti din întâmplare cu vărul tău sau cu un vechi profesor de la şcoală, sau cu un rabin care-ţi cunoştea toată familia. Prima oară, zâmbeai mereu şi salutai, pe urmă depănai o vreme amintiri din trecut, iar seara instructorul tău îţi spunea că erai mort. Într-un final, învăţai să te uiţi în ochii vechilor prieteni şi să întrebi: „Cine naiba eşti?”

Instructajul primit îi era de folos în acel moment lui Dickstein.

Se uită mai întâi la recepţioner: acesta îi ţinea în mână actele, pe care scria Ed Rodgers. Recepţionerul nu reacţionă: ori nu înţelesese, ori n-auzise, ori nu-i păsa.

Cineva îl bătu pe umăr pe Dickstein. Afişă un zâmbet umil şi se întoarse, zicând în franceză:

— Mă tem că aţi încurcat...

„Poalele îi erau ridicate până la brâu, faţa îi era îmbujorată de plăcere şi-l săruta pe Yasif Hassan”.

— Tu *eşti*! exclamă Yasif Hassan.

Nat se zgâia şocat la cel care i se adresase. Din cauza şocului amintirii acelei dimineţi de la Oxford din urmă cu douăzeci de ani, Dickstein îşi pierdu controlul o clipă, uitând de tot instructajul primit, şi făcu cea mai mare greşeală din cariera lui.

— Nu se poate! Hasan.

Acesta zâmbi şi-i întinse mâna.

— Cât timp... trebuie să fi trecut... mai bine de douăzeci de ani!

Dickstein strânse mecanic mâna întinsă, conştient că făcuse o gafă, şi încercă să se adune.

— Cred că da, bombăni el. Ce cauţi aici?

— Aici locuiesc. Tu?

— Tocmai plecam.

Dickstein hotărî că singura soluţie era s-o şteargă de acolo cât mai repede, înainte să-şi facă mai mult rău. Recepţionerul îi întinse formularul pentru cardul de credit, pe care mâzgăli „Ed Rodgers”. Se uită la ceas.

— La naiba, trebuie să prind avionul.

— Maşina mea este afară. Te duc eu la aeroport. *Trebuie* să vorbim.

— Am comandat un taxi...

— Anulează comanda, se adresă Hassan recepţionerului. Dă-i asta şoferului pentru deranj.

Îi întinse câteva monede.

— Chiar mă grăbesc, spuse Dickstein.

— Atunci, haide!

Hassan îi luă valiza şi ieşiră afară.

Dickstein îl urmă, simţindu-se neajutorat, stânjenit şi incompetent.

Urcară într-o rablă sport englezească, prevăzută cu două uşi. Dickstein îl privea cu atenţie pe Hassan, în timp ce acesta ieşi

cu maşina dintr-o zonă interzisă parcării şi pătrunse în trafic. Arabul se schimbase, şi nu era doar din cauza vârstei. Firele albe din mustaţă, începutul de burtă şi vocea îngroşată – toate acestea erau de aşteptat. Altceva era diferit la el. Dickstein îl percepuse întotdeauna pe Hassan drept aristocratul atipic. Fusese lent în mişcări, apatic şi uşor plictisit atunci când toţi ceilalţi erau tineri şi înflăcăraţi. În acel moment grandoarea părea să-i fi dispărut. Semăna cu maşina lui: într-o stare deplorabilă, cu un aer mai degrabă grăbit. Şi totuşi, Dickstein se întrebase odinioară dacă aspectul lui nobil apăruse în ochii celorlalţi drept imaginea unui om educat.

Resemnându-se în faţa consecinţelor greşelii comise, încercă să afle amploarea daunelor.

— Trăieşti aici acum?

— Banca mea îşi are sediul european aici.

„Poate e încă bogat”, chibzui Dickstein.

— La care bancă?

— Banca Cedar din Liban.

— De ce Luxemburg?

— Este un centru financiar important, răspunse Hassan. Banca Europeană de Investiţii se află aici şi deţine o bursă de valori internaţională. Dar tu?

— Trăiesc în Israel. Kibuţul meu produce vin – am venit să testez piaţa europeană.

— Te duci la vie cu strugurii în poală.

— Încep să cred şi eu asta.

— Te-aş putea ajuta dacă vei reveni. Am o mulţime de contacte aici. Ţi-aş putea aranja nişte întâlniri.

— Mulţumesc. Îţi voi accepta oferta.

„Dacă lucrurile vor scăpa de sub control, reflectă el, aş putea să beneficiez de aceste întâlniri şi să vând nişte vin”.

— Acum casa ta este în Palestina, iar a mea în Europa, zise Hassan.

I se păru că bărbatul zâmbea forţat.

— Cum merge treaba la bancă? îl iscodi Dickstein, întrebându-se dacă „banca mea” însemna „banca pe care o deţin” sau „banca pe care o conduc”, sau „banca la care lucrez”.

— Oh, uimitor de bine!

Părea să nu mai aibă ce să-şi spună. Nat ar fi vrut să-l întrebe ce se întâmplase cu familia lui din Palestina, cum se

încheiase aventura lui cu Eila Ashford şi de ce conducea o maşină sport, însă se temea că răspunsurile ar fi putut fi dureroase, fie pentru Hassan, fie pentru el.

— Eşti căsătorit? îl întrebă Hassan.

— Nu. Tu?

— Nu.

— Ce ciudat! zise Dickstein.

Hassan zâmbi.

— Noi doi nu suntem genul care să ne asumăm responsabilităţi.

— Ah, eu am responsabilităţi, spuse Dickstein, gândindu-se la orfanul Mottie, care nu terminase încă de citit *Comoara din insulă.*

— Dar ai ochi alunecoşi, nu-i aşa? glumi Hassan.

— Din câte îmi amintesc, erai mare crai, răspunse Dickstein, stânjenit.

— Ah, ce vremuri!

Dickstein încercă să nu se gândească la Eila. Când ajunseră la aeroport, Hassan opri maşina.

— Mulţumesc că m-ai adus.

Hassan se răsuci, deşi avea centura de siguranţă prinsă. Îl privi intens pe Dickstein.

— Nu pot înţelege, spuse el. Arăţi mai tânăr decât în 1947.

Dickstein clătină din cap.

— Îmi pare rău, mă grăbesc.

El coborî din maşină.

— Nu uita – sună-mă data viitoare când te vei afla aici.

— Rămas-bun!

Dickstein închise portiera maşinii şi intră în aeroport.

Apoi, în cele din urmă, îşi îngădui să-şi amintească.

•

Cele patru persoane care stăteau în grădină, în aerul răcoros, se aflau în continuare la o aruncătură de băţ. Hassan o pipăia lasciv pe Eila. Dickstein şi Cortone se îndepărtară imediat, ieşind prin spărtura din gardul viu şi făcându-se nevăzuţi. Amanţii nu-i văzură.

O luară înapoi spre casă. Când ajunseră suficient de departe ca să nu fie auziţi, Cortone spuse:

— Iisuse, asta da pasiune!

— Să nu mai vorbim despre asta, zise Dickstein.

Simţea durere şi furie, ca şi cum, aruncând o privire peste umăr, se lovise de un stâlp. Şi doar el era de vină.

Din fericire, petrecerea era pe sfârşite. Ei plecară fără să-i vorbească încornoratului, profesorul Ashford, care stătea într-un colţ, adâncit într-o conversaţie cu un proaspăt absolvent. Se duseră la restaurantul George, ca să ia prânzul. Dickstein mâncă foarte puţin, însă bău nişte bere.

— Ascultă, Nat, nu ştiu de ce te amărăşti atâta. Asta înseamnă că este disponibilă, corect?

— Da, răspunse Dickstein, dar nu vorbea serios.

Nota de plată fu mai mult de zece şilingi. O plăti Cortone. Dickstein îl conduse la gară. Îşi strânseră mâinile cu un aer solemn, apoi Cortone urcă în tren.

Dickstein se plimbă prin parc câteva ore, ignorând frigul şi încercând să-şi pună în ordine sentimentele. Nu reuşi. Ştia că nu era gelos pe Hassan, nici dezamăgit, iar în privinţa Eilei nu-şi făcuse niciodată speranţe. Era dărâmat, însă nu putea spune de ce. Îşi dorea să fi avut pe cineva cui să i se destăinuie.

La scurt timp, plecă în Palestina, dar nu doar din cauza Eilei.

În următorii douăzeci şi unu de ani, nu mai avu nicio femeie, însă nici această alegere nu se datorase în întregime Eilei.

•

Yasif Hassan se îndepărtă în viteză de aeroportul din Luxemburg. Şi-l putea imagina, ca şi când ar fi fost ieri, pe tânărul Dickstein: un evreu palid, în costum ieftin, slab ca o fată, care stătea mereu puţin adus de spate, de parcă s-ar fi aşteptat să fie biciuit şi care privea cu jind trupul graţios al Eilei Ashford, în timp ce susţinea cu încăpăţânare că poporul lui va pune stăpânire pe Palestina, cu sau fără consimţământul arabilor. Hassan îl considerase caraghios, un copil. În prezent Dickstein trăia în Israel şi avea o vie ca să facă vin: el îşi găsise un cămin, iar Hassan şi-l pierduse.

Hassan nu mai era înstărit. Nu fusese niciodată putred de bogat, chiar şi după standardele levantine, dar mâncase întotdeauna delicatese, purtase haine scumpe şi avusese parte de cea mai bună educaţie. Adoptase în mod conştient manierele aristocraţiei arabe. Bunicul lui fusese un doctor renumit, care-şi ajutase fiul mai mare să studieze Medicina, iar pe cel mic să devină om de afaceri. Cel mai tânăr, tatăl lui Hassan, cumpăra şi vindea textile în Palestina, Liban şi Transiordania. Afacerea

înflorea în temeiul legislaţiei britanice, în vreme ce emigrarea sioniştilor umfla preţurile. Până în 1947, familia avea magazine peste tot în Levant şi deţinea satul natal de lângă Nazareth.

În 1948, războiul îi aduse la sapă de lemn.

Atunci când fu declarat Statul Israel şi armatele arabe lansară atacul, familia Hassan comise greşeala fatală de a-şi face bagajele şi de a fugi în Siria. Nu se mai întoarseră niciodată. Depozitul din Ierusalim arse din temelii, iar pământurile familiei începură să fie „administrate” de guvernul israelian. Hassan auzise că satul era în prezent un kibuţ.

De atunci, tatăl lui Hassan trăia într-o tabără de refugiaţi a Naţiunilor Unite. Ultima faptă bună pe care o făcuse fusese aceea de a scrie o scrisoare de recomandare pentru Yasif către bancherii libanezi. Yasif avea o diplomă universitară şi vorbea engleza foarte bine: banca îi oferi un post.

El ceru guvernului israelian o compensare în baza Legii Achiziţionării Terenurilor din 1953, însă cererea îi fu respinsă.

Îşi vizită familia în tabără o singură dată, dar ceea ce văzuse acolo îl bântui pentru tot restul vieţii. Familia lui trăia într-o cocioabă din lemn şi folosea baia comunală. N-avea parte de un tratament special: era doar o simplă familie printre miile de familii fără casă, ţeluri sau speranţe. Când îl văzu pe tatăl său, un bărbat isteţ şi hotărât, care condusese o afacere mare cu o mână fermă, ajungând să cerşească mâncare şi irosindu-şi viaţa jucând table, lui Hassan îi veni să arunce în aer autobuzele de şcoală.

Femeile aduceau apă şi făceau curăţenie, ca întotdeauna, însă bărbaţii se plimbau de colo-colo, târşâindu-şi picioarele, îmbrăcaţi în haine uzate, şi trândăveau, în timp ce trupurile li se fleşcăiau şi minţile li se atrofiau. Adolescenţii se dădeau în spectacol, se ciorovăiau şi se încăierau cu cuţitele, fiindcă n-aveau decât perspectiva unui viitor care se va evapora în arşiţa soarelui.

În tabăra de refugiaţi mirosea a canal şi disperare. Hassan nu se mai întoarse niciodată acolo, totuşi continuă să-i scrie mamei lui. Şi rămase recunoscător tatălui că-l scosese de acolo, deşi se simţea oarecum vinovat că-l abandonase în tabără.

În calitate de funcţionar de bancă, reuşitele îi erau moderate. Era inteligent şi integru, dar educaţia lui nu-l făcea potrivit pentru o muncă atentă şi calculată, care implica ideea de a

muta hârtiile dintr-o parte într-alta şi de a ţine evidenţa în trei exemplare. Şi-apoi, sufletul lui era în altă parte.

Nu încetase niciodată să poarte pică pentru ceea ce-i fusese luat. Îşi purtase ura de-a lungul vieţii asemenea poverii unui secret. Indiferent ce-i dicta conştiinţa, sufletul îi spunea că-şi abandonase tatăl la nevoie, iar sentimentul de vină îi alimenta ura faţă de Israel. În fiecare an aştepta ca trupele arabe să-i înfrângă pe invadatorii sionişti şi, de fiecare dată când acestea eşuau, el devenea din ce în ce mai nefericit şi mai furios.

În 1957, a ales să lucreze cu serviciile secrete egiptene.

Nu era un agent secret foarte important, însă pe măsură ce banca îşi extindea activitatea în Europa, începu să adune informaţii, atât din birou, cât şi din bârfele care circulau în domeniul bancar. Uneori, cei de la Cairo îi cereau informaţii specifice despre starea financiară a vreunui fabricant de arme, filantrop evreu sau milionar arab. Şi dacă Hassan nu le avea în fişierele lui bancare, atunci le obţinea adesea de la prieteni sau de la colaboratori. Mai primise o sarcină generală de a-i monitoriza pe oamenii de afaceri israelieni din Europa, în caz că ei erau, într-adevăr, agenţi. Iată motivul pentru care-l abordase pe Nat Dickstein şi se prefăcuse a fi prietenos.

Hassan credea că povestea lui Dickstein era, probabil, adevărată. În costumul său ponosit, cu aceiaşi ochelari de vedere rotunzi şi cu acelaşi aer discret, Dickstein semăna leit cu un vânzător prost plătit, care avea un produs pe care nu-l putea promova. Cu toate acestea, întâmplarea din seara trecută, de pe Rue Dicks, fusese una ciudată: doi tineri, luaţi în vizor de către poliţie ca fiind nişte hoţi mărunţi, fuseseră găsiţi în şanţ, bătuţi cu sălbăticie. Hassan obţinuse toate informaţiile de la un contact din departamentul de poliţie al oraşului. Rănile lor purtau amprenta unui profesionist: bărbatul care le provocase trebuia să fi fost fie soldat, fie poliţist, fie gardă de corp... fie agent secret. După un astfel de incident, orice israelian care pleca în grabă în dimineaţa următoare merita să fie verificat.

Hassan se întoarse la hotelul Alfa şi vorbi cu recepţionerul.

— Am fost aici în urmă cu o oră, când unul dintre musafirii voştri se pregătea să plece, zise el. Îţi aminteşti?

— Cred că da, domnule.

Hassan îi dădu două sute de franci luxemburghezi.

— Poţi să-mi zici cu ce nume s-a cazat?

— Sigur, domnule, răspunse recepţionerul şi apoi verifică un dosar. Edward Rodgers, de la revista *Science International.*

— Nu Nathaniel Dickstein?

Recepţionerul clătină răbdător din cap.

— Vrei să verifici dacă a fost vreodată cazată o persoană cu numele Nathaniel Dickstein, din Israel?

— Sigur.

Recepţionerul avu nevoie de câteva minute ca să frunzărească un vraf de hârtii. Hassan începu să se agite. Dacă Dickstein se cazase cu un nume fals înseamnă că nu era vânzător de vinuri. Şi atunci, ce altceva putea fi dacă nu agent secret israelian? Într-un final, recepţionerul închise dosarul şi-şi ridică privirea.

— Categoric, nu, domnule.

— Mulţumesc.

Hassan plecă. Jubila în timp ce se întorcea cu maşina la birou: îşi folosise mintea şi descoperise ceva important. De îndată ce se aşeză la birou, începu să scrie un mesaj:

Agent israelian suspect văzut aici. Nat Dickstein alias Ed Rodgers. 1,70 m, statură mică, păr negru, ochi căprui, aproximativ 40 de ani.

Codifică mesajul, adăugă un cuvânt suplimentar codificat în partea de sus, apoi îl trimise prin fax la sediul central al băncii din Egipt. Acesta nu va ajunge niciodată acolo: cuvântul suplimentar codificat îi indica poştei din Cairo să redirecţioneze faxul spre Serviciul General de Informaţii.

Transmiterea acelui mesaj n-a avut efectul scontat, desigur. Nu va primi nici reacţii, nici mulţumiri din partea cealaltă. Hassan trebuia să se resemneze, să-şi vadă de activitatea bancară şi să încerce să nu viseze cu ochii deschişi.

Cei de la Cairo îl sunară.

Nu se mai întâmplase niciodată asta. Uneori îi trimiteau telegrame, faxuri, chiar scrisori, toate codificate, bineînţeles. O dată sau de două ori se întâlnise cu persoane de la ambasadele arabe şi primise instrucţiuni verbale. Însă nu-l sunaseră niciodată. Raportul lui trebuie să fi provocat mai multă agitaţie decât anticipase.

Cel care-l sunase voia să ştie mai multe despre Dickstein.

— Vreau să-mi confirmi identitatea clientului la care te referi în mesaj, spuse bărbatul. Purta ochelari de vedere rotunzi?

— Da.

— Vorbea engleza cu jargonul muncitoresc din estul Londrei? Ai recunoaşte acest accent?

— Da, şi da.

— Avea un număr tatuat pe antebraţ?

— Nu l-am văzut azi, însă ştiu că-l are... Am fost împreună la Universitatea Oxford, cu ani în urmă. Sunt sigur că este el.

— Îl *cunoşti*? întrebă bărbatul din Cairo, în a cărui voce se simţea uimirea. Informaţia aceasta există în dosarul tău?

— Nu, niciodată...

— Atunci, ar trebui să existe, adăugă furios bărbatul. De cât timp lucrezi pentru noi?

— Din 1957.

— Asta explică totul... erau alte vremuri. În regulă, ascultă-mă acum. Bărbatul acesta este... un client foarte important. Vrem să-l supraveghezi douăzeci şi patru din douăzeci şi patru, ai înţeles?

— Nu pot, răspunse Hassan cu tristeţe. A părăsit oraşul.

— Unde a plecat?

— L-am dus la aeroport. Nu ştiu ce cursă a luat.

— Află. Sună la companiile aeriene, întreabă pentru ce zbor s-a îmbarcat şi sună-mă peste cincisprezece minute.

— Mă voi strădui...

— Nu mă interesează strădania ta, rosti bărbatul din Cairo. Vreau să-i aflu destinaţia înainte să ajungă acolo. Ai grijă să mă suni peste cincisprezece minute. Acum că am dat de el, *nu trebuie să-i pierdem urma din nou.*

— Mă voi ocupa de asta chiar acum..., îl asigură Hassan, însă celălalt întrerupse convorbirea telefonică înainte ca el să apuce să-şi termine fraza.

Rămase câteva clipe cu receptorul în mână, pe urmă îl puse în furcă. Nu primise mulţumiri din Cairo, adevărat, dar reacţia aceasta era şi mai bună. Brusc, se simţea important, munca lui era urgentă, ei depindeau de el. Avea ocazia să facă totuşi ceva pentru cauza arabilor, va riposta, în sfârşit.

Ridică din nou receptorul şi începu să sune la companiile aeriene.

Capitolul 4

Nat Dickstein alese să viziteze o centrală nucleară din Franţa, din simplul motiv că franceza era singura limbă europeană pe care o vorbea suficient de bine, cu excepţia englezei, însă Anglia nu făcea parte din Euratom. Călători spre centrala nucleară cu autobuzul, însoţit de un grup de studenţi şi turişti. Peisajul care se perinda dincolo de geamuri era de un verde prăfuit, care aducea mai mult cu Galileea decât cu Essex, „ţara" lui Dickstein în copilărie. De atunci, călătorise în toată lumea cu aceeaşi lejeritate cu care o făcea orice membru al elitei, însă îşi amintea că existase o vreme când orizonturile lui fuseseră Park Lane spre vest şi Southend-on-Sea spre est. Îşi aducea aminte, de asemenea, cum aceste orizonturi se restrânseseră brusc atunci când începuse să se considere bărbat, după ceremonia Bar Miţva şi moartea tatălui. Alţi băieţi de vârsta lui se angajau la docuri sau în imprimerii, se căsătoreau cu fete de prin partea locului şi se aşezau la casele lor în apropierea celor părinteşti. Ambiţiile lor erau să crească ogari campioni, să vadă West Ham câştigând finala Cupei, să-şi cumpere o maşină. Tânărul Nat se gândea să meargă în California sau în Rhodesia, sau în Hong Kong şi să devină neurochirurg sau arheolog, sau milionar. Acest lucru se datora parţial faptului că era mai isteţ decât majoritatea contemporanilor lui şi parţial faptului că, pentru aceştia, limbile străine constituiau mai degrabă ceva extraterestru, misterios, o disciplină şcolară ca algebra decât un mod de a comunica. Dar diferenţa principală avea legătură cu originea lui: era evreu. Partenerul de şah a lui Dickstein din copilărie, Harry Chieseman, era deştept, convingător şi ager la minte, însă se considera a fi un londonez din clasa muncitoare şi credea că va rămâne mereu aşa. Dickstein ştia – deşi nu-şi amintea să-i fi spus cineva acest lucru – că oriunde s-ar fi născut, evreii reuşeau să studieze la cele mai renumite universităţi, să înfiinţeze industrii noi, cum era cea a cinematografiei, să devină cei mai de succes bancheri, avocaţi şi fabricanţi. Dacă nu reuşeau în ţara în care se năşteau, se mutau în altă parte şi încercau din nou. Era curios, reflectă Dickstein în timp ce-şi amintea de copilăria lui, cum un popor

care fusese persecutat secole la rând să fie atât de sigur pe capacitatea sa de a realiza orice îşi punea în gând. De pildă, atunci când aveau nevoie de o bombă atomică, o obţineau.

Tradiţia îi oferea confort, însă nu-l ajuta în ceea ce privea căile şi mijloacele.

Centrala nucleară se înălţa în depărtare. Pe măsură ce autobuzul se apropia, Dickstein îşi dădu seama că reactorul era mai mare decât îşi imaginase: cât o clădire cu zece etaje. Cumva, îşi închipuise că reactorul încăpea într-o cămăruţă.

Securitatea externă era asigurată mai degrabă la nivel industrial decât militar. Perimetrul era împrejmuit cu un gard înalt, care nu era electric. Aruncă o privire în ghereta portarului în timp ce ghidul îndeplinea formalităţile: paznicii aveau doar două ecrane cu circuit închis. „Aş putea băga cincizeci de oameni în interiorul complexului în plină zi, fără ca paznicii să observe că ar fi ceva în neregulă”, chibzui Nat. Nu era semn bun, concluzionă el trist: asta însemna că aveau alte motive de încredere.

Se îndepărtă de autobuz împreună cu restul grupului şi traversă parcarea asfaltată către clădirea unde se afla recepţia. Locul era amenajat respectând imaginea publică despre energia nucleară: peluzele şi rondurile cu flori erau bine îngrijite şi existau mulţi copaci plantaţi recent; totul era curat şi natural, vopsit în alb, o zonă fără fum. Când privi în spate, la ghereta paznicului, zări un Opel cenuşiu oprind în dreptul acesteia. Unul din cei doi bărbaţi din maşină coborî şi vorbi cu paznicul, care părea să dea indicaţii. În autovehicul, ceva scânteie în lumina soarelui.

Dickstein urmă grupul în hol. Acolo, la adăpostul unui bol din sticlă, se afla o minge de rugby, trofeu câştigat de echipa centralei nucleare. Pe perete atârna o fotografie aeriană a complexului. Stătea în faţa ei, memorând detaliile, încercând să găsească o metodă prin care să pătrundă înăuntru, în vreme ce în subconştient îşi făcea griji în privinţa Opelului cenuşiu.

Fură conduşi prin centrala nucleară de patru gazde în uniforme elegante. Dickstein nu era interesat de turbinele uriaşe, de camera de control spaţială, prevăzută cu pupitre cu multe butoane şi întrerupătoare sau de sistemul de admisie apă, proiectat pentru a salva peştii şi a-i trimite înapoi în apele râului. Se întrebă dacă bărbaţii din Opel îl urmăriseră şi, dacă da,

atunci care să fi fost motivul?

Era extrem de interesat de platforma de livrare.

— Cum soseşte combustibilul? o întrebă el pe ghida lor.

— Cu cisternele, răspunse ea, cu viclenie.

Unii din grup chicotiră nervoşi la gândul că uraniul străbătea ţara în cisterne.

— Nu este periculos, continuă ea, de îndată ce primi drept răspuns reacţia la care se aştepta. Nici măcar radioactiv nu este până când este introdus în reactorul nuclear. Este scos din cisternă şi băgat direct în ascensor, apoi transportat până sus la etajul al şaptelea, unde se află magazia de combustibil. De acolo, toată procedura este automatizată.

— Dar verificarea cantităţii şi calităţii mărfii? întrebă Dickstein.

— Acest lucru se face la fabrica de combustibil. Marfa este sigilată acolo, iar aici sunt verificate doar sigiliile.

— Mulţumesc.

Dickstein încuviinţă satisfăcut. Sistemul nu era pe atât de riguros pe cât susţinuse domnul Pfaffer de la Euratom. În mintea lui începură să prindă contur unul sau două planuri.

Ei văzură cum funcţiona maşina de încărcat a reactorului. Manipulată doar de telecomandă, aceasta transporta combustibilul din magazie la reactor, ridica apoi capacul din beton al canalului pentru combustibil şi vărsa deşeurile într-un puţ plin cu apă, care ducea la iazurile de decantare.

Ghida, care vorbea o franceză pariziană perfectă, cu o voce ciudat de seducătoare, preciză:

— Reactorul are trei mii de canale pentru combustibil, fiecare canal conţinând opt bare pentru combustibil. Barele au un termen de valabilitate de la patru la şapte ani. Maşina de încărcat reînnoieşte cinci canale cu fiecare operaţie.

Ei se duseră să vadă iazurile de decantare. Sub şase metri cubi de apă, deşeurile de uraniu erau încărcate în recipiente, pe urmă, răcite – deşi încă extrem de radioactive – erau încuiate în rezervoare din plumb de cincizeci de tone, câte două sute de elemente într-un rezervor, pentru a fi trimise prin transport rutier sau feroviar la fabricile de prelucrare.

În timp ce ghida îi servea cu cafea şi produse de patiserie în recepţia clădirii, Dickstein cugeta asupra celor aflate. Având în vedere că ţinta era obţinerea plutoniului, reflectă el, ar putea

fura deşeuri combustibile. În acel moment ştia de ce nimeni nu sugerase asta. I-ar fi foarte uşor să deturneze o cisternă – ar fi putut face asta cu o singură mână –, însă cum putea scoate din ţară un rezervor de cincizeci de tone şi să-l introducă pe teritoriul Israelului fără să fie observat?

Nici ideea de a fura uraniu din centrala nucleară nu era mai promiţătoare. Sigur, sistemul de securitate era şubred – însuşi faptul că i se permise acea incursiune, ba chiar i se oferise un tur, dovedea acest lucru. Dar uraniul din centrala nucleară era securizat graţie unui sistem automatizat, controlat prin telecomandă. Singura cale prin care acesta ieşea afară era dacă trecea prin procesul nuclear şi era vărsat în iazurile de decantare. Însă rămânea problema introducerii pe furiş a unui rezervor uriaş cu substanţă radioactivă într-un port european.

Trebuia să existe o cale prin care să pătrundă în magazia cu combustibil, se gândi Dickstein. De acolo, puteai să muţi marfa în ascensor, s-o cobori la parter, s-o încarci în cisternă şi să pleci. Dar asta ar fi însemnat să le ţină angajaţilor arma la tâmplă o vreme, iar el primise instrucţiuni să acţioneze clandestin.

Una dintre gazde se oferi să-i umple cana cu cafea şi el acceptă. Francezii sunt demni de încredere când vine vorba de o cafea bună. Un inginer tânăr începu o discuţie despre siguranţa nucleară. Acesta purta pantaloni şifonaţi şi un pulover larg. Dickstein observase că oamenii de ştiinţă şi tehnicienii aveau o înfăţişare aparte: purtau haine vechi, neasortate şi confortabile, şi dacă aproape toţi aveau barbă, acesta era, de obicei, mai degrabă un semn de delăsare decât de vanitate. El credea că lucrul acesta se datora faptului că, în domeniul lor, personalitatea n-avea deloc importanţă, deoarece inteligenţa conta, prin urmare, era inutil să încerce să facă o impresie bună în ceea ce privea aspectul. Poate că asta era o latură romantică a ştiinţei.

Dickstein nu era atent la prelegere. Fizicianul de la Institutul Weizmann fusese mult mai concis. „Nu există un nivel de siguranţă al radiaţiilor, afirmase acesta. Astfel de discuţii te fac să te gândeşti că radiaţiile sunt asemenea apei dintr-un iaz: dacă este adâncă de 1,20 m, eşti în siguranţă, iar dacă este adâncă de 2,50 m, te poţi îneca. De fapt, nivelurile de radiaţie seamănă mai mult cu limitele de viteză de pe autostradă – la 50

km/h te afli mai în siguranţă decât la 100 km/h, însă nu la fel de în siguranţă ca la 30 km/h, şi singurul mod de a fi complet în siguranţă este să nu te urci în maşină”.

Dickstein chibzui din nou cum ar putea fura uraniul. Aspectul *secret* al misiunii îi anula orice plan care-i venea în minte. Poate că întreaga misiune era sortită eşecului. „La urma urmei, imposibilul este imposibil”, reflectă el. Nu, era prea devreme să spună asta. Reveni la principiile fundamentale.

Va trebui să pună mâna pe un transport aflat în tranzit: aceasta era concluzia în urma celor văzute în acea zi. Elementele combustibile nu mai erau verificate la destinaţie, ci introduse direct în sistem. Putea deturna o cisternă, să extragă uraniul din elementele combustibile, să le introducă la loc, să resigileze marfa şi să-l mituiască sau să bage frica în şofer, ca să livreze rezervoarele goale. Elementele incomplete vor pătrunde treptat în reactor, câte cinci odată, timp de mai multe luni. Într-un final, randamentul reactorului va scădea uşor. Se va deschide o anchetă. Se vor face teste. Poate că nu se va ajunge la nicio concluzie înainte ca elementele goale să se termine şi să fie înlocuite cu altele noi, adevărate, care vor face să crească din nou randamentul. Poate că nimeni nu va înţelege ce s-a întâmplat până când reziduurile vor fi prelucrate, iar plutoniul obţinut va fi prea puţin, timp în care – patru până la şapte ani mai târziu – urma spre Tel Aviv se va fi pierdut.

Însă s-ar putea descoperi mai devreme. Plus că trebuia să găsească o cale să scoată marfa din ţară.

Cu toate acestea, îşi făcuse schema unui posibil plan şi se simţea mai încrezător.

Prelegerea luă sfârşit. După câteva întrebări sporadice, grupul de vizitatori se întoarse la autobuz. Dickstein se aşeză în spate.

— Era locul meu, îi spuse o femeie între două vârste.

El o privi cu atâta răceală, încât aceasta plecă.

În timp ce se îndepărtau de centrala nucleară, Dickstein se uită pe geamul dinapoia lui. După aproape un kilometru, Opelul cenuşiu ieşi de pe un drum lăturalnic şi urmări autobuzul. Brusc, îi pieri buna dispoziţie.

•

Fusese depistat. Se întâmplase fie acolo, fie, cel mai probabil, în Luxemburg. Cel care-l descoperise ar fi putut fi Yasif Hassan – nu exista niciun motiv pentru care să nu fie agent secret – sau

altcineva. Poate îl urmăreau doar din curiozitate, deoarece era imposibil – sau nu? – să ştie ce punea la cale. Trebuia să scape de ei.

Şi-a petrecut ziua în şi prin împrejurimile oraşului de lângă centrala nucleară: a călătorit cu autobuzul sau taxiul, a condus o maşină închiriată sau a mers pe jos. Până la sfârşitul zilei, identificase deja cele trei vehicule – Opelul cenuşiu, o camionetă mică şi murdară cu platformă şi un Ford produs în Germania – şi cinci dintre bărbaţii care făceau parte din echipa de filaj. Deşi urmăritorii aduceau vag cu nişte arabi, în acea regiune a Franţei mulţi criminali erau din Africa de Nord: poate cineva angajase localnici. Din echipă făceau parte mai mulţi membri, aşa se explica de ce nu „mirosise” mai devreme filajul. Aceştia schimbau în mod repetat maşinile şi personalul. Excursia de o zi la centrala nucleară, pe un drum de ţară puţin circulat, îi dăduse de gol.

În ziua următoare, ieşi cu maşina din oraş şi intră pe autostradă. Fordul îl urmări câţiva kilometri, apoi fu înlocuit de Opelul cenuşiu. Erau doi bărbaţi în fiecare maşină. Mai existau doi în camioneta cu platformă şi unul la hotelul unde era cazat el.

Opelul îl urmărea în continuare, când zări un pod pentru pietoni peste şosea, într-un loc unde nu exista nicio ieşire de pe autostradă, pe o distanţă de şase sau opt kilometri în ambele sensuri. Ieşi pe acostament, opri maşina, coborî şi se uită câteva minute sub capotă, după ce o ridică. Opelul cenuşiu dispăru în faţă, urmat de Ford câteva clipe mai târziu. Fordul va aştepta la următoarea ieşire, iar cei din Opel se vor întoarce din sensul opus ca să vadă ce făcea. Acestea erau instrucţiunile într-o astfel de situaţie.

Dickstein spera ca urmăritorii lui să respecte manualul, altfel planul lui nu va funcţiona.

Scoase din portbagaj triunghiul reflectorizant şi-l aşeză pe asfalt, în spatele maşinii.

Opelul trecu pe lângă el, pe partea cealaltă a autostrăzii.

Urmăritorii lui respectau instrucţiunile.

Dickstein porni pe jos.

Când ieşi de pe autostradă, luă primul autobuz care veni şi ajunse într-un oraş. În timpul călătoriei, depistă cele trei vehicule de filaj în anumite momente. Îşi îngădui să se bucure în

avans: urmăritorii muşcaseră momeala.

Pe urmă luă un taxi şi coborî din el aproape de maşina lui, însă pe contrasens. Opelul trecu pe lângă ea, apoi Fordul ieşi pe acostament la câteva sute de metri în spatele lui.

Dickstein o luă la fugă.

Avea o condiţie fizică bună după câteva luni de muncă în aer liber în kibuţ. Sprintă spre podul pentru pietoni, îl traversă şi goni de-a lungul acostamentului, pe partea cealaltă a şoselei. Ajunse în mai puţin de trei minute în dreptul maşinii pe care o abandonase, gâfâind şi transpirând.

Unul din bărbaţii din Ford coborî din maşină şi începu să-l urmărească, dar conştientiză repede că fusese păcălit. Fordul demară. Bărbatul fugi înapoi şi sări în autovehicul când acesta prinse viteză şi pătrunse pe prima bandă.

Dickstein urcă în maşină. Vehiculele de filaj se aflau în acel moment pe contrasens şi trebuiau să străbată întreaga distanţă până la următoarea intersecţie, ca să treacă pe partea cealaltă şi să-l urmărească. La 100 km/h, bărbaţii vor avea nevoie de zece minute să întoarcă, ceea ce însemna că el avea un avantaj faţă de ei de cel puţin cinci minute. Nu-l vor putea ajunge din urmă.

Se îndepărtă, îndreptându-se spre Paris şi fredonând un refren pe care-l scandau microbiştii pe terasele din West Ham: „Uşor, uşor, uuuşşşooooorrr”.

•

Autorităţile din Moscova fură cuprinse de panică atunci când aflară despre bomba atomică a arabilor.

Ministerul de Externe şi KGB-ul se alarmară, pentru că nu aflaseră primii despre asta mai devreme, iar biroul Secretarului de Partid se alarmă la rândul lui, deoarece ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Ministerul de Externe şi KGB-ul să dea vina unul pe celălalt, mai ales că primul făcuse viaţa imposibilă în Kremlin în ultimele unsprezece luni.

Din fericire, modul în care egiptenii aleseseră să facă dezvăluirea aceasta îngăduise unele măsuri de precauţie. Ei voiau să sublinieze faptul că nu erau obligaţi, din punct de vedere diplomatic, să-şi informeze aliaţii despre acel proiect secret şi ajutorul tehnic pe care-l cereau nu era crucial pentru reuşita acestuia. Atitudinea lor era ceva de genul: „Ah, apropo, construim acest reactor nuclear ca să extragem plutoniu şi să

facem o bombă atomică pentru a rade Israelul de pe suprafaţa pământului. Vreţi să ne ajutaţi sau nu?” Mesajul, redactat în termeni diplomatici, fu transmis în timpul unei întrevederi de rutină între ambasadorul egiptean la Moscova şi şeful adjunct al biroului Orientului Mijlociu din Ministerul de Externe.

Şeful adjunct, care primi mesajul, se gândi foarte bine cum să procedeze cu acea informaţie. În mod firesc, prima lui sarcină era s-o transmită şefului său, care apoi îl înştiinţa pe Secretar. Cu toate acestea, laudele pentru veste îi vor reveni şefului său, care nu va rata ocazia să se pună bine cu KGB-ul. Oare şeful adjunct ar putea obţine şi el unele avantaje din acea afacere?

Ştia că o cale sigură de a reuşi la Kremlin era dacă KGB-ul îl considera o prioritate. În acel moment, se afla în situaţia în care le putea face băieţilor o mare favoare. Îi va avertiza despre mesajul ambasadorului egiptean, iar aceştia vor avea puţin timp la dispoziţie ca să se pregătească să se prefacă a şti despre bomba atomică a arabilor şi că erau pe punctul să anunţe chiar ei ştirea.

Îşi luă haina pe el, cu gândul să iasă şi să-şi sune cunoştinţa din KGB de la un telefon public, în caz că telefonul lui era înregistrat, pe urmă îşi dădu seama că ar fi o situaţie penibilă, deoarece urma să sune la KGB, cel care asculta, de fapt, convorbirile telefonice ale oamenilor. Aşadar, îşi dădu jos haina şi folosi telefonul din biroul său.

Angajatul KGB cu care vorbi era, de asemenea, expert în manipularea sistemului şi stârni agitaţia în noua clădire a serviciilor secrete sovietice, situată lângă şoseaua de centură a Moscovei. Mai întâi, o sună pe secretara şefului său, ca să ceară o şedinţă de urgenţă în cincisprezece minute. Avu grijă să evite să vorbească direct cu şeful lui. Mai dădu câteva telefoane, trimiţând secretarele şi mesagerii prin clădire, ca să strângă comunicatele şi dosarele. Însă lovitura lui de graţie era ordinea de zi şi întâmplarea făcea ca minuta pentru următoarea şedinţă a comitetului politic al Orientului Mijlociu să fi fost redactată în ziua precedentă, iar în acel moment era duplicată la xerox. După ce primi ordinea de zi, adăugă un nou subiect în capul listei: „Noutăţi referitoare la armamentul egiptean – Raport special”, urmat de numele lui între paranteze. Apoi dădu ordin să fie duplicată noua minută, care purta data zilei precedente, şi o trimise la departamentele interesate în acea după-amiază.

Pe urmă, după ce se asigură că jumătate din Moscova va asocia numele lui cu ştirea, se duse la şeful lui.

Tot în ziua respectivă, pe flux fu recepţionată o informaţie, catalogată de importanţă medie. Ca parte dintr-un schimb de informaţii de rutină între serviciile secrete egiptene şi KGB, Cairo trimise o înştiinţare că un agent secret israelian, pe numele Nat Dickstein, fusese depistat în Luxemburg şi că era supravegheat. Din cauza circumstanţelor, raportul atrase mai puţină atenţie decât ar fi trebuit. Exista o singură persoană din KGB care avu o vagă bănuială că ambele informaţii ar putea avea legătură.

Acesta se numea David Rostov.

•

Cariera tatălui lui David Rostov, un diplomat mărunt, fusese punctată de lipsa contactelor, în special cele din serviciul secret. Ştiind acestea, fiul său, cu logica nemiloasă cu care avea să ia decizii toată viaţa, se înscrise în NKVD, care avea să devină ulterior KGB.

Era deja agent secret când ajunsese la Oxford. În acele vremuri idealiste, când Rusia tocmai câştigase războiul, iar amploarea terorii răspândite de Stalin nu era cunoscută, marile universităţi englezeşti deveniseră terenuri propice de recrutare pentru serviciile secrete sovietice. Rostov racolase câţiva câştigători, printre care se număra şi unul care trimitea încă secrete din Londra în 1968. Nat Dickstein fusese unul dintre eşecurile lui.

Rostov îşi amintea că tânărul Dickstein avea înclinaţii socialiste şi o personalitate potrivită pentru spionaj: era retras, pasionat şi suspicios. Era şi inteligent. Rostov îşi mai amintea când discutase despre Orientul Mijlociu cu el, cu profesorul Ashford şi cu Yasif Hassan, în casa verde cu alb de pe malul râului. Jocul de şah Rostov-Dickstein fusese extrem de strâns.

Însă în ochii lui Dickstein nu se citea nicio urmă de idealism. N-avea spirit evanghelic. Era sigur de convingerile lui, dar nu dorea să convertească lumea. Aproape toţi veteranii de război erau aşa. Rostov arunca momeala – „Desigur, dacă vreţi *cu adevărat* să vă alăturaţi luptei pentru o lume socialistă, trebuie să lucraţi sub oblăduirea Uniunii Sovietice” – şi veteranii răspundeau: „Prostii!”

După Oxford, Rostov lucrase în ambasadele ruseşti din mai

multe capitale europene: Roma, Amsterdam, Paris. Nu părăsise niciodată KGB-ul ca să intre în serviciul diplomatic. De-a lungul anilor, îşi dădu seama că nu trebuia să facă politică pentru a ajunge un om de stat important, aşa cum îşi dorise tatăl lui. Rigoarea de care dăduse dovadă în tinereţe dispăruse. Credea în continuare că socialismul era, probabil, sistemul politic al viitorului, însă acest crez nu mai ardea înăuntrul său. Credea în comunism aşa cum cei mai mulţi oameni credeau în Dumnezeu: n-ar fi fost foarte surprins sau dezamăgit dacă s-ar fi dovedit că se înşelase, plus că lucrul acesta nu-i influenţa prea mult stilul de viaţă.

La maturitate, urmări obiective mai mărunte cu o înflăcărare mai mare. Deveni un tehnician versat, un maestru al intrigilor înşelătoare şi nemiloase folosite în lumea serviciilor secrete; şi – la fel de important atât în URSS, cât şi în Occident – învăţă cum să manipuleze birocraţia, ca să obţină laude pentru victoriile lui.

Primul Directorat General al KGB era un fel de Birou Central, responsabil cu colectarea şi analiza informaţiilor. Mai toţi agenţii de teren erau ataşaţi la Al Doilea Directorat, cel mai mare departament din KGB, care se ocupa cu subversiunea, sabotajul, trădarea, spionajul economic şi orice activitate internă a poliţiei, considerată a fi sensibilă din punct de vedere politic. Al Treilea Directorat, care fusese intitulat Smersh, până când această denumire avu parte de multă publicitate stânjenitoare în Occident, se ocupa cu contraspionajul şi cu operaţiunile speciale şi folosea cei mai curajoşi, inteligenţi, nemiloşi agenţi secreţi din lume.

Rostov lucra pentru Al Treilea Directorat şi se număra printre vedetele lui.

Deţinea rangul de colonel. Obţinuse o medalie pentru că eliberase un agent secret condamnat dintr-o închisoare britanică numită Wormwood Scrubs. De-a lungul anilor, se alesese cu o soţie, doi copii şi o amantă. Aceasta din urmă era Olga, cu douăzeci de ani mai tânără decât el, o zeiţă blondă din Murmansk şi cea mai incitantă femeie dintre toate pe care le cunoscuse el vreodată. Rostov ştia că ea n-ar fi devenit amanta lui dacă n-ar fi existat privilegiile pe care i le oferea lui KGB-ul. Şi totuşi, credea că ea îl iubea. Se asemănau şi amândoi erau ambiţioşi. Într-un fel sau altul, acest lucru făcuse ca pasiunea lor să fie şi mai frenetică. În căsnicia lui nu mai exista pasiune, însă

existau alte lucruri: afecţiune, camaraderie, stabilitate, plus faptul că Mariya era singura persoană din lume care-l putea face să râdă în hohote până când nu mai putea. Şi băieţii: Iuri Davidovici, care studia la Universitatea de Stat din Moscova şi asculta discuri clandestine ale formaţiei Beatles, şi Vladimir Davidovici, micul geniu, considerat deja ca fiind un potenţial campion mondial la şah. Vladimir aplicase pentru un loc la prestigioasa Şcoală de Fizică-Matematică nr. 2. Rostov era convins că va intra: îşi merita locul, iar un colonel în KGB avea prea puţină influenţă.

Rostov ajunsese sus în meritocraţia sovietică, dar se gândea că ar mai putea urca nişte trepte. Soţia lui nu mai era nevoită să stea la coadă la magazine alături de oamenii de rând – ea îşi făcea cumpărăturile în magazinele Beryozka, împreună cu elita – şi deţineau un apartament spaţios în Moscova şi o mică reşedinţă de vacanţă, *dacha,* la Marea Baltică; însă Rostov îşi dorea o limuzină Volga condusă de şofer, o a doua *dacha* într-o staţiune de la Marea Neagră, unde s-o ţină pe Olga, invitaţii la prezentări private ale filmelor decadente occidentale şi tratament la Clinica medicală specială pentru membrii administraţiei de la Kremlin, atunci când va începe să îmbătrânească.

Şi cariera lui se afla la răscruce. Urma să împlinească cincizeci de ani. Îşi petrecuse jumătate din viaţă în spatele unui birou din Moscova şi cealaltă jumătate pe teren, împreună cu mica lui echipă de agenţi. Era deja mai în vârstă decât toţi agenţii secreţi care operau în străinătate. Aşadar, putea alege una din cele două direcţii. Dacă ar lăsa-o mai moale şi ar îngădui ca victoriile din trecut să se şteargă, şi-ar încheia cariera ţinând prelegeri agenţilor secreţi aspiranţi de la Şcoala KGB nr. 311 din Novosibirsk, Siberia. Dacă ar continua să marcheze puncte importante în jocul serviciilor secrete, ar fi promovat într-o altă funcţie administrativă, ar fi numit într-unul sau două comitete şi ar începe o carieră provocatoare, însă sigură, în organizarea serviciilor de informaţii ale Uniunii Sovietice, şi abia *atunci* ar putea avea o limuzină Volga şi o *dacha* la Marea Neagră.

La un moment dat, în următorii doi sau trei ani, va trebui să dea o nouă mare lovitură. Atunci când află vestea despre Nat Dickstein, se întrebă o vreme dacă nu cumva aceasta era şansa lui.

Îi urmărise cariera lui Dickstein cu fascinaţia nostalgică a unui profesor de matematică al cărui cel mai inteligent elev a hotărât să urmeze Şcoala de arte. Cât se afla încă la Oxford, auzise poveşti despre cargobotul furat, plin cu arme şi, drept rezultat, îi deschisese el însuşi un dosar lui Dickstein la KGB. De-a lungul anilor, atât el, cât şi alţii făcuseră adăugiri la dosar în baza unor observaţii ocazionale, zvonuri, presupuneri şi spionaj de modă veche. Conform dosarului, era limpede că Dickstein era în acel moment cel mai bun agent secret al Mossadului. Dacă Rostov i-ar putea aduce acasă capul pe tavă, viitorul i-ar fi asigurat.

Însă Rostov era un agent atent. Când avea posibilitatea, îşi alegea ţintele uşoare. Nu era genul care mergea pe principiul „moarte sau glorie”, dimpotrivă. Una dintre însuşirile lui cele mai importante era capacitatea de a deveni invizibil când erau atribuite misiuni riscante. O întrecere între el şi Dickstein ar fi foarte strânsă şi chiar stânjenitoare.

Va citi cu interes viitoarele rapoarte de la Cairo referitoare la activitatea lui Nat Dickstein în Luxemburg, dar va avea grijă să nu se implice.

N-ajunsese atât de departe doar ca să-şi creeze singur probleme.

•

Forumul de discuţii despre bomba arabilor era comitetul politic al Orientului Mijlociu. Ar fi putut fi oricare dintre cele unsprezece sau douăsprezece comitete de la Kremlin, deoarece aceleaşi facţiuni erau reprezentate în toate comitetele interesate, care ar fi spus acelaşi lucru. Şi rezultatul ar fi fost similar, întrucât această chestiune era suficient de importantă încât să ignore declaraţiile grupurilor de persoane cu interese politice comune.

Comitetul era alcătuit din nouăsprezece membri, însă doi se aflau în străinătate, unul era bolnav, iar un altul fusese călcat de un camion chiar în ziua şedinţei. N-avea importanţă. Doar trei persoane contau: cea de la Ministerul de Externe, cea de la KGB şi cea care-l reprezenta pe Secretarul de Partid. Printre ceilalţi membri se aflau şi şeful lui David Rostov, care încerca să facă parte din toate comitetele doar din principiu, şi Rostov însuşi, pe post de ajutor. (Astfel de indicii îi arătau lui Rostov faptul că era luat în considerare pentru o viitoare promovare.)

KGB-ul era împotriva bombei arabe, fiindcă autoritatea KGB-

ului era clandestină, şi bomba ar fi mutat deciziile în sfera publică, împiedicând KGB-ul să se implice. Tocmai din acest motiv, reprezentantul Ministerului de Externe fu pentru – bomba le-ar da mai mult de lucru şi mai multă influenţă. Reprezentantul Secretarului de Partid fu contra, deoarece, dacă arabii câştigau decisiv în Orientul Mijlociu, cum mai putea URSS să pună piciorul în prag acolo?

Şedinţa se deschise cu citirea raportului KGB intitulat „Noutăţi referitoare la armamentul egiptean) Rostov îşi imagina exact cum singurul lucru important din raport fusese „cosmetizat" cu ajutorul unor spicuiri rezultate dintr-un telefon primit din Cairo, multe presupuneri şi multe tâmpenii, ca să i se dea forma unei tirade care necesita douăzeci de minute pentru a fi citită. Făcuse şi el acelaşi lucru, nu o singură dată.

După un timp, un angajat din Ministerul de Externe începu propria interpretare a politicii sovietice în Orientul Mijlociu. Indiferent care ar fi fost motivele sioniştilor, spuse el, era evident că Israelul supravieţuise doar datorită sprijinului pe care-l primise de la capitalismul occidental, al cărui scop fusese să construiască un avanpost în Orientul Mijlociu, de unde să supravegheze interesele sale în petrol. Orice dubiu referitor la această analiză dispăruse odată cu atacul anglo-franco-israelian asupra Egiptului în 1956. Politica sovietică era aceea de a-i sprijini pe arabi în aversiunea lor faţă de acest colonialism. Deşi ar fi o imprudenţă din partea URSS – în ceea ce priveşte politica internaţională – să *iniţieze* înarmarea nucleară arabă, adăugă el, cu toate acestea, odată ce o astfel de înarmare ar fi început, ar fi însemnat o extindere directă a politicii sovietice *de sprijinire* a arabilor în obţinerea bombei atomice. Bărbatul nu se mai oprea din vorbit.

Toată lumea era atât de plictisită de acea expunere interminabilă a ceea ce era evident, încât discuţia ulterioară deveni destul de neoficială: atât de neprotocolară, că şeful lui Rostov exclamă:

— Da, dar, la naiba, nu le putem da bombe atomice nebunilor ăstora.

— Sunt de acord, zise reprezentantul Secretarului de Partid, care era, de asemenea, preşedintele comitetului. Dacă vor intra în posesia bombei, o vor folosi. Acest lucru îi va obliga pe americani să-i atace pe arabi, cu sau fără arme nucleare – eu aş

spune cu. În acest caz, Uniunea Sovietică va avea două variante: să-şi dezamăgească aliaţii sau să înceapă un al Treilea Război Mondial.

— O altă Cuba, bombăni cineva.

— Rezolvarea la această situaţie ar putea fi un tratat cu americanii, conform căruia ambele părţi vor conveni ca, în niciun caz, să nu folosească arme nucleare în Orientul Mijlociu, interveni oficialul de la Ministerul de Externe.

Dacă Rostov reuşea să demareze acel proiect, postul îi va fi asigurat pentru următorii douăzeci şi cinci de ani.

— Şi dacă arabii vor lansa bomba, atunci vom putea încălca tratatul? întrebă bărbatul de la KGB.

Când în încăpere intră o femeie cu şorţ alb, care împingea o măsuţă pe rotile, cu ceşti de ceai, comitetul luă o pauză. În acest timp, reprezentantul Secretarului de Partid stătea lângă măsuţă, cu o ceaşcă de ceai în mână, cu gura plină de tartă cu fructe şi spunea o glumă.

— A existat în KGB un căpitan al cărui fiu idiot întâmpina mari dificultăţi în a înţelege conceptele Partidului, ale Patriei, ale Uniunilor şi ale Poporului. Căpitanul i-a zis fiului său să se gândească la tatăl lui ca fiind Partidul, la mama sa ca fiind Patria, la bunica lui ca fiind Uniunile, iar la el însuşi ca fiind Poporul. Însă băiatul tot nu înţelegea. Cuprins de furie, tatăl l-a încuiat în dulapul din dormitorul matrimonial. În noaptea aceea, băiatul era încă încuiat în dulap, când tatăl începu să facă dragoste cu mama băiatului. Privind pe gaura cheii, acesta a spus: „Acum înţeleg! Partidul violează Patria în vreme ce Uniunile dorm, iar Poporul trebuie să suporte şi să sufere!”

Toţi izbucniră în râs. Femeia care adusese ceaiul clătină din cap cu dispreţ. Rostov mai auzise gluma.

Când membrii comitetului reluară şedinţa fără tragere de inimă, reprezentantul Secretarului de Partid fu cel care puse întrebarea crucială:

— Dacă vom refuza să le oferim egiptenilor ajutorul tehnic pe care ni-l cer, vor reuşi totuşi să construiască bomba?

— Nu există informaţii suficiente pentru a da un răspuns, domnule, răspunse bărbatul de la KGB, care prezentase raportul. Am vorbit însă cu unul dintre oamenii noştri de ştiinţă despre acest subiect şi se pare că a construi o bombă atomică este, din punct de vedere tehnic, la fel de uşor ca a construi o

bombă convenţională.

— Cred că ar trebui să presupunem că vor reuşi s-o construiască şi fără ajutorul nostru, chiar dacă le va lua mai mult timp, opină bărbatul de la Ministerul de Externe.

— Pot face şi singur presupuneri, zise preşedintele, cu asprime în glas.

— Desigur, spuse bărbatul de la Ministerul de Externe, umil.

— Singura lor problemă serioasă ar fi să obţină cantitatea de plutoniu, continuă bărbatul de la KGB. Nu ştiu dacă o au sau nu.

David Rostov urmărea discuţia cu mare interes. În opinia lui, comitetul nu putea lua decât o singură decizie. Preşedintele îi confirmă punctul de vedere.

— Părerea mea în ceea ce priveşte situaţia este următoarea, începu el. Dacă îi vom ajuta pe egipteni să construiască bomba, e posibil să ne consolidăm în continuare politica existentă deja în Orientul Mijlociu, să ne îmbunătăţim influenţa în Cairo şi să ne aflăm într-o poziţie care să ne permită să exercităm un oarecare control asupra bombei. Dacă refuzăm să-i ajutăm, ne-am putea înstrăina de arabi şi am ieşi dintr-o situaţie în care ei să aibă bomba, dar noi să n-avem controlul asupra ei.

— Cu alte cuvinte, dacă tot vor bomba, ar fi bine ca degetul de pe trăgaci să fie rusesc, conchise bărbatul de la Ministerul de Externe.

Preşedintele îi aruncă o privire iritată şi adăugă:

— Prin urmare, am putea recomanda Secretariatului următoarele: egiptenii ar trebui să primească ajutor tehnic în proiectul de construire a reactorului nuclear, însă acest ajutor trebuie structurat în aşa fel încât sovieticii să deţină controlul suprem asupra armamentului.

Rostov îşi îngădui să schiţeze un zâmbet de satisfacţie: era concluzia la care se aşteptase.

— De acord, zise bărbatul de la Ministerul de Externe.

— De acord, spuse şi bărbatul de la KGB.

— De acord toată lumea?

Toţi erau de acord.

Comitetul continuă cu următorul punct de pe ordinea de zi.

Abia după terminarea şedinţei, lui Rostov îi veni acest gând: dacă egiptenii *nu* erau, de fapt, capabili să-şi construiască bomba fără ajutor – din lipsă de uraniu, de exemplu –, atunci reuşiseră de minune să-i păcălească pe ruşi să le acorde ajutorul

de care aveau nevoie.

•

Rostov îşi iubea familia, într-o oarecare măsură. Avantajul unei astfel de meserii era acela că atunci când se plictisea de ei – şi era plictisitor să trăieşti cu copiii –, pleca într-o nouă călătorie în străinătate. Şi până să revină acasă, le simţea deja dorul suficient de mult cât să-i mai suporte câteva luni. Ţinea la Iuri, în ciuda faptului că băiatul mai mare asculta muzică ieftină şi avea păreri litigioase despre poeţii disidenţi. În schimb, Vladimir, băiatul cel mic, era lumina ochilor lui. În copilărie, Vladimir fusese atât de frumos, încât oamenii credeau că era fată. Încă de la început, Rostov îl învăţase jocuri de logică, îi vorbise în fraze complexe, discutase cu el despre geografia ţărilor îndepărtate, despre mecanismul motoarelor şi despre modul cum funcţionau radiourile, robinetele şi partidele politice, şi despre flori. Băiatul fusese fruntaş în orice clasă pe care o urmase – cu toate că în prezent, se gândea Rostov, s-ar putea să-şi găsească egalii la Şcoala de Fizică-Matematică nr. 2.

Ştia că încerca să-i insufle fiului său unele dintre ambiţiile pe care el însuşi nu reuşise să le ducă la bun sfârşit. Din fericire, acest lucru coincidea cu înclinaţiile băiatului: Rostov ştia că Vladimir era inteligent, că-i plăcea să fie inteligent şi că-şi dorea să ajungă un om important. Singurul lucru pe care-l refuza era să-şi îndeplinească sarcinile faţă de Uniunea Tineretului Comunist: din punctul lui de vedere era o pierdere de timp. Rostov spunea adesea: „O fi o pierdere de timp, însă nu vei ajunge niciodată prea departe în niciun domeniu dacă nu avansezi în Partid. Dacă vrei să schimbi sistemul, va trebui să ajungi în vârf şi să-l schimbi din interior”. Vladimir acceptă sfatul şi participă la şedinţele Uniunii Tineretului Comunist: moştenise logica de neclintit a tatălui său.

În timp ce conducea înspre casă la ora de vârf, Rostov aştepta cu nerăbdare încă o seară liniştită şi plăcută în familie. Vor lua cina împreună, toţi patru, apoi vor urmări un serial de televiziune despre spionii ruşi care păcăleau CIA-ul. El va bea un pahar cu votcă înainte să meargă la culcare.

Parcă maşina pe strada din faţa casei. În clădirea lui locuiau înalţi funcţionari, iar jumătate dintre ei deţineau maşini mici ruseşti ca a lui, deşi nu existau garaje. Apartamentele erau spaţioase, după standardele din Moscova: Iuri şi Vladimir aveau

fiecare camera lui şi nimeni nu era nevoit să doarmă în sufragerie.

Auzi larmă când intră în casă: pe Mariya ţipând, apoi ceva spărgându-se şi un strigăt; îl mai auzi pe Iuri adresându-i-se mamei lui cu un apelativ ofensator. Rostov deschise brusc uşa de la bucătărie şi rămase în prag, cu servieta în mână, negru la faţă de furie.

Mariya şi Iuri se confruntau peste masa de bucătărie; ea era extrem de furioasă, pe punctul de a plânge isteric, şi el era răzvrătit, asemenea unui adolescent. Între ei se afla chitara lui Iuri, al cărei gât era rupt. „Mariya a rupt-o”, se gândi Rostov. Apoi, o clipă mai târziu, îşi dădu seama că nu din cauza asta se certau.

Amândoi apelară imediat la el.

— Mi-a stricat chitara! zise Iuri.

— Face familia de ruşine cu muzica lui decadentă, spuse Mariya.

Iuri îi adresă mamei lui acelaşi apelativ ofensator.

Rostov lăsă să-i cadă din mână servieta, păşi în faţă şi-i trase o palmă băiatului.

Iuri se legănă în spate din cauza loviturii puternice, iar obrajii i se înroşiră de durere şi umilinţă. Fiul era la fel de înalt ca şi tatăl său, dar mai corpolent: Rostov nu-l mai lovise astfel de când băiatul devenise bărbat. Iuri ripostă imediat, cu pumnul întins: dacă l-ar fi nimerit, Rostov ar fi rămas lat. Tatăl se dădu repede într-o parte, cu instinctul atâtor ani de pregătire, şi-l trânti pe Iuri la podea cât putu de uşor.

— Pleacă din casă, îi spuse el încet. Întoarce-te atunci când vei fi pregătit să-i ceri iertare mamei tale.

Iuri se ridică anevoie în picioare.

— Niciodată! strigă el.

Apoi ieşi trântind uşa în urma lui.

Rostov îşi scoase pălăria şi haina şi se aşeză la masa din bucătărie. Luă chitara şi o puse cu grijă pe jos. Mariya turnă nişte ceai şi i-l întinse: mâna lui tremură când luă ceaşca.

— De ce v-aţi certat? întrebă el, într-un final.

— Vladimir a picat examenul.

— Vladimir? Ce legătură are cu chitara lui Iuri? Ce examen a picat?

— La Şcoala de Fizică-Matematică. A fost respins.

Rostov se holbă prosteşte la ea.

— Eram atât de supărată, şi Iuri a râs – este invidios pe fratele lui –, pe urmă Iuri a început să cânte muzica asta occidentală. Mi-am zis că nu poate fi din cauză că Vladimir nu este suficient de deştept, ci din cauză că familia lui nu este suficient de influentă, poate suntem consideraţi serioşi din cauza lui Iuri, a opiniilor lui şi a muzicii pe care o ascultă. Ştiu că este o prostie, însă i-am stricat chitara sub impulsul momentului.

Rostov nu mai asculta. Vladimir, respins? Imposibil. Băiatul era mai deştept decât profesorii lui, mult prea deştept pentru o şcoală normală, care nu ştia să-i aprecieze inteligenţa. Şcoala pentru copii cu înzestrări excepţionale era cea de Fizică-Matematică. Şi-apoi, băiatul spusese că examenul nu fusese dificil. Era convins că va face o sută de puncte, deoarece ştia *întotdeauna* ce scrisese la examene.

— Unde e Vladimir? o întrebă Rostov pe soţia lui.

— La el în cameră.

Rostov străbătu coridorul şi bătu la uşa dormitorului. Nu primi niciun răspuns. Totuşi intră. Vladimir şedea pe pat şi se holba la perete. Faţa îi era roşie şi brăzdată de lacrimi.

— Cât ai făcut la examen? îl întrebă Rostov.

Vladimir se uită la tatăl său, cu o expresie de nedumerire copilărească întipărită pe faţă.

— O sută de puncte, răspunse el şi-i întinse o foaie de hârtie. Îmi amintesc întrebările. Şi ce răspunsuri am dat. Le-am verificat pe toate de două ori: nicio greşeală. Şi am ieşit din sală cu cinci minute înainte să expire timpul.

Rostov întoarse foaia.

— Nu mă crezi?

— Bineînţeles că te cred, răspunse Rostov.

Se duse în sufragerie, unde se afla telefonul. Sună la şcoală. Directorul nu plecase încă.

— Vladimir a obţinut procentaj maxim la testul acela, spuse Rostov.

— Îmi pare rău, tovarăşe colonel, rosti directorul pe un ton împăciuitor. Mulţi tineri talentaţi aplică pentru aceste locuri...

— Au obţinut toţi o sută de puncte la examen?

— Din păcate, nu pot divulga...

— Ştiţi cine sunt eu, zise Rostov, pe un ton răspicat. Ştiţi că pot afla.

— Tovarăşe colonel, vă simpatizez şi mi l-aş dori pe fiul dumneavoastră în şcoala mea. Vă rog să nu vă creaţi probleme făcând scandal în legătură cu asta. Dacă fiul dumneavoastră va aplica din nou anul vuitor, va avea şanse foarte mari să fie acceptat.

Oamenii nu-i avertizau pe ofiţerii KGB să nu-şi creeze singuri probleme. Rostov începu să înţeleagă.

— Dar *a obţinut* punctajul maxim.

— Câţiva concurenţi au obţinut punctajul maxim la scris...

— Mulţumesc, spuse Rostov şi închise.

În sufragerie era întuneric, dar nu aprinse lumina. Se aşeză în fotoliu, îngândurat. Directorul şcolii i-ar fi putut spune cu uşurinţă că toţi concurenţii obţinuseră punctajul maxim, însă oamenii nu se pricepeau să găsească o minciună pe moment, le era mai uşor să se eschiveze. Cu toate acestea, dacă Rostov ar pune sub semnul întrebării rezultatele ar însemna să-şi creeze probleme.

Aşadar, fuseseră trase nişte sfori. Tineri mai puţin înzestraţi fuseseră admişi, deoarece taţii lor interveniseră, graţie influenţei pe care o aveau. Rostov refuză să se înfurie. „Nu te înfuria pe sistem, reflectă el: foloseşte-te de el”.

Avea şi el nişte sfori de tras.

Ridică receptorul şi-l sună acasă pe şeful lui, Feliks Voronţov. Acesta avea un glas ciudat, dar Rostov nu-l băgă în seamă.

— Ascultă, Feliks, fiul meu a fost respins de Şcoala de Fizică-Matematică.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Voronţov. Nu este acceptat oricine.

Nu era răspunsul la care se aştepta. Rostov fu atent la tonul vocii lui Voronţov.

— De ce afirmi asta?

— Fiul meu a fost acceptat.

Rostov tăcu o clipă. Nu ştia că şi fiul lui Feliks aplicase. Băiatul era inteligent, însă nici pe jumătate cât Vladimir. Rostov îşi veni în fire.

— Atunci, dă-mi voie să fiu prima persoană care te felicită.

— Mulţumesc, rosti Feliks, pe un ton ciudat. De ce m-ai sunat?

— Oh... nu vreau să vă întrerup sărbătoarea. Mai poate aştepta până dimineaţă.

— Bine. La revedere!

Rostov închise şi aşeză încet receptorul în furcă. Dacă fiul vreunui birocrat sau politician fusese admis în şcoală fiindcă se trăseseră nişte sfori, Rostov ar fi putut contracara: toţi aveau o „bubă” în dosar. Singura persoană împotriva căreia nu putea face nimic era un superior al lui din KGB. Era, practic, imposibil să schimbe rezultatele admiterii din acel an.

Aşadar, Vladimir va aplica anul viitor. Dar şi atunci se putea întâmpla acelaşi lucru. Anul viitor pe vremea asta, Rostov trebuia să obţină, cumva, o funcţie care să-i împiedice pe toţi Voronţovii din lume să-l dea la o parte. Va face rost mai întâi de dosarul KGB al directorului de şcoală, va obţine lista completă cu cei care au aplicat şi se va ocupa de oricine ar putea reprezenta o ameninţare. Va pune să se asculte convorbirile telefonice şi să se deschidă corespondenţa, ca să afle cine făcea presiuni.

Însă ca să facă toate acestea, trebuia să ajungă într-o funcţie înaltă. Brusc, îşi dădu seama că automulţumirea lui în ceea ce privea cariera fusese până în acea clipă eronată. Dacă-i puteau face asta însemna că steaua lui era în cădere liberă.

Lovitura pe care o programa cu atâta grijă şi pe care voia s-o dea la un moment dat în următorii doi sau trei ani trebuia să aibă loc mai devreme.

Şedea în sufrageria cufundată în întuneric, planificându-şi primele mişcări.

Mariya intră după o vreme şi se aşeză lângă el, fără să scoată un cuvânt. Îi adusese ceva de mâncare pe o tavă şi-l întrebă dacă voia să se uite la televizor. El clătină din cap şi împinse mâncarea la o parte. După puţin timp, ea se duse tăcută la culcare.

Iuri se întoarse pe la miezul nopţii, puţin cherchelit. Intră în sufragerie şi aprinse lumina. Fu surprins când îl văzu pe tatăl lui şezând acolo. Făcu un pas în spate, speriat.

Rostov se ridică în picioare şi se uită la fiul său mai mare, amintindu-şi de durerile acumulate în propria adolescenţă, de furia direcţionată greşit, de viziunea lui limpede şi îngustă despre ce era bine şi ce era greşit, de cât de repede se simţea umilit şi cât de încet dobândise o anumită doză de înţelepciune.

— Iuri, vreau să-ţi cer iertare pentru că te-am lovit.

Tânărul izbucni în lacrimi.

Rostov îi cuprinse cu braţul umerii largi şi-l conduse spre

camera lui.

— Amândoi am greşit, continuă el. La fel şi mama ta. Voi pleca în curând şi voi încerca să-ţi aduc o chitară nouă.

Vru să-l pupe pe fiul său, dar ajunseseră asemenea occidentalilor, cărora le era teamă să se pupe. Îl împinse cu blândeţe în cameră şi închise uşa în urma lui.

Revenind în sufragerie, îşi dădu seama că, în ultimele minute, planurile îi prinseră contur în minte. Se aşează din nou în fotoliu, de astă dată cu un creion şi o foaie de hârtie în mâini, şi începu să scrie un memoriu.

CĂTRE: Preşedinte, Comitetul pentru Siguranţa Statului

DE LA: Şef interimar, Biroul European

Copie: Şef, Biroul European

DATA: 24 mai 1968

Tovarăşe Andropov:

Şeful departamentului meu, Feliks Voronţov, lipseşte azi şi consider că următoarele chestiuni sunt prea urgente pentru a aştepta întoarcerea lui.

Un agent din Luxemburg a raportat că l-a identificat acolo pe agentul secret israelian Nathaniel („Nat”) David Jonathan Dickstein, alias Edward („Ed”) Rodgers, poreclit Piratul.

Dickstein s-a născut în Stepney, East London, în 1925 şi este fiul unui negustor. Tatăl a murit în 1938, iar mama, în 1951. S-a înrolat în armata britanică în 1943, a luptat în Italia, a fost promovat la rangul de sergent şi luat prizonier la La Molina. După război, a urmat Universitatea Oxford ca să studieze Literatura ebraică. În 1948, a plecat de la Oxford fără să absolve şi a emigrat în Palestina, unde a început aproape imediat să lucreze pentru Mossad.

Iniţial, s-a ocupat cu furtul şi vânzarea ilicită de arme pentru statul sionist. În anii ’50, a pus la cale o operaţiune împotriva unui grup de luptători palestinieni pentru libertate, sprijinit de egipteni, cu baza în Fâşia Gaza şi s-a făcut răspunzător pentru bomba-capcană care l-a omorât pe comandantul Aly. La sfârşitul anilor ’50 şi începutul anilor ’60, s-a

numărat printre liderii unei echipe de asasini, care-i vânau pe naziştii fugari. A instrumentat atacul terorist împotriva savanţilor germani care lucrau pentru Egipt în 1963-1964.

În dosarul lui, la înregistrarea „Puncte slabe”, se poate citi: „Niciunul cunoscut”. Pare să n-aibă familie, nici în Palestina, nici în altă parte. Nu consumă alcool sau droguri şi nu este atras de jocurile de noroc. N-are relaţii romantice cunoscute, iar în dosarul lui există speculaţia cum că ar fi impotent, din cauza faptului că a fost supus unor experimente medicale făcute de oamenii de ştiinţă nazişti.

L-am cunoscut personal pe Dickstein în anii de formare 1947-1948, pe vremea când eram amândoi studenţi la Universitatea Oxford. Am jucat şah cu el. Eu i-am întocmit dosarul. I-am urmărit cariera ulterioară cu mare interes. În prezent, pare să acţioneze în domeniul care a fost specialitatea mea vreme de douăzeci de ani. Mă îndoiesc că ar exista, printre cei 110 000 de angajaţi ai comitetului vostru, cineva mai calificat decât mine să opună rezistenţă acestui formidabil agent sionist.

Prin urmare, vă recomand să mă desemnaţi comandantul echipei însărcinate cu investigarea misiunii lui Dickstein şi, dacă este cazul, să-l opresc.

(semnat)
David Rostov.

CĂTRE: Şef interimar, Biroul European
DE LA: Preşedinte, Comitetul pentru Siguranţa Statului
COPIE: Şef, Biroul European
DATA: 24 mai 1968
Tovarăşe Rostov:
Recomandarea dumneavoastră este aprobată.

(semnat)
Iuri Andropov.

CĂTRE: Preşedinte, Comitetul pentru Siguranţa Statului

DE LA: Şef, Biroul European
COPIE: Şef adjunct, Biroul European
DATA: 26 mai 1968
Tovarăşe Andropov:

Mă refer la schimbul de memorii care a avut loc între dumneavoastră şi adjunctul meu, David Rostov, în timpul scurtei mele absenţe, fiind plecat în interes de serviciu în Novosibirsk.

Fireşte că sunt de acord întru totul cu îngrijorarea tovarăşului Rostov şi aprobarea dumneavoastră ulterioară, deşi consider că nu există un motiv întemeiat pentru a se grăbi.

În calitate de agent de teren, Rostov nu vede, desigur, lucrurile în aceeaşi perspectivă largă cum le văd superiorii lui şi există un aspect al acestei situaţii pe care el a omis să vi-l aducă la cunoştinţă.

Prezenta investigaţie a lui Dickstein a fost iniţiată de aliaţii noştri egipteni şi, într-adevăr, în prezent, această iniţiativă le aparţine în exclusivitate. Din motive politice, vă recomand să nu vă grăbiţi să-i înlăturaţi, deşi Rostov pare să creadă că lucrul acesta este posibil. În cel mai bun caz, ar trebui să le oferim cooperarea noastră.

Este inutil să vă reamintesc că iniţiativa în speţă, care ar implica legături internaţionale între serviciile secrete, ar trebui coordonată mai degrabă la nivel de şef de birou, şi nu la nivel de adjunct de birou.

(semnat)
Feliks Voronţov.

CĂTRE: Şef, Biroul European
DE LA: Biroul Preşedintelui, Comitetul pentru Siguranţa Statului
COPIE: Şef adjunct, Biroul European
DATA: 28 mai 1968
Tovarăşe Voronţov:

Tovarăşul Andropov mi-a cerut să mă ocup de memoriul dumneavoastră din 26 mai.

Este de acord că trebuie luate în considerare implicaţiile politice ale propunerii lui Rostov, însă nu

doreşte să lase această iniţiativă în mâinile egiptenilor, iar noi doar să „cooperăm”. Am vorbit cu aliaţii noştri din Cairo şi au fost de acord ca Rostov să fie comandantul echipei care-l va investiga pe Dickstein, cu condiţia ca unul dintre agenţii lor să fie membru cu drepturi depline în echipă.

(semnat)
Maksim Bykov, asistent personal al Preşedintelui.

(addendum în creion)
Feliks: Nu mă mai deranja cu treaba asta până când nu vei obţine un rezultat. Şi fii cu ochii pe Rostov – vrea să-ţi ia locul. Dacă nu-ţi revii, i-l voi da lui.

Iuri.

CĂTRE: Şef adjunct, Biroul European
DE LA: Biroul Preşedintelui, Comitetul pentru Siguranţa Statului
COPIE: Şef, Biroul European
DATA: 29 mai 1968
Tovarăşe Rostov:
Cairo şi-a desemnat agentul ca să servească în echipa dumneavoastră în cazul Dickstein. Este, de fapt, agentul care l-a identificat prima oară pe Dickstein în Luxemburg. Numele lui este Yasif Hassan.

(semnat)
Maksim Bykov, asistent personal al Preşedintelui.

•

Atunci când ţinea prelegeri la Şcoala de instructaj, Pierre Borg obişnuia să spună: „Stabiliţi legătura. Întotdeauna stabiliţi legătura. Nu doar atunci când aveţi nevoie de ceva, ci în fiecare zi dacă este posibil. Trebuie să ştim ce faceţi – plus că s-ar putea să avem informaţii cruciale pentru voi”. Apoi recruţii mergeau la bar şi aflau că mottoul lui Nat Dickstein era: „Nu stabiliţi niciodată legătura pentru mai puţin de 100 000 de dolari”.

Borg era supărat pe Dickstein. Se înfuria uşor, mai ales atunci când nu ştia ce se întâmpla. Din fericire, furia îi înceţoşa arareori judecata. Era supărat şi pe Kawash. Înţelegea de ce acesta dorise să se întâlnească în Roma – egiptenii aveau o echipă

numeroasă acolo, prin urmare, lui Kawash îi fusese uşor să găsească o scuză ca să meargă în vizită –, dar nu exista niciun motiv pentru care să se întâlnească într-o afurisită de baie publică.

Şeful Mossadului stătuse supărat în biroul lui din Tel Aviv, întrebându-se şi făcându-şi griji pentru Dickstein, Kawash şi ceilalţi, aşteptând mesaje, până când începu să creadă că, de fapt, aceştia nu-l sunau fiindcă nu-l plăceau; aşadar, se înfurie şi mai tare, îşi rupse creioanele şi-şi concedie secretara.

O baie publică în Roma, pentru numele lui Dumnezeu! Locul acela mustea de ciudaţi. Plus că Borg îşi detesta trupul. Dormea în pijama, nu înota niciodată, nu proba niciodată haine în magazine, nu umbla niciodată dezbrăcat decât dimineaţa, când făcea un duş rapid. În acel moment, se afla în saună, purtând în jurul taliei cel mai mare prosop pe care-l găsise. Conştientiză că pielea îi era deschisă la culoare, cu excepţia feţei şi a mâinilor, că arăta puţin rotofei şi că avea umerii acoperiţi de păr care începea să încărunţească.

Îl văzu pe Kawash. Arabul avea trupul zvelt, pielea măslinie şi foarte puţin păr. Privirile lor se întâlniră şi, asemenea unor amanţi, începură să meargă alături, fără să se uite unul la celălalt, şi intrară într-o cameră privată, unde se afla un pat.

Borg se simţea uşurat că scăpase de privirile celorlalţi şi era nerăbdător să afle ce veşti avea Kawash. Arabul porni mecanismul care făcea ca patul să vibreze: bâzâitul său va interfera cu un dispozitiv de ascultare, dacă exista aşa ceva acolo. Cei doi bărbaţi stăteau aproape unul de celălalt şi vorbeau în şoaptă. Stânjenit, Borg se întoarse ca să nu stea cu faţa la Kawash şi să vorbească peste umăr.

— Am un om în Qattara, zise Kawash.

— *Formidable*! exclamă Borg în franceză şi simţindu-se extrem de uşurat. Departamentul tău nici măcar nu este implicat în proiect.

— Am un văr în Contrainformaţii Militare.

— Bravo! Cine este omul din Qattara?

— Assam Hussein, unul de-ai voştri.

— Bine, bine, *bine.* Ce-a aflat?

— Lucrările de construcţie la carcasa reactorului, la o clădire administrativă şi sediul personalului, precum şi la o pistă de aterizare s-au terminat. Au avansat mai mult decât şi-ar fi

imaginat cineva.

— Şi reactorul? Asta contează.

— Lucrează la el chiar acum. Este greu de precizat cât timp va dura – există multe lucrări de finisare.

— Vor reuşi să se descurce? întrebă Borg. Mă refer la toate acele sisteme de control complexe...

— Nu e nevoie de sisteme sofisticate, din câte am înţeles. Se încetineşte viteza de reacţie nucleară introducând, pur şi simplu, bare metalice în reactorul nuclear. În fine, mai am o noutate. Assam a descoperit că locul e împânzit de ruşi.

— La naiba! pufni Borg.

— Presupun că le vor parveni toate acele aparate electronice complicate de care au nevoie.

Borg se aşează pe scaun, uitând de baia publică, de patul care vibra şi de trupul lui cu pielea albă şi fleşcăit.

— Sunt veşti proaste, zise el.

— Sunt altele şi mai rele. Dickstein a fost deconspirat.

Borg se holbă la Kawash, ca lovit de trăsnet.

— Deconspirat? repetă el, ca şi când n-ar fi cunoscut înţelesul cuvântului. Deconspirat?

— Da.

Borg era când furios, când disperat.

— Cum a reuşit... imbecilul? întrebă el după o clipă.

— A fost recunoscut de unul dintre agenţii noştri din Luxemburg.

— Ce a căutat acolo?

— *Tu* ar trebui să ştii asta.

— Scuteşte-mă.

— Se pare că a fost doar o întâlnire întâmplătoare. Pe agent îl cheamă Yasif Hassan. E neimportant – lucrează pentru o bancă libaneză şi-i monitorizează pe turiştii israeliţi. Fireşte că ai noştri au recunoscut numele Dickstein...

— Îşi foloseşte numele adevărat? întrebă Borg, nevenindu-i a crede.

Era din ce în ce mai rău.

— Nu cred, răspunse Kawash. Hassan ăsta îl cunoaşte de mai demult.

Borg clătină încet din cap.

— N-ai zice că suntem Poporul Ales, cu norocul nostru.

— L-am pus pe Dickstein sub supraveghere şi am informat

Moscova, continuă Kawash. A scăpat de echipa de filaj destul de repede, desigur, însă Moscova depune mari eforturi ca să-i dea din nou de urmă.

Borg îşi propti bărbia în palmă şi se uită în treacăt la scenele erotice de pe peretele acoperit cu mozaic. Era ca şi când ar fi existat o conspiraţie mondială menită să încurce politica Israelului, în general, şi planurile lui, în particular. Îi venea să renunţe la tot şi să se întoarcă în Quebec; să-i tragă una în cap lui Dickstein cu un obiect contondent; să şteargă acea expresie imperturbabilă de pe faţa frumoasă a lui Kawash.

Făcu un gest, ca şi cum ar fi azvârlit ceva.

— Minunat, zise el. Lucrările egiptenilor la reactor au avansat, ruşii îi ajută, Dickstein a fost deconspirat, KGB a trimis o echipă pe urmele lui. Am putea pierde întrecerea asta, îţi dai seama? Ei vor avea o bombă atomică, iar noi, nu. Crezi că o vor folosi?

Îl apucă pe Kawash de umeri şi-l scutură.

— Sunt semenii tăi, spune-mi, vor arunca bomba asupra Israelului? Fii sigur că da.

— Nu mai striga, îl potoli Kawash, pe un ton calm, apoi îi desprinse mâinile de pe umerii lui. E cale lungă până când una din părţi va ieşi învingătoare.

— Mda!

Borg se întoarse cu spatele.

— Trebuie să iei legătura cu Dickstein şi să-l avertizezi, spuse Kawash. Unde e acum?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, răspunse Pierre Borg.

Capitolul 5

Singura persoană nevinovată, a cărei viaţă fu distrusă de spioni în afacerea „prăjitura galbenă”, era funcţionarul de la Euratom pe care Dickstein îl botezase Stiffcollar.

După ce scăpase de echipa de filaj în Franţa, Dickstein se întoarse la Luxemburg cu maşina, gândindu-se că cei patru bărbaţi care aduceau vag cu nişte arabi vor supraveghea zi şi noapte aeroportul din Luxemburg. Şi, având în vedere că ei ştiau numărul de înmatriculare al maşinii pe care o închiriase, se opri în Paris ca s-o predea şi să închirieze alta de la o companie diferită.

În prima seară la Luxemburg, se duse în acel club de noapte discret de pe Rue Dicks şi şezu la masă singur, bând bere şi aşteptând să apară Stiffcollar. Dar prietenul blond al angajatului de la Euroatom îşi făcu primul apariţia. Era un tânăr de vreo douăzeci şi cinci, poate treizeci de ani, cu umeri laţi şi construcţie atletică, purtând un sacou maroniu. Se îndreptă spre separeul pe care-l ocupaseră cei doi parteneri data trecută. Era graţios, ca un dansator: Dickstein îşi spuse că ar putea fi portarul unei echipe de fotbal. Separeul era gol. Dacă cei doi se întâlneau acolo, probabil că era rezervat pentru ei.

Bărbatul blond comandă ceva de băut şi se uită la ceas. Nu observă că Dickstein îl privea. Stiffcollar intră câteva minute mai târziu. Purta un pulover roşu cu anchior şi o cămaşă albă, încheiată până la guler. Ca şi data trecută, merse direct la masa unde aştepta prietenul său. Cei doi se salutară, strângându-şi mâna. Păreau fericiţi. Dickstein se pregăti să le strice seara.

Chemă un chelner.

— Du, te rog, o sticlă cu şampanie la masa aceea pentru bărbatul în pulover roşu. Iar pentru mine, o bere.

Chelnerul îi servi mai întâi lui berea, apoi duse şampania, într-o frapieră cu gheaţă, la masa lui Stiffcollar. Dickstein îl văzu pe chelner arătând cu degetul înspre el, ca fiind cel care le trimisese şampania. Când cei doi se uitară la el, Nat îşi ridică paharul cu bere şi le zâmbi. Stiffcollar îl recunoscu şi păru îngrijorat.

Pe urmă Dickstein se duse la toaletă. Se spălă pe faţă, ca să treacă timpul. După câteva minute, intră prietenul lui Stiffcollar. Tânărul îşi pieptănă părul, aşteptând ca un al treilea să iasă din încăpere. Apoi i se adresă lui Dickstein:

— Prietenul meu vrea să-l laşi în pace.

— Să-mi spună el asta, zâmbi răutăcios Dickstein.

— Eşti jurnalist, nu-i aşa? Ce-ar fi dacă redactorul tău şef ar afla că frecventezi astfel de locuri?

— Sunt liber-profesionist.

Tânărul veni mai aproape. Era cu vreo zece centimetri mai înalt decât Dickstein şi cu cel puţin treisprezece kilograme mai greu.

— Lasă-ne în pace! şuieră el.

— Nu.

— De ce faci asta? Ce doreşti?

— Nu mă interesează persoana ta, frumuşelule. Ar fi bine să pleci acasă cât timp vorbesc cu prietenul tău.

— Lua-te-ar naiba! exclamă tânărul, apucând reverele hainei lui Dickstein cu mâna lui mare.

Îşi întinse celălalt braţ, pregătindu-şi pumnul. N-apucă să mai lovească.

Dickstein îl împunse în ochi cu degetele. Capul blond se lăsă pe spate, apoi într-o parte, din reflex. Nat făcu o eschivă pe sub braţul tânărului şi-l lovi cu putere în stomac. Blondul se aplecă fără suflare. Îi trase din nou un pumn, cu mare precizie, în nas. Ceva trosni, iar sângele ţâşni. Tânărul se prăbuşi pe gresie.

Era suficient.

Dickstein ieşi în grabă, îşi îndreptă cravata şi-şi netezi părul. În club începuse cabaretul şi chitaristul neamţ cânta un cântec despre un poliţist homosexual. Achită nota şi plecă. În drum spre ieşire, îl văzu pe Stiffcollar îndreptându-se îngrijorat spre toaletă.

Deşi era o noapte plăcută de vară, când ieşi în stradă, începu să tremure. Se plimbă puţin, pe urmă intră într-un bar şi comandă un coniac. Era un local zgomotos şi plin cu fum de ţigară, cu un televizor pe tejghea. Îşi luă băutura şi se aşeză la o masă din colţ, cu faţa la perete.

Încăierarea din toaletă nu va fi raportată poliţiei. Va fi considerată o ceartă pentru un iubit. Nici Stiffcollar, nici proprietarul clubului nu vor dori ca incidentul să intre în atenţia

publică. Stiffcollar îşi va duce prietenul la doctor şi va spune că s-a lovit într-o uşă.

Bău coniacul şi se opri din tremurat. „Nu poţi, chibzui el, să fii spion dacă nu faci şi astfel de lucruri”. Şi nu exista naţiune, în lumea asta, care să n-aibă spioni. Şi fără o naţiune, Nat Dickstein nu se simţea în siguranţă.

Părea imposibil să trăiască onorabil. Chiar dacă ar fi renunţat la acea profesie, alţii ar fi devenit spioni şi ar fi făcut rele în numele lui, iar acest lucru era aproape la fel de grav. Trebuia să fii rău ca să supravieţuieşti. Îşi aminti că un doctor din lagărul nazist, Wolfgang, afirmase aproape acelaşi lucru.

Nat hotărâse de mult că viaţa nu era despre bine şi rău, ci despre a câştiga sau a pierde. Uneori această filosofie nu-l consola deloc.

Ieşi din bar şi o luă înspre casa lui Stiffcollar. Trebuia să profite de avantajul pe care-l avea câtă vreme bărbatul era demoralizat. Ajunse pe strada îngustă şi pietruită în câteva minute şi se postă pe trotuarul din faţa casei. Fereastra de la mansardă nu era luminată.

Aşteptând, aerul nopţii devenea din ce în ce mai răcoros. Începu să se plimbe de colo-colo. Vremea din Europa era mohorâtă. În acea perioadă a anului, Israelul era o feerie: zile lungi de vară şi nopţi calde, muncă fizică grea ziua şi camaraderie şi râsete seara. Dickstein îşi dorea să revină acasă.

Într-un final, Stiffcollar şi prietenul său îşi făcură apariţia. Prietenul lui avea capul bandajat şi era evident că abia vedea: se ţinea de braţul lui Stiffcollar, asemenea unui orb. Se opriră în faţa casei, în timp ce Stiffcollar scotoci după chei. Dickstein traversă strada şi se apropie de ei. Cei doi erau cu spatele la el, iar încălţămintea lui nu scotea niciun zgomot.

Stiffcollar deschise uşa, se întoarse să-şi ajute prietenul şi-l văzu pe Dickstein. Tresări, şocat.

— Of, Doamne!

— Ce e? Ce e? întrebă prietenul lui.

— E el.

— Trebuie să-ţi vorbesc, spuse Dickstein.

— Cheamă poliţia, zise prietenul.

Stiffcollar îl apucă de braţ pe prietenul lui şi începu să-l tragă înspre uşă. Dickstein îşi întinse mâna şi-i opri.

— Trebuie să mă laşi să intru. Altminteri, voi face scandal în

stradă.

— Ne va face viaţa un iad dacă nu va obţine ce vrea, zise Stiffcollar.

— Şi ce vrea?

— Vă voi spune imediat.

Intră în casă înaintea lor şi o luă pe scări.

După o clipă de ezitare, cei doi îl urmară.

Cei trei bărbaţi urcară scările până sus. Stiffcollar descuie uşa apartamentului de la mansardă şi intrară. Dickstein privi în jurul lui. Apartamentul era mai spaţios decât îşi imaginase şi frumos amenajat, cu mobilă de epocă, tapet cu dungi şi multe plante şi fotografii. Stiffcollar îşi aşează prietenul pe un scaun, apoi luă o ţigară dintr-o cutie, o aprinse cu bricheta şi i-o dădu prietenului său. Şedeau unul lângă altul, aşteptând ca Dickstein să vorbească.

— Sunt jurnalist..., începu Nat.

— Jurnaliştii le iau interviu oamenilor, nu-i snopesc în bătaie, îl întrerupse Stiffcollar.

— Nu l-am snopit în bătaie. L-am lovit de două ori.

— De ce?

— M-a atacat, nu ţi-a zis?

— Nu te cred, replică Stiffcollar.

— Cât timp vrei să pierdem cu această discuţie în contradictoriu?

— Nu vreau să pierd timpul.

— Bine. Vreau să scriu un articol despre Euratom. Un articol bun – am nevoie de asta pentru cariera mea. Una dintre posibilităţi este preponderenţa homosexualilor în funcţii de răspundere în cadrul organizaţiei.

— Eşti un ticălos, interveni prietenul lui Stiffcollar.

— Aşa e, consimţi Dickstein. Oricum, voi renunţa la povestea asta dacă voi obţine una mai bună.

Când Stiffcollar îşi trecu mâna prin părul încărunţit la tâmple, Dickstein observă că era dat cu ojă transparentă pe unghii.

— Cred că înţeleg, spuse bărbatul zvelt cam de aceeaşi vârstă cu Nat.

— Poftim? Ce înţelegi? întrebă prietenul lui.

— Vrea informaţii.

— Corect, consimţi Dickstein.

Stiffcollar părea uşurat. Nat reflectă că sosise momentul să fie

puţin mai prietenos, să se arate mai omenos, să-i lase să creadă că, la urma urmelor, situaţia nu era atât de gravă. Se ridică în picioare. Pe o masă lustruită, se afla o sticlă cu whisky. Începu să toarne băutura în trei pahare în timp ce adăugă:

— Uite care-i treaba, eşti vulnerabil şi ai intrat în vizorul meu. Este de aşteptat să mă urăşti pentru asta. Şi totuşi, n-am de gând să mă prefac că te urăsc. Sunt un ticălos şi mă folosesc de tine, asta-i tot. Doar că-ţi beau şi băutura.

Le întinse paharele şi-şi reluă locul.

— Ce ai vrea să ştii? întrebă Stiffcollar după câteva clipe.

— Păi...

Dickstein sorbi din băutură: detesta gustul.

— Euratom ţine arhiva tuturor materialelor fisionabile care intră, ies sau se află pe teritoriul statelor membre, corect?

— Da.

— Ca să fiu mai precis: înainte ca vreun şofer să transporte un gram de uraniu din punctul A în punctul B, trebuie să vă ceară permisiunea.

— Da.

— Este păstrată evidenţa tuturor autorizaţiilor date.

— Evidenţa se ţine într-un computer.

— Ştiu. La cerere, se va lista din computer un document cu toate transporturile viitoare de uraniu pentru care s-a acordat autorizaţie.

— De obicei, da. În birou circulă un listing o dată pe lună.

— Minunat! exclamă Dickstein. Vreau listingul.

Se aşternu o tăcere lungă. Stiffcollar bău din paharul cu whisky. Dickstein nu se atinse de al lui: cele două beri şi un pahar mare cu coniac pe care le băuse deja în seara aceea erau mai mult decât bea el de obicei în două săptămâni.

— *Pentru ce-ţi* trebuie listingul? întrebă blondul.

— Vreau să verific transporturile efectuate într-o anume lună. Sper să dovedesc că ceea ce fac oamenii în realitate n-are nicio legătură cu ceea ce le spun celor de la Euratom.

— Nu te cred, zise Stiffcollar.

„Bărbatul nu e prost”, reflectă Dickstein, ridicând din umeri.

— Pentru ce crezi că-mi trebuie? întrebă Nat.

— Nu ştiu. Nu eşti jurnalist. Nimic din ce-ai afirmat nu este adevărat.

— Nu contează, nu? Poţi să crezi ce vrei. N-ai de ales decât

să-mi dai listingul.

— Ba am de ales. Îmi voi da demisia.

— Dacă vei face asta, rosti încet Dickstein, îl voi bate măr pe prietenul tău.

— Vom merge la poliţie!

— Mă voi da la fund. Poate vreun an. Însă mă voi întoarce. Şi te voi găsi. Şi am să te nenorocesc. Faţa ta va fi de nerecunoscut.

Stiffcollar se holba la Dickstein.

— *Ce* eşti?

— Chiar n-are importanţă ocupaţia mea. Ştii că sunt în stare să fac ceea ce spun.

— Da, zise Stiffcollar şi-şi îngropă faţa în mâini.

Dickstein lăsă tăcerea să se aştearnă. Stiffcollar era încolţit, neajutorat. Nu putea face decât un singur lucru. Şi în acel moment conştientiză asta. Aşadar, nu-l grăbi. Trecură câteva clipe înainte ca Dickstein să vorbească.

— Listingul va fi voluminos, zise el cu blândeţe.

Stiffcollar încuviinţă din cap, fără să-şi ridice privirea.

— Ţi se verifică servieta înainte să pleci de la birou?

— Nu, răspunse el resemnat, făcând eforturi vizibile să se adune. Aceste informaţii nu sunt secrete, ci doar confidenţiale, ca să nu fie făcute publice.

— Bine. Mâine va trebui să te gândeşti la detalii: ce copie a listingului să iei, ce-i vei spune mai exact secretarei tale şi aşa mai departe. Poimâine, vei aduce listingul acasă. Vei găsi un bileţel de la mine în care îţi voi menţiona cum să-mi livrezi documentul. După aceea, probabil că nu mă vei mai vedea niciodată, zâmbi Dickstein.

— Doamne, sper să fie aşa! oftă Stiffcollar.

Dickstein se ridică în picioare.

— Ar fi mai bine să nu fii deranjat de telefoane o vreme, sugeră el.

Găsi telefonul şi smulse cablul din perete. Se duse la uşă şi o deschise.

Blondul se uită la firul deconectat. Părea să-şi recapete vederea.

— Ţi-e teamă că se va răzgândi? zise el.

— Ţie ar trebui să-ţi fie teamă de asta, spuse Dickstein.

Apoi ieşi, închizând încet uşa în urma lui.

•

Viaţa nu este un concurs de popularitate, mai ales în KGB. David Rostov era în acel moment extrem de neîndrăgit de şeful lui şi de toţi cei din secţie, care-i erau credincioşi şefului său. Feliks Voronţov fierbea de furie din cauza modului în care fusese ignorat: de acum înainte va face tot ce-i va sta în putinţă ca să-l distrugă pe Rostov.

David anticipase acest lucru. Nu regreta hotărârea de a urmări cazul Dickstein. Dimpotrivă, era mai degrabă bucuros. Se gândea deja la costumul englezesc albastru-închis, elegant, cu croială şi cusături fine pe care-l va cumpăra atunci când va obţine intrarea în Secţiunea 100 de la etajul al treilea al centrului comercial GUM din Moscova.

Ceea ce regreta însă era că-i lăsase o portiţă lui Voronţov. Ar fi trebuit să se gândească la egipteni şi la reacţia lor. Asta era problema cu arabii, erau atât de neîndemânatici şi de inutili, încât aveai tendinţa să uiţi că reprezentau o forţă în lumea serviciilor secrete. Din fericire, Iuri Andropov, şeful KGB-ului şi confidentul lui Leonid Brejnev, observase ce încerca să facă Voronţov, şi anume să obţină controlul asupra proiectului lui Dickstein, şi nu permisese acest lucru.

Aşadar, singura consecinţă a greşelii lui Rostov era aceea că va fi obligat să lucreze cu nenorociţii aceia de arabi.

Era destul de rău. Rostov avea propria echipă mică, Nik Bunin şi Piotr Tyrin, şi colaborau bine împreună. Cairo era precum o sită: jumătate din informaţiile care ajungeau acolo se întorceau la Tel Aviv.

Faptul că arabul în cauză era Yasif Hassan putea sau nu să fie de ajutor.

Rostov şi-l amintea foarte bine pe Hassan: un puşti bogat, indolent şi cu un aer de superioritate, suficient de deştept, dar fără iniţiativă, care făcea politică superficial şi avea prea multe haine. Ajunsese la Oxford datorită tatălui bogat, nu creierului său, iar în prezent Rostov dispreţuia asta mai mult decât atunci. Cu toate acestea, cunoscându-l pe bărbat, i-ar fi mai uşor să-l controleze. Plănuia să înceapă prin a-l lămuri de la început că prezenţa lui Hassan era, practic, inutilă şi că se afla în echipă doar din motive politice. Trebuia să aibă mare grijă ce-i va zice şi ce nu: dacă va spune prea puţin, Cairo se va plânge Moscovei; dacă va spune prea mult, Tel Aviv îi va incomoda fiecare

mişcare.

Era al naibii de penibil şi doar el era de vină pentru asta.

Când ajunse în Luxemburg, era deja îngrijorat în legătură cu întreaga situaţie. Aterizase la Atena, după ce-şi schimbase identitatea de două ori şi avioanele de trei ori de la Moscova. Îşi luase această măsură de precauţie deoarece, atunci când zburai direct din Rusia, cei din serviciile secrete locale îţi notau sosirea şi te supravegheau, lucru care ar fi putut deveni o neplăcere.

La aeroport nu-l aştepta nimeni, desigur. Luă un taxi până la hotel.

Le spusese celor din Cairo că va folosi numele David Roberts. Când se cază la hotel cu acest nume, recepţionerul îi dădu un plic. Îl deschise după ce intră în lift împreună cu hamalul. Pe bileţel scria simplu: „Camera 179”.

Îi dădu bacşiş hamalului, ridică receptorul telefonului din cameră şi formă 179.

— Alo? rosti o voce.

— Sunt în 142. Lasă-mi zece minute, apoi vino aici pentru o şedinţă.

— În regulă. Ascultă, eşti...

— Taci! se răsti Rostov. Fără nume. Zece minute.

— Desigur, îmi cer scuze. Eu...

Rostov închise. Ce fel de idioţi angajau cei de la Cairo? Genul care-ţi rostea numele real la telefonul hotelului, evident. Era şi mai grav decât se temuse.

Cândva, se comportase mai mult decât profesionist, stinsese lumina, se aşezase şi aşteptase cu privirea aţintită la uşă şi cu arma în mână până când sosise celălalt bărbat, ca să se asigure că nu era vreo capcană. Mai nou însă, acesta i se părea a fi un comportament obsesiv şi-l lăsă în seama actorilor din serialele de televiziune. Măsurile elaborate de precauţie nu mai erau stilul lui. Nici măcar nu mai avea arma la el, în caz că ofiţerii vamali i-ar fi percheziţionat bagajele în aeroport. Dar existau măsuri de precauţie şi măsuri de precauţie, arme şi arme: avea unul sau două dispozitive KGB ascunse bine, inclusiv o periuţă de dinţi electrică ce scotea un zumzet programat ca să interfereze cu dispozitivele de ascultare, un aparat de fotografiat Polaroid în miniatură şi o coardă din oţel pentru strangulat.

Îşi despachetă repede valiza mică. Existau foarte puţine

lucruri în ea: un aparat de ras, periuţa de dinţi, două cămăşi americane care nu se şifonau şi un schimb de haine de corp. Îşi pregăti ceva de băut din minibar – whisky-ul era unul dintre bonusurile pe care ţi le oferea munca în străinătate. După exact zece minute, se auzi o bătaie în uşă. Deschise şi Yasif Hassan păşi înăuntru.

— Ce mai faci? întrebă Hassan zâmbind larg.

— Bine, răspunse Rostov, strângându-i mâna.

— Au trecut douăzeci de ani... ce-ai mai făcut?

— Am fost ocupat.

— Să ne revedem astfel după atât timp şi datorită lui Dickstein!

— Da. Ia loc. Haide să vorbim despre Dickstein.

Rostov se aşează, iar Hassan îi urmă exemplul.

— Dă-mi detalii, continuă Rostov. L-ai depistat pe Dickstein, pe urmă oamenii voştri l-au zărit din nou în aeroportul din Nisa. Ce s-a întâmplat apoi?

— A participat la o vizită cu ghid la o centrală nucleară, după aceea şi-a pierdut urma, răspunse Hassan. L-am pierdut din nou.

— Va trebui să ne descurcăm mai bine de-atât, mârâi dezgustat Rostov.

— Dacă n-ar fi genul de spion care să-şi dea seama că este urmărit şi să-şi piardă urma, nu ne-am mai bate atât capul cu el, nu? zâmbi Hassan.

„Zâmbetul unui vânzător”, chibzui Rostov, ignorându-i cuvintele.

— Folosea maşină?

— Da. A închiriat un Peugeot.

— În regulă. Ce ştii despre mişcările lui înainte de asta, când se afla aici, în Luxemburg?

— A stat la hotelul Alfa o săptămână, cu numele Ed Rodgers, vorbi afectat Hassan, adoptând atitudinea profesionistă a lui Rostov. A dat drept domiciliu adresa biroului din Paris a unei reviste intitulate *Science International.* Există o astfel de revistă şi au o adresă în Paris, însă nu este decât o adresă pentru corespondenţă. Revista colaborează, într-adevăr, cu un liber-profesionist pe care-l cheamă Ed Rodgers, dar n-au mai aflat veşti de la el de mai bine de un an.

Rostov încuviinţă din cap.

— După cum ştii, probabil, aceasta este povestea tipică de

acoperire pe care o foloseşte Mossadul. Simplă şi scurtă. Altceva?

— Da. Cu o seară înainte să plece, a existat un incident pe Rue Dicks. Doi bărbaţi au fost găsiţi bătuţi cu sălbăticie. Făptaşul părea să fie profesionist – oase rupte cu grijă, ştii tu, chestii de-astea. Poliţia n-a făcut nimic în privinţa asta: victimele erau hoţi renumiţi, care stătuseră la pândă lângă un club de noapte al homosexualilor.

— Îi jefuiau pe poponari la ieşire?

— Cam asta e ideea. În orice caz, nu există dovezi care să-l lege pe Dickstein de incident, cu excepţia faptului că este capabil de aşa ceva şi a fost aici în perioada aceea.

— Este suficient pentru a avea o bănuială întemeiată, zise Rostov. Crezi că Dickstein este homosexual?

— Posibil, însă cei de la Cairo au spus că nu există un astfel de indiciu în dosarul lui, prin urmare, trebuie să fi fost extrem de discret în toţi aceşti ani.

— Şi deci prea discret ca să frecventeze un club de homosexuali în timp ce se află în misiune. Argumentul tău e cam şubred, nu-i aşa?

O urmă de furie apăru pe faţa lui Hassan.

— Care este părerea *ta,* atunci? întrebă el în defensivă.

— Cred că a avut un informator homosexual.

Rostov se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră. Simţea că începuse cu dreptul cu Hassan, şi era de-ajuns: n-avea rost să-l mai necăjească. Era momentul să se mai relaxeze.

— Haide să facem câteva speculaţii. De ce ar fi interesat de o centrală nucleară?

— Evreii nu prea se află în termeni buni cu francezii de la Războiul de Şase Zile, răspunse Hassan. Charles de Gaulle a întrerupt furnizarea de arme. Poate că Mossadul plănuieşte o răzvrătire: de exemplu, să arunce în aer un reactor?

Rostov clătină din cap.

— Nici măcar evreii nu sunt atât de iresponsabili. Atunci, de ce s-ar afla Dickstein în Luxemburg?

— Cine poate şti?

Rostov se aşează.

— Ce există aici, în Luxemburg? De ce este un loc atât de important? De ce banca ta se află aici, de exemplu?

— Este o capitală europeană importantă. Banca mea se află aici pentru că Banca Europeană de Investiţii se află aici. Dar mai există aici şi câteva instituţii ale Pieţei Comunitare – de fapt, există un Centru European în cartierul Kirchberg.

— Care instituţii?

— Secretariatul Parlamentului European, Consiliul de Miniştri şi Curtea de Justiţie. Ah, şi Euratom.

Rostov îl ţintui cu privirea.

— Euratom?

— Este prescurtarea pentru European Atomic Energy Community – Comunitatea Europeană a Statelor Utilizatoare de Energie Atomică, dar toată lumea...

— Ştiu ce *e,* îl întrerupse Rostov. Nu vezi legătura? Vine la Luxemburg, unde se află sediul Euratom, apoi vizitează un reactor nuclear.

Hassan ridică din umeri.

— E o ipoteză interesantă. Ce bei?

— Whisky. Serveşte-te! Din câte îmi amintesc, francezii i-au ajutat pe evrei să construiască un reactor nuclear. Acum, au renunţat, probabil, să le ofere ajutor. S-ar putea ca Dickstein să vâneze oameni de ştiinţă.

Hassan îşi turnă de băut, apoi se aşeză din nou.

— Cum vom acţiona? Am primit ordine să cooperez cu tine.

— Echipa mea va ajunge în seara asta, răspunse Rostov.

„Vei coopera, pe naiba, reflectă el, vei respecta ordinele mele”.

— Folosesc întotdeauna aceiaşi doi oameni: Nik Bunin şi Piotr Tyrin, adăugă el. Acţionăm foarte bine împreună. Ei ştiu cum îmi place să fie făcute lucrurile. Vreau să lucrezi cu ei, să faci ceea ce-ţi vor spune. Vei învăţa multe, deoarece sunt nişte agenţi foarte buni.

— Şi oamenii mei...

— Nu vei avea nevoie de ei prea mult timp, rosti Rostov cu asprime. O echipă mică e cea mai bună. Şi-acum, prima noastră sarcină este să ne asigurăm că-l vom vedea pe Dickstein dacă şi când se va întoarce la Luxemburg.

— Un om de-al meu supraveghează zi şi noapte aeroportul.

— Sigur a anticipat asta, deci nu se va întoarce cu avionul. Trebuie să supraveghem alte locuri. Ar putea merge la Euratom...

— La clădirea Jean-Monnet, da.

— Am putea monitoriza hotelul Alfa mituindu-l pe recepţioner, dar nu se va întoarce acolo. Şi nici la clubul de noapte din Rue Dicks. Ai menţionat că a închiriat o maşină.

— Da, în Franţa.

— S-a descotorosit deja de ea. Ştie că aveţi numărul de înmatriculare. Vreau să suni la compania de închirieri şi să afli unde a fost lăsată. S-ar putea să ne arate direcţia în care a luat-o.

— Prea bine.

— Moscova i-a transmis poza, prin urmare, oamenii noştri îl vor căuta în toate capitalele lumii.

Rostov îşi termină băutura.

— Îl vom prinde. Într-un fel sau altul.

— Chiar crezi asta? îl întrebă Hassan.

— Am jucat şah cu el, îi cunosc modul de gândire. Mutările lui iniţiale sunt de rutină, previzibile; apoi, brusc, face ceva neaşteptat, de obicei ceva extrem de riscant. Trebuie să aşteptăm să-şi întindă gâtul, pe urmă îi tăiem capul.

— Din câte îmi amintesc, ai pierdut partida de şah, îl ironiză Hassan.

— Aşa e, însă acum este vorba despre viaţa reală, rânji Rostov.

•

Există două tipuri de umbră: artiştii de stradă şi „buldogii”. Artiştii de stradă consideră sarcina de a fi umbra oamenilor ca pe un talent de cel mai înalt nivel, comparabil cu un rol de teatru, sau fiziologia celulară, sau poezia. Aceştia sunt perfecţionişti, capabili de a deveni aproape invizibili. Deţin o garderobă întreagă sau haine obişnuite, îşi exersează expresiile faciale în faţa oglinzii, cunosc nenumărate trucuri pe care le folosesc ca să mimeze uşi de magazine, oameni în staţii de autobuz, poliţişti şi copii, ochelari şi pungi de cumpărături sau garduri vii. Îi dispreţuiesc pe buldogi, care consideră că a fi umbra cuiva este echivalent cu a-l fila şi îi iau urma aşa cum un câine îşi însoţeşte stăpânul.

Nik Bunin era un „buldog”. Mai exact un bătăuş tânăr, genul de bărbat care fie devenea poliţist, fie criminal, în funcţie de noroc. Şi norocul îl adusese în KGB: fratele lui era traficant de droguri în Georgia, vindea haşiş din Tbilisi până la Universitatea

din Moscova (unde era consumat, printre alţii, şi de fiul lui Rostov, Iuri). Nik era oficial şofer, neoficial gardă de corp şi, dacă mai există ceva dincolo de sintagma neoficial, un bandit profesionist cu normă întreagă.

El fu cel care-l depistă pe Pirat.

Nik avea puţin sub 1,80 m şi era foarte solid. Purta o jachetă din piele peste umerii laţi. Avea părul scurt şi blond şi ochi verzi, spălăciţi şi se simţea stânjenit că, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, nu trebuia să se bărbierească în fiecare zi.

Clienţii clubului de noapte din Rue Dicks îl găseau extrem de drăguţ.

El intră la 7:30, la scurt timp după ce se deschise clubul, şi şezu la aceeaşi masă din colţ toată noaptea, savurându-şi votca cu gheaţă şi doar privind. Cineva îl invită la dans, dar îi spuse bărbatului, într-o franceză stâlcită, să se care. Când îşi făcu apariţia a doua seară, clienţii se întrebară dacă nu era cumva vreun iubit care aştepta să-şi confrunte fostul. Avea aerul unui bărbat căruia homosexualii îi spuneau „inabordabilul”, datorită umerilor laţi, a jachetei din piele şi a expresiei dure.

Nik nu ştia nimic despre aceste subtilităţi. I se arătase fotografia unui bărbat şi i se spusese să meargă la un club ca să-l caute. Prin urmare, îi memoră faţa, apoi se duse la club şi-l căută. Pentru el n-avea nicio importanţă dacă locul era un bordel sau o catedrală. Deseori, îi plăcea să profite de ocazia de a bate pe cineva, însă altminteri tot ce cerea era plata regulată şi două zile libere pe săptămână, ca să se bucure de plăcerile lui, votca şi cărţile de colorat.

După ce Nat Dickstein intră în clubul de noapte, Nik nu-şi trădă entuziasmul. Atunci când el făcea o treabă bună, Rostov presupunea întotdeauna că lucrul acesta se datora faptului că-i ascultase întru totul ordinele precise. Şi aşa era, în general. Nik îşi privi ţinta, care se aşeză singur la o masă, apoi comandă ceva de băut şi-şi savură berea. Părea că şi el aştepta.

Se duse la telefonul din hol şi-l sună la hotel pe Rostov.

— Sunt Nik. Ţinta a intrat.

— Bine! spuse Rostov. Ce face?

— Aşteaptă.

— Bine. Singur?

— Da.

— Rămâi cu el şi sună-mă dacă face ceva.

— Sigur.

— Îl trimit şi pe Piotr. Va aştepta afară. Dacă ţinta părăseşte clubul, îl vei urmări, împreună cu Piotr. Arabul va aştepta într-o maşină, mai în spate. Este... aşteaptă puţin... o furgonetă Volkswagen verde.

— În regulă.

— Întoarce-te la el acum.

Nik închise şi reveni la masa lui, fără să se uite la Dickstein în timp ce traversă clubul.

După câteva minute, intră un bărbat bine îmbrăcat şi chipeş, de vreo patruzeci de ani. Acesta privi în jurul lui, trecu pe lângă masa lui Dickstein şi se duse la bar. Nik îl văzu pe Nat luând o foaie de hârtie de pe masă şi vârând-o în buzunar. Fu un gest extrem de discret: doar cineva care-l urmărea cu atenţie ar fi observat că se întâmplase ceva.

Nik se duse din nou la telefon.

— Un poponar a intrat în club şi i-a dat ceva. Pare a fi un bilet.

— Un bilet de teatru, poate?

— Nu ştiu.

— Au vorbit?

— Nu, poponarul a lăsat biletul pe masa lui când a trecut pe lângă el. Nici măcar nu s-au privit.

— În regulă. Fii cu ochii în patru. Piotr ar trebui să fie deja afară.

— Stai. Ţinta tocmai a intrat pe hol. Aşteaptă... se apropie de recepţie... întinde biletul. Asta era, un bilet de garderobă.

— Rămâi pe fir, spune-mi ce se întâmplă.

Vocea lui Rostov era extrem de calmă.

— Tipul de la recepţie îi dă o servietă. El îi lasă bacşiş...

— Este o livrare. Bine.

— Ţinta părăseşte clubul.

— Urmăreşte-l!

— Să-i fur servieta?

— Nu, nu vreau să ne facem simţită prezenţa până când nu ştim ce face. Află unde merge şi păstrează distanţa. Du-te!

Nik închise. El îi întinse celui de la garderobă nişte bancnote, zicând:

— Mă grăbesc, astea ar trebui să acopere nota de plată.

Apoi porni pe urmele lui Nat Dickstein.

Era o seară de vară minunată. Pe stradă se aflau mulţi oameni

care mergeau la restaurante, cinematografe sau doar se plimbau. Nik se uită în stânga şi-n dreapta, apoi zări ţinta pe trotuarul celălalt, la vreo cincizeci de metri distanţă. Traversă strada şi-l urmări.

Dickstein mergea repede, privind drept în faţă, cu servieta sub braţ. Nik ţinu pasul cu el câteva străzi. În tot acest timp, dacă Dickstein ar fi aruncat o privire în spate, ar fi văzut, la o oarecare distanţă în urma lui, un individ care fusese şi el în clubul de noapte şi ar fi început să se întrebe dacă nu era cumva urmărit. Apoi Piotr veni alături de Nik, îi atinse braţul şi o luă în faţă. Nik încetini pasul, rămânând în spate, într-un loc de unde îl putea vedea pe Piotr, însă nu şi pe Dickstein. Dacă Nat s-ar fi uitat din nou în acel moment, nu l-ar fi văzut pe Nik, iar pe Piotr nu l-ar fi recunoscut. Ţintei îi era greu să „adulmece" acest gen de filaj. Desigur, cu cât creştea distanţa de la care era urmărită ţinta, cu atât mai multe persoane trebuiau să se implice, pentru a face schimbul în mod regulat.

După o jumătate de kilometru, Volkswagenul verde trase lângă bordură, lângă Nik. Yasif Hassan se aplecă din scaunul şoferului şi deschise portiera.

— Ordine noi, spuse el. Urcă!

Nik se conformă, iar Hassan întoarse maşina şi o luă înspre clubul de noapte din Rue Dicks.

— Te-ai descurcat foarte bine, zise Hassan.

Nik îi ignoră comentariul.

— Vrem să intri în club, să-l supraveghezi pe curier şi să-l urmăreşti până acasă, spuse Hassan.

— Colonelul Rostov a cerut asta?

— Da.

— Bine.

Hassan opri maşina în apropierea clubului. Nik intră. Zăbovi câteva secunde în prag, privind cu atenţie prin club.

Curierul plecase.

•

Listingul din computerul Euratom avea mai mult de o sută de pagini. Dickstein se simţea descumpănit în timp ce frunzărea teancul de coli pe care se chinuise atât de mult să le obţină. Nimic n-avea logică.

Reveni la prima pagină şi citi din nou. Era o învălmăşeală de cifre şi litere. Să fi fost un cod? Nu, listingul era folosit în fiecare

zi de funcţionarii obişnuiţi de la Euratom, prin urmare, trebuia să fie ceva uşor de înţeles.

Se concentră. Văzu „U234”. Ştia că era vorba despre un izotop de uraniu. Un alt grup de litere şi cifre era „180KG” – o sută optzeci de kilograme. „17F68” reprezenta o dată, 17 februarie, anul curent. Treptat, rândurile de litere şi cifre începură să-şi dezvăluie înţelesurile: descoperi denumiri de locuri din diverse ţări europene, cuvinte de genul „TREN” sau „CAMION” cu distanţele ataşate şi denumiri cu sufixele „SA” sau „INC”, indicând companiile. În cele din urmă, listingul cu înregistrările deveni limpede: în primul rând apăreau cantitatea şi tipul de material, în al doilea rând, numele şi adresa expeditorului şi aşa mai departe.

Se însufleţi. Continuă să citească atent, cu o pricepere crescândă şi un sentiment de mândrie. Pe listing apăreau aproximativ şaizeci de transporturi. Din câte se părea, existau trei tipuri principale: cantităţi uriaşe de minereu brut de uraniu care venea din minele din Africa de Sud, Canada şi Franţa spre rafinăriile europene; elemente combustibile – oxizi, uraniu metalic şi mixturi îmbunătăţite – care erau transportate de la fabricile de producţie la reactoare; şi reziduuri combustibile de la reactoare, transportate pentru reprocesare sau eliminare. Existau şi câteva transporturi care nu erau standard, aproape toate de plutoniu şi elemente transuranice extrase din reziduurile combustibile, şi care erau trimise la laboratoarele din universităţi şi din institutele de cercetare.

Până când ajunse să descopere ce căuta, începu să-l doară capul şi privirea i se înceţoşă. Pe ultima pagină se afla un transport intitulat „Nenuclear”.

Fizicianul Rehovot, cel cu cravată înflorată, îi enumerase pe scurt utilizările nenucleare ale uraniului şi ale compuşilor săi: în fotografie, în vopsit, ca agenţi de colorare pentru sticlă şi ceramică, precum şi în obţinerea catalizatorilor industriali. Bineînţeles că minereul acesta putea oricând să fisioneze, indiferent de întrebuinţarea lui în scopuri bune, aşadar, se impuneau regulile Euratom. Cu toate acestea, Dickstein credea că era foarte posibil ca în industria chimică obişnuită măsurile de securitate să fie mai puţin stricte.

Înregistrarea de pe ultima pagină se referea la două sute de tone de „prăjitură galbenă” sau oxid de uraniu în stare brută.

Erau depozitate în Belgia, la o rafinărie de procesare a metalelor, aflată într-o zonă rurală de lângă graniţa olandeză, un loc autorizat pentru stocarea materialelor fisionabile. Rafinăria era deţinută de către Societatea Generală de Chimie, un conglomerat minier cu sediul în Bruxelles. SGC vânduse „prăjitura galbenă” concernului german F.A. Pedler din Wiesbaden, care plănuia s-o folosească pentru „fabricarea compuşilor de uraniu, în special carbură de uraniu, în cantităţi comerciale”. Dickstein îşi aminti despre carbură că era un catalizator pentru producţia de amoniac sintetic.

Şi totuşi, Pedler nu părea să proceseze singur uraniu, cel puţin nu la început. Deveni mai interesat atunci când citi că experţii germani nu ceruseră licenţă pentru propria lor activitate din Wiesbaden, ci permisiunea de a transporta pe mare „prăjitura galbenă” până în Genova. Acolo, încărcătura urma să fie supusă unei „procesări nenucleare” de către compania Angeluzzi e Bianco.

Pe mare! Dickstein înţelese imediat implicaţiile: încărcătura va fi trecută printr-un port european de către altcineva.

Continuă să citească. Transportul va fi trimis pe calea ferată de la rafinăria SGC la docurile din Antwerp. Acolo, „prăjitura galbenă” va fi încărcată pe motonava *Coparelli* pentru a fi transportată în Genova. Scurta călătorie de la portul italian la fabrica Angeluzzi e Bianco se va face pe cale rutieră.

Pentru călătorie, „prăjitura galbenă” – care semăna cu nisipul, doar că era mai galbenă – urma să fie depozitată în 560 de butoaie cu ulei de 200 de litri, prevăzute cu capace sigilate. Trenul va avea unsprezece vagoane, nava nu va transporta altă încărcătură în călătoria respectivă, iar italienii vor folosi şase tiruri pentru ultima parte a transportului.

Călătoria pe mare îi stârnise interesul: prin Canalul Mânecii, prin Golful Biscaya, pe Atlantic, de-a lungul coastei Spaniei, prin Strâmtoarea Gibraltar şi încă o mie de mile marine pe Mediterana.

Se puteau întâmpla multe pe o asemenea distanţă.

Călătoriile pe uscat erau directe, controlate: un tren pleca la amiază într-o zi şi ajungea la opt şi jumătate în dimineaţa următoare; un camion străbătea drumuri circulate, inclusiv de maşinile de poliţie; avionul ţinea mereu legătura cu cineva de la sol. Însă marea era imprevizibilă, avea propriile legi – o călătorie

putea dura zece zile sau douăzeci, puteau exista furtuni, coliziuni şi probleme cu motorul, acostări neprogramate în porturi şi schimbări bruşte de direcţie. Dacă deturnai un avion, toată lumea vedea asta la televizor o oră mai târziu; dacă deturnai o navă, nimeni nu afla de acest lucru câteva zile, săptămâni sau, poate, niciodată.

Marea era alegerea inevitabilă pentru Pirat.

Dickstein se gândea la toate acestea cu un entuziasm din ce în ce mai crescând şi înţelese că soluţia la problema lui se afla la o aruncătură de băţ. Să deturneze nava *Coparelli*... şi-apoi? Să transfere marfa la bordul navei-pirat. *Coparelli* avea, probabil, propriile macarale. Dar transferarea unei încărcături pe mare implica nişte riscuri. Se uită pe listing ca să vadă data propusă pentru călătorie: noiembrie. Nu era bine. S-ar putea isca furtuni – până şi Mediterana putea fi măturată de rafale puternice de vânt în noiembrie. Şi-atunci? Să preia controlul navei *Coparelli* şi să navigheze până în Haifa? Ar fi greu să acosteze în secret o navă furată, chiar şi în Israel, unde domina un regim de control de maximă securitate.

Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopţii. Începu să se pregătească de culcare. Trebuia să afle mai multe despre *Coparelli*: tonajul, numărul membrilor echipajului, locaţia curentă, proprietarul şi, dacă era posibil, planul motonavei. A doua zi va călători la Londra. Puteai afla totul despre nave la Lloyd’s din capitala britanică.

Mai trebuia să afle ceva: cine-l urmărea prin Europa? În Franţa existase o echipă numeroasă. În seara aceea, când ieşise din clubul de noapte din Rue Dicks, îi luase urma un individ cu faţă de bătăuş. Bănuise că era urmărit, însă individul dispăruse – era doar o coincidenţă? Depindea dacă Hassan intrase în joc. Ar putea să se intereseze şi despre asta în Anglia.

Se gândea cum să călătorească. Dacă cineva îl adulmecase în seara aceea, atunci trebuia să-şi ia măsuri de precauţie în ziua următoare. Chiar dacă bătăuşul era neimportant, Dickstein va fi nevoit să se asigure că nu va fi depistat în aeroportul din Luxemburg.

Ridică receptorul şi sună la recepţie. Când recepţionerul răspunse, el îi spuse:

— Vă rog să mă treziţi la ora 6:30.

— Prea bine, domnule.

Închise şi se vârî în pat. În sfârşit, avea o ţintă clară: motonava *Coparelli.* Deşi nu concepuse încă un plan, ştia în linii mari ce trebuia să facă. Indiferent de dificultăţile pe care le va întâmpina, combinaţia dintre transportul nenuclear şi călătoria pe mare era irezistibilă.

Stinse lumina şi închise ochii, spunându-şi: „Ce zi bună!”

•

David Rostov a fost întotdeauna un ticălos îngâmfat, care nu s-a schimbat deloc de-a lungul anilor, se gândi Yasif Hassan. „Ceea ce nu ştiţi, probabil”, îi spunea acesta, zâmbindu-i cu superioritate; şi: „Nu vom avea nevoie de oamenii voştri prea mult timp – o echipă mică este mai bună”; şi: „Poţi veni şi tu cu maşina, însă stai la distanţă”; şi acum: „Stai lângă telefon, merg la ambasadă”.

Hassan se pregătise să acţioneze ca membru al echipei conduse de Rostov, dar statutul lui părea a fi cel de inferioritate. Era cel puţin insultător să fie considerat inferior unui bărbat ca Nik Bunin.

Problema era că Rostov avea o justificare. Nu că ruşii ar fi fost mai deştepţi decât arabii, însă, fără doar şi poate, KGB-ul era o organizaţie mai mare, mai bogată, mai puternică şi mai profesionistă decât serviciile secrete egiptene.

Hassan n-avea de ales decât să suporte atitudinea lui Rostov, fie că ea era justificată sau nu. Cei din Cairo erau încântaţi că agenţii KGB-ului îl vânau pe unul dintre cei mai mari duşmani ai arabilor. Dacă ar fi fost nevoit să se plângă, Hassan ar fi preferat măcar să i se ia cazul lui Rostov.

„David ar trebui să-şi amintească, reflecta Hassan, că arabii au fost primii care l-au depistat pe Dickstein. Nu s-ar fi desfăşurat nicio investigaţie dacă n-ar fi existat descoperirea mea iniţială”.

Cu toate acestea, Yasif dorea să câştige respectul lui Rostov, să-l facă pe rus să aibă încredere în el, să discute împreună noutăţile, să-i ceară părerea. Va trebui să-i dovedească lui Rostov că era un agent competent şi profesionist şi că îi egala cu uşurinţă pe Nik Bunin şi pe Piotr Tyrin.

Telefonul sună. Hassan se grăbi să ridice receptorul.

— Alo?

— Celălalt e acolo?

Era vocea lui Tyrin.

— A ieşit. Care-i treaba?

Tyrin ezită.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu, minţi Hassan. Dă-mi raportul.

— OK. Clientul a coborât din tren la Zürich.

— Zürich? Continuă.

— A luat un taxi până la o bancă, a intrat şi a coborât în sala seifului. Această bancă are casete de valori. A ieşit cu o servietă.

— Şi-apoi?

— S-a dus la o reprezentanţă auto de la marginea oraşului şi a cumpărat un Jaguar, clasa E, la mâna a doua, pentru care a plătit cu bani gheaţă din servietă.

— Înţeleg.

Hassan credea că ştia ce avea să urmeze.

— A plecat din Zürich cu maşina, a intrat pe autostrada E17 şi a început să conducă foarte repede, cu 220 km/h.

— Şi l-ai pierdut, spuse Hassan, simţind atât mulţumire, cât şi nelinişte.

— Am avut un taxi şi un Mercedes al ambasadei.

Hassan îşi imagină harta rutieră a Europei.

— Ar putea merge oriunde: Franţa, Spania, Germania, Scandinavia... asta dacă nu se va întoarce, ceea ce ar însemna Italia, Austria... Deci a dispărut. În regulă, întoarceţi-vă la bază!

Închise înainte ca Tyrin să apuce să-i pună la îndoială autoritatea.

„Aşadar, măreţul KGB nu este invincibil, la urma urmei”, chibzui el. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-i vadă eşuând, plăcerea lui maliţioasă era umbrită de teama că agenţii sovietici îi pierduseră definitiv urma lui Dickstein.

Încă se gândea la cum ar trebui să procedeze în continuare, când se întoarse Rostov.

— Noutăţi? întrebă rusul.

— Oamenii tăi l-au pierdut pe Dickstein, răspunse Hassan, înăbuşindu-şi un zâmbet.

Rostov se întunecă la faţă.

— Cum?

Hassan îi povesti.

— Şi-acum ce fac? îl întrebă Rostov.

— Le-am sugerat să se întoarcă aici. Presupun că sunt pe

drum.

Rostov mârâi.

— M-am gândit la cum ar trebui să procedăm în continuare, spuse Hassan.

— Trebuie să-i dăm din nou de urmă lui Dickstein.

Rostov căuta ceva în servietă, părând distras în timp ce răspundea.

— Da, însă în afară de asta.

Rostov se întoarse.

— Treci la subiect.

— Cred că ar trebui să-l săltăm pe curier şi să-l întrebăm ce i-a livrat lui Dickstein.

Rostov rămase nemişcat.

— Da, zise el, îngândurat.

Hassan jubila.

— Va trebui să-l găsim...

— N-ar trebui să fie imposibil, spuse Rostov. Dacă vom supraveghea câteva zile clubul de noapte, aeroportul, hotelul Alfa şi clădirea Jean-Monnet...

Hassan îl privea pe Rostov, care-i analiza silueta înaltă şi zveltă, faţa inexpresivă, cu fruntea înaltă şi părul scurt, ce începuse să încărunţească. „Am dreptate, reflectă Hassan, iar el trebuie să recunoască asta”.

— Ai dreptate, zise Rostov. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Hassan fu cuprins de un sentiment de mândrie că intuise vorbele rusului şi se gândi: „Poate că nu este un ticălos, la urma urmei”.

Capitolul 6

Oraşul Oxford nu se schimbase la fel de mult ca şi oamenii. Era diferit, într-un mod previzibil: mai mare, maşinile şi magazinele mai numeroase şi mai elegante, iar străzile, mai aglomerate. Dar caracteristica predominantă a locului era în continuare piatra crem a clădirilor universităţii, prin ale căror bolţi se zăreau ocazional fragmente din gazonul verde al curţilor interioare pustii. Dickstein observă, de asemenea, lumina ciudată şi palidă din Anglia, care contrasta puternic cu strălucirea aurie a soarelui din Israel: fireşte, aceasta fusese mereu aşa, însă ca băştinaş n-o remarcase niciodată. Cu toate acestea, studenţii păreau a fi o rasă cu totul nouă. Atât în Orientul Mijlociu, cât şi peste tot în Europa, Nat văzuse bărbaţi cu părul crescut peste urechi, cu eşarfe portocalii şi roz, cu pantaloni evazaţi şi încălţăminte cu toc şi nu se aşteptase vreodată ca oamenii să se îmbrace aşa cum se îmbrăcau ei în 1948, cu sacouri din tweed şi pantaloni din catifea, cămăşi Oxford şi cravate Paisley cumpărate de la Hall’s. Aşadar, nu era pregătit pentru o asemenea privelişte. Mulţi dintre ei umblau desculţi pe străzi sau erau încălţaţi cu nişte sandale ciudate, fără şosete. Atât bărbaţii, cât şi femeile purtau pantaloni care i se păreau vulgar de strâmţi. După ce privi cu atenţie câteva femei ai căror sâni se legănau liberi pe sub cămăşi largi şi colorate, concluzionă că sutienele nu mai erau la modă. Existau multe articole de vestimentaţie din pânză de doc albastră – nu doar blugi, ci şi cămăşi, jachete, fuste, ba chiar şi haine. Şi părul! Acesta fu marele şoc pentru el. Bărbaţii şi-l lăsau să crească nu doar peste urechi, ci, uneori, până la jumătatea spatelui. Zări doi tipi cu părul strâns în coadă. Alţii, bărbaţi şi femei, şi-l lăsaseră să crească în sus şi în lateral, în claie cârlionţată, arătând de parcă priveau mereu prin gaura dintr-un gard viu. Ca şi când această înfăţişare n-ar fi fost suficient de scandaloasă pentru unii, bărbaţii purtau barbă ca a lui Iisus, mustăţi mexicane sau perciuni. Parcă ar fi fost nişte bărbaţi de pe Marte.

Traversă centrul oraşului, minunându-se, şi-şi văzu mai

departe de drum. Trecuseră douăzeci de ani de când nu mai fusese pe-acolo, însă îşi amintea drumul. Îi veniră în minte frânturi din anii de studenţie: momentul când descoperise minunata muzică pe care o cânta Louis Armstrong la trompetă; cum s-a simţit când a conştientizat că vorbea în jargonul muncitoresc din estul Londrei; cum se întreba mereu de ce tuturor le plăcea să se îmbete, iar lui, nu; cum împrumuta cărţi mai repede decât apuca să le citească, încât grămada de pe masa din camera lui devenea din ce în ce mai înaltă.

Se întrebă dacă se schimbase de-a lungul anilor. „Nu prea mult", se gândi el. Fusese un bărbat speriat în căutarea unei fortăreţe: şi iată-l că avea Israelul drept fortăreaţă, dar, în loc să se ascundă acolo, era nevoit să iasă şi să lupte ca s-o apere. Atunci, ca şi în prezent, fusese un socialist indiferent, care ştia că societatea era nedreaptă şi nu era sigur cum ar putea fi schimbată în bine. Pe măsură ce se maturizase, devenise mai priceput, însă nu şi mai înţelept. De fapt, i se părea că ştia mai multe şi înţelegea mai puţine.

Era oarecum mai fericit, concluzionă el. Ştia cine era şi ce avea de făcut; înţelesese ce reprezenta viaţa şi-şi dăduse seama că-i putea ţine piept; deşi avea aceleaşi atitudini ca în 1948, în prezent era mai sigur în privinţa lor. Cu toate acestea, tânărul Dickstein sperase la alte momente de fericire, pe care, din păcate, nu le trăise niciodată; dimpotrivă, şansele scăzuseră odată cu trecerea anilor. Acel loc îi trezea amintiri neplăcute despre toate astea. Casa aceea, mai ales.

Stătea în faţa ei şi o privea. Nu se schimbase deloc: vopseaua era încă verde şi albă, iar grădina din faţă rămăsese o junglă. Deschise poarta, străbătu aleea până la uşa de la intrare şi bătu.

Nu era cea mai eficientă metodă. Era posibil ca Ashford să se fi mutat sau să fi murit, sau să fi plecat în vacanţă. Poate ar fi trebuit să sune mai întâi la universitate, ca să se intereseze. În sfârşit, dacă va vorbi pe un ton degajat şi discret, merita să irosească puţin timp. Şi-apoi, cochetase cu ideea de a revedea vechea casă după atâţia ani.

Uşa se deschise şi în prag apăru o femeie.

— Da?

Dickstein încremeni din cauza şocului. Îi pică faţa. Se legănă uşor şi se rezemă cu o mână de perete, ca să nu-şi piardă echilibrul. Pe urmă se încruntă, mirat.

Era ea şi, miracol, avea în continuare douăzeci şi cinci de ani.

— Eila...? rosti Dickstein, cu uimire în glas.

•

Femeia se holba nedumerită la bărbatul scund şi ciudat care stătea în prag. Ochelarii rotunzi, costumul cenuşiu şi părul tuns scurt îl făceau să semene cu un profesor universitar. El se simţise bine până să se deschidă uşa, însă, de îndată ce dădu ochii cu ea, Nat păli.

I se mai întâmplase cândva să fie confundată, în timp ce se plimba pe High Street. Un domn mai în vârstă o privise îndelung, îşi ridicase pălăria, o oprise şi i se adresase familiar: „Ştiu că nu ne cunoaştem, dar...”

Înţelese că era aceeaşi reacţie, prin urmare, răspunse:

— Nu sunt Eila. Sunt Suza.

— Suza! exclamă străinul.

— Lumea îmi spune că semăn leit cu mama când avea vârsta mea. Se pare că aţi cunoscut-o. Doriţi să intraţi?

Bărbatul nu se clinti din loc. Părea să-şi revină din uimire, deşi era încă palid.

— Sunt Nat Dickstein, zise el, schiţând un zâmbet.

— Încântată. Doriţi...

Brusc, conştientiză ce spusese el. Fu rândul ei să fie surprinsă.

— Domnule Dickstein! rosti ea, cu o voce aproape piţigăiată, apoi îl îmbrăţişă şi-l sărută.

— Ţi-ai amintit, bâigui el încântat şi deopotrivă stânjenit, când ea îi dădu drumul.

— Fireşte! Obişnuiaţi s-o mângâiaţi pe Hezekiah. Aţi fost singurul care-i înţelegea limbajul.

— Hezekiah, pisica... Uitasem, schiţă el din nou un zâmbet.

— Intraţi!

Trecu pe lângă ea şi intră în casă, pe urmă Suza închise uşa, îl luă de braţ şi-l conduse de-a lungul vestibulului pătrat.

— Este minunat, zise ea. Haideţi în bucătărie, tocmai încercam să fac o prăjitură.

Îi oferi un scaun. El se aşeză şi privi atent în jurul lui, încuviinţând uşor din cap când recunoscu masa veche, şemineul, priveliştea de dincolo de fereastră.

— Bem nişte cafea? întrebă Suza. Sau poate preferaţi un ceai?

— Cafea, te rog. Mulţumesc.

— Presupun că vreţi să-l vedeţi pe tata. Are ore în dimineaţa aceasta, însă se va întoarce la prânz.

Ea turnă nişte boabe de cafea într-o râşniţă manuală.

— Şi mama ta?

— A murit în urmă cu paisprezece ani. Cancer.

Suza îl privi, aşteptând ca el să răspundă mecanic: „Îmi pare rău”. Nat rămase tăcut, dar gândul i se citi pe faţă. Cumva, ea îl plăcu mai mult pentru asta. Şi începu să macine boabele. Zgomotul întrerupse tăcerea din bucătărie.

— Profesorul Ashford predă în continuare... încercam să-mi dau seama ce vârstă are, adăugă el după ce ea termină.

— Şaizeci şi cinci, răspunse ea. Nu face prea multe.

„Şaizeci şi cinci pare o vârstă înaintată, însă tata nu pare bătrân, chibzui ea cu afecţiune. Are încă mintea brici. Oare Dickstein cu ce se ocupă?”

— N-aţi emigrat în Palestina?

— Israel. Locuiesc într-un kibuţ. Îngrijesc viile şi produc vin.

„Israel. În casa aceasta i se spusese întotdeauna Palestina. Cum ar reacţiona tata faţă de acest vechi prieten care l-a contrariat dintotdeauna?” Cunoştea răspunsul: „Nu va avea importanţă, deoarece politica tatii este mai mult în teorie decât în practică”.

Ea se mai întrebă de ce venise Dickstein.

— Sunteţi în vacanţă?

— Călătorie de afaceri. Credem că vinul nostru este suficient de bun pentru a fi exportat în Europa.

— Asta e foarte bine. Îl vindeţi?

— Testăm terenul. Povesteşte-mi despre tine. Pun pariu că nu eşti profesor universitar.

Afirmaţia o deranjă puţin şi se înroşi: nu voia ca străinul să creadă că nu era suficient de pregătită pentru a fi cadru universitar.

— De ce ziceţi asta? îl întrebă ea, pe un ton rece.

— Eşti atât de... caldă, răspunse Dickstein, apoi îşi mută privirea, ca şi când ar fi regretat imediat cuvintele alese. Oricum, prea tânără.

Ea îl judecase greşit. Nu vorbise cu răutate.

— Am moştenit înclinaţia pentru limbi străine de la tata, dar nu şi abilitatea lui pedagogică. Sunt însoţitoare de bord, adăugă ea, întrebându-se dacă era adevărat că n-avea abilitate

pedagogică sau dacă, într-adevăr, nu era suficient de pregătită ca să devină cadru didactic.

Suza turnă apă fierbinte într-un filtru şi mirosul de cafea umplu încăperea. Nu ştia ce să facă în continuare. Când îşi ridică privirea, văzu că Dickstein se uita spre ea, cufundat în gânduri. El avea ochii mari, căprui-închis. Brusc, ea se ruşină, lucru extrem de neobişnuit. Şi-i mărturisi acest lucru.

— Ruşinată? repetă el. Fiindcă te-am privit îndelung, ca pe un tablou? Încerc doar să mă obişnuiesc cu ideea că nu eşti Eila ci fetiţa care ţinea în braţe o pisică sură şi bătrână.

— Hezekiah a murit. Cred că a fost la scurt timp după ce-aţi plecat.

— S-au schimbat multe.

— Aţi fost prieten apropiat al părinţilor mei?

— Am fost unul dintre studenţii tatălui tău. Pe mama ta am admirat-o de la distanţă. Eila...

El îşi mută din nou privirea, ca şi când ar fi vrut să pară că vorbea altcineva.

— N-a fost doar frumoasă, ci *splendidă.*

Suza se uită la el. „Ai iubit-o”, reflectă ea. Acest gând îi veni nechemat, din instinct. Brusc, se gândi că poate se înşela. Însă toate acestea ar putea explica reacţia serioasă de pe chipul lui atunci când îi deschisese uşa.

— Mama a fost hippy, ştiaţi asta?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Voia să fie liberă. S-a răzvrătit împotriva restricţiilor impuse femeilor arabe chiar dacă provenea dintr-o familie bogată, liberală. S-a măritat cu tatăl meu doar pentru a scăpa din Orientul Mijlociu. A descoperit, desigur, că şi societatea occidentală avea propriile căi de a le îngrădi pe femei, aşadar, şi-a pus în gând să încalce majoritatea regulilor.

În timp ce vorbea, Suza îşi aminti că, pe măsură ce creştea şi începea să înţeleagă ce era pasiunea, conştientiza că mama ei era promiscuă. Era convinsă că fusese şocată, dar nu-şi mai amintea acel sentiment.

— Asta o făcea hippy? întrebă Dickstein.

— Hipioţii cred în iubire fără restricţii.

— Înţeleg.

Suza ştiu din reacţia lui la aceste *afirmaţii* că mama ei nu-l iubise pe Nat Dickstein. Fără să aibă vreun motiv anume, acest

lucru o întristă.

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi, i se adresă Suza de parcă ar fi fost de aceeaşi vârstă.

— Doar dacă mă serveşti cu cafea.

— Am uitat, râse ea.

— Tata a fost pantofar, începu Dickstein. Se pricepea foarte bine să repare încălţămintea, însă n-a fost un mare întreprinzător. Cu toate astea, anii ’30 au fost fructuoşi pentru pantofarii din East End, Londra. Oamenii nu-şi permiteau încălţăminte nouă, deci şi-o duceau la reparat pe cea veche în fiecare an. N-am fost niciodată bogaţi, dar am avut puţin mai mulţi bani decât cei din jurul nostru. Familia tatii a pus presiune pe el ca să-şi extindă afacerea, să deschidă un al doilea magazin, să angajeze oameni.

Suza îi întinse cana cu cafea.

— Lapte, zahăr?

— Zahăr, fără lapte. Mulţumesc.

— Continuă.

Era o lume diferită, una despre care ea nu ştia nimic: nu se gândise niciodată că unui pantofar i-ar putea merge bine pe durata marii crize economice.

— Negustorii de piele credeau că tata era tătar – nu-i vindeau niciodată decât cea mai bună marfă. Dacă era vorba de piele la mâna a doua, aceştia spuneau: „Nu te obosi să-i dai asta lui Dickstein, o va trimite înapoi fără să stea pe gânduri”. Cel puţin, aşa mi s-a relatat.

El schiţă din nou un zâmbet.

— Mai trăieşte? îl întrebă Suza.

— A murit înainte de război.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, în anii ’30, în Londra domina curentul fascist. Adepţii acestuia obişnuiau să ţină întruniri în aer liber în fiecare seară, le spuneau cum evreii din lumea întreagă sugeau sângele muncitorilor. Vorbitorii şi organizatorii erau oameni respectabili, din clasa mijlocie, însă mulţimea era alcătuită din golani care nu munceau. După întruniri, aceştia mărşăluiau pe străzi, spărgeau vitrine şi-i bruscau pe trecători. Casa noastră a fost ţinta perfectă pentru ei. Eram evrei. Tata era negustor şi, ca atare, „vampir”. Conform propagandei lor, ne mergea puţin mai bine decât celorlalţi.

El tăcu şi privi în gol. Suza aşteptă să continue. În timp ce povestea, el părea că se chircea – îşi încrucişă strâns picioarele, îşi înfăşură braţele în jurul trupului, se adună de spate. Cum şedea aşa, pe scaunul din bucătărie, în costumul acela cenuşiu şi prost-croit, cu coatele, genunchii şi umerii suciţi, semăna cu un vreasc de beţe vârât într-un sac.

— Locuiam deasupra magazinului. În fiecare noapte, stăteam întins pe pat, treaz, şi-i aşteptam să treacă pe-acolo. Eram înspăimântat, mai ales deoarece ştiam că şi tatii îi era teamă. Uneori nu făceau nimic, doar treceau pe lângă casa noastră. De obicei, scandau slogane. Adesea, spărgeau geamurile. De vreo două ori au intrat în magazin şi l-au vandalizat. Am crezut că vor urca scările. Îmi vâram capul sub pernă, plângeam şi-l blestemam pe Dumnezeu pentru că mă făcuse evreu.

— Poliţiştii nu luau măsuri?

— Făceau ce puteau. Dacă se aflau prin zonă, îi opreau, însă aveau mult de lucru în vremurile acelea. Comuniştii erau singurii dispuşi să ne ajute să ripostăm, dar tatăl meu nu voia să apeleze la ajutorul lor. Toate partidele politice erau împotriva fasciştilor, firește, însă comuniştii erau cei care împărţeau târnăcoape, răngi şi ridicau baricade. Am încercat să mă înscriu în Partid, dar nu m-au primit. Eram prea tânăr.

— Şi tatăl tău?

— Şi-a pierdut, pur şi simplu, curajul. După ce magazinul nostru a fost vandalizat a doua oară, ne-au lipsit banii pentru reparaţii. Părea că tata nu mai avea energie s-o ia de la capăt altundeva. A căzut în letargie. A murit în 1938.

— Şi tu?

— Am crescut repede. M-am înrolat în armată de îndată ce am împlinit vârsta necesară. Am fost luat prizonier devreme. Am venit la Oxford după război, apoi am renunţat la şcoală şi am plecat în Israel.

— Ai familie acolo?

— Cei din kibuţ sunt familia mea... N-am fost niciodată căsătorit.

— Din cauza mamei tale?

— Poate. Parţial. Eşti foarte directă.

Ea simţi cum roşeşte din nou: adresase o întrebare prea personală cuiva care era, practic, un străin. Cu toate acestea, întrebarea îi venise foarte natural pe limbă.

— Îmi cer iertare, spuse ea.

— Nu e nevoie, zise Dickstein. Rareori vorbesc aşa. De fapt, toată această călătorie poartă, nu ştiu, amprenta trecutului.

— Asta înseamnă că miroase a moarte.

Dickstein ridică din umeri.

Se aşternu tăcerea. „Îmi place mult de acest bărbat, chibzui Suza. Îmi plac poveştile şi tăcerea lui, ochii mari, costumul învechit şi amintirile sale. Sper să rămână o vreme pe-aici”.

Luă ceştile de cafea şi le puse în maşina de spălat. O linguriţă alunecă de pe farfurioară şi ateriză sub frigiderul mare şi vechi.

— La naiba! exclamă ea.

Dickstein se lăsă în genunchi şi se uită sub frigider.

— Va rămâne acolo pentru totdeauna, zise Suza. Chestia asta e prea grea ca să poată fi urnită.

Nat înălţă un colţ al frigiderului cu mâna dreaptă şi-şi vârî braţul stâng sub el. Apoi lăsă frigiderul jos, se ridică în picioare şi-i întinse linguriţa Suzei.

Ea se holbă la el.

— Cine eşti, supereroul Captain America? Frigiderul ăsta e *greu.*

— Lucrez la câmp. De unde ştii de Captain America? Făcea furori când eram băiat.

— Şi acum face furori. Benzile acelea desenate sunt fantastice.

— Măi să fie! se miră el. Noi le citeam pe ascuns, fiindcă erau considerate nepotrivite. Acum au devenit artă. Şi pe bună dreptate.

— Lucrezi, într-adevăr, la câmp? zâmbi ea.

El semăna mai degrabă cu un funcţionar, nu cu un salahor.

— Bineînţeles.

— Un vânzător de vinuri care se murdăreşte muncind în podgorie. Chiar că e ceva neobişnuit.

— Nu şi în Israel. Suntem puţin cam... obsedaţi de sol, bănuiesc.

Suza se uită la ceas şi fu surprinsă când văzu cât de târziu se făcuse.

— Tata ar trebui să se întoarcă în orice clipă. Vei mânca împreună cu noi, nu-i aşa? Mă tem că n-avem decât sandvişuri.

— Mi-ar face plăcere.

Ea tăie în felii o pâine franţuzească şi începu să pregătească

salata. Dickstein se oferi să spele salata, iar ea îi dădu un şorţ. După un timp, îl surprinse privind-o din nou şi zâmbind.

— La ce te gândeşti?

— Mi-am amintit ceva care te-ar face să te ruşinezi, răspunse el.

— Spune-mi.

— Mă aflam aici într-o seară, pe la ora şase. Mama ta era ieşită. Venisem să împrumut o carte de la tatăl tău. Erai în cadă. Tatăl tău a primit un telefon din Franţa, nu-mi mai amintesc de ce. În timp ce el vorbea la telefon, ai început să plângi. Am urcat la etaj, te-am scos din cadă, te-am şters cu prosopul şi te-am îmbrăcat în cămaşa de noapte. Cred că aveai patru sau cinci ani.

Suza râse. Şi-l imagină brusc pe Dickstein într-o baie aburindă, aplecându-se şi ridicând-o cu uşurinţă din cada cu apă caldă, plină cu spumă. În viziunea ei însă, nu mai era o copilă, ci o femeie în toată firea, cu sâni uzi şi spumă între coapse, şi el o strângea cu mâini puternice şi sigure la piept. Apoi uşa de la bucătărie se deschise şi intră tatăl ei, iar visul se risipi, lăsând în urma lui doar o senzaţie de atracţie şi o urmă de vinovăţie.

•

Lui Nat Dickstein i se părea că profesorul Ashford îmbătrânise frumos. Era chel, cu excepţia unui breton călugăresc de păr alb. Se mai împlinise puţin şi mişcările îi erau mai lente, dar în ochi avea aceeaşi strălucire de curiozitate intelectuală.

— Avem un musafir neaşteptat, tată, îl anunţă Suza.

Ashford se uită la el şi, fără să ezite, spuse:

— Tânărul Dickstein! Sunt binecuvântat! Dragul meu amic!

Dickstein îi strânse ferm mâna.

— Cum sunteţi, domnule profesor?

— În cea mai bună formă, băiete, mai ales că fiica mea are grijă de mine. Ţi-o mai aminteşti pe Suza?

— Ne-am petrecut dimineaţa depănând amintiri, răspunse Dickstein.

— Văd că ţi-a dat deja şorţul. S-a mişcat repede, chiar şi pentru ea. I-am zis că aşa nu se va căsători niciodată. Scoateţi-l, băiete, şi haide să bem un pahar.

Zâmbindu-i trist Suzei, Dickstein se conformă şi-l urmă pe Ashford în salon.

— Vin? îl întrebă Ashford.

— Puţin, mulţumesc.

Brusc, Dickstein îşi aminti că se afla acolo cu un motiv. Trebuia să obţină informaţii de la Ashford fără ca bărbatul mai în vârstă să-şi dea seama. Fusese „în afara orelor de serviciu”, cum s-ar zice, timp de câteva ore, însă în acel moment trebuia să se concentreze la ce avea de făcut. „Dar treptat”, îşi zise el.

Ashford îi întinse un pahar mic cu vin alb.

— Şi-acum, povesteşte-mi, ce-ai mai făcut în toţi aceşti ani?

Dickstein sorbi din vin. Era foarte sec, aşa cum îl preferau cei din Oxford. Îi relată profesorului aceeaşi poveste pe care o auziseră de la el Hassan şi Suza, despre cum căuta piaţă de desfacere pentru vinul evreiesc. Ashford îi punea întrebări avizate. Plecau tinerii din kibuţuri ca să se mute în oraşe? Timpul şi prosperitatea erodaseră ideile comuniste ale locuitorilor din kibuţuri? Evreii europeni se amestecau şi se căsătoreau cu africanii şi cu evreii levantini? Dickstein răspundea cu „da”, „nu” sau „nu prea mult”. Ashford evita cu diplomaţie problema referitoare la părerile lor diferite vizând moralitatea politică a Israelului, însă, cu toate acestea, se simţea în întrebările lui evazive despre problemele evreilor o urmă de aviditate în privinţa veştilor proaste.

Suza îi chemă în bucătărie pentru masa de prânz, înainte ca Dickstein să aibă ocazia să-i pună şi el întrebări profesorului. Sandvişurile franţuzeşti pregătite de ea erau mari şi delicioase. Deschisese şi o sticlă cu vin roşu. Dickstein înţelegea în acel moment de ce Ashford se îngrăşase.

— Am dat peste un fost coleg de-al meu în urmă cu vreo două săptămâni – tocmai în Luxemburg, spuse Dickstein la cafea.

— Yasif Hassan? întrebă Ashford.

— De unde ştiaţi?

— Am păstrat legătura. Ştiu că locuieşte în Luxemburg.

— V-aţi întâlnit des? îl iscodi Dickstein, zicându-şi în gând: „Fără grabă.

— De câteva ori, de-a lungul anilor, răspunse Ashford şi tăcu o clipă. Dickstein, trebuie să-ţi spun că războaiele care v-au oferit vouă totul lui i-au luat totul. Familia lui şi-a pierdut toată averea şi a ajuns într-o tabără pentru refugiaţi. Este pornit împotriva Israelului şi e de înţeles.

Dickstein încuviinţă din cap. Era aproape convins că Hassan făcea parte din joc.

— Am petrecut foarte puţin timp cu el. Mă grăbeam să prind avionul. Ce mai face în rest?

Ashford se încruntă.

— Mi s-a părut puţin cam... *distrait,* răspunse el, incapabil să găsească în engleză sinonimul pentru *distrat* ori *zăpăcit.* Îndeplineşte comisioane neaşteptate, are întâlniri anulate, apeluri telefonice ciudate tot timpul, absenţe misterioase. Probabil aşa se comportă un aristocrat care a sărăcit.

— Tot ce e posibil, zise Dickstein.

De fapt, acesta era comportamentul tipic al unui spion, iar în acel moment el fu ferm convins că întâlnirea cu Hassan îl deconspirase.

— V-aţi mai întâlnit cu altcineva din anul meu? întrebă el.

— Doar cu bătrânul Toby. Acum este membru al primului eşalon de putere Conservator.

— Perfect! exclamă Dickstein, încântat. Vorbea întotdeauna ca un reprezentant al opoziţiei – pompos şi defensiv în acelaşi timp. Mă bucur că şi-a găsit locul.

— Mai vrei cafea, Nat? îl întrebă Suza.

— Nu, mulţumesc, răspunse el şi se ridică în picioare. Te voi ajuta să faci curăţenie, apoi trebuie să mă întorc la Londra. Mă bucur atât de mult că v-am vizitat!

— Tata va face curăţenie, rânji Suza. Avem o înţelegere.

— Mă tem că aşa e, consimţi Ashford. Nu vrea să fie servitoarea nimănui, cu atât mai puţin a mea.

Această remarcă îl miră pe Dickstein, deoarece nu era deloc adevărat. Nu l-o fi slujit Suza ca o servitoare, dar, cu siguranţă, avea grijă de el aşa cum ar fi făcut o soţie devotată.

— Te însoţesc până în oraş, zise Suza. Aşteaptă să-mi iau haina.

Ashford îi strânse mâna lui Dickstein.

— Mă bucur că te-am văzut, băiete, mă bucur enorm.

Suza se întoarse, purtând o jachetă din catifea. Ashford îi conduse până la uşă şi le făcu cu mâna, zâmbind.

În timp ce străbăteau strada, Dickstein continua să vorbească doar ca să aibă o scuză ca s-o privească. Jacheta se asorta cu pantalonii ei din catifea neagră. Mai purta o cămaşă largă şi crem, care părea din mătase. Asemenea mamei sale, Suza ştia cum să se îmbrace ca să-şi pună în evidenţă părul negru şi lucios şi pielea măslinie. Nat îi oferi braţul, simţindu-se oarecum

de modă veche, doar ca ea să-l atingă. Nu încăpea nicio îndoială că ea degaja un magnetism ca şi mama ei: avea ceva ce-i făcea pe bărbaţi să-şi dorească s-o aibă, era o dorinţă care semăna mai degrabă cu lăcomia decât cu pofta; nevoia de *a deţine* obiectul acela frumos şi să nu-ţi fie luat niciodată. Dickstein era suficient de matur ca să ştie cât de amăgitoare erau acele dorinţe şi că Eila Ashford nu l-ar fi făcut fericit. Dar fiica părea să aibă ceva ce mamei îi lipsise, şi anume căldură. Regreta că n-o va mai revedea niciodată pe Suza. Cu timpul, ar putea...

Ei bine, n-a fost să fie.

— Mergi vreodată la Londra? o întrebă el când ajunseră la gară.

— Desigur, răspunse ea. Merg mâine.

— De ce?

— Ca să iau cina cu tine.

•

După moartea mamei, tatăl se comportase minunat.

Suza avea unsprezece ani: era suficient de mare ca să înţeleagă moartea, însă prea tânără ca să-i facă faţă. Tatăl fusese calm şi o consolase. Ştiuse când s-o lase să plângă singură şi când s-o convingă să se îmbrace, ca să iasă la masa de prânz. Fără să se simtă stânjenit, îi vorbise despre menstruaţie şi o însoţea binevoitor la cumpărături de sutiene noi. Îi oferise un nou rol în viaţă: deveni stăpâna casei, îi dădea instrucţiuni menajerei, făcea lista cu rufele de spălat, oferea pahare cu vin în dimineţile de duminică. La vârsta de paisprezece ani, ea se ocupa de cheltuielile gospodăriei. Avea grijă de tatăl ei mai bine decât o făcuse vreodată Eila. Îi arunca la gunoi cămăşile uzate şi le înlocuia cu altele identice, dar noi, fără ca tatăl să observe. Ea descoperi că se simţea utilă, în siguranţă şi iubită, însă fără mamă.

Tatăl îi oferise un rol, aşa cum îi oferise şi mamei şi, la fel ca mama ei, Suza se răzvrătise împotriva acestui rol, continuând în tot acest timp să-l joace.

El îşi dorea ca ea să rămână la Oxford, să fie mai întâi studentă, apoi absolventă şi în cele din urmă profesoară. Asta ar fi însemnat că ea să se afle mereu prin preajmă ca să aibă grijă de el. Suza îi spuse că nu era suficient de deşteaptă, lăsând impresia că era doar o scuză pentru altceva, şi-şi găsi o slujbă care o obliga să stea departe de casă. În felul acesta nu mai

putea să aibă grijă de tatăl ei săptămâni la rând. Ca însoţitoare de bord şi la mii de kilometri depărtare de Oxford, servea băuturi şi mâncare bărbaţilor de vârstă mijlocie, întrebându-se dacă schimbase, într-adevăr, ceva.

În timp ce făcea cale întoarsă de la gară, se gândea la rutina în care se afla şi se întreba dacă va reuşi vreodată să iasă din ea.

Suza se afla la sfârşitul unei relaţii amoroase care, la fel ca restul vieţii ei, urmase acelaşi făgaş obişnuit. Julian avea treizeci şi ceva de ani şi era lector în Filosofie, specializat în Grecia presocratică. Avea o minte sclipitoare, era dedicat şi fără nicio speranţă. Lua droguri pentru orice: canabis ca să facă dragoste, amfetamină ca să lucreze, Mogadon ca să doarmă. Era divorţat, fără copii. La început, i se păruse interesant, şarmant şi sexy. Când erau în pat, lui îi plăcea ca ea să stea deasupra. O ducea la teatre de periferie din Londra şi la petreceri studenţeşti ciudate. Însă vraja se risipi: ea îşi dădu seama că el nu prea era interesat de sex, că o scotea în oraş deoarece arăta bine la braţul lui, că lui îi plăcea compania ei doar pentru că ea era impresionată de intelectul lui. Într-o zi, ea se trezi că-i călca hainele în timp ce el medita un student; de atunci, relaţia fu ca şi încheiată.

Uneori, ea se culca în secret cu bărbaţi de vârsta ei sau mai tineri, de cele mai multe ori fiindcă tânjea după trupurile lor. De obicei, era dezamăgită, plictisindu-se de ei în cele din urmă.

Regreta deja că se lăsase pradă impulsului de a stabili o întâlnire cu Nat Dickstein. El se încadra descurajator de bine în tipar: cu o generaţie mai în vârstă decât ea şi, evident, dornic de grijă şi atenţie. Cel mai rău dintre toate, fusese îndrăgostit de mama ei. La o primă vedere, părea a fi imaginea tatălui.

Cu toate acestea, era diferit în unele privinţe, îşi spuse ea. Era fermier, nu academician, şi, probabil, cea mai necitită persoană dintre toate cu care se întâlnise vreodată. Nat plecase în Palestina, în loc să-şi piardă vremea prin cafenelele din Oxford vorbind despre ea. Putea ridica un colţ al frigiderului cu mâna dreaptă. În timpul petrecut împreună, o surprinsese nu o dată prin faptul că nu era conform aşteptărilor ei.

„Poate că Nat Dickstein nu se încadrează în tipar, chibzui ea. Poate mă amăgesc din nou”.

•

Nat Dickstein sună la Ambasada Israelului dintr-o cabină

telefonică din Paddington Station. Când i se făcu legătura, ceru la Biroul de Credit Comercial. Nu exista un astfel de departament: acesta era un cod pentru centrul de mesaje al Mossadului. Îi răspunse un tânăr, cu accent ebraic. Şi asta fu pe placul lui Dickstein, deoarece era bine de ştiut că existau oameni pentru care ebraica era limba nativă, nu o limbă moartă. Ştia că era înregistrată automat convorbirea, prin urmare, transmise mesajul: „Grăbiţi facturarea. Vânzare pusă în pericol de prezenţa concurenţei. Henry". Închise fără să mai aştepte confirmarea.

Merse pe jos de la gară până la hotel, gândindu-se la Suza Ashford. Va avea o întâlnire cu ea la Paddington în seara următoare. Femeia va rămâne peste noapte în apartamentul unei prietene. Dickstein nu ştia de unde să înceapă – nu-şi amintea să fi ieşit vreodată cu vreo femeie la cină doar din plăcere. În adolescenţă, fusese prea sărac; după război, fusese prea emoţionat şi neîndemânatic; şi când mai înaintă în vârstă, nu-şi mai făcu acest obicei. Fireşte că ieşise la cină împreună cu colegii şi cu muncitorii din kibuţ, după ce mersese la cumpărături în Nazaret, dar să iasă cu o femeie la cină, doar pentru a se bucura unul de compania celuilalt...

Cum trebuia să procedezi? S-o iei cu maşina, să fii îmbrăcat la costum şi să-i oferi o cutie cu ciocolată, legată cu o panglică mare. Stabiliseră să se întâlnească la gară şi el n-avea nici maşină, nici costum. Unde s-o ducă? Nu cunoştea niciun restaurant luxos în Israel, darămite în Anglia.

În timp ce se plimba singur prin Hyde Park, zâmbi larg. Pentru un bărbat de patruzeci şi trei de ani, aceasta era o situaţie comică. Ea ştia că el nu era sofisticat şi era evident că nici nu-i păsa, fiindcă, de fapt, Suza se autoinvitase la cină. Ştia, de asemenea, restaurantele şi ce să comande. Nu era o chestiune de viaţă şi de moarte. Indiferent ce urma să se întâmple, el avea de gând să se bucure de moment.

Exista o pauză în activitatea lui. Deşi descoperise că fusese deconspirat, nu putea face nimic până când nu vorbea cu Pierre Borg, care va decide dacă să abandoneze sau nu misiunea. În seara aceea se duse să vadă un film franţuzesc intitulat *Un Homme et Une Femme,* în regia lui Claude Lelouch. O poveste simplă de dragoste, frumos spusă, şi coloana sonoră era o melodie latino-americană care se repeta mereu. Plecă înainte de

jumătatea filmului, deoarece povestea îl făcea să plângă, însă melodia nu şi-o mai scoase din minte toată noaptea.

Dimineaţa, se duse la o cabină telefonică de pe strada din apropierea hotelului în care se cazase şi sună din nou la ambasadă.

— Aici Henry. Vreun răspuns? întrebă el când i se făcu legătura cu centrul pentru mesaje.

— Du-te la nouăzeci şi trei de mii şi discută mâine, răspunse vocea.

— Răspuns: Program conferinţă la punctul de informaţii din aeroport, spuse Nat.

Pierre Borg urma să ajungă cu avionul în ziua următoare, la ora 9:30.

•

Cei patru bărbaţi şedeau în maşină cu acea răbdare specifică unor spioni, tăcuţi şi vigilenţi, în timp ce afară se lăsa întunericul.

Piotr Tyrin stătea la volan. Era un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un impermeabil. Bătea cu unghiile pe bord, imitând sunetul scos de picioarele porumbeilor pe un acoperiş. Yasif Hassan se afla lângă el. David Rostov şi Nik Bunin şedeau pe bancheta din spate.

Nik îl găsise pe curier în a treia zi, pe când supraveghea clădirea Jean-Monnet din Kirchberg. Raportase identificarea pozitivă.

— Nu prea seamănă cu un fătălău îmbrăcat în costum, dar sunt convins că e el. Cred că lucrează aici.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Rostov. Dacă Dickstein caută să descopere secrete, informatorii lui nu vor fi din aeroport sau din hotelul Alfa. Ar fi trebuit să-l trimit mai întâi pe Nik la Euratom.

El i se adresă lui Piotr Tyrin, însă Hassan auzi şi spuse:

— Nu te poţi gândi la toate.

— Ba da, pot, îi replică Rostov.

David îi zisese lui Hassan să facă rost de o maşină mare şi neagră. Buick-ul american în care se aflau în acel moment sărea puţin în ochi, dar era negru şi încăpător. Nik îl urmărise pe tipul de la Euratom până acasă, unde cei patru spioni aşteptau pe strada pietruită, aproape de vechea reşedinţă cu etaj.

Rostov detesta acele misiuni clandestine. Erau atât de

demodate! Se practicau în anii ’20 şi ’30, în locuri precum Viena, Istanbul şi Beirut, nu în Europa Occidentală a anului 1968. Era prea periculos să răpeşti un civil de pe stradă, să-l vâri într-o maşină şi să-l baţi ca să obţii informaţii de la el. Puteai fi văzut de trecători cărora nu le-ar fi fost frică să meargă la poliţie şi să declare ceea ce observaseră. Lui Rostov îi plăcea ca lucrurile să se desfăşoare simplu, curat şi previzibil şi prefera să-şi folosească mai degrabă creierul decât pumnii. Însă acel curier devenea din ce în ce mai important cu fiecare zi în care Dickstein stătea ascuns. Rostov trebuia să afle ce-i livrase acesta lui Dickstein, şi neapărat în acea zi.

— Mi-aş dori să iasă din casă, zise Piotr Tyrin.

— Nu ne grăbim, spuse Rostov.

Nu era adevărat, dar nu voia ca membrii echipei să înceapă să se agite, să-şi piardă răbdarea şi să facă greşeli. Pentru a mai detensiona atmosfera, el continuă să vorbească:

— Bineînţeles că şi Dickstein a procedat la fel. A făcut ce-aţi făcut şi voi şi ce facem acum. A supravegheat clădirea Jean-Monnet, l-a urmărit pe bărbat până acasă şi a aşteptat aici, în stradă. Bărbatul a ieşit şi s-a dus la clubul de homosexuali, aşa Dickstein a aflat care-i era punctul slab şi s-a folosit de această slăbiciune ca să-l transforme în informatorul lui.

— N-a fost la club de două nopţi, interveni Nik.

— A descoperit că totul are un preţ, mai ales iubirea, adăugă Rostov.

— Iubirea?! exclamă Nik dispreţuitor.

Rostov nu răspunse.

Devenea din ce în ce mai întuneric, iar felinarele stradale se aprinseră. Aerul care pătrundea prin geamul deschis al maşinii era uşor umed: Rostov observă un vârtej sau două în jurul felinarelor. Vaporii veneau dinspre râu. Ar fi fost prea mult să spere că se va lăsa ceaţa în iunie.

— Cine-i ăsta? întrebă Tyrin.

Un bărbat blond, care purta un sacou cu două rânduri de nasturi, străbătea strada cu paşi repezi înspre ei.

— Linişte! ordonă Rostov.

Bărbatul se opri în dreptul casei pe care o supravegheau ei. Apăsă butonul soneriei.

Hassan îşi aşeză o mână pe clanţa portierei.

— Încă nu, îi şuieră Rostov printre dinţi.

Perdeaua de plasă a ferestrei de la mansardă fu dată scurt la o parte.

Bărbatul blond aşteptă, bătând din picior.

— Iubitul, poate? sugeră Hassan.

— Taci din gură, pentru numele lui Dumnezeu! mârâi Rostov.

După un minut, uşa de la intrare se deschise şi bărbatul blond păşi înăuntru. Rostov zări persoana care-i deschisese: era curierul. Uşa se închise şi ei ratară ocazia.

— Prea repede, zise Rostov. La naiba!

Tyrin începu să bată din nou cu unghiile pe bord, iar Nik, să se scarpine. Hassan făcu un semn disperat, ca şi când ar fi ştiut în tot acest timp că era o prostie să aştepte. Rostov hotărî că sosise momentul să-l umilească.

Totuşi, nu se întâmplă nimic timp de o oră.

— Îşi petrec seara acasă, zise Tyrin.

— Dacă au avut de-a face cu Dickstein, probabil le e teamă să iasă seara din casă, spuse Rostov.

— Intrăm? întrebă Nik.

— Există o problemă, răspunse Rostov. Pot vedea pe fereastră cine e la uşă. Bănuiesc că nu le vor deschide unor străini.

— S-ar putea ca iubitul să rămână peste noapte, adăugă Tyrin.

— Foarte posibil.

— Va trebui să dăm buzna înăuntru, zise Nik.

Rostov îl ignoră. Nik era mereu dispus să dea buzna undeva, însă nu va iniţia nicio acţiune în forţă până când nu va primi ordin. Se gândea că s-ar putea să fie nevoiţi să răpească doi oameni, lucru care era mai complicat şi mai periculos.

— Avem arme? întrebă el.

Tyrin deschise torpedoul şi scoase un pistol.

— Bine, zise Rostov. Atât timp cât nu tragi cu el.

— Nu este încărcat, spuse Tyrin.

Vârî arma în buzunarul impermeabilului.

— Dacă iubitul va rămâne peste noapte, vom pune mâna pe ei dimineaţă? întrebă Hassan.

— Fireşte că nu, răspunse Rostov. Nu putem face chestia asta în plină zi.

— Şi-atunci?

— Nu m-am decis încă.

El reflectă cum să procedeze până la miezul nopţii, când

problema îşi găsi singură rezolvarea.

Rostov supraveghea uşa cu ochii pe jumătate închişi. Zări prima mişcare a uşii când aceasta începu să se deschidă.

— Acum, zise el.

Nik fu primul care coborî din maşină. Tyrin îl urmă. Hassan avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama ce se petrecea, apoi ieşi şi el.

Cei doi bărbaţi îşi spuneau noapte bună, cel mai tânăr pe trotuar, iar cel mai în vârstă în pragul uşii, purtând un halat. Cel mai în vârstă, curierul, îşi întinse mâna şi-i strânse braţul iubitului său, în semn de rămas-bun. Amândoi îşi ridicară privirile alarmaţi când Nik şi Tyrin ieşiră repede din maşină şi se năpustiră asupra lor.

— Nu faceţi nicio mişcare, nu scoateţi o vorbă, le spuse încet Tyrin în franceză, arătându-le arma.

Rostov observă că Nik acţionase sub impulsul instinctului tactic şi se postase în lateral şi uşor în spatele bărbatului mai tânăr.

— Vai, Doamne, nu mai vreau, vă rog! se văită bărbatul mai în vârstă.

— Urcă în maşină, îi ordonă Tyrin.

— De ce nu ne lăsaţi în pace, ticăloşilor? întrebă bărbatul mai tânăr.

În timp ce privea şi asculta de pe bancheta din spate, Rostov chibzui: „Acesta este momentul în care hotărăsc dacă să se supună sau să creeze probleme”. Aruncă tăcut o privire în susul şi în josul străzii întunecate. Era pustie.

Simţind că bărbatul mai tânăr se gândea să se împotrivească, Nik îl apucă de ambele braţe, chiar sub umeri, şi-l ţinu strâns.

— Nu-i faceţi rău, vin cu voi, zise bărbatul mai în vârstă şi ieşi din casă.

— Vei merge pe naiba! spuse prietenul lui.

„Fir-ar să fie!”, reflectă Rostov.

Bărbatul mai tânăr se luptă să scape din strânsoarea lui Nik, apoi încercă să-l calce pe picior. Nik făcu un pas în spate şi-l lovi în rinichi cu pumnul drept.

— Nu, Pierre! zise bărbatul mai în vârstă, prea tare.

Tyrin îl luă prin surprindere şi-i acoperi gura cu mâna lui mare. Acesta se smuci, îşi eliberă gura şi strigă după ajutor, înainte ca Tyrin să i-o acopere din nou.

Pierre se lăsase într-un genunchi, gemând.

— Să plecăm! strigă Rostov prin geamul deschis, aplecându-se peste bancheta din spate.

Tyrin îl luă pe sus pe bărbatul mai în vârstă şi-l cără până la maşină. Pierre îşi reveni brusc după pumnul încasat de la Nik şi o luă la fugă. Hassan îşi întinse piciorul şi-i puse piedică. Tânărul căzu lat pe strada pietruită.

Rostov văzu aprinzându-se lumina la una dintre ferestrele de la etajul unei case învecinate. Dacă zarva mai continua mult, vor fi arestaţi cu toţii.

Tyrin îl îngrămădi pe curier pe bancheta din spate a maşinii. Rostov îl imobiliză.

— Mă ocup eu de el. Porneşte motorul. Repede! îi spuse lui Tyrin.

Nik îl ridicase de jos pe bărbatul mai tânăr şi-l căra spre maşină. Tyrin se aşeză la volan, iar Hassan deschise portiera cealaltă.

— Hassan, închide uşa de la casă, idiotule! şuieră Rostov.

Nik îl împinse pe tânăr în maşină, lângă prietenul lui, apoi se aşeză pe bancheta din spate. Cei doi captivi se aflau între Rostov şi el. Hassan închise uşa casei şi sări pe scaunul pasagerului. Tyrin demară în trombă.

— Doamne Dumnezeule, ce mizerie! rosti Rostov în engleză.

Pierre continua să geamă.

— Nu v-am făcut niciun rău, bâigui prizonierul mai în vârstă.

— Serios? replică Rostov. În urmă cu trei seri, la clubul de pe Rue Dicks, ai livrat o servietă unui englez.

— Ed Rodgers?

— Nu acesta este numele lui.

— Sunteţi poliţişti?

— Nu tocmai, zise sec Rostov, care avea de gând să-l lase pe bărbat să creadă ce vrea. Nu mă interesează să strâng dovezi, să construiesc un caz şi să te duc în faţa justiţiei, ci doar să ştiu ce se afla în servietă.

Se aşternu tăcerea.

— Vrei să ies din oraş, să caut un loc mai retras? vorbi Tyrin peste umăr.

— Aşteaptă, răspunse Rostov.

— Vă voi spune, spuse bărbatul mai în vârstă.

— Condu prin oraş, îi ceru Rostov lui Tyrin, apoi se uită la

angajatul Euratom: Spune-mi.

— Conţinea un listing din computerul Euratom.

— Şi informaţiile de pe print?

— Erau detalii referitoare la transporturile autorizate de materiale fisionabile.

— Fisionabile? Te referi la chestii nucleare?

— „Prăjitură galbenă”, minereu de uraniu, reziduuri nucleare, plutoniu...

Rostov se lăsă pe spate şi privi pe geam la luminile oraşului pe care-l străbăteau. Începea să se înfierbânte: misiunea lui Dickstein prindea contur. Transporturi autorizate de materiale fisionabile... evreii voiau combustibil nuclear. Dickstein ar căuta unul din două lucruri de pe listingul acela: fie un deţinător de uraniu care ar putea fi dispus să vândă o anumită cantitate pe piaţa neagră, fie o livrare de uraniu pe care ar putea s-o fure.

Cât despre ce ar *face* cu marfa odată ce vor fi pus mâna pe ea...

— Ne lăsaţi să plecăm acasă? îi întrerupse şirul gândurilor angajatul Euratom.

— Am nevoie de o copie a listingului, spuse Rostov.

— Nu pot scoate încă unul, dispariţia primului print a trezit suficiente bănuieli!

— Mă tem că va trebui s-o faci, îi zise Rostov. Dacă vrei, îl poţi duce înapoi la birou după ce-i vom face o pză.

— Doamne! bombăni bărbatul.

— N-ai de ales.

— Bine.

— Fă cale întoarsă! îi ordonă Rostov lui Tyrin, apoi i se adresă angajatului Euratom: Adu listingul mâine-seară. Va trece cineva pe la tine ca să-l fotocopieze.

Maşina spaţioasă străbătea străzile oraşului. Lui Rostov i se părea că răpirea nu fusese un dezastru, la urma urmei.

— Nu te mai holba la mine, mârâi Nik Bunin spre Pierre.

Ajunseră pe strada pietruită. Tyrin opri maşina.

— În regulă, zise Rostov. Lăsaţi-l să coboare pe cel mai în vârstă. Prietenul lui rămâne cu noi.

— De ce? sări ca ars angajatul Euratom.

— În caz că vei fi tentat să cedezi şi să le mărturiseşti totul mâine şefilor tăi. Tânărul Pierre va rămâne ostaticul nostru.

Nik deschise portiera şi ieşi, ca să-l lase pe bărbat să coboare.

Acesta rămase o clipă pe trotuar. Când Nik urcă din nou în maşină, Tyrin porni din loc.

— E demn de încredere? Se va conforma? întrebă Hassan.

— Va lucra pentru noi până când îl vom elibera pe prietenul lui, răspunse Rostov.

— Şi pe urmă?

Rostov tăcu. Se gândea că, probabil, era mai chibzuit să-i omoare pe amândoi.

•

Acesta este coşmarul Suzei.

Se lasă seara la casa verde cu alb de pe malul râului. Ea este singură. Face baie şi stă mult timp în apa fierbinte şi parfumată. După aceea, intră în dormitorul principal, se aşază în faţa oglinzii formate din trei părţi şi se pudrează cu pudra din cutiuţa de onix care i-a aparţinut mamei sale.

Deschide dulapul, aşteptându-se să descopere că hainele mamei sunt mâncate de molii, că atârnă de umeraşe asemenea unor zdrenţe decolorate şi subţiate de vreme; însă nu este aşa: sunt toate curate, noi şi perfecte, cu excepţia unui iz slab de naftalină. Alege o cămaşă de noapte, albă ca giulgiul, şi o îmbracă. Se bagă în pat.

Stă întinsă şi nemişcată multă vreme, aşteptând ca Nat Dickstein să vină la Eila lui. Seara lasă locul nopţii. Râul şopteşte. Uşa se deschide. Bărbatul se opreşte la capătul patului şi se dezbracă. Se întinde peste ea, iar panica izbucneşte asemenea unei prime scântei când îşi dă seama că bărbatul nu este Nat Dickstein, ci tatăl ei; şi că ea este, desigur, moartă de mult: când cămaşa de noapte se transformă în ţărână, îi cade părul şi carnea îi păleşte, iar pielea de pe faţă i se usucă şi se micşorează, dezvelindu-i dinţii şi craniul, ea ţipă şi ţipă, şi se trezeşte. Apoi zace înspăimântată, plină de transpiraţie, tremurând şi întrebându-se de ce nu vine nimeni în fugă s-o întrebe ce s-a întâmplat, asta până când conştientizează uşurată că până şi ţipetele ei au aparţinut visului. Consolată, se întreabă vag despre semnificaţia visului, pe urmă adoarme la loc.

Dimineaţa, este din nou cea veselă, cu excepţia unei umbre vagi, asemenea unui nor, pe cerul dispoziţiei ei, fiindcă nu-şi aminteşte deloc visul, conştientă doar că există ceva ce o tulbură. Dar nu-şi mai face griji, deoarece, la urma urmei, visul înlocuieşte grijile.

Capitolul 7

— Nat Dickstein are de gând să fure uraniu, zise Yasif Hassan.

David Rostov dădu aprobator din cap. Mintea lui era în altă parte. Încerca să găsească o cale prin care să scape de Yasif Hassan.

Se plimbau prin valea de la poalele stâncii pe care se afla vechiul oraş Luxemburg. Acolo, pe malurile râului Petrusse, existau pajişti, copaci ornamentali şi alei.

— Israelienii au un reactor nuclear într-un loc numit Dimona, în Deşertul Negev, adăugă Hassan. Francezii i-au ajutat să-l construiască şi, probabil, le-au oferit şi combustibilul necesar. De la Războiul de Şase Zile, de Gaulle a întrerupt furnizarea de arme şi, poate, şi livrarea de uraniu.

„Asta este evident”, se gândi Rostov. Prin urmare, cel mai bine era să-i înlături orice bănuială lui Hassan, încuviinţând prompt.

— Ar fi o mutare tipică pentru Mossad să fure, pur şi simplu, uraniul de care are nevoie, zise el. Acesta este exact modul lor de gândire. Au o mentalitate rudimentară, care le permite să ignore orice subtilităţi ale diplomaţiei internaţionale.

Rostov avea o capacitate mai bună decât Hassan de a anticipa desfăşurarea unor evenimente. Acesta era motivul pentru care era atât de nerăbdător să scape o vreme de arab. David era la curent cu proiectul nuclear egiptean de la Qattara: era aproape sigur că Hassan nu ştia – de ce i-ar dezvălui un astfel de secret unui agent din Luxemburg?

Cu toate acestea, având în vedere că în Luxemburg se scurgeau informaţii, era probabil ca şi Israelul să fi aflat despre bomba egiptenilor. Ce ar face în această situaţie? Şi-ar construi şi ei una, pentru care ar avea nevoie, după cum spusese angajatul Euratom, de „material fisionabil”. Rostov credea că Dickstein încerca să obţină uraniu pentru bomba atomică a evreilor. Dar Hassan, cu însuşirea lui mai slabă de a anticipa, nu putea ajunge încă la această concluzie. Şi Rostov n-avea de gând să-l ajute, deoarece nu voia ca serviciile secrete de la Tel Aviv să descopere cât de aproape se afla.

Când va intra în posesia listingului, acesta îl va ajuta să ajungă şi mai departe. Era listingul de pe care Dickstein îşi alesese, probabil, ţinta. Iar Rostov nu voia ca Hassan să intre în posesia acelor informaţii.

Lui Rostov îi clocotea sângele în vene. Se simţea aşa cum o făcea în timpul unui joc de şah, când trei sau patru mutări ale adversarului său formau un tipar, iar el anticipa de unde va veni atacul şi cum să-l contracareze. Nu uitase motivele pentru care intrase în lupta împotriva lui Dickstein – celălalt conflict din interiorul KGB-ului între el şi Feliks Voronţov, cu Iuri Andropov în calitate de arbitru, şi un loc la Şcoala de Fizică-Matematică drept premiu –, însă le depozitase undeva într-un colţ al minţii. Ceea ce-i dădea avânt în acel moment şi-l ţinea tensionat, alert şi neliniştit era plăcerea vânătorii şi adulmecarea prăzii.

Hassan îi stătea în cale. Înfocatul, amatorul, susceptibilul, stângaciul Hassan, care raporta în Cairo, era un duşman mai periculos decât Dickstein. În ciuda greşelilor lui, nu era prost – într-adevăr, chibzui Rostov, avea o minte şireată tipic levantină, pe care o moştenise, fără îndoială, de la tatăl lui capitalist. Şi-ar da seama că Rostov voia să se descotorosească de el. Prin urmare, David va trebui să-i dea o misiune reală.

Trecură pe sub Pont Adolphe, iar Rostov se opri şi privi în urmă, admirând priveliştea prin arcada podului. Îi amintea de Oxford. Brusc, ştiu cum trebuia să procedeze în privinţa lui Hassan.

— Dickstein ştie că cineva îl urmăreşte şi, probabil, a făcut legătura între acest lucru şi întâlnirea cu tine, zise Rostov.

— Crezi? întrebă Hassan.

— Uite care-i treaba. Pleacă în misiune, dă întâmplător peste un arab care-i cunoaşte adevăratul nume şi, deodată, începe să fie urmărit.

— O fi bănuind, însă nu *ştie.*

— Ai dreptate.

Privindu-l pe Hassan, Rostov conştientiză că arabului îi plăcea să-l audă zicându-i: „Ai dreptate”. Şi reflectă: „Nu mă place, dar vrea aprobarea mea – cu toată fiinţa. Este un om mândru, mă pot folosi de asta”.

— Dickstein trebuie să verifice, continuă Rostov. Ai un dosar în Tel Aviv?

Hassan ridică din umeri, păstrând o urmă din nonşalanţa lui

aristocratică.

— Cine ştie?

— Cât de des te-ai întâlnit faţă în faţă cu ceilalţi agenţi – americani, britanici, evrei?

— Niciodată. Sunt mult prea atent.

Rostov abia se stăpâni să nu pufnească în râs. Adevărul era că Hassan era un spion mult prea nesemnificativ ca să trezească interesul serviciilor secrete şi nu făcuse niciodată ceva suficient de important ca să ajungă să întâlnească alţi spioni.

— Dacă n-ai dosar, Dickstein va trebui să discute cu prietenii tăi. Aveţi cunoştinţe în comun?

— Nu. Nu l-am mai văzut din facultate. Şi oricum, nu va afla nimic de la prietenii mei. Aceştia nu ştiu nimic despre viaţa mea secretă. Nu bat toba...

— Nu, nu, spuse Rostov, ascunzându-şi nerăbdarea. Dickstein nu trebuie decât să pună întrebări obişnuite despre comportamentul tău, în general, ca să-şi dea seama dacă el se conformează tiparului muncii clandestine – de exemplu, primeşti telefoane misterioase, lipseşti brusc, ai prieteni pe care nu-i prezinţi cunoscuţilor... Există cineva în Oxford cu care te mai întâlneşti?

— Cu niciunul dintre studenţi.

Tonul lui Hassan devenise defensiv, iar Rostov ştia că urma să afle ceea ce voia.

— Am păstrat legătura cu unele dintre cadrele didactice, cu întreruperi: cu profesorul Ashford în special – o dată sau de două ori m-a pus în legătură cu persoane dispuse să investească bani în cauza noastră.

— Dickstein îl cunoaşte pe Ashford, dacă nu mă înşel.

— Fireşte. Ashford preda Literatură ebraică şi la cursurile lui asista şi Dickstein, alături de mine.

— Poftim! Tot ce trebuie să facă Dickstein este să-l viziteze pe Ashford şi să amintească numele tău în treacăt. Profesorul îi va spune ce faci şi cum te comporţi. Atunci, Dickstein îşi va da seama că eşti spion.

— E puţin cam complicat, rosti Hassan neîncrezător.

— Deloc, spuse Rostov însufleţit, cu toate că Hassan avea dreptate. Este o tehnică standard. Am folosit-o şi eu. Funcţionează.

— Şi dacă a luat legătura cu Ashford...

— Avem ocazia să-i dăm din nou de urmă. Aşadar, vreau să mergi la Oxford.

— Oh!

Hassan nu anticipase direcţia în care o lua discuţia şi era încolţit.

— Dickstein ar fi putut să-i dea un simplu telefon...

— Desigur, dar o astfel de anchetă este mai uşor de făcut personal. Poţi spune că erai în trecere prin oraş şi i-ai făcut o vizită, ca să vorbiţi despre vremurile de odinioară... Este greu să fii atât de degajat într-o convorbire internaţională. Din aceleaşi motive trebuie să mergi şi tu acolo în loc să suni.

— Cred că ai dreptate, zise Hassan, fără tragere de inimă. Voiam să raportez celor din Cairo de îndată ce vom fi citit listingul...

Exact acest lucru încerca să evite Rostov.

— O idee bună, spuse el. Însă raportul va fi mult mai credibil dacă vei menţiona că i-ai dat din nou de urmă lui Dickstein.

Hassan admira priveliştea, privind în depărtare de parcă ar fi încercat să zărească Oxfordul.

— Haide să ne întoarcem, zise el brusc. Ne-am plimbat suficient.

Era momentul ca Rostov să devină prietenos. Îl cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Voi, europenii, sunteţi nehotărâţi sau lipsiţi de iniţiativă.

— Să nu-mi spui că KGB-ul duce o viaţă grea în Moscova.

— Vrei să-ţi spun o glumă rusească? îl întrebă Rostov în timp ce urcau dealul spre şosea. Brejnev îi zicea bătrânei lui mame cât de bine o ducea. I-a arătat apartamentul lui – era imens, cu mobilă occidentală, maşină de spălat vase, frigider, servitori, totul. Ea a rămas tăcută. A dus-o la *dacha* lui de pe ţărmul Mării Negre. Era o vilă cu piscină, plajă privată, mai mulţi servitori. Însă ea tot n-a fost impresionată. A dus-o la cabana lui de vânătoare în limuzina Zil, i-a arătat domeniul frumos, armele, câinii. Într-un final, a întrebat-o: „Mamă, de ce nu spui nimic? Nu eşti mândră?” Ea i-a răspuns: „Este minunat, Leonid. Dar ce vei face dacă se vor întoarce comuniştii?”

Rostov izbucni în râs la propria glumă, însă Hassan doar zâmbi.

— Nu ţi se pare amuzantă?

— Nu prea. Sentimentul de vină te face să râzi la gluma asta. Nu mă simt vinovat, aşa că nu mi se pare amuzantă.

Rostov ridică din umeri şi reflectă: „Mulţumesc, Yasif Hassan, răspunsul islamului la Sigmund Freud”. Ajunseră la şosea şi stătură acolo o vreme, privind cum maşinile treceau în viteză în timp ce Hassan îşi trăgea răsuflarea.

— Hei, ascultă, e ceva ce am vrut să te întreb. Chiar te-ai culcat cu soţia lui Ashford? îl întrebă Rostov.

— Doar de patru sau cinci ori pe săptămână, răspunse Hassan şi râse zgomotos.

— Cine se simte vinovat acum? îl ironiză Rostov.

•

Nat ajunse la gară devreme, însă trenul avea întârziere. Fu deci nevoit să aştepte o oră. Pentru prima oară în viaţa lui citi *Newsweek* de la un capăt la altul. Suza veni, trecând prin turnicheţii din faţa ghişeului de bilete cu pas grăbit şi cu un zâmbet larg întipărit pe faţă. Aşa cum făcuse şi cu o zi înainte, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-l sărută, dar de astă dată sărutul fu mai lung. Se aşteptase oarecum s-o vadă îmbrăcată într-o rochie lungă şi haină de nurcă, asemenea unei soţii de bancher care ieşea seara în Club 61 în Tel Aviv, însă fireşte că Suza aparţinea unei alte ţări şi unei alte generaţii şi purta cizme înalte, care dispăreau sub tivul fustei ce-i acoperea genunchii, şi o cămaşă din mătase pe sub vesta brodată, asemănătoare cu cea de matador. Nu era machiată. Nu ţinea nimic în mâini: nici haină, nici geantă, nici valiză. Rămaseră nemişcaţi o clipă şi-şi zâmbiră. Dickstein, neştiind sigur ce să facă, îi oferi braţul aşa cum făcuse cu o zi înainte, iar acest gest păru să-i fie pe plac ei. Se îndreptară spre staţia de taxiuri.

— Unde vrei să mergem? o întrebă Nat după ce urcară în taxi.

— N-ai făcut rezervare?

„Ar fi trebuit să rezerv o masă”, se gândi el.

— Nu cunosc restaurantele din Londra.

— King’s Road, îi spuse ea şoferului.

Când taxiul porni din loc, ea se uită la Dickstein şi spuse:

— Bună, Nathaniel!

Nimeni nu-i spunea Nathaniel. Lui îi plăcea.

Restaurantul Chelsea pe care-l alese ea era mic, întunecat şi modern. Pe când se îndreptau spre masă, lui Dickstein i se păru că zări una sau două feţe cunoscute şi i se strânse stomacul

încercând să le identifice; apoi îşi dădu seama că erau cântăreţi de muzică pop pe care-i văzuse prin reviste şi se relaxă din nou. Se bucura că nu-şi pierduse reflexele, în ciuda modului atipic în care-şi petrecea timpul în acea seară. De asemenea, era încântat că ceilalţi clienţi din local erau de vârste diferite, deoarece se temuse puţin să nu fie cel mai bătrân de acolo.

— Îţi aduci toţi partenerii tăi tineri aici? o întrebă el după ce se aşezară la masă.

Suza îi zâmbi rece.

— Este primul lucru prostesc pe care l-ai spus.

— Îmi recunosc greşeala.

Îi venea să-şi tragă palme.

— Ce-ai vrea să mănânci? îl întrebă ea, iar acel moment stânjenitor trecu.

— Acasă mănânc multă mâncare simplă şi sănătoasă. Când sunt plecat, stau prin hoteluri, unde consum produse gastronomice de „înalt nivel”, clasicul *haute cuisine.* Îmi place mâncarea pe care n-o găseşti în multe locuri: pulpă de miel la cuptor, friptură şi budincă de rinichi, specialitatea „Lancashire”.

— Ce-mi place la tine, zâmbi ea, este că n-ai nici cea mai mică idee ce e la modă şi ce nu. Ba mai mult, nici măcar nu-ţi pasă.

El îşi atinse reverele.

— Nu-ţi place costumul?

— Îl ador, răspunse ea. Trebuie să fi fost demodat atunci când l-ai cumpărat.

El îşi comandă o friptură de vită, iar ea o porţie de ficăţei sote, pe care-i savură cu o enormă plăcere. El mai comandă o sticlă cu Bourgogne: un vin mai fin n-ar fi mers bine cu ficatul. Cunoştinţele lui în materie de vinuri erau singura lui realizare decentă. Cu toate acestea, el o lăsă să-l bea aproape pe tot: apetitul lui era mai scăzut.

Ea îi povesti despre perioada când lua LSD.

— A fost de neuitat. Îmi simţeam tot trupul, pe dinăuntru şi pe dinafară. Îmi auzeam bătăile inimii. Pielea era catifelată atunci când o atingeam. Şi culorile, totul... Şi totuşi, rămâne întrebarea: drogul mi-a dat nişte senzaţii uimitoare sau doar m-a uluit? Era un mod nou de a percepe lumea ori doar sintetiza senzaţiile pe care le trăiai dacă ai fi perceput, într-adevăr, lumea dintr-o nouă perspectivă?

— N-ai simţit nevoia să mai iei după aceea?

Ea scutură din cap.

— Nu-mi place să-mi pierd controlul. Dar mă bucur că ştiu cum este.

— Asta detest în legătură cu îmbătatul – îţi pierzi autocontrolul. Deşi sunt convins că nu este acelaşi lucru. Oricum, în cele câteva dăţi în care m-am îmbătat, n-am simţit că am descoperit cheia Universului.

Ea făcu un gest cu mâna în sensul de a abandona subiectul. Avea degete lungi şi subţiri ca ale Eilei. Brusc, Dickstein îşi aminti că Eila obişnuia să recurgă la acelaşi gest graţios.

— Nu sunt convinsă că drogurile sunt o soluţie la probleme, zise Suza.

— Şi în ce crezi, Suza?

Ea ezită, îl privi şi schiţă un zâmbet.

— Am convingerea că nu e nevoie decât de iubire.

Tonul ei era uşor defensiv, ca şi când ar fi anticipat o atitudine dispreţuitoare.

— Filosofia asta se potriveşte mai bine unui londonez visător decât unui evreu călit în luptă.

— Presupun că n-are rost să încerc să te convertesc.

— N-am eu norocul ăsta.

Ea îl privi în ochi.

— N-ai de unde să ştii care ţi-e norocul.

El se uită în meniu şi spuse:

— Trebuie să fie căpşuni.

Brusc, ea zise:

— Spune-mi pe cine iubeşti, Nathaniel.

— O femeie bătrână, un copil şi o fantomă, răspunse el imediat, deoarece îşi pusese şi el aceeaşi întrebare. Pe femeia bătrână o cheamă Esther şi ea îşi aminteşte de masacrele din Rusia ţaristă. Copilul este un băiat pe care-l cheamă Mottie. Îi place cartea *Comoara din insulă.* Tatăl lui a murit în timpul Războiului de Şase Zile.

— Şi fantoma?

— Vrei nişte căpşuni?

— Da, te rog.

— Smântână?

— Nu, mulţumesc. Nu-mi vei povesti despre fantomă, nu-i aşa?

— Când voi şti şi eu, vei şti şi tu.

Era luna iunie, iar căpşunile erau perfecte.

— Şi-acum spune-mi tu pe cine iubeşti, o tachină Dickstein.

— Ei bine, zise ea, apoi căzu o clipă pe gânduri. Ei bine... La naiba! Nathaniel, cred că te iubesc, mărturisi ea şi lăsă lingura jos.

•

Primul ei gând fu: „Ce *naiba* m-a apucat? De ce am spus asta?”

Apoi: „Nu-mi pasă, este adevărat”.

Şi, într-un final: „Dar *de ce* îl iubesc?”

Deşi nu ştia de ce, ea ştia de când. Existaseră două ocazii în care reuşise să pătrundă înăuntrul lui şi să-l vadă pe adevăratul Dickstein: prima oară, când el vorbise despre fasciştii din Londra din anii ’30, şi a doua oară, când îl amintise pe băiatul al cărui tată fusese ucis în Războiul de Şase Zile. În ambele dăţi renunţase la mască. Ea se aşteptase să vadă un bărbat mic şi speriat, ghemuit într-un colţ ca un laş. În realitate, părea a fi puternic, încrezător şi hotărât. În acele clipe ea îi percepea forţa ca şi cum aceasta ar fi fost un miros puternic. Se simţea uşor ameţită.

Bărbatul era ciudat, interesant şi puternic. Voia să se apropie de el, să-i înţeleagă mintea, să-i cunoască gândurile ascunse. Să-i atingă trupul osos, să simtă cum o cuprinde cu mâinile puternice şi să privească în ochii lui căprui, atunci când striga plin de pasiune. Îşi dorea iubirea lui.

Ea nu mai simţise asta până atunci.

•

Nat Dickstein ştia că nu era bine.

Suza se ataşase de el când avea cinci ani, iar el era genul de adult care ştia cum să discute cu copiii şi cu pisicile. În acel moment la restaurant, el specula acea afecţiune din copilărie.

O iubise pe Eila care murise. Era nepotrivită o relaţie cu fiica sa, care-i semăna leit.

Nu era doar evreu, era israelian; nu era un simplu israelian, ci un agent Mossad. Dintre toţi oamenii, nu putea iubi o fată care era pe jumătate arăboaică.

Ori de câte ori o fată frumoasă se îndrăgosteşte de un spion, acesta este nevoit să se întrebe pentru care serviciu secret inamic ar putea lucra ea.

De-a lungul anilor, de fiecare dată când o femeie se ataşa de Dickstein, el găsea motive pentru a se comporta cu răceală faţă de ea şi, mai devreme sau mai târziu, înţelegea şi pleca dezamăgită. Faptul că Suza reuşise să-i manipuleze subconştientul acţionând prea repede pentru ca el să apuce să intre în defensivă era un motiv un plus ca să fie suspicios.

Nu era bine.

Însă lui Dickstein nu-i păsa.

•

Luară un taxi până la apartamentul unde ea plănuia să rămână peste noapte. Îl invită înăuntru – prietenii ei, proprietarii apartamentului, erau plecaţi în vacanţă – şi se culcară împreună; din acel moment începură problemele lor.

La început, Suza crezu că va fi prea nerăbdător când, stând în holul mic, el o apucă de braţe şi o sărută cu sălbăticie, apoi gemu; „Oh, Doamne” când ea îi luă mâinile şi i le aşeză pe sâni. Suzei îi trecu prin minte un gând cinic: „Am mai văzut acest gen de comportament. Este prea copleşit de frumuseţea mea, încât, practic, mă violează, apoi, după cinci minute în pat, adoarme repede şi începe să sforăie”. I se desprinse din braţe şi privi în ochii lui blânzi, mari şi căprui, reflectând; „Indiferent ce se va întâmpla, nu va fi doar o partidă de sex”.

Îl conduse spre dormitorul mic, aflat în partea din spate a apartamentului şi care oferea o privelişte spre curte. Venea acolo atât de des, încât era considerat a fi camera ei; ba chiar avea câteva haine în dulap şi în sertare. Se aşeză pe patul de o persoană şi se descălţă. Dickstein stătea în prag şi o privea. Suza se uită la el şi zâmbi.

— Dezbracă-te, îi zise ea.

El stinse lumina.

Era intrigată: acel sentiment o străbătu asemenea primei prize de canabis. Cum era el în realitate? Era londonez, dar şi israelian; era un învăţăcel de vârstă mijlocie; un bărbat zvelt la fel de puternic precum un cal; puţin cam stângaci şi emoţionat superficial, însă încrezător şi, ciudat, cu o structură interioară de nezdruncinat. Ce făcea un *astfel* de bărbat în pat?

Se vârî în aşternuturi, intrigată că el voia să facă dragoste pe întuneric. Dickstein se întinse lângă ea şi o sărută, cu blândeţe de astă dată. Îşi trecu mâinile peste corpul lui osos şi-şi deschise gura ca să-l sărute. După o clipă de ezitare, el îi răspunse.

Bănuia că el nu se sărutase niciodată aşa sau cel puţin n-o făcuse de ceva vreme.

O atingea cu tandreţe, cu vârful degetelor, explorând, şi exclamă „Oh!” cu o uşoară mirare în glas atunci când îi descoperi sfârcul întărit. Mângâierile lui n-aveau nimic din acea familiaritate cu care era obişnuită din aventurile anterioare. Se comporta... ei bine, ca un virgin. Acest gând o făcu să zâmbească pe întuneric.

— Ai sâni frumoşi, zise el.

— Şi tu, spuse ea, atingându-i.

Magia începu să se producă şi ea se lăsă învăluită de senzaţii: pielea aspră, părul de pe picioare, mirosul lui masculin. Apoi, brusc, simţi o schimbare la el. Nu exista niciun motiv aparent pentru asta şi, preţ de o clipă, se întrebă dacă nu-şi imagina, deoarece el continua s-o mângâie. Îşi dădu seama că Nat o făcea mecanic, că se gândea la altceva, că-l pierduse.

Dădu să vorbească despre asta, când el îşi retrase mâinile şi spuse:

— Nu merge. Nu pot s-o fac.

Simţi că o cuprinde panica, totuşi încercă să se liniştească. Îi era teamă, nu pentru ea – „Ai cunoscut suficiente mădulare tari în viaţa ta, fată, ca să nu mai zic de cele câteva moi” ci pentru el, pentru reacţia lui, în caz că va fi dezamăgit sau ruşinat şi...

Îl cuprinse cu ambele braţe şi-l ţinu strâns.

— Indiferent ce vei face, te rog să nu pleci.

— N-am să plec.

Vru să aprindă lumina ca să-i vadă faţa, dar i se păru un lucru nepotrivit în acel moment. Îşi lipi obrazul de pieptul lui.

— Ai vreo soţie pe undeva?

— Nu.

Ea îşi scoase limba şi-i gustă pielea.

— Cred că te simţi vinovat pentru ceva. Poate pentru că sunt pe jumătate arăboaică?

— Nu cred.

— Sau că sunt fiica Eilei Ashford? Ai iubit-o, nu-i aşa?

— Cum ţi-ai dat seama?

— Din felul în care ai vorbit despre ea.

— Oh! Ei bine, nu cred că mă simt vinovat din cauza asta, dar m-aş putea înşela, doctore.

— Mmm!

El ieşea din carapacea lui. Ea îl sărută pe piept.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Cred că da.

— Când ai făcut sex ultima oară?

— În 1944.

— Glumeşti! exclamă ea, sincer mirată.

— Este primul lucru prostesc pe care l-ai spus.

— Eu... ai dreptate, îmi cer scuze. Dar de ce? întrebă ea după ce ezită puţin.

— Nu pot..., oftă el. Nu sunt capabil să vorbesc despre asta.

— Însă *trebuie.*

Ea se întinse şi aprinse veioza de pe noptieră. Dickstein închise ochii ca să şi-i ferească de lumină. Suza se propti în cot.

— Ascultă, zise ea, nu există reguli. Suntem adulţi, stăm dezbrăcaţi în pat şi suntem în 1968: nu e nimic greşit, contează ce anume te incită.

— Nu există nimic.

El îşi ţinea în continuare ochii închişi.

— Şi nu există secrete. Dacă eşti speriat sau dezgustat, sau înflăcărat, poţi să spui, chiar trebuie. N-am mai zis niciodată „Te iubesc” până în seara aceasta, Nat. Vorbeşte cu mine, te rog!

Se aşternu o tăcere lungă. Stătea nemişcat, impasibil, cu ochii închişi. Într-un final, el începu să vorbească:

— Nu ştiam unde mă aflam – nici acum nu ştiu. Am fost dus acolo într-un camion de vite, iar pe vremea aceea nu puteam deosebi o ţară de alta după peisaj. Era un lagăr special, un centru de cercetări medicale. Prizonierii erau aleşi din alte lagăre. Eram cu toţii tineri, sănătoşi şi evrei. Condiţiile erau mai bune decât în primul lagăr în care am fost. Aveam mâncare, pături, ţigări; nu existau furturi, nici încăierări. La început, am crezut că a dat norocul peste mine. Am fost supuşi mai multor teste: sânge, urină, trebuia să suflăm într-un tub, să prindem o minge, să citim literele de pe cartonaşe. Era ca şi când ne-am fi aflat în spital. Apoi au început experimentele. Nici până azi nu ştiu dacă a existat vreodată vreo curiozitate ştiinţifică în spatele lor. Adică, dacă cineva a făcut acele chestii pe animale, aş putea înţelege că a fost destul de interesant. Pe de altă parte, doctorii trebuie să fi fost nebuni. Nu ştiu.

El tăcu şi înghiţi în sec. Îi era din ce în ce mai greu să rămână calm în timp ce vorbea.

— Trebuie să-mi povesteşti ce s-a întâmplat, totul, îi şopti Suza.

— M-au dus într-un laborator. Gărzile care mă escortau îmi făceau cu ochiul, mă înghionteau şi-mi spuneau că eram *glücklich* – „norocos”. Era o încăpere mare, cu tavanul jos şi lumini foarte puternice. Înăuntru se găseau şase sau şapte oameni, cu un aparat de filmat. În mijlocul încăperii se afla un pat jos, cu o saltea pe el, fără aşternuturi. Pe saltea era întinsă o femeie. Mi-au spus să i-o trag. Femeia era dezbrăcată şi tremura – era şi ea prizonieră. Ea mi-a şoptit: „Îmi salvezi viaţa şi eu o salvez pe a ta”. Apoi am făcut-o. Dar acesta a fost doar începutul.

Suza îşi trecu mâna peste zona lui inghinală şi descoperi că penisul lui era tare. *În acel moment* înţelegea. Îl mângâie pe Dickstein, cu blândeţe la început, şi aşteptă ca el să continue, deoarece ştia că-i va relata întreaga poveste.

— După aceea, ei au variat experimentul. Timp de mai multe luni, în fiecare zi se întâmpla ceva. Droguri, uneori. O femeie bătrână. Un bărbat, o dată. Sex în diferite poziţii: în picioare, şezând, totul. Sex oral, sex anal, masturbare, sex în grup. Dacă nu te conformai, erai biciuit sau împuşcat. De aceea nu s-a aflat povestea după război, înţelegi? Fiindcă toţi supravieţuitorii erau vinovaţi.

Suza îl mângâie mai tare. Era convinsă, fără să ştie de ce, că era lucrul potrivit.

— Spune-mi tot.

Lui i se acceleră respiraţia. Îşi deschise ochii şi se holbă la tavanul alb, văzând un alt loc şi o altă epocă.

— Într-un final... cel mai ruşinos dintre toate... ea era călugăriţă. La început, am crezut că mă minţeau, că o costumaseră astfel, însă ea a început să se roage, în franceză. N-avea picioare... i le amputaseră, doar ca să vadă reacţia mea... a fost îngrozitor, iar eu... eu...

Pe urmă el se smuci, iar Suza se aplecă şi-i cuprinse penisul cu buzele. Nat exclama: „Oh, nu, nu, nu!” în ritm cu spasmele lui. Apoi totul se termină şi el începu să plângă.

•

Ea îi săruta lacrimile şi-l asigura necontenit că totul era bine. El se linişti treptat şi, într-un final, păru să doarmă preţ de câteva minute. Ea îl privea, observând cum faţa lui se destindea

şi era marcată de serenitate. Apoi el îşi deschise ochii şi o întrebă:

— De ce ai făcut asta?

— Păi...

Atunci ea nu înţelesese exact motivul, însă ulterior credea că înţelegea.

— Aş fi putut să-ţi ţin o prelegere, adăugă ea. Cum că n-ai de ce să te ruşinezi, că toată lumea are fantezii întunecate, că femeile visează să fie biciuite, iar bărbaţii îşi imaginează cum le biciuiesc, că poţi cumpăra aici, în Londra, cărţi pornografice despre sex cu persoane cu membre amputate, conţinând şi poze colorate. Ţi-aş fi zis că mulţi bărbaţi reuşesc să acumuleze în ei suficientă bestialitate încât să performeze în acel laborator nazist. Te-aş fi putut contrazice, dar n-ar fi avut nicio importanţă. A trebuit să te fac să te opreşti. Şi-apoi... Am şi eu o latură întunecată, zâmbi ea trist.

El îi mângâie obrazul, pe urmă se aplecă şi o sărută pe buze.

— De unde ai atâta înţelepciune, copilă?

— Nu este înţelepciune, ci iubire.

După aceea o ţinu foarte strâns, o sărută, îi spuse „iubito”, iar după un timp făcură dragoste, foarte simplu, fără să vorbească, fără mărturisiri şi fără fantezii întunecate sau dorinţe ciudate. Ofereau şi primeau plăcere cu familiaritatea a doi parteneri care se cunoşteau foarte bine. Apoi adormiră, copleşiţi de un sentiment de pace şi bucurie.

•

David Rostov era extrem de dezamăgit de listingul din computerul Euratom. După ce el şi Piotr Tyrin petrecuseră ore în şir încercând să-l înţeleagă, deveni limpede că listingul de transporturi era foarte lung şi deci imposibil să verifice fiecare ţintă. Singura cale prin care puteau să descopere adevărata ţintă era să-i dea din nou de urmă lui Dickstein.

Misiunea lui Yasif Hassan la Oxford căpătă deci o importanţă mai mare.

Ei aşteptau să-i sune arabul. După orele zece, Nik Bunin, căruia îi plăcea somnul la fel de mult cum altor oameni le plăcea să stea la soare, se duse la culcare. Tyrin rămase treaz până la miezul nopţii, pe urmă se retrase şi el. Într-un sfârşit, lui Rostov îi sună telefonul la ora 1 dimineaţa. Tresări, speriat, înşfacă telefonul, după aceea aşteptă câteva clipe să-şi revină înainte

să vorbească.

— Alo? răzbătu vocea lui Hassan, aflat la 500 de kilometri depărtare. Am reuşit. Bărbatul a fost aici. În urmă cu două zile.

Rostov îşi strânse pumnul, încercând să-şi stăpânească încântarea.

— Iisuse! Ce noroc!

— Şi-acum?

Rostov căzu pe gânduri.

— Acum ştie că noi ştim.

— Da. Să mă întorc la bază?

— Nu prea cred. Ţi-a zis profesorul cât timp are de gând bărbatul să rămână în Anglia?

— Nu. I-am pus această întrebare fără ocolişuri. Profesorul nu ştie: bărbatul nu i-a spus.

— Nici nu-i va spune.

Rostov se încruntă, calculând.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facă bărbatul este să raporteze că a fost deconspirat. Asta înseamnă că trebuie să ia legătura cu biroul lui din Londra.

— Poate a făcut-o deja.

— Da, însă s-ar putea să-şi dorească o întâlnire. Acest bărbat îşi ia măsuri de precauţie, iar ca să faci asta, ai nevoie de timp. În regulă, lasă asta în seama mea. Voi ajunge în Londra azi, mai târziu. Unde eşti acum?

— Tot în Oxford. Am venit direct aici de la aeroport. Nu mă pot întoarce în Londra până dimineaţă.

— În regulă. Cazează-te la Hilton şi te voi contacta acolo în jurul prânzului.

— Înţeles. *À bientôt*![11]

— Aşteaptă!

— Sunt aici.

— Să nu faci ceva din proprie iniţiativă. Aşteaptă până când voi ajunge acolo. Te-ai descurcat bine, n-o da în bară!

Hassan închise.

Rostov rămase nemişcat o clipă, întrebându-se dacă arabul plănuia să facă vreun lucru necugetat sau dacă respingea, pur şi simplu, ideea de a i se spune să fie băiat bun. Era a doua variantă, hotărî el. Oricum, nu putea provoca prea multe pagube în următoarele câteva ore.

[11] Pe curând (în fr. în orig.) (n.red.).

Apoi se concentră din nou asupra lui Dickstein. Bărbatul nu le va mai da ocazia să-i dea de urmă. Rostov trebuia să acţioneze repede. Îşi îmbrăcă haina, ieşi din hotel şi luă un taxi spre Ambasada Rusiei.

Fu nevoit să aştepte un timp şi să se legitimeze în faţa a patru persoane, înainte să i se dea drumul înăuntru în toiul nopţii. Operatorul de serviciu stătea drepţi când Rostov intră în camera de comunicaţii.

— Stai jos, zise Rostov. Avem treabă. Fă-mi mai întâi legătura cu biroul din Londra.

Operatorul ridică receptorul telefonului cu dispozitiv de bruiaj şi începu să formeze numărul Ambasadei Rusiei din Londra. Rostov îşi dădu haina jos şi-şi suflecă mânecile cămăşii.

— Tovarăşul colonel David Rostov vrea să vorbească din sediul ambasadei noastre cu cel mai înalt în grad ofiţer de securitate de acolo, spuse operatorul, pe urmă îi făcu semn să ridice receptorul de interior.

— Colonelul Petrov.

Era vocea unui ofiţer de vârstă mijlocie.

— Petrov, am nevoie de ajutor, zise Rostov fără nicio introducere. Credem că un agent israelian pe nume Nat Dickstein se află în Anglia.

— Da, ne-a fost trimisă poza lui în valiza diplomatică, dar n-am fost înştiinţaţi că s-ar afla acolo.

— Ascultă. Cred că s-ar putea să ia legătura cu ambasada lui. Vreau să-i pui sub supraveghere pe toţi oficialii israelieni din Londra, începând cu dimineaţa aceasta.

— Stai puţin, Rostov, spuse Petrov, râzând scurt. Asta înseamnă multe efective.

— Nu fi prost! Ai sute de oameni, israelienii n-au decât vreo câţiva.

— Îmi pare rău, Rostov, nu pot iniţia o astfel de operaţiune doar pentru că zici tu.

Lui Rostov îi venea să-l strângă de gât pe colonel.

— Este o chestiune urgentă!

— După ce voi obţine documentaţia corespunzătoare, îţi voi sta la dispoziţie.

— Până atunci el va fi în altă parte!

— Nu e vina mea, tovarăşe.

Rostov trânti receptorul, furios.

— Ruşi afurisiţi! Nu fac niciodată nimic fără şase seturi de aprobări. Sună la Moscova, spune-le să-l găsească pe Feliks Voronţov şi să-mi facă legătura cu el oriunde s-ar afla.

Operatorul se puse pe treabă. Rostov bătea nerăbdător darabana pe birou. Petrov era, probabil, un ofiţer bătrân aflat în pragul pensionării, pe care nu-l mai interesa nimic în afară de pensie. Existau prea mulţi oameni ca el în KGB.

Câteva minute mai târziu, se auzi la telefon vocea adormită a şefului lui Rostov, Feliks:

— Da, cine e?

— David Rostov. Sunt în Luxemburg. Am nevoie de ajutoare. Cred că Piratul urmează să ia legătura cu Ambasada Israelului din Londra şi vreau ca toţi oficialii lor să fie supravegheaţi.

— Sună în Londra.

— Am sunat. Au nevoie de aprobare.

— Atunci, cere una.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Feliks, o cer chiar acum!

— Nu pot face nimic la ora asta din noapte. Sună-mă dimineaţa.

— Ce înseamnă asta? Bineînţeles că poţi...

Brusc, Rostov înţelese ce se întâmpla. Făcu eforturi să se stăpânească.

— Bine, Feliks. Ne auzim dimineaţă.

— La revedere!

— Feliks...

— Da?

— Voi ţine minte asta.

Convorbirea se întrerupse.

— Ce facem acum? întrebă operatorul.

Rostov se încruntă.

— Ţine deschisă linia cu Moscova. Lasă-mă să mă gândesc un minut.

Ar fi trebuit să ştie că nu va obţine ajutor din partea lui Feliks. Bătrânul cel prost voia ca el să eşueze în acea misiune, să dovedească faptul că el, Feliks, ar fi trebuit să preia controlul încă de la început. Era posibil ca Feliks să se fi împrietenit cu Petrov din Londra şi să-i fi spus neoficial colonelului de vârstă mijlocie să nu coopereze.

Rostov avea un singur lucru de făcut. Era un plan de acţiune periculos, care l-ar fi scos din misiune – de fapt, ar putea fi ceea

ce spera Feliks. Însă nu se putea plânge că miza era ridicată, deoarece chiar el contribuise la asta.

Se gândi un minut sau două cum ar trebui să procedeze mai exact.

— Spune-le celor din Moscova să-mi facă legătura cu apartamentul lui Iuri Andropov, Kutuzov Prospekt[12] numărul 26, îi ceru el operatorului.

Acesta ridică din sprâncene – era, probabil, prima şi ultima oară când primea ordin să-l sune pe şeful KGB-ului –, dar nu spuse nimic. Rostov aşteptă, foindu-se.

— Pun pariu că e la fel când lucrezi pentru CIA, bombăni el.

Operatorul îi făcu semn, iar el ridică receptorul.

— Da? rosti o voce.

— Numele şi rangul tău! se răsti Rostov ridicând tonul.

— Maior Piotr Eduardovici Scherbatsky.

— Aici colonelul Rostov. Vreau să vorbesc cu tovarăşul Iuri Andropov. Este urgent şi, dacă nu vine la telefon în următoarele două minute, îţi vei petrecere restul vieţii construind baraje în Bratsk, ai înţeles?

— Da, tovarăşe colonel. Rămâneţi pe fir, vă rog!

O clipă mai târziu, Rostov auzi vocea gravă şi încrezătoare a lui Iuri Andropov, unul dintre cei mai puternici oameni din lume.

— Ai reuşit să bagi spaima în tânărul Eduardovici, David.

— N-am avut de ales, tovarăşe Andropov.

— În regulă, s-auzim. Sper să fie ceva important.

— Mossadul vrea să pună mâna pe uraniu.

— Dumnezeule!

— Cred că Piratul este în Anglia. S-ar putea să ia legătura cu ambasada lui. Vreau ca toţi israelienii de acolo să fie supravegheaţi, dar un bătrân nebun din Londra, pe care-l cheamă Petrov, m-a trimis la plimbare.

— Voi vorbi cu el acum, înainte să mă întorc la culcare.

— Mulţumesc.

— Şi, David?

— Da?

— A meritat să mă trezeşti, însă doar într-o mică măsură.

Se auzi un clic atunci când Andropov închise. Rostov râse, se detensionă şi-şi zise: „N-au decât să-şi arate colţii – Dickstein, Hassan, Feliks – le voi ţine piept”.

[12] Bulevard (în rusă, în original) (n.red.).

— Aţi avut succes? îl întrebă operatorul, zâmbind.

— Da, răspunse Rostov. Sistemul nostru este ineficient, greoi şi corupt, însă în cele din urmă obţinem ceea ce vrem.

Capitolul 8

Lui Dickstein îi fu foarte greu să se desprindă de Suza şi să-şi reia activitatea.

Era în continuare... ei bine, uluit... la ora unsprezece dimineaţa, în timp ce şedea la o masă la fereastră, într-un restaurant de pe Fulham Road şi-l aştepta pe Pierre Borg să vină. Lăsase un mesaj la biroul de informaţii din aeroportul Heathrow, în care îi scria lui Borg să meargă la o cafenea aflată peste drum de restaurantul în care se afla Dickstein în acel moment. Se gândea că s-ar putea să rămână uluit mult timp, poate pentru totdeauna.

Se trezise la ora şase dimineaţa şi fu cuprins de panică o clipă, întrebându-se unde se afla. Apoi văzu mâna lungă şi cafenie a Suzei odihnindu-se pe perna de lângă capul lui, ghemuită asemenea unui animal mic care dormea şi, brusc, amintirea nopţii trecute îi inundă mintea. Nu-i venea să creadă că dăduse norocul peste el. Se gândi că n-ar trebui s-o trezească, însă nu se putu abţine să nu-i mângâie trupul. Suza îşi deschise ochii la atingerea lui şi făcură dragoste într-o manieră jucăuşă: îşi zâmbiră, râseră uneori şi se priviră în ochi în momentul orgasmului. Apoi se prostiră în bucătărie, pe jumătate dezbrăcaţi, făcând cafeaua prea slabă şi arzând pâinea.

Dickstein ar fi vrut să rămână acolo pentru totdeauna.

Suza îi ridică maioul, scoţând un strigăt.

— Ce-i ăsta?

— Maioul meu.

— Maiou? Îţi interzic să porţi maiouri. Sunt demodate şi neigienice, şi mă încurcă atunci când vreau să-ţi pipăi sfârcurile.

Privirea ei era atât de lascivă, încât el izbucni în râs.

— Bine. N-am să le mai port.

— În regulă.

Ea deschise fereastra şi aruncă maioul afară, în stradă, iar el râse din nou.

— Nici tu n-ar trebui să porţi pantaloni.

— De ce?

Era rândul lui să-i arunce priviri deocheate.

— Dar toţi pantalonii mei au fermoar.

— Degeaba. Nu este spaţiu de manevră.

Şi tot aşa.

Se comportau ca şi când tocmai ar fi inventat sexul. Singurul moment uşor trist fu acela în care ea îi privi cicatricele şi-l întrebă de unde le avea.

— Au fost trei războaie de când m-am întors în Israel.

Îi spuse adevărul, însă nu tot adevărul.

— Ce anume a contribuit la decizia de a merge acolo?

— Siguranţa.

— Însă în Israel este exact opusul *siguranţei.*

— Este un alt fel de siguranţă.

Rosti aceste cuvinte în grabă, nedorind să dea explicaţii, pe urmă se răzgândi, fiindcă voia ca ea să ştie totul despre el.

— Trebuia să găsesc un loc în care nimeni să nu spună: „Eşti diferit, nu eşti o fiinţă omenească, eşti evreu", unde nimeni să nu-mi spargă geamurile sau să facă experimente pe trupul meu doar pentru că sunt evreu. Vezi tu...

Îl privea cu acei ochi limpezi şi pătrunzători ai ei, iar el se străduia să-i spună tot adevărul, fără să se eschiveze, fără să încerce să pună totul într-o lumină mai bună.

— N-ar fi avut importanţă pentru mine dacă aş fi ales Palestina sau Uganda, sau Insula Manhattan – oriunde aş fi ajuns, aş fi zis: „Locul acesta este *al meu*", şi aş fi luptat cu toate forţele ca să-l păstrez. Tocmai de aceea nu încerc niciodată să contest drepturile morale şi nedreptăţile Statului Israel. Justiţia şi jocul cinstit n-au fost luate niciodată în considerare. După război... ideea potrivit căreia conceptul de „fair-play" ar juca un rol în politica internaţională mi s-a părut o glumă proastă. Nu pretind că ar fi o atitudine admirabilă, îţi spun doar cum văd eu lucrurile. Oriunde ar trăi evreii – în New York, Paris, Toronto – şi indiferent cât de bine ar trăi, cât de bine s-ar adapta, nu ştiu cât timp va dura, cât de curând ar izbucni o nouă criză care va fi pusă, în mod convenabil, în cârca lor. În Israel ştiu că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu voi fi victima acestei *gândiri.* Aşadar, ţinând cont că n-avem această problemă, ne putem vedea mai departe de activităţile de zi cu zi: să plantăm şi să culegem roadele, să cumpărăm şi să vindem, să luptăm şi să murim. Cred că de aceea m-am dus

acolo... Poate că n-am văzut totul atât de limpede pe vremea aceea – de fapt, n-am mai vorbit niciodată astfel –, însă aşa am simţit.

— Tata crede că Israel este în prezent o societate rasistă, zise Suza după o clipă.

— Asta susţin tinerii. Au dreptate. Dacă...

Ea îl privi, aşteptând.

— Dacă noi doi am avea un copil, vor refuza să-l considere evreu şi l-ar categorisi drept cetăţean de rang inferior. Dar nu cred că asta ar dura o veşnicie. În acest moment, fanaticii religioşi au o mare influenţă în guvern: este inevitabil, sionismul a fost o mişcare religioasă. Pe măsură ce naţiunea se va maturiza, acest lucru va dispărea. Legile rasiale sunt deja controversate. Luptăm împotriva lor şi vom câştiga într-un final.

Ea se apropie de el şi-şi aşează capul pe umărul lui, rămânând îmbrăţişaţi în tăcere. Ştia că ei nu-i păsa de politica israeliană: ceea ce o emoţionase fusese faptul că el menţionase de copil.

În timp ce şedea în restaurant, la masa de la fereastră, şi-şi amintea, ştiu că şi-o dorea pe Suza în viaţa lui şi se întrebă ce ar face dacă ea ar refuza să meargă în ţara lui. La cine ar renunţa el, la Israel sau la Suza? Nu ştia.

Privi în stradă. Vremea era caracteristică pentru luna iunie: ploua mărunt şi era destul de frig. Bine-cunoscutele autobuze roşii şi taxiurile negre treceau într-o direcţie şi-n cealaltă, străpungând ploaia şi împroşcând apa din băltoacele de pe stradă. O ţară doar a lui, o femeie doar a lui: poate le va putea avea pe amândouă.

„Ce norocos aş fi!”

Un taxi opri în faţa cafenelei de pe partea cealaltă a străzii. Dickstein se încordă, se apropie mai mult de fereastră şi privi cu atenţie prin ploaie. Recunoscu silueta îndesată a lui Pierre Borg când coborî din maşină: purta un impermeabil scurt de culoare închisă şi o pălărie de fetru. Nu-l recunoscu însă pe cel de-al doilea bărbat care coborî şi-i plăti şoferului. Cei doi bărbaţi intrară în cafenea. Dickstein privi în susul şi în josul străzii.

Un Jaguar Mark II cenuşiu se oprise pe linia dublă, galbenă, la cincizeci de metri de cafenea. Dădu cu spatele şi se retrase pe o străduţă lăturalnică, parcând lângă colţ, ca să aibă vedere spre cafenea. Pasagerul coborî şi se apropie pe jos de cafenea.

Dickstein se ridică de la masă şi se duse la cabina telefonică

aflată în holul de la intrare al restaurantului. De acolo vedea cafeneaua de pe trotuarul de vizavi. Formă numărul de telefon al acesteia.

— Da?

— Vreau să vorbesc cu Bill, vă rog.

— Bill? Nu-l cunosc.

— Vreţi să întrebaţi?

— Sigur. Hei, e vreun Bill aici?

Tăcere.

— Da, vine.

— Da? zise Borg după câteva clipe.

— Cine-i cu tine?

— Şeful Biroului de Contrainformaţii din Londra. Crezi că putem avea încredere în el?

Dickstein ignoră această remarcă ironică.

— Unul din voi e urmărit. Doi bărbaţi într-un Jaguar cenuşiu.

— I-am văzut.

— Scăpaţi de ei.

— Bineînţeles. Ascultă, cunoşti oraşul – care-ar fi cea mai bună cale?

— Trimite-l pe şeful Biroului înapoi la ambasadă cu un taxi. Ar trebui să scăpăm astfel de Jaguar. Aşteaptă zece minute, apoi ia un taxi până la...

Dickstein ezită, încercând să-şi amintească o stradă liniştită din apropiere.

— Până la Redcliffe Street. Ne vedem acolo.

— În regulă.

Nat aruncă o privire pe stradă.

— Urmăritorul vostru tocmai intră în cafenea, zise el, apoi închise.

Se întoarse la masa de la fereastră şi privi. Celălalt bărbat ieşi din cafenea, îşi deschise umbrela şi rămase pe marginea trotuarului, uitându-se după un taxi. Urmăritorul fie îl recunoscuse pe Borg la aeroport, fie îl urmărise pe şeful Biroului de contrainformaţii dintr-un alt motiv. N-avea importanţă. Un taxi opri lângă trotuar. Când acesta plecă, Jaguarul cenuşiu pătrunse în trafic de pe străduţă şi-l urmări. Dickstein ieşi din restaurant şi opri şi el un taxi. „Taximetriştii câştigă bine de pe urma spionilor”, chibzui Nat.

Îi spuse şoferului să-l ducă pe Redcliffe Street şi să aştepte.

După unsprezece minute, un alt taxi pătrunse pe stradă şi Borg coborî din el.

— Semnalizează cu farurile, zise Dickstein. El e bărbatul cu care trebuie să mă întâlnesc.

Borg văzu semnalul şi făcu un gest de confirmare. În timp ce plătea, un al treilea taxi intră pe stradă şi se opri. Borg îl observă.

Urmăritorul din cel de-al treilea taxi aşteptă să vadă ce se întâmpla. Borg îşi dădu seama şi începu să se îndepărteze de taxiul cu care venise. Dickstein îi spuse şoferului său să nu mai semnalizeze cu farurile.

Borg trecu pe lângă ei. Urmăritorul coborî din taxi, îi plăti şoferului şi o luă după Pierre. De îndată ce taxiul urmăritorului plecă, Borg se întoarse, se apropie agale de taxiul în care se afla Dickstein şi urcă.

— În regulă, să plecăm! spuse Nat.

Şi-l lăsară pe urmăritor în mijlocul străzii, uitându-se după un alt taxi. Era o stradă liniştită: nu va găsi unul în următoarele cinci sau zece minute.

— Ingenios, zise Borg.

— Uşor, răspunse Dickstein.

— Ce-a fost asta? întrebă taximetristul.

— Nu-ţi face griji, îl asigură Dickstein. Suntem agenţi secreţi.

Taximetristul râse.

— Încotro, MI5?

— Muzeul de Ştiinţe.

Dickstein se lăsă pe banchetă. Îi zâmbi lui Borg.

— Bill, bătrâne, ce naiba mai faci?

Borg îl privi încruntat.

— De ce naiba eşti aşa de vesel?

Nu mai vorbiră în taxi şi Dickstein îşi dădu seama că nu se pregătise suficient pentru acea întâlnire. Ar fi trebuit să se gândească dinainte ce voia de la Borg şi cum avea să obţină acel lucru.

El reflectă: „Ce să fac?” Răspunsul îi veni de undeva dintr-un colţ al minţii şi-l lovi ca o palmă: „Vreau să obţin bomba atomică pentru Israel, apoi să revin acasă”.

Îşi luă privirea de la Borg. Picăturile de ploaie se prelingeau pe parbrizul taxiului ca nişte lacrimi. Brusc, se bucură că nu puteau vorbi din cauza şoferului. Pe trotuar stăteau trei hipioţi fără

jachete pe ei, uzi până la piele, cu feţele şi palmele ridicate spre cer, bucurându-se de ploaie. „Dacă voi reuşi să fac asta şi voi îndeplini misiunea, mă voi putea odihni”.

Acest gând îl umplu de bucurie. Se uită la Borg şi zâmbi. Pierre se întoarse cu faţa la geam.

Ajunseră la muzeu şi intrară. Se opriră în faţa unui dinozaur reconstruit.

— Mă gândesc să te retrag din misiune, îl înştiinţă Borg.

Dickstein încuviinţă din cap, reprimându-şi panica şi încercând să gândească repede. Hassan trebuie să fi raportat la Cairo, iar omul lui Borg din Cairo trebuie să fi primit aceste rapoarte şi să le fi transmis mai departe la Tel Aviv.

— Am descoperit că am fost deconspirat, îi spuse el lui Borg.

— Da, am fost informat în urmă cu câteva săptămâni. Dacă ai fi ţinut legătura, ai fi ştiut asta.

— Dacă aş păstra legătura, aş fi deconspirat mai des.

Borg mârâi şi merse mai departe, apoi îşi scoase un trabuc.

— Fumatul este interzis aici.

Borg îşi puse trabucul deoparte.

— Nu e mare lucru că am fost deconspirat, adăugă Dickstein. Mi s-a mai întâmplat de câteva ori. Ceea ce contează e cât de mult ştiu ei.

— Ai fost recunoscut de acest Hassan, care te ştie de mai demult. Acum lucrează pentru ruşi.

— Şi ei ce *ştiu*?

— Că ai fost în Luxemburg şi în Franţa.

— Nu e mare lucru.

— Ştiu că nu e mare lucru. Şi eu am fost informat că ai fost în Luxemburg şi în Franţa şi habar n-am ce-ai făcut acolo.

— Aşadar, rămân în joc, spuse Dickstein, privindu-l intens pe Borg.

— Depinde. *Ce-ai* făcut în tot acest timp?

— Păi...

Dickstein nu-şi luă privirea de la Borg. Bărbatul începea să se agite, neştiind ce rost să dea mâinilor de vreme ce nu putea fuma. Lumina puternică a vitrinelor îi evidenţia faţa îngrijorată, care semăna cu o parcare acoperită cu pietriş. Nat trebuia să fie foarte atent cât îi spunea lui Borg: suficient cât să lase impresia că ajunsese foarte departe şi nu atât de mult încât Borg să creadă că va pune pe altcineva să ducă la bun sfârşit planul lui

Dickstein.

— ... am ales un transport de uraniu pe care să-l furăm, începu el. De pe vaporul care va ridica ancora în noiembrie din Antwerp cu destinaţia Geneva. Vreau să-l deturnez.

— La naiba!

Borg părea atât încântat, cât şi speriat de acea idee îndrăzneaţă.

— Cum naiba vei ţine secret acest lucru?

— Mă ocup de asta acum.

Dickstein se hotărî să-i spună mai mult lui Borg.

— Trebuie să vizitez compania Lloyd’s, aici, în Londra. Sper ca vasul să fie unul dintr-o serie de vase identice – mi s-a spus că aproape toate vasele sunt construite astfel. Dacă voi putea cumpăra un vas identic, aş putea să le schimb între ele undeva, pe Mediterana.

Borg îşi trecu de două ori mâna prin părul tuns scurt, apoi se trase de lobul urechii.

— Nu văd...

— N-am stabilit încă detaliile, dar sunt singur că este singura cale prin care să facem asta clandestin.

— Atunci, pune-te pe treabă şi stabileşte detaliile.

— Însă vrei să mă retragi din misiune.

— Mda...

Borg îşi înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă, un gest de nehotărâre.

— Dacă aş pune un om experimentat în locul tău, ar putea fi depistat şi el.

— Iar dacă mă vei înlocui cu unul necunoscut, s-ar putea să fie neexperimentat.

— Plus că nu ştiu dacă ar exista cineva în afară de tine, experimentat sau nu, care ar putea face treaba asta. Mai e ceva ce nu ştii.

Se opriră în faţa unui model de reactor nuclear.

— Ei bine? se arătă nerăbdător Dickstein.

— Am primit un raport din Depresiunea Qattara. Pe egipteni îi ajută acum ruşii. Trebuie să ne grăbim, Dickstein. Nu-mi permit întârzieri, iar schimbările de plan provoacă întârzieri.

— Noiembrie va fi suficient de devreme?

— Oarecum, răspunse Borg, care căzuse pe gânduri şi părea să ia o hotărâre. În regulă, te las în joc. Va trebui să acţionezi

prin manevre de învăluire.

Dickstein zâmbi larg şi-l lovi încet cu palma pe spate.

— Eşti de treabă, Pierre. Nu-ţi face griji, am să-i joc pe degete.

Borg se încruntă.

— Ce-i cu tine? Eşti tot un zâmbet.

— Datorită faptului că te revăd. Faţa ta acţionează ca un tonifiant. Dispoziţia ta senină este molipsitoare. Atunci când zâmbeşti, lumea zâmbeşte odată cu tine.

— Eşti nebun, idiotule! zâmbi Borg.

•

Pierre Borg era vulgar, impasibil, maliţios şi plictisitor, însă nu şi prost. „O fi el un ticălos, zice lumea, dar este un ticălos deştept”. Când se despărţiră, ştiu că se schimbase ceva important în viaţa lui Nat Dickstein.

Se gândea la asta în timp ce se întorcea pe jos la Ambasada Israelului din Place Green nr. 2 din Kensington. În cei douăzeci de ani de când se ştiau, Dickstein nu se schimbase aproape deloc. Arareori se întâmpla ca bărbatul să lase să i se vadă latura omenească. Fusese întotdeauna tăcut şi retras, continua să arate ca un funcţionar de bancă şi, cu excepţia câtorva momente de sclipiri ironice, Nat rămăsese un dur.

Până în acea zi.

La început, se comportase ca de obicei – succint până aproape de grosolănie. Însă către sfârşit, devenise acel londonez vesel şi vorbăreţ din filmele hollywoodiene.

Borg trebuia să afle care era motivul.

Era extrem de tolerant cu agenţii lui. Dacă ei erau eficienţi, puteau fi nevrotici, agresivi, sadici sau nesupuşi – atât timp cât ştia şi el. Putea fi îngăduitor faţă de greşeli, dar nu şi-n privinţa factorilor necunoscuţi. Va fi nesigur pe controlul lui asupra lui Dickstein până când va descoperi motivul schimbării acestuia. Punct. În principal, n-avea nimic împotrivă ca agenţii lui să fie bine dispuşi.

Ajunse aproape de ambasadă. Va ordona supravegherea lui Dickstein, hotărî el. Va fi nevoie de două maşini şi trei echipe de oameni care să lucreze în ture de opt ore. Şeful Biroului de contrainformaţii din Londra se va plânge. La naiba cu *el*!

Dorinţa de a afla de ce se schimbase dispoziţia lui Dickstein era doar unul dintre motivele pentru care Borg hotărâse să nu-l retragă din misiune. Celălalt motiv era mai important. Nat avea

deja un plan conturat pe jumătate, era posibil ca altcineva să nu fie capabil să-l îndeplinească. Dickstein era priceput la astfel de lucruri. Odată ce va găsi o soluţie, abia *atunci* altcineva ar putea să-i ia locul. Borg hotărî să-l retragă din misiune cu prima ocazie. Dickstein va fi furios: va crede că a fost tras pe sfoară.

Să-l ia naiba şi pe el.

•

În realitate, maiorul Piotr Alekseivici Tyrin nu-l plăcea pe Rostov. De fapt, nu-l agrea pe niciunul dintre superiorii lui: după părerea lui, trebuia să fii un ticălos ca să fii promovat peste rangul de maior în KGB. Cu toate acestea, vădea o afecţiune surprinzătoare faţă de şeful lui deştept şi serviabil. Tyrin avea aptitudini considerabile, în special în domeniul electronicii, dar nu şi în manipularea oamenilor. Fusese avansat la gradul de maior doar pentru că făcea parte din echipa lui Rostov, care se bucura de un succes incredibil.

— Abba Allon. Ieşire High Street. Cincizeci şi doi sau nouă? Unde eşti, cincizeci şi doi?

— Cincizeci şi doi. Suntem aproape. Ne ocupăm noi de el. Cum arată?

— Impermeabil din fâş, pălărie verde, mustaţă.

Rostov nu era prea prietenos, însă, ca duşman, era mult mai rău. Colonelul Petrov din Londra aflase asta pe pielea lui. Încercase să se pună cu Rostov şi avusese surpriza de a fi trezit în toiul nopţii de un telefon din partea şefului KGB-ului, Iuri Andropov însuşi. Angajaţii ambasadei din Londra spuseseră că Petrov devenise alb ca varul la faţă când încheiase convorbirea. De atunci, Rostov obţinea tot ce-şi dorea: dacă strănuta, cinci agenţi dădeau fuga să-i cumpere batiste.

— OK, e Ruth Davisson şi se îndreaptă spre... nord...

— Nouăsprezece, ne ocupăm noi de ea...

— Relaxează-te, nouăsprezece. Alarmă falsă. Este o secretară care seamănă cu ea.

Rostov îi luase în subordinea lui pe cei mai buni artişti stradali ai lui Petrov, precum şi majoritatea maşinilor acestuia. Perimetrul din jurul Ambasadei Israelului la Londra era împânzit

de agenţi – unii spuneau: „Sunt mai mulţi Roşii aici decât în clinica din Kremlin” –, însă erau greu de depistat. Se aflau în maşini, în dubiţe, în taxiuri, în camioane şi într-un vehicul care semăna izbitor de bine cu un autobuz al poliţiei metropolitane, nemarcat. Mai existau şi alţii pe jos, unii în clădiri publice, alţii plimbându-se pe străzi sau pe aleile din parc. Exista unul chiar şi în ambasadă, informându-se într-o engleză stâlcită cum putea emigra în Israel.

Ambasada reprezenta locul ideal pentru un asemenea exerciţiu. Era situată într-un mic ghetou diplomatic, lângă Kensington Garden. Atât de multe dintre acele case vechi şi frumoase aparţineau legaţiilor străine, încât zona era cunoscută sub denumirea „Embassy Row”, o aluzie la hotelul american The Embassy Row, situat între ambasade de importanţă istorică şi case cu terasă fermecătoare, în districtul Dupont Circle din Washington, D.C. Într-adevăr, ambasada sovietică se afla aproape de Kensington Palace Gardens. Micul grup de străduţe forma o proprietate privată şi trebuia să-i spui unui poliţist scopul vizitei tale dacă voiai să intri.

— Nouăsprezece, de data asta este Ruth Davisson... nouăsprezece, ai recepţionat?
— Aici nouăsprezece, da.
— Vă aflaţi tot în nord?
— Da. Ştim cum arată femeia.

De fapt, niciunul dintre agenţi nu se găsea în apropierea Ambasadei Israelului. Doar un singur membru al echipei supraveghea uşa, Rostov, care se afla la o distanţă de o jumătate de kilometru, la etajul 20 al unui hotel, şi privea printr-un telescop Zeiss puternic, montat pe un trepied. Câteva clădiri înalte din cartierul West End din Londra ofereau o vedere clară asupra zonei Embassy Row. Într-adevăr, unele apartamente din anumite hoteluri aveau preţuri exorbitante, deoarece se spunea că de acolo puteai vedea în curtea din spate a palatului învecinat, care aparţinea Prinţesei Margareta şi după care fuseseră botezate Green Palace şi Kensington Palace Gardens.

Rostov se afla într-unul dintre acele apartamente şi avea un radioemiţător, precum şi un telescop. Fiecare echipă de pe teren comunica printr-un walkie-talkie. Petrov le vorbea repede în

rusă oamenilor săi, folosind cuvinte codificate derutante, iar lungimea de undă pe care transmitea el sau pe care răspundeau oamenii lui era schimbată la un interval de cinci minute, conform programului de computer implementat în toate dispozitivele. Sistemul funcţiona foarte bine, credea Tyrin – doar el îl inventase –, numai că, la un moment dat, pe durata acestui interval toţi erau nevoiţi să asculte cinci minute emisiunile postului BBC Radio One.

— Opt, mişcaţi-vă înspre partea nordică.
— Recepţionat.

Dacă israeliţii s-ar fi aflat în Belgravia, cartierul ambasadelor mai importante, misiunea lui Rostov ar fi fost mult mai grea. În Belgravia nu existau magazine, cafenele sau instituţii publice – agenţii n-ar fi avut cum să treacă neobservaţi. Deoarece cartierul era unul liniştit, bogat şi plin de ambasadori, poliţiei i-ar fi fost uşor să supravegheze orice activitate suspectă. Orice alte stratageme standard de filaj – dubă destinată reparaţiilor de telefoane, echipă de muncitori cu corturi – ar fi atras într-un minut o mulţime de copoi. În schimb, perimetrul din jurul micii oaze Embassy Row era Kensington, o zonă comercială importantă, cu câteva colegii şi patru muzee.

Tyrin se afla într-un pub de pe Kensington Church Street. Agenţii rezidenţi KGB îi spuseseră că barul era frecventat de detectivii de la „Divizia Specială” – o denumire mai blândă pentru Serviciul de Poliţie Metropolitană din Londra. Cei patru bărbaţi tineri, care purtau costume elegante şi beau whisky la bar, erau, probabil, detectivi. Aceştia nu-l cunoşteau pe Tyrin şi nici n-ar fi fost prea interesaţi de el dacă l-ar fi cunoscut. Dacă Tyrin i-ar fi abordat şi le-ar fi spus: „Apropo, KGB-ul îi supraveghează pe toţi oficialii israelieni din Londra în acest moment”, aceştia probabil că i-ar fi răspuns: „Poftim, iar?” şi ar mai fi comandat un rând de băutură.

Oricum, Tyrin ştia că nu era genul de persoană care să atragă privirile. Era mic de înălţime şi destul de rotofei, avea nasul mare şi faţă de alcoolic. Purta un impermeabil cenuşiu peste un pulover verde. Ploaia îi îndepărtase şi ultima urmă de cută de pe pantalonii negri din flanelă. Şedea într-un colţ, cu un pahar de bere englezească în faţă şi o pungă mică de chipsuri. Staţia

radio din buzunarul de la cămaşă era conectată printr-un fir de culoarea pielii la casca – semănând cu un aparat auditiv – din urechea stângă. Stătea puţin întors către perete. Putea vorbi cu Rostov, prefăcându-se că scotoceşte în buzunarul impermeabilului şi întorcându-se cu faţa spre perete. Sau şoptind în discul metalic perforat, montat pe marginea de sus a staţiei radio.

Îi privea pe detectivi cum beau whisky şi se gândea că „Divizia Specială" trebuie să fi avut un cont de cheltuieli mai generos decât cel al ruşilor: el avea voie să bea o halbă de bere pe oră, punga de chipsuri şi-o cumpărase din banii lui. Într-o vreme, agenţii englezi erau nevoiţi să cumpere doar o jumătate de halbă de bere, până când celor de la departamentul de contabilitate li se spusese că, în multe baruri, un bărbat care bea bere la jumătăţi de halbe era la fel de ciudat ca un rus care-şi sorbea votca în loc s-o dea pe gât toată.

— Treisprezece, ia urma Volvo-ului verde, doi bărbaţi, High Street.

— Recepţionat.

— Şi unul pe jos... Cred că este Yigael Meier... Douăzeci?

Tyrin era „Douăzeci". Îşi întoarse faţa spre umăr şi răspunse:

— Da. Descrie-mi-l.

— Înalt, păr cărunt, umbrelă, haină cu cordon. Poarta High Street.

— Plec, spuse Tyrin.

Îşi goli paharul şi ieşi din bar.

Ploua. Îşi scoase din buzunarul impermeabilului umbrela pliabilă şi o deschise. Trotuarele ude erau aglomerate cu cumpărători. Când ajunse la semafor, zări Volvo-ul verde şi, trei maşini mai în spate, pe „Treisprezece" într-un Austin.

— O altă maşină. Cinci, asta e a ta. Volkswagen Beetle albastru.

— Recepţionat.

Ajunse la Palace Gate, privi de-a lungul Palace Avenue şi văzu un bărbat venind spre el şi care se potrivea descrierii. Tyrin îşi continuă drumul fără să ezite. Când calculă că bărbatul avusese timp să ajungă la stradă, se opri pe marginea trotuarului, ca şi când ar fi vrut să traverseze, şi se asigură, privind în stânga şi-n dreapta. Ţinta ieşi de pe Palace Avenue şi o luă înspre vest, îndepărtându-se de Tyrin.

Acesta se luă după el.

Îi era uşor să-l urmărească pe High Street, datorită aglomeraţiei. Apoi se îndreptară spre sud, printr-un labirint de străduţe lăturalnice, iar Tyrin începu să se agite puţin. Dar israelianul nu părea să fie atent la „umbre”. Înainta prin ploaie cu paşi repezi – o siluetă înaltă şi aplecată sub o umbrelă – spre o destinaţie sigură.

Bărbatul nu merse prea departe. Pătrunse într-un hotel mic şi modern de pe Cromwell Road. Tyrin trecu pe lângă intrare şi, când privi prin uşa din sticlă, îşi văzu ţinta intrând într-o cabină telefonică din hol. Puţin mai încolo, depăşi Volvo-ul verde şi concluzionă că israelianul şi colegii lui din maşină supravegheau hotelul.

Traversă strada şi reveni pe trotuarul celălalt, în caz că ţinta lui va ieşi din nou imediat. Se uită după Volkswagenul Beetle albastru, însă nu-l văzu, deşi era sigur că se afla prin apropiere.

Vorbi în staţia radio din buzunarul cămăşii:

— Aici Douăzeci. Meier şi Volvo-ul verde supraveghează hotelul Jacobean.

— Confirmat, Douăzeci. Cinci şi Treisprezece se ocupă de maşinile israeliene. Unde-i Meier?

— În hol.

Tyrin privi în susul şi-n josul străzii şi zări Austinul care urmărea Volvo-ul verde.

— Rămâi cu el.

— Recepţionat.

Avea de luat o decizie dificilă. Dacă intra în hotel, Meier putea să-l depisteze, iar dacă-şi pierdea timpul căutând intrarea din spate, Meier putea pleca.

Hotărî să caute intrarea din spate, pe motiv că era ajutat de cele două maşini care ar fi supravegheat hotelul câteva minute dacă se întâmpla ceva rău. În partea laterală a hotelului se afla o alee îngustă, destinată furgonetelor care livrau marfă. Merse de-a lungul ei şi dădu peste uşa de ieşire în caz de incendiu, aflată în peretele lateral. Era descuiată. Pătrunse înăuntru şi se trezi în casa scării din beton, evident construită pentru a servi drept ieşire în caz de incendiu. În timp ce urca scările, îşi strânse umbrela şi o vârî în buzunarul impermeabilului, apoi şi-l scoase. Îl împături şi-l lăsă pe primul palier, de unde l-ar fi putut lua repede în caz că ar fi fost nevoit s-o ia la fugă. Urcă până la etajul al doilea, apoi coborî cu liftul până în hol. Când ieşi îmbrăcat doar în pulover şi pantaloni, putea fi confundat cu un musafir al hotelului.

Israelianul era tot în cabina telefonică.

Tyrin se apropie de uşa din sticlă de la intrarea în hol, privi afară, se uită la ceas şi se întoarse să se aşeze în zona de aşteptare, lăsând impresia că trebuia să întâlnească pe cineva. Nu părea să fie ziua lui norocoasă. Scopul întregii operaţiuni era să-l găsească pe Nat Dickstein. Se ştia că se afla în Anglia şi se spera să aibă o întâlnire cu unul dintre oficiali. Ruşii îi urmăreau pe oficiali cu scopul de a fi părtaşi la acea întâlnire, în aşa fel încât să-i ia urma lui Dickstein. Era limpede că israelienii din acel hotel nu erau preocupaţi de vreo întâlnire. Filau pe cineva, cu gândul, probabil, de a-l urmări de îndată ce-şi va fi făcut apariţia, iar acel cineva nu era unul dintre agenţii lor. Tyrin nu putea decât să spere că-i va trezi interesul ceea ce *făceau* ei.

Privi cum ţinta lui ieşi din cabina telefonică şi se îndreptă către bar. Se întrebă dacă putea supraveghea holul de la bar. Se părea că nu, deoarece ţinta reveni după câteva minute, ţinând în mână un pahar cu băutură, pe urmă se aşeză vizavi de el şi luă un ziar.

Ţinta n-avu timp să-şi bea berea.

Uşa liftului se deschise cu un şuierat şi din el ieşi Nat Dickstein.

Tyrin fu atât de surprins, încât făcu greşeala de a se holba la Nat câteva secunde. Acesta îi surprinse privirea şi dădu politicos din cap. Tyrin schiţă un zâmbet şi se uită la ceas. Mai mult din speranţă decât din convingere, se gândi că făcuse o greşeală atât de gravă că se holbase, încât Dickstein ar putea considera

acest lucru drept o dovadă că Tyrin *nu era* spion.

N-avea timp de reflecţii. Mişcându-se repede, aproape în pas alert – i se păru lui Tyrin –, Dickstein se apropie de recepţie şi lăsă cheia de la cameră, apoi ieşi în stradă. Urmăritorul israelian, Meier, puse ziarul pe masă şi-i luă urma. Când uşa din sticlă se închise în urma lui, Tyrin se ridică în picioare, zicându-şi: „Sunt un spion care urmăreşte un spion şi acesta urmăreşte un alt spion. Ei bine, măcar ne păstrăm locul de muncă”.

Intră în lift şi apăsă butonul pentru primul etaj. Vorbi în staţia radio:

— Aici Douăzeci. Îl am pe Pirat.

Nu primi niciun răspuns – pereţii clădirii îi blocau transmisia. Ieşi din lift la primul etaj şi coborî în fugă scările de incendiu, luându-şi impermeabilul pe care şi-l lăsase pe palier. De îndată ce ajunse afară, încercă din nou staţia radio.

— Aici Douăzeci, îl am pe Pirat.
— În regulă, Douăzeci. Şi Treisprezece l-a reperat.

Tyrin văzu că ţinta lui traversa Cromwell Road.

— Îl urmăresc pe Meier, zise el în staţia radio.
— Cinci şi Douăzeci, ascultaţi-mă. Nu urmăriţi. Aţi recepţionat – Cinci?
— Da.
— Douăzeci?
— Recepţionat, confirmă Tyrin.

Se opri din mers şi rămase la colţul străzii, privindu-i pe Meier şi Dickstein dispărând în direcţia Chelsea.

— Douăzeci, întoarce-te la hotel. Află numărul camerei în care stă. Rezervă o cameră lângă a lui. Sună-mă de îndată ce rezolvi.
— Recepţionat.

Tyrin făcu cale-ntoarsă, repetându-şi replicile: „Mă scuzaţi, individul care tocmai a ieşit, bărbatul scund cu ochelari, cred că-

l cunosc, dar a urcat într-un taxi înainte să apuc să-l prind din urmă... îl cheamă John, însă obişnuiam să-i spunem Jack, în ce cameră...?" Din fericire, nu fu nevoie de scenariul acela. Cheia lui Dickstein era încă pe tejgheaua de la recepţie. Tyrin memoră numărul. Recepţionerul îşi făcu apariţia.

— Vă pot ajuta?

— Aş dori o cameră, răspunse Tyrin.

•

Nat o sărută asemenea unui bărbat care fusese însetat toată ziua. Îi adulmeca mirosul pielii şi-i savura buzele moi. Îi atinse faţa şi-i spuse:

— De asta am nevoie.

Se priveau în ochi ca şi când n-ar fi existat secrete între ei. Dickstein chibzui: „Pot să fac tot ceea ce vreau". Această idee îi venea mereu în minte asemenea unei incantaţii, a unui descântec. Îi atingea trupul cu lăcomie. Stăteau faţă în faţă în bucătăria albastru cu galben şi o privea în ochi în timp ce-i pipăia cele mai secrete locuri ale trupului. Buzele ei roşii se întredeschiseră o secundă, iar el îi simţi respiraţia accelerată şi fierbinte. Inspiră adânc de parcă ar fi vrut să-i respire aburul. Reflectă: „Dacă eu pot să fac tot ceea ce vreau, atunci şi ea poate". Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea îi desfăcu nasturii de la cămaşă şi se aplecă spre pieptul lui, luându-i sfârcurile între dinţi şi sugându-i-le. Acea plăcere neaşteptată şi surprinzătoare îl făcu să geamă.

Îi cuprinse cu blândeţe capul şi i-l legănă înainte şi înapoi, pentru a intensifica senzaţia, şi murmurând: „Tot ce vreau eu!" Apoi îşi întinse mâinile în spatele ei, îi ridică fusta şi-şi bucură privirea cu chiloţii albi care i se mulau pe fese şi contrastau cu pielea măslinie de pe picioarele ei. Cu mâna dreaptă, îi mângâia faţa, o apuca de umăr şi-i pipăia sânii; cu mâna stângă, îi mângâia şoldurile, apoi şi-o băgă în chiloţii ei şi între picioarele femeii. Era o senzaţie atât de plăcută, încât şi-ar fi dorit să aibă patru mâini cu care s-o mângâie, şase chiar. Pe urmă simţi brusc nevoia să-i vadă faţa şi, apucând-o de umeri, îi îndreptă spatele, zicând: „Vreau să te privesc". Ochii ei se umplură de lacrimi. El ştiu că ele nu erau semne ale tristeţii, ci ale plăcerii intense. Se priviră din nou în ochi şi de astă dată nu mai exista doar adevărul între ei, ci şi râuri, torente de emoţie pură care se revărsau din amândoi.

După aceea îngenunche în faţa ei, ca un supus. Mai întâi, îşi aşează capul pe coapse şi simţi căldura degajată prin haine de trupul Suzei. Apoi îi vârî ambele mâini sub fustă, găsi banda chiloţilor şi-i trase încet în jos. Pe urmă el se ridică în picioare. Stăteau în acelaşi loc în care se sărutaseră atunci când el intrase în încăpere. Începură să facă dragoste acolo, în poziţia aceea. El o privea. Trăsăturile îi păreau liniştite şi-şi ţinea ochii pe jumătate închişi. Îşi dorea să facă asta de mult timp, să se mişte încet, dar trupul lui era nerăbdător. Era hotărât s-o penetreze tare şi repede. Când simţi că-şi pierde echilibrul, o cuprinse cu ambele braţe, o ridică un centimetru de la pardoseală şi, fără să iasă din ea, făcu doi paşi şi o lipi cu spatele de perete. Suza îi scoase cămaşa din pantaloni şi-şi înfipse degetele în spatele lui musculos. Nat îşi împreună mâinile sub fesele ei şi o ridică. Ea îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui, îl cuprinse cu gleznele şi, incredibil, el părea s-o penetreze şi mai adânc.

Nat avea impresia că se răsucea asemenea mecanismului unui ceas şi tot ce făcea ea, fiecare expresie de pe faţa ei păreau să întindă arcurile. O privea copleşit de dorinţă. La un moment dat, în ochii ei apăru o expresie semănând cu panica; o emoţie care se întrezărea în ochii sălbatici ai unui animal. Acest lucru îl excită şi mai mult şi simţi că va exploda, şi voia să-i spună asta, prin urmare, rosti: „Suza, sunt pe cale să explodez”, iar ea îi răspunse: „Şi eu”. Îşi înfipse unghiile în spatele lui şi le trase în jos de-a lungul coloanei vertebrale, într-o zgârietură prelungă şi usturătoare pe care el o simţi asemenea unui şoc electric. Mai simţi cum vulcanul dinlăuntrul ei izbucneşte tocmai în momentul în care erupse şi cel dinlăuntrul lui. Şi văzu cum ea îşi deschide gura, trăgând aer în piept. Când ajunseră amândoi pe culmile plăcerii, ea *ţipă.*

•

— Noi îi urmărim pe israeliţi, iar israeliţii îl urmăresc pe Dickstein. Mai trebuie să înceapă şi Nat să ne urmărească pe noi, ca să ne învârtim în jurul cozii toată ziua, spuse Rostov.

Înainta cu paşi mari pe coridor. Tyrin mergea repede lângă David, aproape fugind, şi de-abia putea ţine pasul cu el, din cauza picioarelor scurte şi durdulii.

— Mă întrebam la ce te-ai gândit mai exact când ai renunţat la filaj de îndată ce l-am văzut?

— Este evident, răspunse Rostov, iritat, apoi îşi reaminti că loialitatea lui Tyrin era preţioasă şi se hotărî să-i explice. Dickstein a fost sub supraveghere mult timp în ultimele săptămâni. De fiecare dată, a reuşit să ne descopere şi să scape de noi. Era inevitabil ca Dickstein, aflat în joc de atâta vreme, să fie supravegheat. Însă în cazul unei operaţiuni speciale, cu cât este urmărit mai mult, cu atât mai probabil este ca el să renunţe la ceea ce face şi să predea ştafeta altcuiva – şi noi s-ar putea să nu ştim cui. Se întâmplă adesea ca informaţiile pe care le obţinem atunci când urmărim pe cineva să nu mai fie valabile, deoarece persoana în cauză descoperă că suntem pe urmele ei şi, prin urmare, ştie că deţinem informaţiile respective. Dar dacă renunţăm la filaj, aşa cum am făcut-o azi, ştim unde este el, însă el nu ştie că noi ştim.

— Am înţeles, zise Tyrin.

— Îi va depista pe israeliţii ăia cât ai zice peşte, adăugă Rostov. Ar trebui să fie deja cu toate simţurile în alertă.

— De ce crezi că-l urmăresc pe omul lor?

— Chiar nu înţeleg, se încruntă Rostov, gândind cu voce tare. Sunt sigur că Dickstein s-a întâlnit cu Borg în dimineaţa asta – ceea ce ar explica de ce Pierre a scăpat de urmăritorul lui făcând manevra aceea cu taxiul. Se prea poate ca Borg să-l fi retras pe Dickstein din misiune, iar acum nu face decât să verifice dacă, într-adevăr, Nat s-a retras sau îşi continuă misiunea în mod neoficial.

Rostov clătină din cap – era un gest de frustrare.

— Asta nu mă convinge. O altă variantă ar fi că Borg nu mai are încredere în Dickstein, însă şi acest lucru mi se pare neverosimil. Cu grijă, acum.

Se aflau la uşa camerei de hotel a lui Dickstein. Tyrin scoase o lanternă mică din buzunar, cu lumină puternică, şi verifică marginile uşii.

— Niciun indiciu, spuse el.

Rostov încuviinţă din cap, aşteptând. Acesta era domeniul lui Tyrin. Bărbatul scund şi rotofei era cel mai bun tehnician din KGB, după părerea lui David. Îl privi cum scoase din buzunar un şperaclu, unul din colecţia mare de astfel de instrumente pe care o avea. După ce încercase câteva pe uşa camerei pe care o închiriase acolo, aflase care dintre ele se potrivea încuietorilor din hotelul Jacobean. Deschise încet uşa şi rămase afară, privind

înăuntru.

— Nicio capcană, zise el după un minut.

Păşi înăuntru, urmat de Rostov, care închise uşa. Lui Rostov nu-i plăcea deloc partea aceea din joc. Prefera să privească, să facă speculaţii, să comploteze: intrarea prin efracţie nu era genul lui. Se simţea expus şi vulnerabil. Dacă în acel moment ar fi venit vreo cameristă sau managerul hotelului, sau chiar Dickstein, trecând pe lângă santinelele de la recepţie... ar fi fost atât de ruşinos, de umilitor.

— Haide să ne grăbim! zise el.

Camera respecta normele standard: uşa se deschidea într-un hol mic, cu baia într-o parte şi cu un dulap în partea opusă. Dincolo de baie, camera era pătrată, cu un pat de o persoană lipit de un perete şi cu televizorul aşezat lângă peretele celălalt. Pe peretele exterior, vizavi de uşă, se afla o fereastră mare.

Tyrin ridică receptorul şi începu să deşurubeze capacul. Rostov stătea la piciorul patului şi privea în jurul lui, încercând să-şi facă o părere despre bărbatul care ocupa acea cameră. Nu existau prea multe indicii. Pe noptieră se aflau o carte cu probleme de şah şi un ziar. Nu se vedeau semne de tutun sau alcool. Coşul de gunoi era gol. Valiza neagră din vinilin de pe scăunel conţinea lenjerie de corp şi o cămaşă, curate.

— Bărbatul călătoreşte doar cu o cămaşă de schimb! bombăni Rostov.

Sertarele comodei erau goale. Rostov aruncă o privire în baie. Văzu o periuţă de dinţi, un aparat de ras electric, cu adaptoare pentru diferite tipuri de priză, şi o folie cu pastile pentru indigestie.

Rostov se întoarse în dormitor, unde Tyrin reasambla telefonul.

— Gata.

— Pune unul şi în spatele tăbliei, îi spuse Rostov.

Tyrin tocmai prindea cu bandă adezivă un microfon de peretele din spatele patului, când sună telefonul.

În cazul în care Dickstein se întorcea, santinela de la recepţie trebuia să telefoneze în camera lui Dickstein şi după două apeluri să închidă.

Telefonul sună a doua oară. Rostov şi Tyrin stăteau nemişcaţi, tăcuţi şi aşteptau.

Telefonul sună din nou.

Ei se relaxară.

Aparatul rămase tăcut după ce primise şapte apeluri.

— Mi-aş fi dorit să aibă o maşină, ca să-i punem microfon, zise Rostov.

— Am un nasture de cămaşă.

— Poftim?

— Un microfon care seamănă cu un nasture de cămaşă.

— Nu ştiam că există aşa ceva.

— E ceva nou.

— Ac n-ai? Şi aţă?

— Ba da.

— Atunci, dă-i drumul.

Tyrin se duse la valiza lui Dickstein şi, fără să scoată cămaşa din ea, smulse al doilea nasture, îndepărtând cu grijă aţa desfăcută. Din câteva mişcări rapide, cusu nasturele cel nou. Degetele lui dolofane erau surprinzător de dibace.

Rostov îl privea, dar era cu gândul în altă parte. Îşi dorea cu disperare să facă mai mult decât să se asigure că va auzi ceea ce spunea şi făcea Dickstein. Israelianul ar putea descoperi microfoanele din telefon şi din spatele tăbliei patului; nu va purta mereu cămaşa cu microfonul. Lui Rostov îi plăcea să deţină controlul asupra situaţiei, iar Dickstein era atât de alunecos, încât îl înnebunea: n-aveai nicio şansă să-l prinzi în plasă. David nutrise o mică speranţă că va găsi undeva, în acea cameră, o fotografie cu o persoană pe care Dickstein o iubea.

— Gata, îl anunţă Tyrin şi-i arătă rezultatul muncii lui.

Cămaşa era una simplă şi albă din nailon, cu nasturi albi, obişnuiţi. Cel nou nu se deosebea de ceilalţi.

— Bine, zise Rostov. Închide valiza.

Tyrin se conformă.

— Altceva?

— Ar fi bine să mai aruncăm o privire rapidă după alte capcane. Nu-mi vine să cred că Dickstein a ieşit în oraş fără să-şi ia nicio măsură de precauţie.

Căutară din nou, repede, în tăcere, cu mişcări exersate şi simple, fără să trădeze vreun semn de presiune, pe care o simţeau amândoi. Existau nenumărate metode de a planta capcane. Un fir de păr lipit uşor peste o crăpătură din uşă era cea mai simplă; o bucată de hârtie îndesată în fundul unui sertar ar cădea atunci când sertarul era tras; un cub de zahăr sub un

covor gros s-ar zdrobi fără zgomot sub talpă; un bănuţ în spatele căptuşelii unei valize ar aluneca din faţă în spate dacă ar fi deschisă...

Nu găsiră nimic.

— Toţi israeliţii sunt paranoici. El de ce ar fi diferit? întrebă Rostov.

— Poate a fost retras din misiune.

— Atunci, de ce ar fi atât de neglijent? mormăi Rostov.

— S-o fi îndrăgostit, sugeră Tyrin.

— Sigur, râse el. Şi Iosif Vissarionovici Stalin ar fi putut fi canonizat de Vatican. Haide să plecăm de-aici!

Ieşi, iar Tyrin îl urmă, închizând încet uşa în urma lui.

•

Aşadar, era vorba despre o femeie.

Pierre Borg era şocat, uluit, perplex, intrigat şi profund îngrijorat.

Dickstein n-avusese *niciodată* o femeie.

Şeful Mossadului şedea sub umbrelă, pe o bancă din parc. Îi fusese imposibil să gândească în ambasadă, cu telefoanele care sunau şi oamenii punându-i mereu întrebări, prin urmare, ieşise la aer, în ciuda vremii proaste. Vântul sufla în rafale peste parc şi, din când în când, câte o picătură de ploaie îi ateriza pe vârful trabucului, obligându-l să şi-l reaprindă.

Încordarea şi tensiunea pe care le simţise la Dickstein îl făcuseră să fie atât de înverşunat. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Borg era ca Nat să înveţe să se relaxeze.

Artiştii stradali îl urmăriseră pe Dickstein până la imobilul mic cu apartamente din Chelsea, unde se întâlnise cu o femeie. „Este o relaţie sexuală, spusese unul dintre ei. Am auzit-o când a atins orgasmul”. Îi puseseră întrebări administratorului clădirii, însă acesta nu ştia nimic despre femeie în afară de faptul că era o prietenă apropiată a proprietarilor apartamentului.

Concluzia evidentă fu aceea că Dickstein deţinea apartamentul (şi că-l plătise pe administrator ca să mintă); îl folosea pentru întâlnirile lui amoroase; se întâlnea cu cineva din tabăra adversă, cu o femeie; făceau dragoste, iar el îi dezvăluia secrete.

Borg ar fi putut crede această variantă dacă ar fi aflat altfel despre femeie. Dar dacă Dickstein devenise brusc trădător, n-ar fi permis ca Pierre să cadă la bănuieli. Era mult prea deştept. Şi-

ar fi acoperit urmele. Nu i-ar fi condus pe artiştii stradali direct la apartament, fără să arunce măcar o privire peste umăr. Comportamentul lui era cât se putea de nevinovat. Când se întâlnise cu Borg, semănase cu o pisică prinsă la borcanul cu smântână, fără să ştie sau să-i pese că starea de spirit i se citea pe faţă. Când îl întrebase ce se întâmpla, Dickstein făcuse glume. Borg hotărâse să-l fileze. Câteva ore mai târziu, Nat i-o trăgea unei fete căreia îi plăcea atât de mult să facă sex, că o puteai auzi din *stradă.* Întreaga situaţie era atât de puerilă, încât n-avea cum să nu fie adevărată.

Prea bine, atunci. O femeie reuşise să penetreze scutul lui Dickstein şi să-l seducă. Nat se comporta ca un adolescent, fiindcă n-avusese parte de adolescenţă. Întrebarea importantă care se punea: cine era femeia?

Ruşii aveau şi ei dosare, deci trebuie să fi presupus, ca Borg, că Dickstein era invulnerabil la avansuri sexuale. Poate se gândiseră că merita să încerce şi poate că aveau dreptate.

Încă o dată, instinctul îi dicta lui Borg să-l retragă de urgenţă pe Dickstein din misiune. Şi încă o dată, ezită. Dacă ar fi fost vorba despre un alt proiect, şi nu despre acela, despre un alt agent, şi nu despre Dickstein, ar fi ştiut ce să facă. Însă Dickstein era singura persoană care putea rezolva acea problemă. Borg n-avea de ales decât să păstreze schema iniţială: să aştepte până când Nat va veni cu un plan, apoi să-l retragă din misiune.

Ar putea să le comunice celor din Londra s-o cerceteze pe femeie şi să afle tot ce puteau despre ea.

Urma o perioadă plină de pericole, dar numai atât putea Borg să facă.

Trabucul i se stinsese, însă el abia dacă observă. În parc nu era nici ţipenie de om. Şedea pe bancă, nemişcat, ţinându-şi umbrela deasupra capului. Semăna cu o statuie. Şi era foarte îngrijorat.

•

„Distracţia s-a încheiat”, reflectă Dickstein. Sosise timpul să se apuce de muncă.

Când se întoarse la hotel la ora zece dimineaţa, îşi dădu seama – incredibil – că nu lăsase capcane menite să-i indice dacă intrase cineva în cameră. Pentru prima dată în cei douăzeci de ani de când era spion, uitase, pur şi simplu, să-şi ia

măsuri elementare de precauţie. Rămase în prag, privind în jur şi gândindu-se ce efect tulburător avusese ea asupra lui. A o părăsi şi a se întoarce la muncă era ca şi când s-ar fi urcat într-o maşină care zăcuse în garaj timp de un an: trebuia să îngăduie vechilor obiceiuri, instinctelor şi paranoiei de odinioară să i se strecoare din nou în minte.

Se duse în baie şi lăsă să curgă apă în cadă. Avea un oarecare răgaz emoţional. Suza urma să se întoarcă la muncă în ziua respectivă. Lucra pentru compania aeronautică BOAC şi călătorea prin toată lumea. Trebuia să se întoarcă peste douăzeci şi una de zile, dar putea dura mai mult. El habar n-avea unde se va afla peste trei săptămâni, ceea ce însemna că nu ştia când o va revedea. Însă dacă va rămâne în viaţă, o va revedea, cu siguranţă.

Totul părea diferit în acel moment, trecut şi viitor. Ultimii douăzeci de ani din viaţa lui păreau plictisitori, în ciuda faptului că împuşcase oameni şi fusese şi el ţinta altora, călătorise prin toată lumea, se deghizase şi-i înşelase pe mulţi, şi dăduse lovituri scandaloase, clandestine. Totul părea trivial.

În timp ce şedea în cadă, se întreba ce va face pentru tot restul vieţii. Luase hotărârea să nu mai fie spion – însă ce va fi? Părea să aibă o mulţime de posibilităţi. Ar putea participa la alegerile pentru Knesset sau să-şi înceapă propria afacere, sau să rămână în kibuţ şi să facă cel mai bun vin din Israel. S-ar căsători cu Suza? Dacă da, vor locui în Israel? Găsea acea nesiguranţă savuroasă. Era ca atunci când te întrebi ce vei primi de ziua ta de naştere.

„Dacă voi supravieţui”, reflectă el. Brusc, miza deveni şi mai mare. Îi era teamă să moară. Până în acel moment, moartea fusese ceva de evitat cu toată priceperea doar pentru că reprezenta, ca să spunem aşa, o mutare greşită în joc. În acea clipă îşi dorea cu disperare să trăiască: să doarmă din nou cu Suza, să-şi întemeieze împreună un cămin, să afle totul despre ea, despre predispoziţiile, obiceiurile şi secretele ei, despre cărţile pe care-i plăcea să le citească şi despre părerea ei despre Beethoven sau dacă sforăia.

Ar fi fost îngrozitor să-şi piardă viaţa atât de devreme după ce ea i-o salvase.

Ieşi din cadă, se şterse cu prosopul şi se îmbrăcă. Singura cale de a rămâne în viaţă era să câştige acea bătălie: misiunea

lui.

Următoarea mutare era un apel telefonic. Se gândi la telefonul hotelului, apoi hotărî să înceapă să fie foarte atent de acum înainte şi ieşi ca să caute o cabină telefonică.

Vremea se schimbase. Cu o zi înainte turnase cu găleata, pe urmă se însorise şi razele soarelui erau călduţe. Trecu pe lângă cabina telefonică aflată lângă hotel şi se duse la următoarea: foarte atent. Căută compania maritimă Lloyd's din Londra în cartea de telefoane şi formă numărul.

— Lloyd's, bună dimineaţa!

— Am nevoie de informaţii referitoare la o navă.

— Lloyd's London Press se ocupă de asta. Vă fac legătura.

Pe când aştepta să-i fie transferat apelul, Dickstein privea prin geamurile cabinei telefonice la traficul din Londra şi se întreba dacă cei de la Lloyd's îi vor da informaţiile de care avea nevoie. Spera să fie aşa, deoarece nu ştia de unde altundeva putea face rost de acele informaţii, începu să bată agitat din picior.

— Lloyd's London Press.

— Bună dimineaţa, aş avea nevoie de nişte informaţii referitoare la o navă.

— Ce fel de informaţii? întrebă un bărbat, a cărui voce lui Dickstein i se păru uşor suspicioasă.

— Aş vrea să ştiu dacă a fost construită ca parte dintr-o serie şi dacă da, aş vrea să-mi spuneţi numele celorlalte nave-surori, ale proprietarilor acestora şi locaţiile lor curente. Plus planuri, dacă se poate.

— Mă tem că nu vă pot ajuta.

Dickstein se descurajă.

— De ce?

— Nu păstrăm planurile, de asta se ocupă Lloyd's Register, iar ei le dau doar proprietarilor.

— Dar celelalte informaţii? Despre navele-surori?

— Nici cu asta nu vă pot ajuta.

Lui Dickstein îi venea să-l strângă de gât pe bărbat.

— Atunci, cine poate?

— Noi suntem singurii care deţinem aceste informaţii.

— Şi le ţineţi secrete?

— Nu le oferim la telefon.

— Staţi puţin, vreţi să spuneţi că nu mă puteţi ajuta *la telefon.*

— Exact.

— Însă mă puteţi ajuta dacă fac o cerere scrisă sau vin în persoană.

— Ăăă... da, această solicitare de informaţii n-ar trebui să dureze prea mult, aşa că puteţi veni personal.

— Daţi-mi adresa.

Şi-o notă.

— Puteţi face rost de aceste informaţii cât aştept?

— Cred că da.

— Bine. Vă voi spune numele navei. Ar trebui să aveţi la dispoziţie toate informaţiile până voi ajunge acolo. Nava este botezată *Coparelli.*

Silabisi numele pe litere.

— Şi numele dumneavoastră?

— Ed Rodgers.

— Compania?

— *Science International.*

— Doriţi să facturăm pe numele companiei?

— Nu, voi plăti cu cec personal.

— Atât timp cât veţi arăta un act de identitate.

— Desigur. Voi ajunge acolo într-o oră. La revedere!

Închise şi ieşi din cabina telefonică, exclamând: „Slavă Cerului!” Traversă strada, intră într-o cafenea şi comandă cafea şi un sandviş.

Bineînţeles că-l minţise pe Borg: ştia exact cum va deturna vasul *Coparelli.* Va cumpăra una dintre navele-surori – dacă exista aşa ceva – şi, împreună cu echipajul său, se vor întâlni cu *Coparelli* pe mare. După deturnare, în locul acţiunii riscante de a transfera încărcătura de pe un vas pe celălalt, îşi va scufunda propriul vas şi va transfera actele pe *Coparelli.* Va acoperi numele *Coparelli* cu vopsea şi-l va înlocui cu cel al vasului scufundat. Apoi va naviga până la Haifa cu ceea ce va părea a fi propriul vas.

Era o idee bună, însă rămânea doar o schiţă a planului său. Ce va face cu echipajul de pe *Coparelli*? Cum va fi explicată pierderea aparentă a vasului? Cum va putea evita o anchetă internaţională în privinţa pierderii pe mare a tonelor de minereu de uraniu?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai dificilă părea acea ultimă problemă. Se vor declanşa căutări pe scară largă pentru orice vas mare despre care se va crede că s-a scufundat.

Având în vedere încărcătura de uraniu de la bord, căutările vor atrage atenţia publică, prin urmare, acestea vor fi şi mai minuţioase. Şi dacă anchetatorii nu vor descoperi nava *Coparelli,* ci nava-soră presupusă ca aparţinându-i lui Dickstein?

Rumegă o vreme problema, fără să găsească vreun răspuns. Existau încă prea multe necunoscute în ecuaţie. Fie sandvişul, fie problema îi căzu greu la stomac: luă o pastilă pentru indigestie.

Se concentră la cum să-şi păcălească adversarii. Oare îşi acoperise suficient de bine urma? Numai Borg trebuia să-i cunoască planurile. Chiar dacă în camera lui de hotel se aflau microfoane – şi chiar în cabina telefonică cea mai apropiată de hotel –, nimeni n-avea de unde să ştie că era interesat de nava *Coparelli.* Fusese foarte atent.

Sorbi din cafea; apoi unul dintre clienţi, în drum spre ieşire din cafenea, îl lovi din greşeală în cot şi Nat îşi vărsă cafeaua pe cămaşa curată.

•

— *Coparelli,* zise David Rostov însufleţit. Unde-am mai auzit de un vas botezat *Coparelli*?

— Şi mie îmi sună cunoscut, spuse Yasif Hassan.

— Ia să văd listingul din computer.

Se aflau într-o dubiţă care aparţinea KGB-ului, de un albastru-închis, simplă şi foarte murdară, parcată lângă hotelul Jacobean. Echipamentul radio puternic ocupa aproape tot spaţiul în interior, însă în spatele scaunelor din faţă exista un compartiment mic, unde stăteau înghesuiţi Rostov şi Hassan. Piotr Tyrin se afla la volan. Din boxele mari de deasupra capetelor lor răzbătea în surdină o conversaţie înăbuşită şi clinchetul ocazional de veselă. Cu o clipă în urmă, se auzise un schimb de replici inteligibile – cineva cerându-şi scuze pentru ceva, iar Dickstein răspunzând că era în regulă, că fusese un accident. Nimic deosebit nu mai fusese rostit de atunci.

Încântarea lui Rostov că putea asculta conversaţia lui Dickstein era umbrită doar de faptul că o putea asculta şi Hassan. Acesta din urmă devenise încrezător în sine de când reuşise să descopere că Nat se afla în Anglia: se credea un spion profesionist precum ceilalţi. Insistase să participe la fiecare acţiune din cadrul operaţiunii din Londra, ameninţând că se va plânge la Cairo dacă va fi exclus. Rostov se gândise să-l

demaşte, dar acest lucru ar fi însemnat încă o confruntare cu Feliks Voronţov, iar Rostov nu voia să treacă peste Feliks ca să ajungă din nou atât de repede la Andropov. Deci găsise o alternativă: îi va permite lui Hassan să fie prezent, însă îl va avertiza să nu raporteze nimic la Cairo.

Hassan, care citise listingul, i-l dădu lui Rostov. În timp ce rusul răsfoia paginile, în difuzoare se auzi zgomotul stradal un minut sau două, urmat de un dialog.

— *Încotro, şefu'*?
— *Lime Street, se auzi vocea lui Dickstein.*

Rostov îşi ridică privirea şi i se adresă lui Tyrin:

— Trebuie să fie Lloyd's, adresa pe care a primit-o la telefon. Să mergem acolo!

Tyrin porni motorul şi conduse dubiţa înspre est, către centrul oraşului. Rostov îşi întoarse atenţia la listingul din computer.

— Cei de la Lloyd's îi vor da, probabil, un raport scris, rosti Hassan cu pesimism în glas.

— Microfonul funcţionează foarte bine... până acum, zise Tyrin.

Conducea cu o mână şi-şi rodea unghiile de la cealaltă.

Rostov găsi ceea ce căuta.

— Iată! exclamă el şi-şi lovi genunchiul cu degetele, plin de entuziasm. *Coparelli.* Bine, bine, bine!

— Vreau să văd, îi ceru Hassan.

Rostov ezită o clipă, dar conştientiză că n-avea cum să se eschiveze şi-i zâmbi, arătându-i ultima pagină.

— Sub „Nenuclear" Două sute de tone de „prăjitură galbenă" care urmează să fie transportate de la Antwerp la Genova la bordul motonavei *Coparelli.*

— *Asta* e deci, zise Hassan. Ţinta lui Dickstein.

— Dacă vei raporta treaba asta la Cairo, Nat îşi va schimba, probabil, ţinta. Hassan...

Arabul se făcu roşu la faţă de furie.

— Ai mai spus asta o dată, rosti el pe un ton rece.

— În regulă, zise Rostov.

Şi chibzui: „La naiba, trebuie să fiu şi diplomat!"

— Acum ştim ce are de gând să fure şi de la cine anume, adăugă rusul. Presupun că am făcut progrese.

— Nu ştim când, unde şi cum, opină Hassan.

Rostov încuviinţă din cap.

— Toată schema cu navele-surori trebuie să aibă o legătură cu asta, spuse el, apoi îşi trase nasul. Dar nu văd cum.

— Două lire şi şase pence, vă rog, şefu'.

— Păstrează restul.

— Găseşte un loc de parcare, Tyrin.

— E mai greu pe-aici, se plânse şoferul.

— Dacă nu găseşti un loc, opreşte, pur şi simplu. Nu-mi pasă dacă primeşti amendă de parcare, zise Rostov, nerăbdător.

— Bună dimineaţa. Mă numesc Ed Rodgers.

— Ah, da. O clipă, vă rog... Raportul dumneavoastră tocmai a fost redactat, domnule Rodgers. Iată şi factura.

— Sunteţi foarte eficienţi.

— *Este* un raport scris, spuse Hassan.

— Mulţumesc foarte mult.

— La revedere, domnule Rodgers.

— Nu este prea vorbăreţ, nu-i aşa? întrebă Tyrin.

— Spionii buni nu sunt niciodată. Ar trebui să ţii minte asta.

— Da, domnule, consimţi Hassan, pe urmă exclamă: La naiba! Acum nu vom avea răspunsurile la întrebările lui.

— N-are importanţă. Tocmai mi-am dat seama, zâmbi David. Cunoaştem întrebările. Nu trebuie decât să punem aceleaşi întrebări şi vom obţine răspunsurile pe care le-a primit şi el. Ascultă, a ieşit din nou în stradă. Fă o tură, Tyrin, să încercăm să-l depistăm.

Dubiţa se puse în mişcare, însă înainte să facă o tură completă a cvartalului, zgomotul stradal dispăru din nou.

— Vă pot ajuta, domnule?

— A intrat într-un magazin, zise Hassan.

Rostov îl privi. Atunci când uita de mândrie, arabul era la fel

de entuziasmat ca un şcolar despre toată situaţia: dubiţa, microfoanele, filajul. Poate că va păstra tăcerea, doar ca să se joace în continuare de-a spionii cu ruşii.

— Am nevoie de o cămaşă nouă.

— Oh, nu! exclamă Tyrin.

— Am observat, domnule. De la ce e pata?
— De la cafea!
— Ar fi trebuit să o ştergeţi imediat, domnule. Pata va fi foarte greu de scos. Doriţi o cămaşă similară?
— Da. Simplă, albă, din nailon, nasturi normali, mărime guler paisprezece şi jumătate.
— Poftiţi! *Aceasta costă treizeci şi două de lire şi şase pence.*
— O iau.

— Pun pariu că o va trece la cheltuieli, spuse Tyrin.

— Mulţumesc. Poate vreţi s-o îmbrăcaţi chiar acum?
— Da, vă rog.
— Cabina de probă este acolo.

Se auzi zgomot de paşi, apoi un scurt moment de tăcere.

— Doriţi o pungă pentru cea veche, domnule?
— Poate o veţi arunca dumneavoastră pentru mine.

— Nasturele a costat două mii de ruble! se extazie Tyrin.

— Desigur, domnule.

— S-a terminat, interveni Hassan. Nu vom mai putea afla nimic.
— Două mii de ruble! rosti din nou Tyrin entuziasmat.
— Cred că a meritat banii, spuse Rostov.
— Încotro? întrebă Tyrin.
— Înapoi la ambasadă, răspunse Rostov. Vreau să-mi întind picioarele. Nu mi-l mai simt deloc pe stângul. La naiba, am făcut

o treabă bună în dimineaţa asta!

În timp ce Tyrin conducea spre vest, Hassan zise îngândurat:

— Trebuie să aflăm unde se găseşte vasul *Coparelli* în acest moment.

— Pot face asta veveriţele, îl asigură Rostov.

— Veveriţele?

— Lucrătorii sediului central din Moscova. Stau pe scaun cât e ziua de mare şi nu-şi asumă niciodată vreun risc decât acela de a traversa strada Granovsky la oră de vârf, însă sunt plătiţi mai bine decât agenţii de teren.

Rostov hotărî să profite de ocazie, ca să continue instructajul lui Hassan.

— Nu uita, un agent n-ar trebui să-şi irosească niciodată timpul ca să afle informaţii care aparţin deja domeniului public. Veveriţele pot afla tot ce se găseşte în arhive, rapoarte şi dosare. Având în vedere faptul că o veveriţă este mai ieftină decât un agent – nu în ceea ce priveşte salariul, ci referitor la munca avizată –, Comitetul preferă întotdeauna ca o veveriţă să ducă la bun sfârşit o anume sarcină. Foloseşte-te întotdeauna de veveriţe! Nimeni nu va crede că eşti leneş.

Hassan zâmbi cu nonşalanţă, un ecou al personalităţii lui apatice de odinioară.

— Dickstein nu funcţionează astfel.

— Israelienii au o abordare complet diferită. Şi-apoi, cred că Dickstein nu preferă munca de echipă.

— În cât timp vor localiza veveriţele vasul *Coparelli*?

— Poate într-o zi. Voi întreba de îndată ce vom ajunge la ambasadă.

— Ai putea face şi o solicitare? întrebă Tyrin peste umăr.

— De ce ai nevoie?

— De şase nasturi.

— Şase?

— Dacă vor fi asemănători cu cei din ultimul set, cinci nu vor fi de-ajuns.

— Aceasta este eficienţa comunistă? râse Hassan.

— Nu e nimic greşit cu eficienţa comunistă, îi replică Rostov. Eficienţa rusească ne omoară.

Dubiţa pătrunse în Embassy Row, iar poliţistul de serviciu le făcu semn să treacă mai departe.

— Ce facem odată ce vom localiza vasul *Coparelli*? întrebă

Hassan.

— Vom infiltra un om al nostru la bord, evident, răspunse Rostov.

Capitolul 9

Naşul avusese o zi proastă.

Începuse odată cu micul dejun, când primise vestea că unii dintre oamenii lui fuseseră arestaţi în cursul nopţii. Poliţia oprise şi percheziţionase camionul în care se aflau două mii cinci sute de perechi de papuci de casă îmblăniţi şi cinci kilograme de heroină. Încărcătura, care era transportată din Canada spre oraşul New York, fusese capturată în Albany. Marfa fusese confiscată, iar şoferul şi şoferul de schimb, arestaţi.

Marfa nu-i aparţinea Naşului. Cu toate acestea, membrii echipei care efectua transportul îi plătiseră o taxă, aşteptând în schimb protecţie. Ei voiau ca el să-i scoată pe şoferi din închisoare şi să recupereze heroina. Acest lucru era aproape imposibil. Poate ar fi reuşit s-o facă dacă preţioasa captură ar fi implicat doar poliţia locală, dar, în acest caz, arestarea n-ar mai fi avut loc.

Şi acesta era doar începutul. Fiul lui mai mare, student la Harvard, ceruse mai mulţi bani după ce pierduse la jocurile de noroc toată suma trimisă pentru semestrul următor înainte de începerea cursurilor. Îşi petrecuse toată dimineaţa încercând să afle de ce lanţul lui de restaurante pierdea bani, şi toată după-amiaza explicându-i amantei lui de ce n-o putea duce în Europa anul acela. Apoi doctorul îl înştiinţase că avea gonoree, din nou.

Se privi în oglinda din garderobă şi-şi ajustă papionul, chibzuind: „Ce zi mizerabilă!”

Se adeveri că poliţia din New York efectuase arestarea: aceasta îi dăduse pontul poliţiei locale, ca să evite necazurile cu mafia din oraş. Bineînţeles că poliţia din oraş ar fi putut ignora pontul: faptul că n-o făcuse era un semn că pontul provenea de la cineva important, poate de la DEA[13] sau de la cineva din cadrul Departamentului de Trezorerie. Naşul desemnase avocaţi şoferilor închişi, trimisese oameni care să le facă o vizită familiilor acestora şi începuse negocierile, ca să răscumpere heroina de la poliţie.

[13] Drug Enforcement Agency (DEA) – Departamentul de Combatere a Drogurilor. (n.red.).

Îşi îmbrăcă sacoul. Îi plăcea să se schimbe pentru cină; era un obicei. Nu ştia ce să facă în privinţa fiului său, Johnny. De ce nu venea acasă pe perioada verii? Studenţii se întorceau acasă în vacanţa de vară. Naşul se gândise să trimită pe cineva ca să-l întâlnească pe Johnny, însă băiatul ar fi crezut că tatăl lui îşi făcea griji doar în privinţa banilor. Va trebui să meargă personal.

Telefonul sună.

— Da, răspunse el.

— Aici paza, domnule. Un englez întreabă de dumneavoastră. Nu vrea să-şi spună numele.

— Trimite-l la plimbare, zise Naşul, cu gândul tot la Johnny.

— Mi-a spus să vă transmit că este un prieten de la Universitatea Oxford.

— Nu cunosc pe nimeni... stai puţin. Cum arată?

— Un tip scund cu ochelari, seamănă cu un golan.

— Nu zău?

Pe faţa Naşului apăru un zâmbet.

— Adu-l înăuntru şi întinde covorul roşu!

•

Fusese un an în care-şi revăzuse vechii prieteni şi observase cât se schimbaseră, dar înfăţişarea lui Al Cortone îl surprinsese cel mai mult. Începuse să ia în greutate când se întorsese din Frankfurt, iar în prezent el cântărea cel puţin 120 de kilograme. Faţa lui era dolofană şi afişa o senzualitate care abia se întrezărise în 1947 şi lipsise cu desăvârşire în timpul războiului. Chelise de tot. Lui Dickstein i se părea ceva neobişnuit la italieni.

Nat îşi amintea ca şi când ar fi fost ieri ziua în care Cortone îi rămăsese dator. În zilele acelea, el învăţase ceva despre psihologia unui animal încolţit. Îţi dai seama cu câtă înverşunare poţi lupta doar atunci când nu mai ai nicio scăpare. Ajuns într-o ţară străină, izolat de detaşamentul lui şi traversând un teritoriu necunoscut cu puşca în mână, Nat acumulase rezerve nebănuite de răbdare, viclenie şi cruzime de care nu se ştia capabil. Stătuse o jumătate de oră ascuns în acel tufiş, supraveghind tancul despre care *ştia* – fără să înţeleagă cum – că era o capcană. Îl zărise pe lunetist şi-i căuta din priviri pe ceilalţi, când americanii îşi făcură apariţia.

Prin urmare, fără să se gândească la nimic altceva decât cum să supravieţuiască, Nat crease o diversiune şi-i salvase viaţa lui

Al.

Cortone fusese şi mai nepriceput într-ale războiului decât Dickstein, însă învăţase repede. Amândoi erau băieţi descurcăreţi, care aplicau principiile vechi noilor situaţii. O vreme, luptaseră cot la cot, înjuraseră, râseseră şi vorbiseră despre femei împreună. Când insula căzuse sub stăpânire, cei doi se furişaseră în timpul organizării noului atac şi-i vizitaseră pe verişorii sicilieni ai lui Cortone.

Aceiaşi verişori reprezentau un interes pentru Dickstein în acel moment.

Îl mai ajutaseră o dată, în 1948. Avuseseră de câştigat de pe urma acelei înţelegeri, aşadar, Dickstein îi abordase direct cu un plan. Acest proiect era diferit: avea nevoie de o favoare, dar nu putea oferi niciun procentaj. Deci se văzu nevoit să apeleze la Al şi să invoce datoria aceea veche de douăzeci şi patru de ani.

Nu era deloc sigur că va reuşi. Cortone era bogat. Avea o casă mare – care în Anglia ar fi considerată conac – cu un domeniu frumos înconjurat de ziduri înalte şi cu paznici la poartă. Pe aleea acoperită cu pietriş se aflau trei maşini, iar Dickstein pierduse numărul servitorilor. Poate că un american între două vârste, bogat şi trăind în confort, nu s-ar fi grăbit să se implice în ilegalităţile politice mediteraneene, chiar şi de dragul unui om care-i salvase viaţa.

Cortone părea foarte încântat să-l vadă, ceea ce era un început bun. Se loveau cu palma pe spate, aşa cum o făcuseră în acea duminică de noiembrie din 1947, întrebându-se unul pe celălalt: „Ce mai faci?”

Îl măsură din priviri pe Dickstein.

— Eşti neschimbat! Eu mi-am pierdut tot părul şi m-am îngrăşat 50 de kilograme, iar tu nici măcar n-ai încărunţit. Ce-ai mai făcut?

— M-am dus în Israel. Sunt un fel de fermier. Tu?

— Afaceri, ştii tu. Haide să mâncăm şi să stăm de vorbă. La masă, situaţia fu una ciudată. Doamna Cortone şedea în capul mesei, fără să scoată vreun cuvânt şi fără să i se adreseze vreun cuvânt. Doi băieţi nepoliticoşi îşi înfulecară mâncarea şi plecară mai devreme în maşinile lor sport, lăsând în urmă un nor de praf. Cortone mâncă o porţie mare de spaghete şi bău câteva pahare cu vin roşu californian. Însă cel mai interesant personaj era un bărbat cu faţă de rechin, îmbrăcat elegant, care uneori

se comporta ca un prieten, alteori ca un consilier, iar alteori ca un servitor: o dată Cortone i se adresă cu „avocat”. În timpul mesei nu se discutară chestiuni legate de afaceri, în schimb, relatară întâmplări din timpul războiului, Cortone depănând multe amintiri. Povesti, de asemenea, şi despre lovitura pe care le-o dăduse Dickstein arabilor în 1948: el o aflase de la verişorii lui şi fusese la fel de încântat ca şi aceştia. Povestea era „înflorită” de fiecare dată când era spusă.

Dickstein îşi dădu seama că, într-adevăr, Al Cortone era bucuros să-l revadă. Poate că bărbatul era plictisit. Cine n-ar fi fost dacă ar fi luat cina în fiecare seară împreună cu o soţie tăcută, doi băieţi răzgâiaţi şi un avocat cu faţă de rechin? Nat se străduia din răsputeri să menţină atmosfera destinsă: voia ca bărbatul să fie bine dispus atunci când îl va ruga să-i facă o favoare.

După cină, ei se aşezară în fotoliile din piele din fumoar, iar majordomul le aduse coniac şi trabucuri. Dickstein refuză.

— Obişnuiai să fii un băutor dat naibii, zise Cortone.

— A fost un război dat naibii, replică Dickstein.

Majordomul ieşi din încăpere. Dickstein îl privea pe Cortone cum sorbea din coniac şi cum pufăia din trabuc şi se gândea că bărbatul mânca, bea şi fuma din plictiseală, ca şi când ar fi crezut că, dacă făcea toate aceste lucruri suficient de mult timp, va ajunge, într-un final, să prindă gustul. Amintindu-şi de momentele amuzante petrecute alături de verii sicilieni, se întrebă dacă mai existau oameni sinceri în viaţa lui Cortone.

Brusc, Al izbucni în râs.

— Îmi amintesc fiecare clipă petrecută la Oxford. Hei, ai făcut-o vreodată cu soţia profesorului, arăboaica?

— Nu, răspunse Dickstein, schiţând un zâmbet. Este moartă.

— Îmi pare rău.

— S-a întâmplat un lucru ciudat. M-am întors acolo, la casa de pe malul râului, şi am cunoscut-o pe fiica ei... Seamănă leit cu Eila.

— Serios? Şi...

Cortone îi aruncă o privire cu subînţeles.

— ... ai făcut-o cu fiica ei – nu pot să cred!

Dickstein încuviinţă din cap.

— Vreau să mă însor cu ea. Intenţionez să-i cer mâna când ne vom vedea data viitoare.

— Va spune „da”?

— Nu ştiu. Cred că va fi de acord. Sunt mai în vârstă decât ea.

— Vârsta nu contează. Însă ai putea să te mai împlineşti şi tu. Femeilor le place să aibă de ce prinde.

Conversaţia îl deranja pe Dickstein şi în acel moment conştientiză de ce: Cortone era hotărât să păstreze totul într-o notă trivială. Acest lucru s-ar fi putut datora unui obicei dobândit de-a lungul anilor: acela de a tăcea; s-ar fi putut datora faptului că cea mai mare parte din „afacerile de familie” erau ilegale, iar el nu voia ca Dickstein să ştie acest lucru (dar Nat ghicise deja), sau poate că era vorba despre altceva şi bărbatul se temea să-i dezvăluie despre ce anume era vorba, vreo dezamăgire secretă pe care nu i-o putea împărtăşi: oricum, tânărul deschis, vorbăreţ şi exuberant de demult nu se regăsea în bărbatul gras din faţa lui. Şi-i venea să-l întrebe: „Spune-mi ce-ţi aduce bucurie, pe cine iubeşti şi cum este viaţa ta”.

În schimb, îl întrebă:

— Îţi mai aminteşti ce mi-ai spus când eram la Oxford?

— Sigur. Ţi-am zis că-ţi sunt dator, fiindcă mi-ai salvat viaţa.

Cortone trase din trabuc.

Cel puţin asta nu se schimbase.

— Am venit să-ţi cer ajutorul.

— Dă-i drumul!

— Te deranjează dacă pornesc radioul?

— Locul ăsta e verificat de microfoane o dată pe săptămână, zâmbi Cortone.

— Bine, zise Dickstein, pornind radioul. Cu cărţile pe faţă, Al. Lucrez pentru serviciile de contrainformaţii israeliene.

Cortone făcu ochii mari de uimire.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Voi avea de îndeplinit o misiune pe Mediterana în noiembrie. Este...

Dickstein se întrebă cât de mult era nevoie să-i spună şi hotărî că foarte puţin.

— ... vorba despre ceva ce ar putea pune capăt războaielor din Orientul Mijlociu.

Tăcu brusc, amintindu-şi de o frază pe care Cortone avea obiceiul s-o rostească şi o repetă ca pe vremuri:

— Şi nu te iau peste picior.

— Dacă ar fi fost să mă iei peste picior, presupun că n-ai fi

aşteptat douăzeci de ani să vii la mine, râse Cortone.

— Este important ca misiunea să n-atragă atenţia asupra Israelului. Am nevoie de o bază de la care să pornesc: o casă mare pe coastă, cu un debarcader pentru bărci mici şi un loc de ancorare nu departe de ţărm pentru o navă. Cât timp voi sta acolo – vreo două săptămâni, poate mai mult – am nevoie de protecţie împotriva poliţiei şi a altor oficiali curioşi. Cunosc un singur loc unde există toate acestea şi o singură persoană de la care le-aş putea obţine.

Cortone încuviinţă din cap.

— Ştiu un loc – o casă părăsită din Sicilia. Nu e tocmai lux... nu există încălzire, telefon, dar îndeplineşte toate formalităţile.

Dickstein zâmbi larg.

— Minunat! exclamă el. Asta am venit să-ţi cer.

— Glumeşti, spuse Cortone. Doar *atât*?

•

CĂTRE: Conducerea Mossad

DE LA: Biroul de contrainformaţii din Londra

DATA: 29 iulie 1968

Suza Ashford este aproape sigur agent al serviciilor de informaţii arabe.

S-a născut la Oxford, Anglia, 17 iunie 1944 şi este sigurul copil al domnului (în prezent profesor) Stephen Ashford (născut la Guildford, Anglia, 1908) şi al Eilei Zuabi (născută la Tripoli, Libia, 1925). Mama, care a decedat în 1954, a fost arăboaică. Tatăl ei este ceea ce se cheamă în engleză un „arabist”; şi-a petrecut primii patruzeci de ani din viaţă în Orientul Mijlociu şi a fost explorator, antreprenor şi lingvist. În prezent, predă Literatura ebraică la Universitatea Oxford, unde este cunoscut pentru părerile lui pro-arabe, oarecum moderate.

Prin urmare, deşi Suza Ashford vorbeşte doar limba engleză, s-ar părea că prezintă afinităţi pentru cauza arabă.

Lucrează ca însoţitoare de bord pentru compania aeriană BOAC pe rutele intercontinentale, călătorind adesea în Teheran, Singapore şi Zürich, printre altele. În consecinţă, i se oferă nenumărate ocazii să stabilească legături clandestine cu personalul

diplomatic arab.

Este o tânără extrem de frumoasă (vedeţi fotografia anexată – care, de altfel, n-o flatează, conform spuselor agentului de pe teren care se ocupă de caz). Este de moravuri uşoare, dar nu în standardele neobişnuite ale profesiei ei şi ale generaţiei sale din Londra. Mai exact: pentru ea a întreţine relaţii sexuale cu un bărbat în scopul obţinerii de informaţii ar putea fi o experienţă neplăcută, însă nu una traumatizantă.

În încheiere – şi în asta constă argumentul decisiv – Yasif Hassan, agentul care l-a depistat pe Dickstein în Luxemburg, a urmat cursurile tatălui ei, Stephen Ashford, împreună cu Dickstein, păstrând legătura din când în când cu profesorul de-a lungul anilor. Se prea poate ca el să-l fi vizitat pe Ashford – un bărbat care se potriveşte acestei descrieri l-a vizitat *cu siguranţă* – în perioada în care a început relaţia dintre Nat Dickstein şi Suza Ashford.

Recomand continuarea filajului.

(Semnat)
Robert Jakes

CĂTRE: Şeful Biroului de contrainformaţii din Londra
DE LA: Conducerea Mossad
DATA: 30 iulie 1968

Având în vedere toate aceste argumente aduse împotriva ei, nu înţeleg de ce nu recomandaţi uciderea sa.

(Semnat)
Pierre Borg

CĂTRE: Conducerea Mossad
DE LA: Şeful Biroului de contrainformaţii din Londra
DATA: 31 iulie 1968

Nu recomand eliminarea Suzei Ashford, din următoarele motive:

1. Dovezile împotriva ei sunt puternice, însă indirecte.

2. Din ce ştiu despre Dickstein, mă îndoiesc că i-a furnizat vreo informaţie, chiar dacă are o relaţie de

dragoste cu ea.

3. Dacă o vom elimina, partea adversă va încerca să găsească o altă cale ca să ajungă la Dickstein. E mai bine cu diavolul pe care-l cunoaştem.

4. Ne-am putea folosi de ea ca să livrăm informaţii false părţii adverse.

5. Nu-mi place să ucid în baza unor dovezi indirecte. Nu suntem barbari. Ci evrei.

6. Dacă o vom ucide pe femeia pe care o iubeşte Dickstein, cred că el ne va omorî pe mine, pe tine şi pe toţi cei implicaţi.

(Semnat)
Robert Jakes

CĂTRE: Şeful Biroului de contrainformaţii din Londra
DE LA: Conducerea Mossad
DATĂ: 1 august 1968
Procedaţi cum doriţi.

(Semnat)
Pierre Borg

POST-SCRIPTUM (marcat *Personal*):
Punctul 5 este foarte nobil şi emoţionant, dar o astfel de remarcă nu te va promova în armata acestui bărbat.

P.B.

•

Era o scorpie mică, bătrână, parşivă şi arţăgoasă.

Rugina, asemenea urticariei, acoperea carena cu pete mari şi portocalii. Dacă partea superioară fusese vreodată vopsită, atunci vopseaua se scorojise şi se desprinsese de mult din cauza vântului, a ploii şi a mării. Copastia de la tribord fusese grav îndoită înspre prora în urma unei coliziuni vechi şi nimeni nu se obosise s-o îndrepte. Hornul era acoperit cu un strat gros de murdărie vechi de zece ani. Puntea era găurită, zgâriată şi pătată; deşi spălată des, aceasta nu fusese niciodată curăţată minuţios, aşa că rămăseseră urmele încărcăturilor vechi – boabe de porumb, aşchii de cherestea, resturi de vegetaţie putrezită şi fâşii din pânză – ascunse sub bărcile de salvare, sub frânghiile încolăcite, în crăpături, îmbinări şi găuri. În zilele calde, puntea

emana un miros respingător.

Avea vreo 2 500 de tone, o lungime de 60 de metri şi o lăţime puţin peste 9 metri. La pupa se afla un stâlp radio înalt. Cea mai mare parte din punte era ocupată de două tambuchiuri mari, care se deschideau în cala principală, destinată încărcăturilor. Pe punte existau trei macarale: una în faţa tambuchiurilor, una în spatele lor şi una între ele. Cabina timonei, cea a ofiţerilor, bucătăria şi dormitoarele echipajului se aflau la pupa, toate dispuse în jurul hornului. Avea o singură elice pusă în funcţiune de un motor diesel cu şase cilindri, care, teoretic, era capabil să ajungă la 2 450 de cai-putere şi să menţină o viteză de 13 noduri.

Încărcată la maximum, nava ar înainta greu. Şi cu o încărcătură uşoară, ar devia de la traseu. Oricum, la cea mai mică provocare, va efectua o rotaţie de 17 grade. Dormitoarele erau înghesuite şi slab ventilate, bucătăria era adesea inundată, iar camera motorului fusese proiectată de către Hieronymous Bosch.

Echipajul era alcătuit din treizeci şi unu de ofiţeri şi mateloţi şi niciunul dintre ei nu era prea încântat de ea.

Singurii pasageri erau gândacii de bucătărie, câţiva şoareci şi câteva sute de şobolani.

Nimeni n-o îndrăgea, iar numele ei era *Coparelli.*

Capitolul 10

Nat Dickstein se duse la New York ca să devină un magnat în transporturi. Acest lucru îi ocupă toată dimineaţa.

Căută în cartea de telefoane din Manhattan şi alese un avocat care-şi avea biroul în cartierul Lower East Side. În loc să sune la telefon, se duse acolo personal şi fu mulţumit când descoperi că biroul avocatului era o încăpere deasupra unui restaurant chinezesc. Pe avocat îl chema Chung.

Dickstein şi Chung luară un taxi până în Park Avenue, unde se aflau birourile Liberian Corporation Services, Inc., o companie înfiinţată pentru a ajuta persoanele care voiau să înregistreze o corporaţie liberiană şi aflate la 4 800 de kilometri depărtare de ţara lor. Lui Dickstein nu i se cerură referinţe şi nu fu nevoit să demonstreze că era cinstit sau sănătos mintal. În schimbul unei taxe de cinci sute de dolari – pe care o plăti în numerar – ei înregistrară Savile Shipping Corporation din Liberia. Nu interesă pe nimeni faptul că în acea clipă Dickstein nu deţinea nici măcar o barcă prevăzută cu vâsle.

Sediul companiei de transport maritim fu înregistrat la adresa Broad Street nr. 80, Monrovia, Liberia, iar directorii săi erau P. Satia, E.K. Nugba şi J.D. Boyd, toţi rezidenţi ai Liberiei. Aceasta era, de asemenea, adresa unde îşi aveau sediile cele mai multe corporaţii liberiene, precum şi adresa Liberian Trust Company.

Domnul Chung ceru un onorariu de cincizeci de dolari şi tariful pentru taxi. Dickstein îl plăti în numerar şi-i spuse să ia autobuzul.

Prin urmare, fără să furnizeze alte informaţii în afară de adresă, Dickstein înfiinţă legal o companie de transport maritim, care nu-i implica nici pe el, nici Mossadul.

Satia, Nugba şi Boyd îşi dădură demisia douăzeci şi patru de ore mai târziu, după cum era obiceiul. În aceeaşi zi, notarul public din ţinutul Montserrado, Liberia, ştampilă o declaraţie sub jurământ, care stipula că un anume Andrew Papagopolous deţinea întreg controlul asupra Savile Shipping Corporation.

Dickstein se afla deja în autobuzul care ducea de la aeroportul din Zürich în oraş, ca să-l întâlnească pe Papagopolous la prânz.

Când avu timp să reflecteze asupra situaţiei, până şi el fu tulburat de complexitatea planului său, de nenumăratele piese pe care trebuia să le potrivească în acel puzzle, de numărul de persoane care trebuiau convinse, mituite sau constrânse ca să-şi joace rolurile. Până în acel moment reuşise, mai întâi cu Stiffcollar, apoi cu Al Cortone, ca să nu mai pomenim de Lloyd's din Londra şi Liberian Corporation Services, Inc., şi totuşi, cât timp putea continua înşelătoria?

Papagopolous era un bărbat la fel de alunecos, la fel de puternic şi la fel de lipsit de vulnerabilităţi ca şi Dickstein.

S-a născut în 1912, într-un sat care, în timpul copilăriei, aparţinuse pe rând turcilor, bulgarilor şi grecilor. Tatăl lui era pescar. În adolescenţă, el a trecut de la pescuit la alte activităţi maritime, în principal contrabandă. După cel de-al Doilea Război Mondial, s-a dus în Etiopia, unde a cumpărat, la un preţ de nimic, armament care, brusc, deveni inutil atunci când războiul luă sfârşit. Achiziţionase puşti, pistoale, mitraliere, tunuri antitanc şi muniţia aferentă acestora. Apoi a contactat agenţia evreiască din Cairo şi a vândut armele armatei israeliene clandestine, scoţând un profit uriaş. S-a ocupat de transport – în acest caz, experienţa lui de contrabandist fiindu-i de mare ajutor – şi a livrat bunurile Palestinei. Pe urmă i-a întrebat dacă mai doreau.

Aşa l-a cunoscut pe Nat Dickstein.

În scurt timp, Papagopolous a făcut o călătorie până la Cairo, în Egiptul condus de regele Farouk I, apoi în Elveţia. Înţelegerile lui cu israelienii marcaseră tranziţia de la afaceri complet ilegale la negocieri care erau, în cel mai rău caz, dubioase şi, în cel mai bun caz, impecabile. În prezent, susţinea că era agent naval şi că cea mai mare parte din afacerea lui consta în asta.

N-avea adresă. Putea fi contactat la câteva numere de telefon din lumea întreagă, dar nu puteai da *niciodată* de el – exista mereu cineva care prelua mesajul, iar Papagopolous te suna înapoi. Mulţi oameni îl cunoşteau şi aveau încredere în el, mai ales cei din domeniul naval, deoarece nu dezamăgea niciodată pe nimeni, însă această încredere era bazată pe reputaţie, nu pe contact personal. Ducea un trai bun, dar liniştit, şi Nat Dickstein era unul dintre puţinii oameni din lume care ştia de singurul viciu pe care-l avea bărbatul: plăcerea de a se culca, în acelaşi timp, cu multe fete – adică *multe*: zece sau douăsprezece. N-

avea simţul umorului.

Dickstein coborî din autobuz la gară, unde îl aştepta Papagopolous. Acesta era un bărbat masiv, cu ten măsliniu şi păr negru şi rar, pieptănat peste un început de chelie. În acea zi însorită din Zürich, purta un costum albastru-închis, o cămaşă de un albastru-deschis şi o cravată cu dungi asortată. Avea ochii mici şi negri.

Dădură mâna.

— Cum merge treaba? îl întrebă Dickstein.

— Când mai bine, când mai prost, spuse zâmbind Papagopolous. În general, bine.

Cei doi străbăteau străzile curate şi îngrijite, de parcă ar fi fost un director şi contabilul său. Dickstein inspiră aerul rece.

— Îmi place oraşul acesta, zise el.

— Am rezervat o masă la Veltliner Keller, în Centrul Vechi, spuse Papagopolous. Ştiu că nu te interesează mâncarea, însă pe mine, da.

— Ai fost pe Pelikanstrasse? îl întrebă Dickstein.

— Da.

— Bine.

Biroul din Zürich al Liberian Corporation Services, Inc. era pe Pelikanstrasse. Dickstein îl rugase pe Papagopolous să meargă acolo şi să se înregistreze în calitate de preşedinte şi director executiv al Savile Shipping. Pentru asta, urma să primească zece mii de dolari americani, transferaţi dintr-un cont pe care Mossadul îl avea la o bancă elveţiană în contul lui Papagopolous deschis la o filială a aceleiaşi bănci – era o tranzacţie care ar fi fost descoperită foarte greu.

— N-am promis să fac şi altceva. Poate ţi-ai aruncat banii pe geam.

— Sunt sigur că n-am făcut-o.

Ajunseră la restaurant. Dickstein se aşteptase ca Papagopolous să fie cunoscut acolo, dar chelnerul-şef nu dădu semne că l-ar recunoaşte. „Bineînţeles că nu este cunoscut peste tot”, reflectă Nat.

Comandară mâncare şi vin. Dickstein constată cu regret că vinul alb elveţian era mai bun decât cel israelian.

În timp ce mâncau, Nat îi explică ce sarcini avea în calitate de preşedinte al companiei maritime Savile.

— Unu: cumperi un vas mic şi rapid, de o mie sau o mie cinci

sute de tone, cu echipaj restrâns. Îl înregistrezi în Liberia.

Acest lucru implica încă o vizită pe Pelikanstrasse şi o taxă de un dolar pe tonă.

— Pentru achiziţionare, ia-ţi procentul de broker. Foloseşte vasul în afacerile tale şi ia-ţi procentul de broker şi de aici. Nu mă interesează cum foloseşti vasul atât timp cât face o călătorie şi acostează în Haifa până în data de 7 octombrie. Concediază echipajul la Haifa. Vrei să iei notiţe?

— Nu cred, zâmbi Papagopolous.

Lui Dickstein nu-i scăpau implicaţiile. Papagopolous asculta, dar n-acceptase încă sarcina.

— Doi: cumpără oricare dintre vasele acestea de pe listă, continuă Dickstein.

Îi întinse o foaie de hârtie pe care erau scrise numele celor patru vase-surori ale navei *Coparelli,* împreună cu proprietarii acestora şi ultima locaţie cunoscută – erau informaţiile obţinute de la Lloyd's.

— Oferă preţul care ţi se va cere: trebuie să pun mâna pe unul dintre vasele respective. Ia-ţi procentul de broker. Trimite-l la Haifa până în data de 7 octombrie. Concediază echipajul.

Papagopolous mânca mousse de ciocolată, fără să schiţeze vreun gest. El aşeză lingura pe masă şi-şi puse pe nas ochelarii cu ramă din aur ca să citească lista. Apoi împături hârtia în două şi o aşeză pe masă fără să facă niciun comentariu.

Dickstein îi întinse o altă foaie de hârtie.

— Trei: cumpără vasul acesta – *Coparelli.* Însă trebuie să-l achiziţionezi la momentul potrivit. Va ridica ancora din Antwerp duminică, 17 noiembrie. Trebuie să-l cumpărăm *după* ce ridică ancora, însă *înainte* să treacă prin Strâmtoarea Gibraltar.

Papagopolous se uită dubios la el.

— Păi...

— Aşteaptă, nu ţi-am spus tot. Patru: la începutul anului 1969, vinzi vasul nr. 1, cel mic, şi vasul nr. 3, *Coparelli.* Obţii de la mine un certificat care atestă că vasul nr. 2 a fost vândut la un preţ mic. Vei trimite acest certificat la Lloyd's. Lichidezi compania de transport maritim Savile.

Dickstein zâmbi şi sorbi din cafea.

— Vrei să provoci un dezastru maritim fără să laşi urme.

Nat încuviinţă din cap. Papagopolous avea o minte ageră.

— După cum ştii, continuă Papagopolous, toate acestea se

pot realiza foarte uşor, cu excepţia achiziţiei vasului *Coparelli* când este în larg. Procedura firească pentru vânzarea unui vas este următoarea: au loc negocieri, se convine asupra unui preţ şi se întocmesc apoi actele. Vasul intră în docuri, ca să fie inspectat. După ce rezultatele sunt satisfăcătoare, se semnează actele, se efectuează plata şi noul proprietar îl scoate din docuri. A cumpăra un vas cât timp acesta se află în larg este o treabă neobişnuită.

— Dar nu imposibilă.

— Nu, nu este imposibilă.

Dickstein se uită la el. Era îngândurat şi privea în gol: se confrunta cu problema. Era semn bun.

— Va trebui să deschidem negocierile, să convenim asupra preţului şi să programăm o inspecţie după călătoria din noiembrie, adăugă Papagopolous. Pe urmă, după ce vasul va ridica ancora, cumpărătorul, vom argumenta noi, trebuie să cheltuiască banii, poate din motive legate de taxe. El va încheia o asigurare pentru reparaţiile esenţiale care s-ar putea dovedi necesare după inspecţie... dar aceasta nu este grija vânzătorului. Pe el îl interesează reputaţia lui de expeditor. Va dori garanţii solide că încărcătura lui va fi livrată de noul proprietar al vasului *Coparelli.*

— Va accepta o garanţie în baza reputaţiei tale?

— Fireşte. Însă de ce aş oferi o asemenea garanţie?

Dickstein îl privi în ochi.

— Îţi promit că proprietarul încărcăturii nu se va plânge.

Papagopolous făcu un gest larg cu mâna.

— Este evident că pui la cale o escrocherie. Ai nevoie de mine ca să ai o acoperire legală. Pot face asta. Dar vrei să-mi pun reputaţia în joc şi să te cred pe cuvânt că nu va avea de suferit?

— Da. Ascultă, dă-mi voie să te întreb un lucru. Ai mai avut încredere şi altă dată în israelieni, îţi aminteşti?

— Bineînţeles.

— Ai regretat vreodată?

Papagopolous zâmbi, amintindu-şi de vremurile de odinioară.

— A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

— Aşadar, poţi avea din nou încredere în noi?

Dickstein îşi ţinu respiraţia.

— Am avut mai puţin de pierdut pe vremea aceea. Aveam... treizeci şi cinci de ani. Ne amuzam copios. Aceasta este cea mai

interesantă ofertă pe care am primit-o în ultimii douăzeci de ani. La naiba, batem palma!

Dickstein îşi întinse mâna peste masă. Papagopolous i-o strânse.

O chelneriţă le aduse ciocolată elveţiană într-un mic bol pe care ei s-o servească împreună cu cafeaua. Papagopolous luă una, Dickstein refuză.

— Detalii, spuse Nat. Deschide un cont pentru compania de transport maritim Savile la banca de aici. Ambasada va transfera fonduri în el atunci când va fi nevoie. Mă vei ţine la curent, lăsându-mi mesaje scrise la bancă. Biletul va fi ridicat de cineva de la ambasadă. Dacă va trebui să ne întâlnim şi să vorbim, vom folosi numerele de telefon obişnuite.

— De acord.

— Mă bucur că facem din nou afaceri împreună.

Papagopolous era îngândurat.

— Vasul nr. 2 este nava-soră a vasului *Coparelli,* cugetă el. Cred că pot ghici ce pui la cale. Este singurul lucru pe care aş vrea să-l ştiu, deşi sunt sigur că nu-mi vei spune. Ce încărcătura naibii va transporta *Coparelli* – uraniu?

•

Piotr Tyrin privi posomorât vasul *Coparelli.*

— E un vas vechi şi scârnav, zise el.

Rostov nu răspunse. Şedeau într-un Ford închiriat, pe un chei în docurile din Cardiff. Veveriţele de la sediul central din Moscova îi informaseră că vasul *Coparelli* va acosta acolo în acea zi, iar în acel moment ei priveau cum erau legate parâmele pe stâlpii de pe chei. Urma să fie descărcată cherestea elveţiană, noua încărcătură fiind compusă din maşinării mici şi bunuri din bumbac: operaţiunea va dura câteva zile.

— Măcar popota nu este în teugă, bombăni Tyrin, mai mult sau mai puţin pentru el.

— Nu-i chiar *atât* de vechi, spuse Rostov.

Tyrin fu uluit că David îi ghicise gândurile. Îl surprindea mereu cu astfel de replici ciudate.

— E partea din faţă sau cea din spate a vasului? întrebă Nik Bunin de pe bancheta din spate.

Rostov şi Tyrin se uitară unul la altul şi zâmbiră la ignoranţa lui Nik.

— Partea dinapoi, răspunse Tyrin. Se numeşte pupa.

Începuse ploaia, care în Ţara Galilor era mai persistentă şi mai monotonă decât cea din Anglia, şi mai rece. Piotr Tyrin era nemulţumit. Adevărul era că servise doi ani în marina sovietică. Asta, precum şi faptul că era expert în transmisiuni de radio şi în electronică îl făcuseră candidatul perfect pentru a fi infiltrat la bordul vasului *Coparelli.* Nu voia să se întoarcă în larg. De fapt, motivul principal pentru care aplicase să intre în KGB era acela de a ieşi din marină. Detesta umezeala, frigul, mâncarea şi disciplina. Şi-apoi, avea o soţie îngăduitoare şi iubitoare care-l aştepta într-un apartament din Moscova şi de care-i era dor.

Bineînţeles că nu încăpea vorbă să-l refuze pe Rostov.

— Te vom îmbarca în calitate de operator radio, însă trebuie să-ţi iei propriul echipament, ca plan de rezervă.

Tyrin se întreba cum vor reuşi să facă asta. Varianta lui era să-l găsească pe operatorul radio de pe vas, să-l lovească în cap, să-l arunce în apă şi să se îmbarce pe navă, zicând: „Am auzit că aveţi nevoie de un operator radio”. Rostov va reuşi, fără îndoială, să găsească o soluţie ceva mai subtilă: tocmai de aceea era colonel.

Activitatea de pe punte încetă, iar motoarele vasului *Coparelli* se opriră. Cinci sau şase marinari începură să coboare de pe punte, râzând şi strigând, şi o luară spre oraş.

— Vezi în care pub intră, Nik, zise Rostov.

Bunin coborî din maşină şi se ţinu după marinari.

Tyrin îi privi. Îl deprima întreaga privelişte: siluetele care traversau betonul ud al cheiului, cu gulerele pelerinelor de ploaie ridicate, sunetul scos de remorchere şi bărbaţi strigând instrucţiuni nautice, lanţuri care erau strânse şi desfăcute, stivele de paleţi, macaralele goale care stăteau asemenea unor santinele, mirosul de ulei de motor, frânghiile vasului şi apa sărată pulverizată. Toate îl făceau să se gândească la apartamentul din Moscova, la scaunul din faţa reşoului, la peştele sărat şi la pâinea neagră, la berea şi la votca din frigider şi la o seară în faţa televizorului.

Nu reuşea să împărtăşească veselia nestăpânită a lui Rostov pricinuită de modul în care decurgea operaţiunea. Încă nu ştiau unde se afla Dickstein – deşi nu-i pierduseră urma de tot, îl lăsaseră în pace în mod voit. Fusese decizia lui Rostov: îi era teamă să se apropie prea mult de Dickstein, ca să nu-l sperie. „Vom urmări vasul *Coparelli,* iar Dickstein va veni la noi”,

afirmase Rostov.

Yasif Hassan îi adusese contraargumente, dar Rostov avusese câştig de cauză. Tyrin, care nu se implicase în aceste discuţii de strategie, credea că Rostov avea dreptate, însă mai era convins că n-avea motive să fie încrezător.

— Treaba ta este să te împrieteneşti cu echipajul, zise Rostov, întrerupându-i şirul gândurilor lui Tyrin. Eşti operator radio. Ai suferit un accident minor la bordul ultimului vas pe care ai fost, *Christmas Rose* – ţi-ai rupt braţul – şi ai fost debarcat aici, în Cardiff, pentru că eşti în convalescenţă. Ai primit o sumă compensatorie frumuşică din partea proprietarilor. Îţi cheltuieşti banii şi te distrezi. Aminteşti într-o doară că-ţi vei căuta o altă slujbă atunci când ţi se vor termina banii. Trebuie să afli două lucruri: identitatea operatorului radio şi data şi ora estimativă când vasul va ridica ancora.

— Bine, spuse Tyrin, cu toate că nu era deloc bine.

Cât de mult trebuia să „lege o prietenie” cu acei oameni? Nu prea ştia să joace teatru. Trebuia să fie jovial şi prietenos? Şi dacă membrii echipajului îl vor considera un individ plictisit şi singuratic, care încerca să intre într-un grup vesel? Dacă nu-l vor plăcea, pur şi simplu?

Îşi îndreptă umerii laţi din instinct. Fie va reuşi, fie va exista un motiv pentru care va eşua. Nu putea decât să promită că va face tot ce-i va sta în putinţă.

Bunin făcea cale-ntoarsă, traversând cheiul.

— Treci pe bancheta din spate, lasă-l pe Nik să conducă, zise Rostov.

Tyrin coborî din maşină şi-i ţinu portiera lui Nik. Ploaia şiroia pe faţa tânărului. El porni motorul. Tyrin urcă în maşină.

Când autovehiculul porni din loc, Rostov se întoarse ca să-i vorbească lui Tyrin, care şedea pe bancheta din spate.

— Uite 100 de lire, îi spuse el, întinzându-i un sul de bancnote. Nu te zgârci să le foloseşti.

Bunin opri maşina vizavi de un pub mic din zona docurilor, care se afla pe colţ. Pe tăbliţa de afară, care se mişca uşor în bătaia vântului, scria: Brains Beers. O lumină galbenă şi difuză strălucea dincolo de ferestrele cu sticlă mată. „Există locuri şi mai nepotrivite unde să te afli într-o zi ca asta”, chibzui Tyrin.

— Care este naţionalitatea membrilor echipajului? întrebă el brusc.

— Suedeză, răspunse Bunin.

În actele false ale lui Tyrin apărea că el era austriac.

— În ce limbă să vorbesc cu ei?

— Toţi suedezii vorbesc engleza, îi spuse Rostov, apoi, după o clipă de tăcere, continuă: Alte întrebări? Vreau să mă întorc la Hassan înainte să facă vreo prostie.

— Nu mai am întrebări.

Tyrin deschise portiera maşinii.

— Să vii să vorbeşti cu mine când te vei întoarce la hotel în seara asta, oricât ar fi de târziu.

— Sigur.

— Succes!

Tyrin trânti portiera şi traversă strada spre pub. Când ajunse la intrare, cineva ieşi, iar mirosul cald de bere şi tabac îl învălui o clipă. Intră.

Era un local mic, cu bănci din lemn aliniate de-a lungul pereţilor şi mese din plastic, bătute în cuie de podea. Patru marinari jucau darts într-un colţ, iar al cincilea stătea la bar şi-i încuraja.

Barmanul îl salută cu un semn din cap.

— Bună dimineaţa, zise Tyrin. O halbă cu bere, un pahar mare cu whisky şi un sandviş cu şuncă.

Marinarul de la bar se întoarse şi zâmbi prietenos. Tyrin zâmbi şi el.

— Acum aţi acostat?

— Da. *Coparelli,* răspunse marinarul.

— *Christmas Rose,* zise Tyrin. M-a lăsat în urmă.

— Eşti norocos.

— Mi-am rupt braţul.

— Şi? rânji marinarul suedez. Poţi bea cu cealaltă mână.

— Îmi place ce spui, îl măguli Tyrin. Lasă-mă să-ţi fac cinste! Ce să fie?

•

Trecuseră două zile şi ei continuau să bea. Se făcură câteva schimbări în alcătuirea grupului, deoarece unii marinari plecau la datorie, iar alţii debarcau. Era o perioadă scurtă între 4 dimineaţa şi ora deschiderii, când nicăieri în oraş nu puteai găsi ceva de băut, legal sau ilegal. Altminteri, viaţa era un şir lung de puburi. Tyrin uitase cât de mult erau în stare să bea marinarii. Se temea de mahmureală. Era bucuros totuşi că nu fusese pus

în situaţia de a fi obligat să meargă cu prostituatele: pe suedezi îi interesau femeile, nu târfele. Tyrin n-ar fi reuşit s-o convingă pe soţia lui că se pricopsise cu o boală venerică slujind Patria Mamă. Alt viciu al suedezilor erau jocurile de noroc. Tyrin pierduse la pocher vreo 50 de lire din banii KGB-ului. Se împrietenise cu membrii echipajului de pe *Coparelli,* iar noaptea fusese invitat la bord. Adormise în popotă, iar ei îl lăsaseră acolo până la ora opt.

În seara aceea n-avea să fie la fel. *Coparelli* urma să pornească în larg odată cu mareea de dimineaţă şi toţi ofiţerii şi marinari trebuiau să urce pe punte până la miezul nopţii. Era unsprezece şi zece minute. Proprietarul pubului se plimba de colo-colo prin încăpere, adunând paharele şi golind scrumierele. Tyrin juca domino cu Lars, operatorul radio. Pe urmă au renunţat la jocul propriu-zis şi se întreceau să vadă care din ei reuşea să aşeze cât mai multe piese în şir, fără ca ele să se dărâme. Lars era beat turtă, însă Tyrin doar se prefăcea. De asemenea, îi era foarte teamă de ce urma să facă peste câteva minute.

— E timpul, domnilor, vă rog! strigă proprietarul. Vă mulţumesc foarte mult.

Tyrin îşi dărâmă piesele de domino şi râse.

— Vezi? Rezist puţin mai mult la băutură decât tine, zise Lars.

Ceilalţi membri ai echipajului se pregăteau să plece. Tyrin şi Lars se ridicară în picioare. Tyrin îl luă de după umeri pe Lars şi ieşiră împreună în stradă, împleticindu-se.

Aerul nopţii era rece şi umed. Tyrin tremura. De acum înainte, va trebui să stea aproape de Lars. „Sper ca Nik să se sincronizeze, reflectă el. Şi să nu se strice maşina. Mă rog lui Dumnezeu ca Lars să nu fie ucis”.

Cei doi rămaseră câţiva metri în spatele grupului de marinari.

Începu să-l întrebe pe Lars despre casa şi familia lui.

Trecură pe lângă o femeie blondă, care purta o fustă foarte scurtă. Ea îşi atinse sânul stâng.

— Bună, băieţi, aveţi nevoie de o mângâiere?

„Nu în seara asta, scumpo”, se gândi Tyrin, mergând mai departe. N-avea voie să-l lase pe Lars să se oprească şi să stea de vorbă cu altcineva. Era vorba despre sincronizare. „Unde eşti, Nik?”

Nu prea departe. Se apropiau de un Ford Capri 2000 de un

albastru-închis, parcat pe marginea drumului, cu farurile stinse. Când lumina din interiorul maşinii se aprinse şi se stinse, Tyrin zări faţa bărbatului aflat la volan: era Nik Bunin. Tyrin scoase din buzunar o beretă albă şi platâ şi şi-o puse pe cap. Era semnalul că Bunin putea acţiona. Când marinarii trecură pe lângă maşină, aceasta porni din loc şi se deplasă în direcţia opusă.

„Nu mai e mult”, chibzui Tyrin.

— Am o logodnică, zise Lars.

„Oh, nu, nu începe cu asta”.

— E mereu... fierbinte, chicoti Lars.

— Vrei să te căsătoreşti cu ea?

Tyrin privea atent în faţă, ascultând şi vorbind doar ca să-l ţină pe Lars lângă el.

— De ce? întrebă Lars, aruncând ocheade.

— Îţi este credincioasă?

— Ar face bine, altminteri îi tai gâtul.

— Credeam că suedezii cred în iubirea libertină.

Tyrin zicea orice îi trecea prin minte.

— Iubire libertină, da. Dar ar face bine să-mi fie credincioasă.

— Înţeleg.

— Pot să-ţi explic...

„Haide, Nik. Fă-ţi treaba...”

Unul dintre marinarii din grup se opri să urineze în şanţ. Ceilalţi rămaseră pe loc, făcând remarci obscene şi râzând. Tyrin îşi dorea ca bărbatul să se grăbească – sincronizarea, sincronizarea –, însă părea să dureze o veşnicie.

Într-un final, acesta termină şi marinarii îşi văzură mai departe de drum.

Tyrin auzi o maşină.

Se încordă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lars.

— Nimic.

Tyrin văzu farurile. Maşina venea încet în direcţia lor, pe mijlocul drumului. Marinarii se urcară pe trotuar, făcându-i loc. Nu era corect, n-ar fi trebuit să fie aşa, nu va funcţiona în felul acesta! Se simţi brusc confuz şi cuprins de panică. Zări maşina mai clar atunci când aceasta trecu pe sub un felinar şi-şi dădu seama că nu era cea pe care o aştepta, ci o maşină de poliţie. Vehiculul trecu pe lângă ei.

Strada dădea într-o piaţă mare şi pustie, cu pavaj deteriorat.

Nu era trafic. Marinarii o luară drept spre mijlocul pieţei.

„Acum. Haide!”

Se aflau în centrul pieţei.

„Haide *odată*”.

O maşină ieşi în viteză de după colţ şi pătrunse în piaţă, cu farurile aprinse. Tyrin îl strânse mai tare de umeri pe Lars. Maşina vira nebuneşte.

— Şofer beat, zise Lars, cu vocea răguşită.

Era un Ford Capri. Acesta viră spre grupul de marinari din faţă. Ei se opriră din râs şi se feriră, strigând înjurături. Maşina se îndepărtă, se întoarse cu un scârţâit de roţi şi veni în viteză spre Tyrin şi Lars.

— Ai grijă! strigă Tyrin.

Când maşina se apropie prea mult de ei, îl trase deoparte pe Lars, făcându-l să-şi piardă echilibrul, iar el se aruncă în lateral. Se auzi o bubuitură care-ţi întorcea stomacul pe dos, urmată de un ţipăt şi zgomot de sticlă spartă. Maşina îşi continuă drumul.

„S-a terminat”, reflectă Tyrin.

Se ridică brusc în picioare şi-l căută din priviri pe Lars.

Marinarul zăcea pe şosea, câţiva metri mai încolo. Sângele lucea la lumina felinarului.

Lars gemea.

„Trăieşte, se gândi Tyrin. Slavă Cerului!”

Maşina frână. Unul din faruri se stinsese – cel care-l lovise pe Lars, bănui el. Vehiculul înainta încet, ca şi când şoferul ar fi ezitat. Pe urmă prinse viteză şi dispăru în noapte.

Tyrin se aplecă deasupra lui Lars. Ceilalţi marinari se strânseră în jurul lor, vorbind în suedeză. Tyrin îi atinse piciorul rănitului. Acesta ţipă de durere.

— Cred că are piciorul rupt, zise Tyrin.

„Slavă Cerului că e doar atât!”

Luminile începeau să se aprindă în câteva clădiri din jurul pieţei. Unul dintre ofiţeri spuse ceva şi un marinar fugi la o casă, ca să cheme, probabil, ambulanţa. După un schimb rapid de replici, un altul o luă la fugă spre docuri.

Lars sângera, dar nu prea abundent. Ofiţerul se aplecă deasupra lui. Nu lăsă pe nimeni să-i atingă piciorul.

Ambulanţa ajunse în câteva minute, deşi lui Tyrin i se păru că durase o veşnicie: nu omorâse niciodată pe nimeni şi nici nu voia.

Îl puseră pe Lars pe o targă. Ofiţerul urcă în ambulanţă şi se întoarse să i se adreseze lui Tyrin:

— Ar fi bine să vii şi tu.

— Da.

— I-ai salvat viaţa, cred.

— Oh.

Tyrin se urcă în ambulanţă cu ofiţerul.

Străbăteau în viteză străzile ude şi lumina albastră şi pâlpâitoare a ambulanţei arunca o strălucire stranie pe clădiri. Tyrin şedea în spate, incapabil să se uite la Lars sau la ofiţer. Nu dorea să privească pe geam asemenea unui turist, neştiind în ce direcţie să se uite. Făcuse multe lucruri neplăcute în slujba patriei şi a colonelului Rostov – înregistrase conversaţiile amanţilor pentru şantaj, le arătase teroriştilor cum să confecţioneze bombe, ajutase la prinderea oamenilor care ulterior fuseseră torturaţi –, dar nu fusese niciodată obligat să-şi însoţească victima într-o ambulanţă. Nu-i plăcea acest lucru.

Ajunseră la spital. Brancardierii transportară targa înăuntru. Lui Tyrin şi ofiţerului li se arătară unde să aştepte. Şi, brusc, agitaţia încetă. Nu mai aveau nimic de făcut decât să-şi facă griji. Tyrin fu surprins când se uită la ceasul simplu, electronic, de pe peretele spitalului şi văzu că nu era încă miezul nopţii. Parcă trecuseră ore de când plecaseră de la pub.

După o lungă aşteptare, îşi făcu apariţia un doctor.

— Are piciorul rupt şi a pierdut ceva sânge, zise acesta, părând foarte obosit. E îmbibat de alcool, iar asta n-ajută. Însă este tânăr, puternic şi sănătos. Piciorul i se va vindeca. Ar trebui să fie apt în câteva săptămâni.

Tyrin răsuflă uşurat. Îşi dădu seama că tremura.

— Ridicăm ancora dimineaţă, zise ofiţerul.

— El nu va fi la bord, spuse doctorul. Căpitanul vostru este pe drum?

— Am trimis după el.

— Bine.

Doctorul se întoarse şi intră într-un salon.

Căpitanul sosi în acelaşi timp cu poliţia. Acesta i se adresă ofiţerului în suedeză în timp ce un sergent tânăr nota descrierea vagă a maşinii pe care i-o oferea Tyrin.

După aceea, căpitanul îl abordă pe Piotr.

— Cred că l-ai salvat pe Lars de la un accident mult mai grav.

Tyrin îşi dorea să nu-i mai spună nimeni asta.

— Am încercat să-l trag deoparte, dar a căzut. Era foarte beat.

— Horst zice că nu eşti pe niciun vas.

— Da, domnule.

— Eşti operator radio calificat?

— Da, domnule.

— Am nevoie de un înlocuitor pentru bietul Lars. Vrei să porneşti cu noi în larg dimineaţă?

•

— Te retrag din misiune, zise Pierre Borg.

Dickstein se albi la faţă. Se holbă la şeful lui.

— Vreau să te întorci la Tel Aviv şi să coordonezi operaţiunea din birou, adăugă Borg.

— Du-te naibii! replică Dickstein.

Stăteau pe malul lacului din Zürich. Era plin de ambarcaţiuni, ale căror pânze viu colorate fluturau şi se unduiau în bătaia soarelui.

— Fără comentarii, Nat.

— Fără comentarii, *Pierre.* N-am să fiu retras. Punct.

— E un ordin.

— Du-te naibii!

— Uite, continuă Borg şi trase aer în piept. Ţi-ai îndeplinit planul. Singurul cusur din el este acela că ai fost compromis: partea cealaltă ştie că eşti implicat şi încearcă să-ţi dea de urmă şi să-ţi încurce planurile. Nu te mai poţi ocupa de proiectul acesta, trebuie să te dai la fund.

— Nu, se opuse Dickstein. Acesta nu este genul de proiect pe care să-l coordonezi din birou, apăsând pe butoane. Este prea complex, există prea multe variabile. Trebuie să fiu pe teren, ca să pot lua decizii pe moment.

Dickstein tăcu şi căzu pe gânduri: „*De ce* vreau s-o fac chiar eu? Sunt, într-adevăr, singurul bărbat din Israel care ar putea reuşi? Este doar pentru că-mi doresc gloria?”

Borg dădu glas gândurilor lui:

— Nu încerca să faci pe eroul, Nat. Eşti prea deştept pentru asta. Eşti profesionist: asculţi ordinele.

Dickstein clătină din cap.

— Ar trebui să ştii mai bine că nu trebuie să foloseşti replica asta cu mine. Îţi aminteşti ce cred evreii despre cei care ascultă mereu ordinele?

— Ai fost într-un lagăr de concentrare, de acord. Asta nu-ţi dă însă dreptul să faci ce vrei tot restul vieţii!

Dickstein făcu un gest depreciativ.

— Poţi să mă opreşti şi să-ţi retragi sprijinul. Dar n-ai să pui mâna nici pe uraniu, fiindcă n-am de gând să spun nimănui cum se poate obţine.

Borg se holbă la el.

— Chiar vorbeşti serios, nenorocitule!

Dickstein urmări expresia de pe faţa lui Borg. Avusese odată experienţa stânjenitoare de a asista la o ceartă între Pierre şi fiul lui adolescent, Dan. Băiatul stătea impasibil, afişând o atitudine indolentă, în timp ce Borg încerca să-i explice că participarea la marşurile pentru pace era o lipsă de loialitate faţă de tatăl, mama şi ţara lui şi faţă de Dumnezeu, până când Borg se înecase cu propriile-i cuvinte din cauza furiei. Dan, la fel ca şi Dickstein, învăţase cum să nu accepte să fie agresat, iar Borg nu va şti niciodată cum să se comporte cu oamenii care nu se lăsau călcaţi în picioare.

Conform obiceiului, Borg ar fi trebuit să se roşească la faţă de furie şi să înceapă să ţipe. Brusc, Dickstein conştientiză că asta n-avea să se întâmple. Borg îşi păstră calmul.

— Cred că i-o tragi unei agente secrete a opoziţiei, zâmbi timid Pierre.

Lui Dickstein i se tăie respiraţia. Avea impresia că fusese lovit din spate cu un baros. Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Fu cuprins de o vină iraţională, asemenea unui băiat prins masturbându-se: ruşine, jenă şi sentimentul că iubirea lui era distrusă. Suza reprezenta ceva personal, un capitol separat de restul vieţii lui, şi în acel moment Borg o scotea la lumină şi o ţinea în văzul tuturor: „Ia *uitaţi-vă* ce face Nat!”

— Nu, rosti Dickstein pe un ton sec.

— Lasă-mă să-ţi dau detalii. Suza e arăboaică, politica tatălui ei este pro-arabă, ea călătoreşte prin toată lumea datorită unei slujbe de acoperire care-i oferă şansa de a stabili contacte, iar agentul secret Yasif Hassan, care te-a descoperit în Luxemburg, este un prieten de familie.

Dickstein se întoarse cu faţa la Borg. Stătea foarte aproape şi-l privea cu înverşunare în ochi. Vina lui se transformă în resentiment.

— Asta e tot?

— Tot? Cum adică „tot”? Ai împuşca oameni pentru o asemenea dovadă!

— Nu oameni pe care-i cunosc.

— A obţinut vreo informaţie de la tine?

— Nu! strigă Dickstein.

— Te înfurii deoarece ştii că ai făcut o greşeală.

Dickstein se întoarse şi privi în zare, abia reuşind să-şi păstreze calmul: furia era o trăsătură a lui Borg, nu a lui. După o tăcere lungă, el consimţi:

— Da, sunt furios pentru că am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să-ţi pomenesc despre ea, nu invers. Înţeleg cum pare...

— Cum pare? Adică nu crezi că este spioană?

— Ai verificat cu cei din Cairo?

Borg râse scurt.

— Vorbeşti de parcă serviciul de contrainformaţii din Cairo ar fi al *meu.* Nu pot să-i sun, pur şi simplu, şi să le cer s-o caute în dosarele lor cât timp aştept la telefon.

— Însă ai un agent dublu foarte bun în Mukhabarat el-Khabeya, serviciul de contrainformaţii militare din Egipt.

— Cum ar putea fi bun? Toată lumea pare să ştie despre existenţa lui.

— Încetează cu prefăcătoria! Încă de pe vremea Războiului de Şase Zile se scrie în ziare că ai agenţi dubli buni în Egipt. Ideea este că n-ai verificat-o.

Borg îşi ridică ambele mâini, în semn de conciliere.

— Bine, am să-i întreb pe cei de la Cairo despre ea. Va dura ceva timp. Deocamdată, vei scrie un raport în care vei da toate detaliile referitoare la planul tău, iar eu voi desemna alţi agenţi secreţi să se ocupe de treaba asta.

Dickstein se gândi în acel moment la Al Cortone şi la Andrew Papagopolous: niciunul din ei nu va accepta să facă ceea ce convenise să facă pentru nimeni în afară de Dickstein.

— Nu va funcţiona, Pierre, zise el încet. Trebuie să obţii uraniul, iar eu sunt singurul care ţi-l poate livra.

— Şi dacă cei de la Cairo vor confirma că este spioană?

— Sunt sigur că răspunsul va fi negativ.

— Şi dacă nu va fi?

— O vei omorî, bănuiesc.

— Ah, nu! exclamă Borg şi arătă cu degetul înspre nasul lui Dickstein. N-o voi face! Dacă este spioană, *tu* o vei omorî, rosti

el şi în voce i se simţi o răutate reală, care venea din străfundul lui.

Cu o mişcare înceată şi voită, Nat îl apucă pe Borg de încheietura mâinii şi-i dădu la o parte degetul din faţa lui. Când vorbi, i se simţi doar un mic tremur în voce:

— Da, Pierre. O voi omorî.

Capitolul 11

În barul din aeroportul Heathrow, David Rostov comandă încă un rând de băutură şi hotărî să-şi încerce norocul cu Yasif Hassan. Problema era aceeaşi: cum să-l oprească pe arab să-i spună tot ceea ce ştia unui agent dublu israelian din Cairo. Rostov şi Hassan se întorceau amândoi pentru a da raportul, prin urmare, Rostov trebuia să ia hotărârea atunci. David voia să-i divulge totul lui Hassan, apoi să apeleze la profesionalismul acestuia – aşa cum era el. Varianta alternativă era să-l provoace, dar în acel moment avea nevoie ca bărbatul să-i fie aliat, nu un antagonist suspicios.

— Uită-te la asta, zise Rostov şi-i arătă un mesaj decodificat.

CĂTRE: *Colonelul David Rostov* via *Reşedinţa din Londra*

DE LA: *Sediul central din Moscova*

DATA: *3 septembrie 1968*

Tovarăşe colonel,

Facem referire la semnalul dumneavoastră g/35-21a, prin care cereţi informaţii suplimentare despre cele patru nave menţionate în semnalul dumneavoastră r/35-21.

Motonava Stromberg, *2 500 de tone, proprietate şi înregistrare olandeză, are de curând un nou proprietar. A fost cumpărată cu 1 500 000 mărci germane de numitul Andrew Papagopolous, agent naval, în numele Savile Shipping Corporation din Liberia.*

Compania de transport maritim Savile a fost înregistrată în data de 6 august anul curent la biroul din New York al Liberian Corporation Services, Inc., cu un capital social de cinci sute de dolari. Acţionarii sunt domnul Lee Chung, un avocat din New York, şi domnul Robert Roberts, a cărui adresă apare la biroul domnului Chung. Cei trei directori au fost desemnaţi conform protocolului obişnuit de către Liberian Corporation Services şi şi-au dat demisia după ce a

fost înfiinţată compania, din nou conform protocolului obişnuit. Domnul Papagopolous a preluat conducerea în calitate de preşedinte şi director executiv.

Compania de transport maritim Savile a cumpărat, de asemenea, motonava Gil Hamilton, *1 500 tone, la preţul de 80 000 £.*

Oamenii noştri din New York l-au interogat pe Chung. Acesta a mărturisit că „dl. Roberts" a intrat în biroul lui de pe stradă, nu i-a dat nicio adresă şi i-a plătit onorariul în numerar. Părea să fie englez. Avem descrierea detaliată la dosar, dar nu ne ajută prea mult.

Papagopolous ne este cunoscut. Este un bogat om de afaceri internaţional, de naţionalitate necunoscută. Negoţul cu nave este activitatea lui principală. Se crede că face afaceri la limita legalităţii. N-avem nicio adresă a lui. Există multe materiale despre el în dosar, însă cele mai multe sunt doar speculaţii. Se crede că a făcut afaceri cu serviciul de contrainformaţii israelian în 1948. Cu toate acestea, nu se ştie dacă ar avea vreo afiliere politică.

Vom continua să strângem informaţii despre toate navele de pe listă.

Sediul central din Moscova

Hassan îi dădu înapoi foaia de hârtie lui Rostov.

— Cum au intrat în posesia acestor informaţii?

Rostov rupse mesajul în bucăţi.

— Se află toate undeva, în dosar. Vânzarea navei *Stromberg* ar fi fost anunţată la Lloyd's din Londra. Cineva de la consulatul nostru din Liberia a obţinut detalii despre compania de transport maritim Savile din registrele publice din Monrovia. Oamenii noştri din New York au obţinut adresa lui Chung din cartea de telefon, iar Papagopolous apare în dosarele din Moscova. Niciuna dintre aceste informaţii nu este secretă, cu excepţia dosarului lui Papagopolous. Şmecheria este să ştii unde să apelezi. Veveriţele sunt specialiste. Cu asta se ocupă.

Rostov aşează bucăţile de hârtie într-o scrumieră mare din sticlă şi le dădu foc.

— Şi ai tăi ar trebui să aibă veveriţe, adăugă el.

— Presupun că ne ocupăm de asta.

— Ce-ar fi să le sugerezi. N-o să păţeşti nimic. Poate vei primi chiar sarcina să te ocupi de asta. Te-ar putea ajuta în carieră.

Hassan încuviinţă din cap.

— Poate o voi face.

Li se aduse băutura: votcă pentru Rostov, gin pentru Hassan. David era mulţumit că Yasif reacţiona bine la propunerile lui prietenoase. Examină cenuşa din scrumieră, ca să se asigure că mesajul arsese în totalitate.

— Bănuieşti că Dickstein s-ar afla în spatele companiei de transport Savile, zise Hassan.

— Da.

— Ce vom face în privinţa navei *Stromberg*?

— Păi..., începu Rostov, îşi goli paharul şi-l puse pe masă. Bănuiala mea este că a cumpărat nava *Stromberg* ca să obţină un plan exact al navei-surori *Coparelli.*

— Va fi o schiţă scumpă.

— Poate vinde din nou nava. Oricum, s-ar putea folosi de *Stromberg* ca să deturneze vasul *Coparelli.* Încă nu-mi dau seama cum.

— Vei pune un om la bordul vasului *Stromberg,* aşa cum a făcut Tyrin în cazul motonavei *Coparelli.*

— N-are rost. Dickstein va scăpa, cu siguranţă, de vechiul echipaj şi va aduce la bord marinari israelieni. Trebuie să găsesc o altă variantă.

— Ştim unde se află *Stromberg* acum?

— Le-am întrebat pe veveriţe. Vor avea un răspuns până când voi ajunge în Moscova.

Fu anunţat zborul lui Hassan. El se ridică în picioare.

— Ne întâlnim în Luxemburg?

— Nu sunt sigur. Te voi anunţa. Ascultă, trebuie să-ţi spun ceva. Ia loc.

Hassan se aşează.

— Când am început să lucrăm împreună la cazul lui Dickstein, am fost foarte ostil cu tine. Îmi pare rău acum, îmi cer scuze, însă trebuie să-ţi dezvălui că a existat un motiv. Vezi tu, Cairo nu prezintă siguranţă. Ştiu sigur că există agenţi dubli în serviciul egiptean de contrainformaţii militare. Îmi făceam griji – şi încă îmi fac – că tot ce raportezi superiorilor tăi va ajunge, via un agent dublu, la Tel Aviv, iar atunci Dickstein va şti cât de

mult ne-am apropiat de el şi va face manevre evazive.

— Îţi apreciez sinceritatea.

„Apreciază, chibzui Rostov, îi place la nebunie”.

— Cu toate astea, acum că ai intrat şi tu în joc, trebuie să discutăm cum să facem ca informaţiile pe care le deţii să n-ajungă înapoi la Tel Aviv.

Hassan încuviinţă din cap.

— Ce sugerezi?

— Trebuie să le spui ce am aflat, bineînţeles, dar vreau să fii cât se poate de evaziv în ceea ce priveşte detaliile. Nu da nume, date, locuri. Dacă vor face presiuni, plânge-te de mine, zi-le că am refuzat să te las să împărtăşeşti toate informaţiile. Nu vorbi cu nimeni în afară de cei cărora trebuie să le dai raportul. Mai ales să nu pomeneşti nimănui despre compania de transport maritim Savile sau despre navele *Stromberg* şi *Coparelli.* Cât despre Piotr Tyrin la bordul motonavei *Coparelli* – scoate-ţi din minte asta.

Hassan părea îngrijorat.

— Ce a mai rămas de spus?

— Multe. Dickstein, Euratom, uraniu, întâlnirea cu Pierre Borg... Dacă vei relata jumătate din poveste, vei deveni erou în Cairo.

Hassan nu era convins.

— Voi fi la fel de sincer ca tine. Dacă voi proceda aşa cum ai menţionat, raportul meu nu va fi la fel de impresionant ca al tău.

Rostov zâmbi silit.

— Este incorect?

— Nu, este meritul tău în mare parte, concluzionă Hassan.

— Şi-apoi, nimeni în afară de noi doi nu va şti cât de diferite sunt rapoartele noastre. Într-un final, vei obţine toate laudele.

— În regulă, zise Hassan. Voi fi evaziv.

— Bine, conchise Rostov, apoi îi făcu semn unui chelner. Mai avem puţin timp, mai trage o duşcă înainte să pleci.

Se lăsă pe spătarul scaunului, picior peste picior. Era satisfăcut: Hassan va face aşa cum îi spusese.

— Abia aştept să revin acasă.

— Ai planuri?

— Voi încerca să petrec câteva zile pe coastă împreună cu Mariya şi cu băieţii. Avem o *dacha* în Golful Riga.

— Sună bine.

— E plăcut acolo – nu la fel de cald ca în locul unde mergi tu, desigur. Unde pleci, în Alexandria cumva?

Ultimul anunţ pentru zborul lui Hassan răsună în difuzoare şi arabul se ridică în picioare.

— N-am eu norocul ăsta, răspunse Yasif. Mă aştept să petrec tot timpul blocat în împuţitul ăla de Cairo.

Brusc, David avu sentimentul ciudat că Yasif Hassan minţea.

•

Viaţa lui Franz Albrecht Pedler fu distrusă când Germania a pierdut războiul. La aproape cincizeci de ani, ofiţer de carieră în Wehrmacht, se trezi dintr-odată fără casă, fără bani şi fără slujbă. Şi, la fel ca alte milioane de germani, o luă de la capăt.

Deveni vânzător pentru un fabricant francez de vopsele: avea comision mic, fără salariu. În 1946, existau puţini clienţi, dar în 1951, industria germană începu să înflorească din nou şi când, într-un final, lucrurile arătau promiţător, Pedler deţinea o poziţie bună care-i permitea să profite de noile oportunităţi. Îşi deschise un birou în Wiesbaden, un nod de cale ferată de pe malul drept al Rinului, care promitea să se dezvolte într-un centru industrial. Lista lui de produse se mări, la fel şi numărul clienţilor: în scurt timp ajunse să vândă săpun, pe lângă vopsele, şi obţinu accesul în bazele Statelor Unite, care, la momentul respectiv, administrau acea parte ocupată a Germaniei. Pe durata anilor de restrişte, învăţase să fie oportunist: dacă un ofiţer responsabil cu achiziţiile din armata Statelor Unite voia dezinfectant în sticle, Pedler cumpăra dezinfectantul în butoaie de 45 de litri, turna lichidul din butoaie în sticle folosite, într-un hambar închiriat, lipea o etichetă pe care scria „Dezinfectant special produs de F.A. Pedler” şi-l revindea cu un preţ exorbitant.

De la achiziţionare *en gros* şi reambalare ajunse la achiziţionarea de ingrediente şi fabricare. Primul butoi al *F.A. Pedler’s Special Industrial Cleanser*[14] – niciodată numit „săpun” – era amestecat în acelaşi hambar închiriat şi vândut apoi Forţelor Aeriene ale SUA pentru a fi folosit de inginerii care întreţineau aeronavele. Compania era înfloritoare.

La sfârşitul anilor ’50, Pedler citi o carte despre războiul chimic şi câştigă un contract important al armatei pentru furnizarea unor soluţii de neutralizare a anumitor tipuri de arme

[14] Agent de curăţare industrial special. (n.tr.).

chimice.

F.A. Pedler deveni un furnizor al armatei, sigur şi profitabil. Hambarul închiriat se transformă într-un complex mic de clădiri cu un etaj. Se recăsători – prima lui soţie murise în timpul bombardamentelor din 1944 – şi avu un copil. Dar în adâncul lui rămăsese un oportunist, iar când află despre o cantitate mică de minereu de uraniu care se vindea ieftin, mirosi profitul.

Uraniul aparţinea unei companii belgiene intitulate Societatea Generală de Chimie. SGC era una dintre corporaţiile care administrau colonia africană a Belgiei, Congo Belgian, o ţară bogată în minerale. După retragerea din 1960, SGC şi-a continuat activitatea. Ştiind însă că cei care nu plecau erau în cele din urmă înlăturaţi, compania făcuse tot posibilul să transporte în ţară cât mai multă materie primă, înainte să i se închidă porţile. Între 1960 şi 1965, compania strânse o rezervă mare de „prăjitură galbenă” în rafinăria sa de lângă graniţa cu Olanda. Din nefericire pentru SGC, între timp fusese ratificat un tratat care interzicea testele nucleare şi când compania fu expulzată în cele din urmă din Congo, puţini cumpărători erau dispuşi să cumpere uraniu. „Prăjitura galbenă” rămase în siloz, strângând puţin capital.

F.A. Pedler nu folosea, de fapt, prea mult uraniu în fabricarea vopselelor. Cu toate acestea, lui Franz îi plăceau astfel de jocuri de noroc: preţul era mic, putea obţine ceva bani din rafinarea mărfii, iar dacă piaţa uraniului îşi va reveni – cum era de aşteptat mai devreme sau mai târziu –, va scoate un profit mare. Prin urmare, cumpără o cantitate de uraniu.

Nat Dickstein îl plăcu imediat pe Pedler. Neamţul era un bărbat sprinţar, în vârstă de 73 de ani, cu o anumită strălucire în ochi. Se întâlniră într-o zi de sâmbătă. Pedler purta o jachetă sport colorată şi pantaloni bej, vorbea bine engleza, cu accent american, şi-i oferi lui Dickstein un pahar cu Sekt, şampania locală.

La început, cei doi se arătară precauţi unul faţă de celălalt. La urma urmei, ambii luptaseră în tabere opuse într-un război care fusese nemilos cu amândoi. Dickstein a fost întotdeauna de părere că inamicul nu era Germania, ci fascismul, iar el se simţea agitat doar fiindcă era posibil ca Pedler să nu se simtă în largul lui. Se dovedi că şi Pedler simţea la fel.

Dickstein a sunat de la hotelul din Wiesbaden, unde era cazat,

ca să programeze o întâlnire. Apelul lui fusese aşteptat cu nerăbdare. Consulul local israelian îl anunţase pe Pedler că domnul Dickstein, un ofiţer superior de armată responsabil cu achiziţiile, care avea o listă mare de cumpărături, era pe drum. Pedler sugerase un tur scurt al fabricii sâmbătă dimineaţa, când nu se afla nimeni acolo, urmat de masa de prânz acasă la el.

Dacă Dickstein ar fi fost ceea ce susţinea, ar fi fost dezamăgit de tur: fabrica nu era un model al eficienţei nemţeşti, ci un ansamblu dezordonat de clădiri vechi şi curţi în care domnea haosul şi persista un miros urât.

După ce stătu până târziu în noapte ca să citească un manual despre inginerie chimică, Nat era pregătit să pună câteva întrebări inteligente despre dispozitive de omogenizare şi deflectoare, manipularea materialelor, controlul calităţii şi ambalare. Se bază pe dificultăţile de limbaj ca să ascundă erorile. Părea să funcţioneze.

Era o situaţie specială. Trebuia să joace rolul cumpărătorului, să pară suspicios şi rezervat în vreme ce vânzătorul încerca să-l ademenească, deşi, de fapt, spera să-i stârnească astfel curiozitatea lui Pedler, încât neamţul să intre într-o relaţie din care va fi incapabil sau nu va putea să iasă. Voia uraniul lui Pedler, dar n-avea de gând să i-l ceară vreodată. În schimb, va încerca să-l manipuleze pe Pedler în aşa fel încât acesta să ajungă în poziţia în care existenţa lui să depindă de Dickstein.

După încheierea turului, Pedler îl duse, într-un Mercedes nou, de la fabrică la o casă mare, gen cabană, aflată pe un povârniş. Şedeau în faţa unei ferestre largi şi sorbeau din şampanie în timp ce Frau Pedler – o femeie drăguţă şi veselă, de vreo patruzeci de ani – trebăluia în bucătărie. A aduce un potenţial client acasă la masa de prânz în weekend era oarecum metoda evreiască de a face afaceri, cugetă Dickstein, întrebându-se dacă Pedler se gândise la asta.

Fereastra dădea spre vale. Jos, râul era lat şi curgea încet, iar de-a lungul lui se întindea un drum îngust. Căsuţele cenuşii, cu obloane albe, înghesuite în grupuri mici de-a lungul malurilor, şi viile se întindeau pe deal, în sus, spre casa lui Pedler şi dincolo de lizieră. „Dacă ar fi să locuiesc într-o ţară cu o climă rece, aici mi-ar plăcea”, reflectă Dickstein.

— Ei bine, ce crezi? îl întrebă Pedler.

— Despre privelişte sau despre fabrică?

Pedler zâmbi şi ridică din umeri.

— Despre amândouă.

— Priveliştea este minunată. Fabrica este mai mică decât mă aşteptam.

Fumător înrăit, Pedler îşi aprinse o ţigară. Era norocos că era încă în viaţă.

— Mică?

— Poate ar trebui să-ţi spun ce caut.

— Te rog.

Dickstein începu să-i relateze povestea.

— În prezent, armata cumpără materiale de curăţat de la mai mulţi furnizori: detergenţi de la unul, săpun obişnuit de la altul, solvenţi pentru maşinării de la altcineva şi tot aşa. Încercăm să reducem costurile şi poate vom reuşi să facem asta încheind afaceri în acest departament cu un singur fabricant.

Pedler făcu ochii mari.

— Asta este..., bâigui el căutându-şi cuvintele potrivite... o treabă grea.

— Mă tem că s-ar putea să fie prea grea pentru tine, spuse Dickstein, în sinea lui zicându-şi: „Nu accepta!”

— Nu neapărat. Singurul motiv pentru care n-avem un rulaj atât de mare este, pur şi simplu, pentru că nu ne-am confruntat niciodată cu un volum atât de mare de lucru. Cu siguranţă, avem acel „know-how” managerial şi tehnic şi cu o comandă mare şi sigură, am putea obţine veniturile ca să ne extindem... totul depinde de cifre, de fapt.

Dickstein îşi ridică servieta, pe care o aşezase lângă scaunul lui, şi o deschise.

— Iată specificaţiile pentru produse, adăugă el, întinzându-i o listă lui Pedler. Plus cantităţile necesare şi termenele-limită. Vei avea nevoie de timp ca să te consulţi cu directorii tăi şi să faceţi calculele...

— Eu sunt şeful, zâmbi Pedler. Nu trebuie să mă consult cu nimeni. Lasă-mă să mă ocup mâine de cifre, iar luni o să vorbesc la bancă. Marţi te voi suna şi-ţi voi spune preţurile.

— Mi s-a zis că eşti un colaborator bun, preciză Dickstein.

— Există unele avantaje atunci când deţii o companie mică.

Frau Pedler îşi făcu apariţia din bucătărie şi anunţă:

— Prânzul este gata.

•

Scumpa mea Suza,

N-am mai scris niciodată o scrisoare de dragoste. Nu cred că am mai spus cuiva „scumpa mea" până acum. Trebuie să-ţi mărturisesc că-mi dă o stare de bine.

Sunt singur, într-un oraş străin, într-o după-amiază rece de duminică. Oraşul este chiar frumos, are multe parcuri. De fapt, chiar acum mă aflu într-unul şi-ţi scriu cu un pix, a cărui pastă curge pe nişte foi de hârtie verde, singurele pe care le-am găsit. Banca pe care stau se află sub o pagodă cu aspect ciudat, cu un dom circular şi coloane greceşti dispuse în cerc – seamănă cu un foişor pe care-l găseşti în parcurile englezeşti de la ţară, proiectat de vreun excentric victorian. În faţa mea se întinde o peluză presărată cu plopi, iar în depărtare se aud acordurile unei fanfare care cântă ceva de Edward Elgar. Parcul este plin de părinţi cu copii, mingi de fotbal şi câini.

Nu ştiu de ce-ţi înşir toate astea. Ceea ce vreau să-ţi spun, de fapt, este că te iubesc şi că doresc să-mi petrec restul vieţii cu tine. Am ştiut asta la două zile după ce ne-am cunoscut. Am ezitat să-ţi zic, nu pentru că nu eram sigur, ci, ei bine, dacă vrei să ştii adevărul, am crezut că te vei îndepărta. Ştiu că şi tu mă iubeşti, dar mai ştiu şi că ai douăzeci şi cinci de ani, că ţi-e uşor să iubeşti (spre deosebire de mine) şi că ar putea la fel de uşor să-ţi treacă. Aşadar, am chibzuit: „Încet-încet, acordă-i şansa să te placă înainte să-i ceri să spună «Pentru totdeauna»". Deoarece nu ne-am mai văzut de atâtea săptămâni, nu mai pot s-o iau pe ocolite. Trebuie să-ţi mărturisesc ceea ce simt. Îmi doresc acel „Pentru totdeauna" şi vreau să ştii asta.

M-am schimbat. Ştiu că sună banal, însă atunci când ţi se întâmplă ţie, nu este deloc banal, dimpotrivă. Văd viaţa diferit acum, din mai multe privinţe – de unele ştii, pe celelalte ţi le voi povesti într-o zi. Până şi situaţia asta este diferită, faptul că mă aflu singur într-un loc străin, unde n-am nimic de făcut până luni. Nu că m-ar deranja neapărat. Dar înainte nici măcar nu m-aş fi gândit dacă-mi plăcea sau nu. Înainte nu preferam să fac ceva anume. Acum, există

întotdeauna ceva ce aş prefera să fac, însă aş vrea ca tu să fii persoana de lângă mine. Adică persoana cu care să fiu împreună. Mă rog, sper să înţelegi. Va trebui să renunţ la acest subiect, pentru că încep să mă fâstâcesc.

Voi pleca de aici peste câteva zile, nu ştiu unde voi ajunge, nu ştiu nici măcar – şi asta este partea cea mai gravă – când te voi revedea. Dacă o voi face, n-am să te mai scap din ochi zece sau cincisprezece ani.

Nimic din ce-am scris nu sună cum ar trebui să sune. Vreau să-ţi spun ce simt, dar nu mă pot exprima în cuvinte. Trebuie să ştii ce simt atunci când îmi imaginez chipul tău de mai multe ori pe zi, când văd o fată zveltă cu părul negru şi sper, în zadar, că ai putea fi tu, când îmi imaginez tot timpul ce ai zice referitor la o privelişte, la un articol din ziar, la un bărbat mărunt cu un câine mare, la o rochie frumoasă; *vreau să ştii cât de mult tânjesc, atunci când mă întind în pat singur, să te ating.*

Te iubesc atât de mult.

N.

•

Luni dimineaţa, secretara lui Franz Pedler îl sună pe Nat Dickstein la hotel şi programă o întâlnire la prânz.

Se duseră la un restaurant modest de pe Wilhelmstrasse şi comandară bere în loc de vin: era o întâlnire de afaceri. Dickstein îşi controla nerăbdarea – Pedler trebuia să încerce să-l ademenească.

— Ei bine, cred că te pot ajuta, zise Pedler.

Lui Dickstein îi veni să strige „Ura!”, însă păstră o mină serioasă.

— Preţurile, pe care ţi le voi da imediat, sunt condiţionate. Avem nevoie de un contract pe cinci ani. Vom garanta preţurile pentru primele douăsprezece luni; după aceea s-ar putea să varieze în funcţie de un index al preţurilor internaţionale pentru anumite materii prime. Mai există o penalizare în caz de anulare de 10% din valoarea furnizărilor dintr-un an.

Lui Dickstein îi venea să spună: „Batem palma!” şi să încheie înţelegerea, dar îşi aminti că trebuia să-şi joace rolul.

— 10% e mult.

— Nu este excesiv de mult, argumentă Pedler. Cu siguranţă, nu ne-ar acoperi pierderile în cazul în care veţi rezilia contractul. Însă trebuie să fie suficient de mare ca să vă descurajeze să anulaţi contractul, cu excepţia unor circumstanţe imperioase.

— Înţeleg asta, dar am putea sugera un procentaj mai mic.

Pedler ridică din umeri.

— Orice se negociază. Iată preţurile.

— Se apropie de ce vrem noi, spuse Dickstein după ce studie lista.

— Asta înseamnă că batem palma?

Dickstein chibzui: „Da, da!”, însă răspunse:

— Nu, înseamnă că puteam colabora.

— În cazul acesta, haide să bem o băutură adevărată, propuse Pedler radiind. Chelner!

Când li se aduseră băuturile, Pedler îşi ridică paharul, ca să toasteze.

— La cât mai mulţi ani de colaborare împreună!

— Să fie! zise Dickstein.

În timp ce-şi ridică paharul, el reflectă: „Ca să vezi – am reuşit din nou!”

•

Viaţa pe mare nu era uşoară, dar nici rea aşa cum se aşteptase Piotr Tyrin. În marina sovietică, vasele erau conduse în baza unor principii: muncă grea şi perseverentă, stricteţe şi mâncare proastă. Motonava *Coparelli* era foarte diferită. Căpitanul, Eriksen, cerea doar siguranţă şi experienţă în navigare, însă chiar şi în acest caz standardele lui nu erau foarte ridicate. Puntea era frecată arareori, dar nimic nu era niciodată lustruit sau vopsit. Mâncarea era destul de bună, iar Tyrin avea avantajul de a împărţi o cabină cu bucătarul. Teoretic, Piotr putea fi chemat la orice oră din zi şi din noapte, ca să trimită semnale radio, însă, practic, toată activitatea se desfăşura în timpul programului normal de lucru, prin urmare, se bucura de cele opt ore de somn pe noapte. Era un regim confortabil şi lui Piotr Tyrin îi plăcea confortul.

Din nefericire, vasul era opusul confortului. Era o pacoste. De îndată ce ocoliră Capul Wrath, în partea de nord-vest a Scoţiei, şi lăsară în urmă Strâmtoarea Minch şi Marea Nordului, nava începu să se legene asemenea unui iaht de jucărie în mijlocul furtunii. Tyrin avea rău de mare, dar trebuia să ascundă asta,

având în vedere că era marinar. Din fericire, acea indispoziţie generală se petrecu în timp ce bucătarul era ocupat în bucătărie şi nu era nevoie de Tyrin în camera radio. Aşadar, el stătu întins pe spate în pat până când îi trecu răul.

Încăperile erau prost aerisite şi încălzite insuficient, în care se simţea umezeala, iar popota se umplea cu haine atârnate la uscat.

Echipamentul radio al lui Tyrin se afla în bagajul lui, bine protejat de polietilenă, bucăţi de pânză şi nişte haine, însă nu-l putea instala ca să-l folosească în cabina lui, unde ar fi putut intra bucătarul sau altcineva. Stabilise deja o legătură de rutină cu Moscova prin echipamentul radio al navei într-un răgaz de linişte, deşi tensionat, atunci când n-asculta nimeni. Avea însă nevoie de ceva mai sigur şi mai de încredere.

Tyrin era dominat într-un fel de instinctul de a-şi face un „cuib”. Dacă Rostov se muta de la ambasadă în camera de hotel şi de acolo la adăpost fără să observe mediul înconjurător, lui Tyrin îi plăcea să aibă o bază, un loc cunoscut, unde să se simtă confortabil şi în siguranţă. În timpul filajului static, genul de misiune pe care-l prefera, găsea mereu un fotoliu pe care-l aşeza în faţa ferestrei; şedea şi privea prin telescop ore în şir, mulţumindu-se cu punga de sandvişuri, sticla cu suc şi gândurile lui. La bordul motonavei *Coparelli,* îşi găsise un loc unde să se cuibărească.

Când explorase vasul în timpul zilei, descoperise un mic labirint de magazii aflate la prora, dincolo de trapă. Cel care proiectase nava le aşezase acolo doar pentru a umple spaţiul între cală şi prora. Puteai pătrunde în magazia principală printr-o uşă semiascunsă care se deschidea către nişte scări. Înăuntru se aflau scule, câteva butoaie cu unsoare pentru macarale şi, în mod inexplicabil, o maşină de tuns iarba, veche şi ruginită. Alte câteva încăperi mici se deschideau din cea principală: în una se aflau frânghii, piese de maşinării şi cutii vechi din carton cu piuliţe şi şuruburi; altele erau goale, fiind prezente doar insecte. Tyrin nu văzuse niciodată pe nimeni intrând acolo – lucrurile utilizate erau păstrate la pupa, unde era nevoie de ele.

Alese un moment pe înserate, când aproape toţi membrii echipajului şi ofiţerii erau la cină. Se duse în cabina lui, îşi luă rucsacul şi urcă pe punte. Luă o lanternă dintr-un dulap de sub punte, dar n-o aprinse.

Conform almanahului nautic, trebuia să fie o seară cu Lună, însă astrul nopţii nu se zărea printre norii groşi. Înaintă cu băgare de seamă, aproape de marginea punţii sidefii, unde silueta lui era mai puţin vizibilă. De pe covertă şi din timonerie răzbea o lumină difuză, dar ofiţerii de serviciu supravegheau largul, nu puntea.

Stropii reci îl udau şi, când motonava intră în tangajul obişnuit, fu nevoit să se prindă de balustradă cu ambele mâini, ca să nu cadă peste bord. Uneori, apa inunda puntea – nu prea mult, însă suficient cât să-i intre în cizme şi să-i îngheţe picioarele. Spera din tot sufletul să nu se întâmple ceva cu vasul, în situaţia în care s-ar dezlănţui o furtună puternică.

Era ud leoarcă şi tremura când ajunse la prora şi intră în mica magazie dezafectată. Închise uşa în urma lui, aprinse lanterna şi-şi croi drum printre obiectele depozitate spre una dintre încăperile mici de lângă cea principală. Închise şi uşa acesteia în urma lui. Îşi scoase pelerina de ploaie, îşi frecă mâinile de pulover, ca să şi le usuce şi să şi le încălzească, apoi îşi deschise rucsacul. Aşeză transmiţătorul într-un colţ, îl prinse de perete cu o sârmă pe care o trecu printre inelele fixate în punte şi-l rezemă de o cutie din carton.

Deşi talpa încălţămintei era din cauciuc, îşi puse şi mănuşi cauciucate ca măsură suplimentară de precauţie, pentru următoarea sarcină pe care o avea de îndeplinit. Cablurile camerei radio a vasului treceau printr-o ţeavă montată de-a lungul plafonului, deasupra capului. Cu ajutorul unui fierăstrău mic pe care-l şterpelise din camera motoarelor, tăie cincisprezece centimetri din conductă, lăsând la vedere cablurile. Branşă un cablu electric la dispozitivul de alimentare al transmiţătorului, apoi conectă mufa radioului său cu cablul de transmitere a semnalelor din camera radio.

Porni radioul şi luă legătura cu Moscova.

Semnalele pe care le transmitea nu interferau cu cele emise de staţia radio a vasului, deoarece el era operatorul radio şi era puţin probabil ca altcineva să încerce să utilizeze echipamentul motonavei. Cât timp întrebuinţa propriul radio, semnalele nu ajungeau în camera radio a vasului şi nici nu le auzea, deoarece echipamentul lui era potrivit pe o altă frecvenţă. Ar fi putut conecta totul în aşa fel încât ambele radiouri să primească semnale în acelaşi timp, însă atunci răspunsurile pe care i le-ar

fi trimis Moscova ar fi fost interceptate de radioul vasului, iar cineva ar fi observat acest lucru... Un vas mic care avea nevoie de câteva minute ca să intercepteze semnalele n-ar fi stârnit suspiciuni. Tyrin va avea grijă să-şi întrebuinţeze radioul doar atunci când nu erau emise semnale de pe vas.

Când luă legătura cu Moscova, el comunică: „Verific transmiţătorul secund”.

Aceştia interceptară mesajul şi comunicară: „Aşteaptă semnal de la Rostov”.

Totul se desfăşura conform codului standard KGB.

Tyrin transmise: „Aştept, dar grăbiţi-vă”.

Veni mesajul: „Ţine-te deoparte până se va întâmpla ceva. Rostov”.

Tyrin transmise: „Recepţionat. Terminat”.

Fără să aştepte un răspuns, deconectă firele şi legă la loc cablurile vasului. Acţiunea de a răsuci şi dezrăsuci firele, fie folosind şi cleşti izolaţi, necesita timp şi nici nu oferea protecţie. Printre piesele de echipament din camera radio a vasului găsi şi câţiva conectori cu eliberare rapidă: îşi vârî câţiva în buzunar în scopul de a-i aduce acolo dată viitoare, ca să grăbească procedura.

Era extrem de mulţumit de realizarea lui din acea seară. Îşi găsise cuibul, deschisese liniile de comunicare şi nu fusese descoperit. Nu mai trebuia să facă nimic altceva decât să aştepte, iar lui îi convenea de minune.

Hotărî să mai tragă o cutie din carton pe care s-o pună în faţa echipamentului radio, ca să-l ascundă de ochii curioşilor. Deschise uşa şi îndreptă lumina lanternei înspre magazia principală – avu un şoc.

Nu era singur.

Becul din tavan era aprins, iar strălucirea lui gălbuie arunca umbre jucăuşe. În mijlocul magaziei, rezemat de un butoi cu unsoare şi cu picioarele întinse înspre el, şedea un marinar tânăr. Acesta îşi ridică privirea, la fel de surprins ca şi Tyrin şi – conştientiză Piotr – cu o expresie la fel de vinovată întipărită pe faţă ca a lui.

Îl recunoscu. Îl chema Ravlo. Avea vreo nouăsprezece ani, părul blond-deschis şi faţa trasă şi lividă. Deşi nu făcuse parte din grupul care bătuse barurile din Cardiff, acesta arăta adesea ca şi când ar fi fost mahmur. Avea cearcăne adânci la ochi şi un

aer absent.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Tyrin, apoi văzu că Ravlo îşi suflecase mâneca stângă deasupra cotului.

Pe podea, între picioarele lui se aflau o fiolă, o sticlă de ceas şi un rucsac mic impermeabil. În mâna dreaptă ţinea o seringă hipodermică.

— Suferi de diabet şi vrei să-ţi faci o injecţie? îl întrebă Tyrin, încruntându-se.

Ravlo se strâmbă şi râse sec.

— Eşti dependent de droguri, conchise Tyrin.

Deşi nu cunoştea prea multe despre droguri, ştia că Ravlo putea fi deportat în următorul port dacă s-ar fi aflat despre viciul lui. Piotr se detensionă puţin. Putea face faţă acelei situaţii.

Ravlo privea dincolo de el, în magazia mai mică. Tyrin se uită peste umăr şi observă că echipamentul radio era cât se poate de vizibil. Cei doi bărbaţi se priviră în ochi, fiecare înţelegând că celălalt făcea ceva ce trebuia ţinut în secret.

— Îţi voi păstra secretul dacă-l vei păstra şi tu pe al meu, zise Tyrin.

Ravlo zâmbi din nou strâmb şi râse sec; apoi îşi luă privirea de la Tyrin, îndreptându-şi atenţia spre braţ. Îşi vârî acul în carne.

•

Schimbul de mesaje dintre motonava *Coparelli* şi Moscova fu interceptat şi înregistrat de postul de ascultare al US Naval Intelligence (USNI), serviciul de contrainformaţii al marinei SUA. Având în vedere că erau în codul standard pe care-l folosea KGB-ul, ei reuşiră să le descifreze. Dar nu aflară decât că cineva de la bordul vasului – nu ştiau care vas – îşi verifica transmiţătorul secundar şi că cineva cu numele Rostov – numele nu se afla în niciunul dintre dosarele lor – voia ca persoana respectivă să stea liniştită. Deoarece nimeni nu înţelegea nimic, fu deschis un dosar intitulat „Rostov”. Mesajele fură introduse în acesta, apoi uitate.

Capitolul 12

După ce dădu raportul la Cairo, Hassan ceru permisiunea să călătorească în Siria, ca să-şi viziteze părinţii, aflaţi într-o tabără de refugiaţi. Primi patru zile de învoire. Luă avionul până în Damasc şi taxiul până la tabăra de refugiaţi.

Nu-şi vizită părinţii.

Adresă unele întrebări celor din tabără, iar unul dintre refugiaţi îl duse, schimbând mai mult autobuze, în Dara, dincolo de graniţa iordaniană, apoi până în Amman. De acolo, împreună cu un alt bărbat, călători tot cu un autobuz până la râul Iordan.

În noaptea celei de-a doua zile, el traversă râul, călăuzit de doi bărbaţi înarmaţi cu mitraliere. Hassan purta o robă arăbească şi turban ca ei, însă nu ceruse o armă. Bărbaţii erau tineri, iar pe feţele lor adolescentine abia li se putea citi oboseala şi cruzimea, asemenea recruţilor într-o armată nouă. Ei străbăteau valea Iordanului în tăcere, călăuzindu-l pe Hassan printr-o atingere sau o vorbă rostită în şoaptă: păreau să fi parcurs acel drum de multe ori. La un moment dat, toţi trei se întinseră pe burtă în spatele unui cactus când văzură lumini şi auziră vocile soldaţilor răzbătând de la o jumătate de kilometru depărtare.

Hassan se simţea neajutorat şi oarecum străin. La început, crezu că senzaţia se datora faptului că se afla în mâinile celor doi tineri, viaţa lui depinzând de cunoştinţele şi de curajul acestora. Dar ulterior, când ei îl lăsară în urmă şi se trezi singur în mijlocul unui drum de ţară, făcând autostopul, îşi dădu seama că voiajul acela reprezenta o întoarcere în timp. Era de mulţi ani un bancher european, care trăia în Luxemburg, cu maşina, frigiderul şi televizorul lui. Şi iată-l în acea călătorie străbătând în sandale drumurile prăfuite din Palestina, locul copilăriei lui: fără maşină, fără avion. Era din nou arab, un ţăran, un cetăţean de clasă mijlocie în ţara lui natală. Niciuna dintre facilităţile de acasă nu funcţiona acolo – nu putea rezolva o problemă dând un telefon sau scoţând cardul de credit, sau chemând un taxi. Se simţea ca un copil, ca un sărăntoc şi ca un fugar, toate la un loc.

Merse pe jos aproape zece kilometri fără să se intersecteze cu

vreun vehicul, apoi trecu pe lângă el un camion cu fructe, al cărui motor huruia bolnăvicios şi scotea fum, şi se opri la câţiva metri în faţa lui. Hassan fugi după el.

— La Nablus? strigă el.

— Urcă!

Şoferul era un bărbat mătăhălos, iar muşchii braţelor se umflau când ţinea volanul şi lua curbele cu viteză mare. Fuma întruna. Trebuie să fi ştiut sigur că nu va întâlni niciun alt vehicul pe drum toată noaptea, de vreme ce conducea cu viteză pe marginea drumului, fără să folosească frâna. Lui Hassan i-ar fi prins bine să doarmă puţin, însă şoferul avea chef de taclale. Îi spuse că evreii erau conducători buni, că afacerile prosperaseră de când aceştia ocupaseră Iordanul şi că teritoriul trebuia să fie eliberat, desigur, într-o bună zi. Jumătate din ceea ce afirma era fals, fără îndoială, dar Hassan nu-şi dădea seama care jumătate.

Intrară în Nablus, oraş palestinian situat în centrul Palestinei istorice, într-o dimineaţă răcoroasă. Soarele roşu răsărea de după deal, iar oraşul era cufundat în somn. Camionul pătrunse huruind în piaţă şi se opri. Hassan îşi luă rămas-bun de la şofer.

Apoi străbătu încet străzile pustii, în timp ce soarele alunga răcoarea nopţii. Se bucură de aerul curat şi de clădirile albe şi joase, admirând fiecare detaliu, desfătându-se cu nostalgia copilăriei lui: se afla în Palestina, era acasă.

Avea instrucţiuni să meargă la o casă fără număr, aflată pe o stradă fără nume. Era un cartier sărac, unde căsuţele din piatră erau îngrămădite unele într-altele şi nimeni nu curăţa străzile. Afară era priponită o capră. Pentru o clipă, se întrebă cu ce se hrănea, deoarece nu exista iarbă. Uşa era descuiată.

Ezită să intre, încercând să scape de starea de nervozitate. Fusese plecat prea mult timp şi iată-l în acel moment revenit în Patria Mamă. Aşteptase mulţi ani ocazia de a se răzbuna pentru ceea ce-i făcuseră tatălui său. Îndurase exilul, fusese răbdător şi-şi alimentase ura suficient, poate prea mult.

Hassan intră.

Întinşi pe jos, dormeau patru sau cinci oameni. Unul dintre ei, o femeie, îşi deschise ochii, îl văzu şi se ridică brusc în şezut, întinzându-şi mâna sub pernă, poate după o armă.

— Ce vrei?

Hassan rosti numele bărbatului care-i conducea pe fedaini.

•

Mahmoud locuise nu departe de Yasif Hassan pe vremea când erau amândoi copii la sfârşitul anilor ’30, însă nu se întâlniseră niciodată sau, dacă o făcuseră, niciunul din ei nu-şi amintea. După cel de-al Doilea Război Mondial, Yasif plecă în Anglia la studii, iar Mahmoud rămase să aibă grijă de oi împreună cu toată familia lui. Vieţile lor ar fi luat-o în direcţii diferite dacă n-ar fi fost Războiul Arabo-Israelian din 1948-1949. Tatăl lui Mahmoud, la fel ca şi tatăl lui Yasif, hotărî să-şi ia lucrurile şi să fugă. Cei doi fii – Yasif era cu câţiva ani mai mare decât Mahmoud – se cunoscură în tabăra de refugiaţi. Reacţia lui Mahmoud la acordul de încetare a focului fu şi mai puternică decât a lui Yasif, ceea ce constitui un paradox, având în vedere faptul că Yasif pierduse mai mult. Dar Mahmoud era stăpânit de o mare furie, care-l va impulsiona să lupte pentru eliberarea patriei. Până atunci, nu luase în seamă politica, estimând că ea n-avea nicio legătură cu ciobanii, însă ulterior îşi puse în gând s-o înţeleagă. Înainte de asta, trebuia să înveţe să citească.

Cei doi se întâlniră din nou în anii ’50, în Fâşia Gaza. Până în acel moment, Mahmoud prosperase, dacă ăsta era termenul potrivit pentru ceva atât de feroce. Citise scrierile despre război ale istoricului militar Carl von Clausewitz, *Republica* lui Platon, *Capitalul* lui Karl Marx şi *Mein Kampf* al lui Adolf Hitler, precum şi din John Maynard Keynes şi Mao Zedong, John Kenneth Galbraith şi Mahatma Gandhi, cărţi de istorie şi autobiografice, romane clasice şi piese de teatru moderne. Vorbea engleza bine şi rusa, prost, şi o rupea pe cantoneză. Coordona un grup mic de terorişti în incursiunile din Israel, unde aruncau bombe, împuşcau şi furau, apoi se întorceau, ascunzându-se în taberele din Gaza, asemenea şobolanilor într-un maldăr de gunoi. Teroriştii primeau bani, arme şi informaţii din Cairo. Hassan făcea parte din serviciile de contrainformaţii şi când se întâlniseră din nou, Yasif îi mărturisi lui Mahmoud faţă de cine era loial – nu faţă de Cairo, nici măcar faţă de cauza panarabă, ci faţă de Palestina.

Yasif se hotărî să renunţe la tot pe loc – la postul de la bancă, la casa din Luxemburg, la rolul pe care-l juca în serviciile de contrainformaţii egiptene – şi să se alăture luptătorilor pentru libertate. Dar Mahmoud refuză; rolul de conducător i se potrivea ca o mănuşă. În câţiva ani, zicea el, deoarece gândea în perspectivă, vor strânge trupe de gherilă, însă vor avea nevoie

în continuare de prieteni sus-puşi, de legături europene şi de informaţii secrete.

Cei doi se întâlniră în Cairo şi stabiliră moduri de comunicare mai performante decât cele ale egiptenilor. Pentru serviciile de informaţii, Hassan crease o imagine înşelătoare: se prefăcea a fi mai puţin receptiv decât era. La început, el trimise cam aceleaşi informaţii pe care le dădea celor din Cairo, în principal numele arabilor loiali care-şi ascundeau averile în Europa şi cărora li se puteau cere fonduri. Recent, găsi o utilitate mai practică, deoarece mişcarea palestiniană începuse să întreprindă acţiuni în Europa. Rezervase camere de hotel şi bilete de avion, închiriase maşini şi case, strânsese arme şi transferase fonduri.

Nu era genul de bărbat care să folosească arma. Ştia asta şi se simţea puţin ruşinat. Prin urmare, era cu atât mai mândru să se facă util în alte moduri, mai puţin violente, totuşi practice.

În anul acela, rezultatele muncii lui începuseră să fie vizibile în Roma. Yasif credea în programul lui Mahmoud referitor la terorismul în Europa. Era convins că armatele arabe, fie şi cu sprijinul ruşilor, nu i-ar putea învinge niciodată pe evrei, deoarece acest lucru i-ar face pe evrei să se considere un popor asediat, care-şi apăra patria împotriva soldaţilor străini, iar asta îi dădea putere. Adevărul era, din punctul de vedere al lui Yasif, că arabii din Palestina îşi apărau ţara împotriva sioniştilor cotropitori. Existau mai mulţi arabi palestinieni decât evrei israeliţi, punându-i la socoteală şi pe exilaţii din tabere; *ei,* şi nu o gloată de soldaţi din Cairo şi din Damasc, vor fi cei care vor elibera patria. Însă, mai întâi, aceştia trebuiau să creadă în fedaini. Acte precum acţiunea din aeroportul din Roma îi va convinge că fedainii aveau resurse internaţionale. Când poporul va crede în fedaini, poporul *va deveni* fedain, şi atunci va fi de neoprit.

Acţiunea din aeroportul din Roma era un fleac, un *peccadillo,* în comparaţie cu ceea ce-şi propusese Hassan să facă.

Era un plan scandalos, şocant, care-i va ţine pe fedaini pe primele pagini ale ziarelor din întreaga lume săptămâni la rând şi care va dovedi că ei reprezentau o forţă internaţională puternică, nu o şleahtă de refugiaţi răpciugoşi. Hassan spera din tot sufletul ca Mahmoud să-l accepte.

Yasif Hassan voia să propună ca fedainii să declanşeze un nou Holocaust.

•

Cei doi se îmbrăţişară ca nişte fraţi, se sărutară pe obraz, apoi făcură un pas în spate, ca să se privească unul pe celălalt.

— Miroşi ca o târfă, îi spuse Mahmoud.

— Iar tu miroşi ca un cioban, îi zise Hassan.

Cei doi râseră şi se îmbrăţişară din nou.

Mahmoud era un bărbat voinic, puţin mai înalt decât Hassan şi mai lat în umeri; *părea* mai mare prin felul în care-şi ţinea capul, păşea şi vorbea. Şi chiar mirosea: emana un iz acru, specific celor care trăiau îngrămădiţi cu alţi oameni într-un loc privat de invenţiile moderne: baie, mediu igienic şi salubru. Deşi trecuseră trei zile de când Hassan nu mai folosise loţiune după ras şi pudră de talc, după părerea lui Mahmoud, el mirosea ca o femeie.

Reşedinţa avea două încăperi: cea în care intrase Mahmoud şi dincolo de ea o alta, unde el dormea pe jos, împreună cu alţi doi bărbaţi. Casa n-avea etaj. Se gătea în curtea din spate, iar cea mai apropiată sursă de apă se afla la câteva sute de metri. Femeia aţâţă focul şi începu să pregătească un terci din boabe de fasole zdrobite. În timp ce aşteptau să mănânce, Hassan îi istorisi lui Mahmoud povestea lui.

— În urmă cu trei luni, m-am întâlnit în Luxemburg cu un bărbat pe care-l cunosc de la Oxford, un evreu pe nume Dickstein. S-a dovedit a fi un agent secret important al Mossadului. De atunci îl supraveghez, cu ajutorul ruşilor, în special printr-un agent KGB pe care-l cheamă Rostov. Am descoperit că Dickstein plănuieşte să fure o motonavă încărcată cu uraniu, minereu cu care sioniştii vor să producă bombe atomice.

La început, Mahmoud refuză să creadă. Îl chestionă pe Hassan: cât de reală era informaţia, ce dovezi avea, cine ar putea minţi, ce greşeli s-ar fi putut face? Apoi, pe măsură ce răspunsurile lui căpătau treptat logică, adevărul începu să iasă la iveală şi Mahmoud deveni foarte serios.

— Asta nu este doar o ameninţare pentru cauza palestiniană. Bombele astea ar putea distruge întreg Orientul Mijlociu.

„Aşa e el, vede imaginea de ansamblu”, reflectă Hassan.

— Ce propuneţi, tu şi ruşii ăştia? întrebă Mahmoud.

— Misiunea este să-l oprim pe Dickstein şi să demascăm planul israeliţilor, arătând că sioniştii sunt nişte aventurieri fără

scrupule. Nu ne-am gândit încă la detalii. Dar am o propunere alternativă, răspunse el, apoi tăcu, încercând să găsească frazarea corectă, pe urmă continuă: În opinia mea, fedainii ar trebui să deturneze nava cu uraniu înainte ca Dickstein să ajungă la ea.

Mahmoud se holbă la el fără să clipească timp îndelungat.

Hassan se gândi: „Spune ceva, pentru numele lui Dumnezeu!” Mahmoud începu să clatine încet din cap, după aceea zâmbi şi, într-un sfârşit, izbucni în râs: iniţial un mic chicot, dar culmină cu hohote de râs, de se scutura din tot corpul. Toţi ai casei veniră să vadă ce se întâmplase.

— Cum ţi se pare? cuteză Hassan să întrebe.

— Minunat, oftă Mahmoud. Nu ştiu cum am putea reuşi, însă este o idee ingenioasă.

Apoi începu să pună întrebări.

Şi le adresă pe tot parcursul micului dejun şi al dimineţii: despre cantitatea de uraniu, despre numele navelor implicate, despre cum a fost transformată „prăjitura galbenă” în explozibil nuclear, despre locuri, date şi oameni. Stăteau de vorbă în odaia din spate, doar ei doi în cea mai mare parte a timpului, dar din când în când, Mahmoud îl invita pe câte unul înăuntru şi-i spunea să asculte pe când Hassan repeta anumite detalii.

La amiază, el chemă doi bărbaţi, care păreau să fie locotenenţii lui. Cu ei de faţă, trecu din nou în revistă aspectele care i se păreau cruciale.

— *Coparelli* este un vas comercial obişnuit, cu un echipaj obişnuit?

— Da.

— Va naviga pe Mediterana spre Genova?

— Da.

— Cât cântăreşte „prăjitura galbena?

— Două sute de tone.

— Şi este depozitată în butoaie, presupun.

— Sunt cinci sute şaizeci în total.

— La preţul pieţei?

— Două milioane de dolari americani.

— Şi se foloseşte la confecţionarea bombelor atomice?

— Da. E materie primă.

— Transformarea uraniului în explozibil este un proces scump sau ieftin?

— Nu şi dacă avem un reactor nuclear. Altminteri, da.

Mahmoud încuviinţă din cap spre cei doi locotenenţi.

— Mergeţi şi spuneţi-le asta celorlalţi!

•

După-amiaza, când soarele trecu de zenit şi afară se răcori suficient de mult, Mahmoud şi Yasif ieşiră la o plimbare pe dealurile din afara oraşului. Yasif îşi dorea cu disperare să afle ce gândea cu adevărat Mahmoud despre planul lui, dar Mahmoud refuză să vorbească despre uraniu. Aşadar, Yasif deschise o discuţie despre David Rostov şi spuse că admiră profesionalismul de care dă dovadă rusul, în ciuda obstacolelor pe care i le ridicase în cale.

— E bine să-i admirăm pe ruşi, zise Mahmoud, atât timp cât n-avem încredere în ei. Aceştia nu servesc cauzei noastre. Colaborăm cu ei din trei motive. Cel mai puţin important este acela că noi le facem probleme occidentalilor şi orice e rău pentru Occident este bine pentru ruşi. Apoi mai este imaginea lor. Naţiunile mai puţin dezvoltate se identifică mai degrabă cu noi decât cu sionistii, deci, prin faptul că ne sprijină, ruşii câştigă încredere din partea Lumii a Treia – şi ţine minte, în situaţia dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică, Lumea a Treia deţine un electorat influenţabil. Cel mai important motiv însă – singurul *cu adevărat* important – este petrolul. Arabii au petrol.

Trecură pe lângă un băiat care avea grijă de o turmă mică de oi costelive. Băiatul cânta la fluier. Yasif îşi aminti că şi Mahmoud fusese odinioară un băiat care păzea oi şi nu ştia nici să citească, nici să scrie.

— Înţelegi cât este de important petrolul? întrebă Mahmoud. Hitler a pierdut războiul din Europa din cauza petrolului.

— Nu.

— Ascultă. Ruşii l-au învins pe Hitler. Aveau obligaţia asta. Trebuiau s-o facă. Hitler era conştient de generalul Iarnă: ştia despre Napoleon şi că nimeni nu putea cuceri Rusia. Atunci, de ce a încercat? Fiindcă nu mai avea petrol. În Georgia există petrol, în câmpurile petrolifere caucaziene. Hitler trebuia să pună stăpânire pe Caucaz. Dar nu poţi să deţii Caucazul decât dacă ai oraşul Volgograd, care pe vremea aceea se numea Stalingrad, locul unde situaţia s-a întors împotriva lui Hitler. Petrolul. Despre asta este lupta noastră, fie că ne place sau nu, înţelegi? Dacă n-ar fi fost petrolul, nimănui în afară de noi nu i-ar

fi păsat că o mână de arabi şi de evrei se luptă pentru o ţară mică şi prăfuită ca a noastră.

Mahmoud era fascinant atunci când vorbea. Cu vocea puternică şi limpede rostea fraze scurte, explicaţii pertinente, afirmaţii care semănau cu nişte adevăruri simple, însă devastatoare: Hassan bănuia că el spunea aceleaşi lucruri şi în faţa trupelor lui. Îşi aducea oarecum aminte despre felurile sofisticate în care se discuta politica în locuri precum Luxemburg şi Oxford, iar în acel moment i se părea că, în ciuda tonelor de informaţii, acei oameni ştiau mai puţine decât Mahmoud. Şi el ştia că politica internaţională *era* complicată: că era vorba despre ceva mai mult decât despre petrol. Dar, în principal, credea că Mahmoud avea dreptate.

Se aşezară la umbra unui smochin. Peisajul fumuriu se întindea în jurul lor, pustiu. Cerul albastru dogorea, lipsit de nori de la un orizont la altul. Mahmoud scoase dopul sticlei cu apă şi i-o întinse lui Hassan, care bău din lichidul călduţ, apoi i-o dădu înapoi. Îl întrebă pe Mahmoud dacă voia să conducă Palestina după ce sioniştii vor fi alungaţi.

— Am omorât mulţi oameni, se destăinui Mahmoud. La început, am făcut-o cu propriile mâini, folosind un cuţit sau o armă, sau o bombă. Acum omor urzind planuri şi dând ordine, însă omor în continuare. Ştim că este un păcat, dar nu mă pot pocăi. N-am nicio remuşcare, Yasif. Chiar dacă facem o greşeală şi omorâm copii şi arabi în loc de soldaţi şi sionişti, îmi spun doar atât: „Este rău pentru reputaţia noastră”, şi nu: „Este rău pentru sufletul meu”. Am mâinile mânjite de sânge şi n-am de gând să mi le spăl. Nu voi încerca. Există o carte intitulată *Portretul lui Dorian Cray.* Este vorba despre un bărbat care duce o viaţă nefastă şi debilă, genul de existenţă care ar trebui să-l facă să pară bătrân, cu riduri şi cearcăne, cu ficatul distrus şi boli venerice. Cu toate acestea, el nu suferă. Dimpotrivă, pe măsură ce trec anii, pare să-şi păstreze tinereţea, ca şi când ar fi descoperit elixirul tinereţii. Însă într-o odaie încuiată din casa lui se află un portret al lui, şi tocmai acel portret este cel care îmbătrâneşte, care suferă ravagiile provocate de rău şi de o boală teribilă. Cunoşti povestea? Este din literatura engleză.

— Am văzut filmul, spuse Yasif.

— Am citit-o când eram în Moscova. Mi-ar plăcea să văd filmul. Îmi aminteşti cum se termina?

— Oh, da. Dorian Gray a distrus portretul şi toată boala şi răul au căzut asupra lui într-o clipită şi a murit.

— Da, zise Mahmoud, astupă sticla cu dopul şi privi absent povârnişurile cafenii, apoi adăugă: Când Palestina va fi eliberată, portretul meu va fi distrus.

•

În acea seară, la asfinţit, veniră la căsuţa din Nablus câţiva bărbaţi, cu puţin înainte de ora care anunţa interdicţia de circulaţie. Hassan nu ştia exact cine erau; puteau fi liderii locali ai mişcării sau un grup organizat de oameni a căror părere Mahmoud o preţuia, sau un consiliu permanent de război care stătea în apropierea lui Mahmoud, fără a locui efectiv cu el. Hassan vedea logica din ultima alternativă, deoarece, dacă ar fi locuit împreună, ar fi putut fi distruşi cu toţii.

Femeia îi servi cu pâine, peşte şi vin slab alcoolizat, iar Mahmoud le detalie planul lui Hassan. De fapt, îl gândise mai în amănunt decât o făcuse Hassan. Propuse deci să deturneze motonava *Coparelli* înainte ca Dickstein să ajungă la ea, apoi să-i prindă într-o ambuscadă pe israeliţi când aceştia vor urca la bord. Aşteptându-se doar la un echipaj obişnuit şi la o ripostă slabă, grupul lui Dickstein va fi nimicit. Pe urmă fedainii vor duce *Coparelli* într-un port din Africa de Nord şi vor invita lumea să urce la bord şi să vadă trupurile lăsate în urmă de criminalii sionişti. Încărcătura va fi oferită proprietarilor săi contra unei răscumpărări la jumătate din preţul de pe piaţă – un milion de dolari americani.

Urmă o dezbatere îndelungată. Era evident că o facţiune a mişcării era deja agitată din cauza politicii lui Mahmoud de a duce războiul în Europa şi considera deturnarea ca pe o prelungire a aceleiaşi strategii. Membrii grupării sugerară că fedainii puteau realiza mai multe organizând o conferinţă de presă în Beirut sau Damasc şi dezvăluind presei internaţionale planul israeliţilor. Hassan era convins că asta nu era suficient: acuzaţiile erau ieftine şi nu fărădelegile Israelului trebuiau demonstrate, ci puterea fedainilor.

Bărbaţii vorbiră ca nişte egali şi Mahmoud părea să-l asculte pe fiecare în parte cu aceeaşi atenţie. Hassan şedea liniştit şi asculta vocile joase şi calme ale acelor oameni care arătau ca nişte ţărani şi vorbeau ca nişte senatori. Brusc, se simţi deopotrivă plin de speranţă şi temător că ei îi vor accepta

planul: plin de speranţă, pentru că ar fi dus la îndeplinirea unei răzbunări la care visa de douăzeci de ani; temător, deoarece ar însemna să facă lucruri mai dificile, mai violente şi mai riscante decât munca pe care o prestase până în acel moment.

În cele din urmă, nu mai suportă, ieşi afară şi se lăsă pe vine în curte, adulmecând aerul nopţii şi fumul focului care se stingea. Puţin mai târziu, înăuntru se auziră nişte voci şoptite la unison, ca şi când s-ar fi votat.

Mahmoud veni afară şi se aşeză lângă Hassan.

— Am trimis după o maşină.

— De ce?

— Trebuie să plecăm la Damasc. În seara asta. Avem multe de făcut. Va fi cea mai importantă acţiune a noastră. Trebuie să ne punem de îndată pe treabă.

— S-a hotărât deci.

— Da. Fedainii vor deturna motonava şi vor fura uraniul.

— Aşa să fie, spuse Yasif Hassan.

•

Lui David Rostov îi plăcuse întotdeauna compania familiei, deşi ocaziile când era cu ea erau puţine. Şi, pe măsură ce îmbătrânea, ocaziile au devenit tot mai rare. Prima lui zi de concediu fu una plăcută. Pregăti micul dejun, se plimbară pe plajă, iar după-amiaza, Vladimir, micul geniu, jucă şah cu Rostov, cu Mariya şi cu Iuri simultan, câştigând toate trei partidele. Serviră cina fără să se grăbească, spunându-şi noutăţile din ultima perioadă şi savurând un pahar cu vin. A doua zi fu asemănătoare, dar ei se bucurară mai puţin. În a treia zi, bucuria de a fi împreună se estompă. Vladimir îşi aminti că era un fenomen şi-şi vârî nasul în cărţi; Iuri puse muzică occidentală decadentă la casetofon şi se contrazise cu tatăl lui pe tema poeţilor disidenţi, iar Mariya se închise în bucătăria vilei şi renunţă să se mai machieze.

Aşadar, când primi un mesaj prin care era anunţat că Nik Bunin se întorsese din Rotterdam şi reuşise să instaleze microfoane la bordul navei *Stromberg,* Rostov îl folosi drept scuză ca să se întoarcă la Moscova.

Nik raportă că vasul *Stromberg* fusese andocat pentru inspecţia obişnuită înainte să fie vândut companiei de transport maritim Savile. Se făceau mici reparaţii. Se strecurase fără dificultate la bord, dându-se drept electrician, şi instalase un

transmiţător radio puternic la prora vasului. Când dăduse să plece, fusese luat la întrebări de supervizorul docului, pe tura căruia nu era programată în acea zi nicio lucrare la partea electrică. Nik îi răspunsese că, dacă nu fusese solicitată intervenţia lui, atunci nu va cere să fie plătit.

Din acel moment, ori de câte ori era pornită electricitatea pe vas – lucru care se întâmpla de fiecare dată când nava se afla în larg şi în cea mai mare parte a timpului când era în doc – transmiţătorul trimitea un semnal la fiecare treizeci de minute, până când vasul avea să se scufunde sau să fie demontat în bucăţi. În rest, oriunde s-ar fi aflat în lume, Moscova îl putea localiza într-o oră.

După ce-l ascultă pe Nik, Rostov îl trimise acasă. Avea planuri pentru seara aceea. Trecuse mult timp de când nu se mai întâlnise cu Olga şi era nerăbdător să vadă cum utiliza ea vibratorul pe baterii pe care i-l adusese din Londra.

•

În serviciul de contrainformaţii al marinei israeliene era un tânăr căpitan pe care-l chema Dieter Koch şi avea pregătire de mecanic naval. Atunci când *Coparelli* ridică ancora din Antwerp, cu încărcătura de „prăjitură galbenă”, Koch trebuia să se afle la bord.

Nat Dickstein ajunse la Antwerp având doar o idee vagă cum să procedeze. Îl sună din camera de hotel pe reprezentantul local al companiei care deţinea vasul *Coparelli.*

„Când voi muri, chibzui el în timp ce aştepta să se facă legătura, mă vor îngropa dintr-o cameră de hotel”.

O fată răspunse la telefon.

— Aici Pierre Beaudaire, vreau să vorbesc cu directorul, spuse Dickstein repede.

— Aşteptaţi, vă rog!

— Da? se auzi vocea unui bărbat.

— Bună dimineaţa, aici Pierre Beaudaire de la Beaudaire Crew List.

Dickstein inventa în timp ce vorbea.

— N-am auzit de voi.

— De aceea vă sun. Dorim să deschidem un birou în Antwerp şi mă întrebam dacă aţi fi dispus să colaborăm.

— Mă îndoiesc, însă îmi puteţi scrie şi...

— Sunteţi mulţumit de agenţia care recrutează în prezent

echipajele?

— Ar putea fi şi mai rău. Uitaţi care e treaba...

— Încă o întrebare şi n-am să vă mai deranjez. Îmi puteţi spune cu cine colaboraţi în prezent?

— Cohen’s. Nu mai am timp...

— Înţeleg. Mulţumesc pentru amabilitate. La revedere!

Cohen’s! Ce noroc! „Poate voi reuşi să rezolv treaba asta fără violenţă”, reflectă Nat, punând jos receptorul. Cohen’s! Era surprinzător – docurile şi transportul naval nu ţineau de domeniul de afaceri al evreilor. Ei bine, uneori aveai, pur şi simplu, noroc.

Căută agenţia Cohen’s în cartea de telefoane, memoră adresa, îşi luă haina, ieşi din hotel şi chemă un taxi.

Cohen avea un birou mic, format din două încăperi, deasupra unui bar marinăresc în Cartierul Roşu al oraşului. Nu era amiază şi „păsările de noapte” dormeau încă – târfele şi hoţii, muzicienii şi stripperii, chelnerii şi oamenii de ordine, cei care însufleţeau locul noaptea. Ar fi putut fi orice cartier de afaceri dărăpănat, posomorât şi rece dimineaţa, şi deloc curat.

Urcă scările până ajunse în faţa unei uşi de la primul etaj, bătu şi intră. O secretară între două vârste prezida peste o încăpere mică, plină cu dosare şi scaune portocalii din plastic.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Cohen.

Ea îl măsură din priviri, părând să creadă că nu semăna cu un marinar.

— Vreţi un vas? îl întrebă ea neîncrezătoare.

— Nu, răspunse el. Sunt din Israel.

— Oh.

Femeia ezită. Avea părul negru şi ochi adânciţi şi umbriţi şi purta verighetă. Dickstein se întrebă dacă nu era cumva doamna Cohen. Ea se ridică în picioare şi intră pe o uşă din spatele mesei la care lucra într-un birou. Purta un costum cu pantaloni, iar din spate nu-şi arăta vârsta.

Un minut mai târziu, deschise din nou uşa şi-i făcu semn să intre în biroul lui Cohen. Acesta se ridică în picioare, dădu mâna cu el şi spuse, fără alte amabilităţi:

— Donez cauzei în fiecare an. În timpul războiului, am dat douăzeci de mii de guldeni, vă pot arăta cecul. E un nou apel? Va fi un alt război?

— Nu sunt aici ca să colectez bani, domnule Cohen, îl asigură

Dickstein zâmbind.

Doamna Cohen lăsase uşa deschisă. Dickstein o închise.

— Pot să iau loc?

— Dacă nu vreţi bani, puteţi să luaţi loc, să serviţi o cafea, să staţi aici toată ziua, zise Cohen râzând.

Dickstein se aşează. Cohen era un bărbat scund, cu ochelari, chel şi proaspăt ras, şi părea să aibă vreo cincizeci de ani. Purta un costum cafeniu care nu era foarte nou. Deşi avea o afacere destul de profitabilă, nu era milionar, presupuse Nat.

— V-aţi aflat aici în timpul celui de-al Doilea Război Mondial? întrebă Dickstein.

Cohen încuviinţă din cap.

— Eram tânăr. M-am dus la ţară şi am lucrat la o fermă unde nu mă cunoştea nimeni, unde nimeni nu ştia că eram evreu. Am avut noroc.

— Credeţi că se va întâmpla din nou?

— Da. S-a întâmplat mereu de-a lungul istoriei, de ce ar înceta acum? Se va întâmpla din nou, dar nu cât voi trăi eu. Am totul aici. Nu vreau să mă întorc în Israel.

— În regulă. Lucrez pentru guvernul din Israel. Am dori să faceţi ceva pentru noi.

Cohen ridică din umeri.

— Ce anume?

— Peste câteva săptămâni, unul dintre clienţii dumneavoastră vă va suna cu o cerere urgentă. Vor dori un mecanic naval pentru un vas numit *Coparelli.* Vrem să le trimiteţi un om desemnat de noi. Îl cheamă Koch şi este israelian, însă va folosi un alt nume şi acte false. *Este* mecanic naval – clienţii dumneavoastră nu vor fi nemulţumiţi.

Dickstein aşteptă ca bărbatul scund să spună ceva. „Eşti un om cumsecade, se gândi el; un om de afaceri evreu decent, inteligent şi muncitor şi puţin cam ramolit; nu mă face să fiu violent cu tine”.

— Nu-mi veţi dezvălui de ce guvernul din Israel îl vrea pe acest bărbat, Koch, la bordul vasului *Coparelli*?

— Nu.

Se aşternu tăcerea.

— Aveţi un act de identitate?

— Nu.

Secretara intră fără să bată la uşă şi le oferi cafea. Dickstein

percepea vibraţii ostile din partea ei. Cohen se folosi de această întrerupere, ca să-şi adune gândurile.

— Ar trebui să fiu *meshugah*[15] să fac asta, preciză el după ce femeia ieşi.

— De ce?

— Intri de pe stradă susţinând că eşti reprezentant al guvernului din Israel şi, cu toate acestea, nu-mi arăţi un act de identitate, nu-mi spui cum te numeşti. Îmi ceri să mă implic în ceva ce este evident necinstit, probabil ilegal; nu-mi zici ce încerci să faci. Chiar dacă aş crede povestea ta, n-aş fi de acord ca israeliţii să facă ce vrei să facă.

Dickstein oftă, gândindu-se la alternative: să-l şantajeze, s-o răpească pe soţia lui, să pună stăpânire pe biroul lui într-o zi crucială...

— Ce aş putea face ca să vă conving? îl iscodi el.

— Am nevoie de o cerere personală din partea prim-ministrului Israelului înainte să fac ceva.

Dickstein se ridică în picioare şi dădu să plece, apoi chibzui: „De ce nu? De ce nu, la naiba?” Era o idee nebunească, vor crede că şi-a pierdut minţile... însă va funcţiona, va servi scopului... Rânji în timp ce se gândea. Pierre Borg va face apoplexie.

— Bine, îi spuse el lui Cohen.

— Cum adică „bine”?

— Luaţi-vă haina! Mergem la Ierusalim.

— Acum?

— Sunteţi ocupat?

— Vorbeşti serios?

— V-am zis că este o chestiune importantă, adăugă Dickstein, pe urmă arătă spre telefonul de pe birou: Vă rog s-o sunaţi pe soţia dumneavoastră.

— E dincolo de uşă.

Ea intră în grabă, părând îngrijorată.

— Ce este, Josef?

— Bărbatul acesta vrea să merg la Ierusalim cu el.

— Când?

— Acum.

— Adică săptămâna aceasta?

— Adică în dimineaţa aceasta, doamnă Cohen, preciză Nat.

[15] Nebun, în idiş. (n.red.).

Trebuie să subliniez că este o chestiune de maximă confidenţialitate. I-am cerut soţului dumneavoastră să facă ceva pentru guvernul israelian. Fireşte că dumnealui vrea să se asigure că, într-adevăr, guvernul îi cere această favoare, şi nu vreun criminal. Prin urmare, îl voi duce acolo, ca să se convingă.

— Nu te implica, Josef...

Cohen ridică din umeri.

— Sunt evreu, sunt deja implicat. Ai grijă de birou.

— Nu ştii nimic despre acest bărbat!

— Atunci, voi afla.

— Nu-mi place treaba asta.

— Nu e niciun pericol, o linişti Cohen. Vom zbura la Ierusalim, mă voi întâlni cu prim-ministrul şi ne vom întoarce.

— Prim-ministrul!

Dickstein conştientiză cât de mândră va fi dacă soţul ei se va întâlni cu prim-ministrul Israelului.

— Trebuie să fie o călătorie secretă, doamnă Cohen. Vă rog să le spuneţi oamenilor că soţul dumneavoastră se află la Rotterdam, cu afaceri. Se va întoarce mâine.

Ea îi privi îndelung pe cei doi.

— Josef al meu se va întâlni cu prim-ministrul, iar eu nu-i pot spune lui Rachel Rothstein?

Atunci, Dickstein ştiu că totul va decurge bine.

Cohen îşi luă haina din cui şi o îmbrăcă. Doamna Cohen îl sărută, apoi îl îmbrăţişă.

— E în regulă, îi spuse el. Totul e foarte neaşteptat şi ciudat, dar va fi în regulă.

Ea dădu prosteşte din cap şi se eliberă din strânsoare.

•

Cei doi luară un taxi până la aeroport. Dickstein se simţi din ce în ce mai încântat. Planul era nebunesc, parcă era un şcolar. Deşi plănuise o mare păcăleală. Nu-şi putea stăpâni zâmbetul şi-şi întoarse faţa, ca să nu-l vadă Cohen.

Pierre Borg îşi va ieşi din *minţi.*

Dickstein cumpără două bilete dus-întors spre Tel Aviv, plătind cu cardul de credit. Trebuiau să ia un zbor de legătură spre Paris. Înainte de decolare, sună la ambasada din Paris şi aranjă să fie întâmpinaţi de cineva în sala de tranzit internaţional.

În Paris, îi dădu bărbatului un mesaj adresat lui Borg, în care

explica de ce era nevoie. Diplomatul era un om din Mossad şi-l tratã pe Dickstein cu respect. Lui Cohen i se îngãdui sã asiste la discuţie, iar când bărbatul se înapoie la ambasadă, Josef spuse:

— Ne putem întoarce, m-am convins.

— Oh, nu, replică Dickstein. Dacă tot am ajuns până aici, vreau să fiu sigur de dumneavoastră.

— Trebuie să fii un om important în Israel, zise Cohen în avion.

— Nu. Dar ceea ce fac eu este important.

Cohen voia să ştie cum să se comporte, cum să i se adreseze prim-ministrului.

— Nu ştiu, nu l-am întâlnit niciodată, îl lămuri Nat. Strângeţi-i mâna şi spuneţi-i pe nume.

Cohen zâmbi. Începea să împărtăşească spiritul poznaş al lui Dickstein.

Pierre Borg îi aşteptă la aeroportul Lod cu o maşină, ca să-i ducă la Ierusalim. El zâmbi şi-i strânse mâna lui Cohen, însă clocotea pe dinăuntru. În timp ce se apropiau de maşină, îi şuieră printre dinţi lui Dickstein:

— Ar fi bine să ai un motiv bun pentru toate astea.

— Am.

Se aflară în compania lui Cohen tot drumul, prin urmare, Borg n-avu ocazia să-l interogheze pe Dickstein. Se duseră direct la reşedinţa prim-ministrului. Nat şi Cohen aşteptau într-o anticameră, în timp ce Borg îi explica prim-ministrului ce era nevoie şi de ce.

După câteva minute, fură invitaţi înăuntru.

— Acesta este Nat Dickstein, domnule, îl prezentă Borg.

Îşi strânseră mâinile, apoi prim-ministrul spuse:

— Deşi nu ne-am întâlnit până acum, am auzit de dumneata, domnule Dickstein.

— Iar dumnealui este domnul Josef Cohen din Antwerp, adăugă Borg.

— Domnule Cohen, zâmbi prim-ministrul. Sunteţi un om extrem de prudent. Ar trebui să fiţi politician. Şi-acum... vă rog să faceţi treaba asta pentru noi. Este foarte important şi nu veţi avea de suferit.

Cohen era vrăjit.

— Da, domnule, voi face asta, desigur. Îmi cer iertare că v-am deranjat...

— Nu vă faceţi probleme. Aţi procedat corect, spuse el şi-i strânse din nou mâna lui Cohen. Vă mulţumesc pentru vizită. La revedere.

Borg fu mai puţin politicos pe drumul de întoarcere spre aeroport. Şedea pe scaunul din faţă în maşină, fumând un trabuc şi foindu-se. Când ajunseră la aeroport, Borg reuşi să-l tragă o clipă deoparte pe Dickstein.

— Dacă mai faci o dată o chestie ca asta...

— Am fost obligat, se scuză Dickstein. A durat mai puţin de un minut. De ce nu?

— De ce nu? Fiindcă jumătate din departamentul meu a lucrat toată ziua, ca să rezolve minutul ăsta. De ce nu i-ai pus o armă la tâmplă bărbatului sau ceva de genul ăsta?

— Deoarece nu suntem barbari, răspunse Dickstein.

— Asta-mi spune toată lumea.

— Zău? E un semn rău.

— De ce?

— Fiindcă n-ar trebui să ţi se spună.

Fu anunţat zborul lor. În timp ce se îmbarca în avion împreună cu Cohen, Dickstein se gândea la relaţia lui cu Borg, care începea să degenereze. Întotdeauna îşi vorbiseră astfel, aruncându-şi insulte zeflemitoare, dar până în acel moment existase un substrat dacă nu de afecţiune, măcar de respect. Şi iată că dispăruse. Borg îi era, într-adevăr, potrivnic. Refuzul lui Dickstein de a fi retras din misiune reprezentase un act de sfidare care nu putea fi tolerat. Dacă Nat ar fi dorit să rămână în Mossad, ar fi trebuit să lupte împotriva lui Borg pentru postul de director – nu mai era suficient loc pentru amândoi în organizaţie. Însă nu va mai exista o întrecere, deoarece Dickstein avea de gând să demisioneze.

În timpul zborului de noapte spre Europa, Cohen bău nişte gin, apoi adormi. Dickstein trecu în revistă munca pe care o făcuse în ultimele cinci luni. În mai, începuse misiunea fără să aibă nici cea mai vagă idee despre cum va fura uraniul de care avea nevoie Israelul. Soluţionase problemele pe măsură ce se lovise de ele, găsind câte o rezolvare pentru fiecare: cum să localizeze uraniul, cum să-l fure, cum să deturneze un vas, cum să camufleze implicarea Israelului în furt, cum să prevină ca dispariţia uraniului să fie raportată autorităţilor, cum să-i îmbuneze pe proprietarii mărfii. Dacă s-ar fi gândit puţin la

început şi ar fi încercat să-şi imagineze tot planul, n-ar fi reuşit să anticipeze toate complicaţiile.

Avusese şi noroc, şi ghinion. Faptul că proprietarii vasului *Coparelli* colaborau cu o agenţie evreiască de recrutare a echipajului fusese un crâmpei de noroc; la fel fusese şi comanda de uraniu în scopuri nenucleare şi transportul maritim. Ghinionul consta, în principal, în întâlnirea întâmplătoare cu Yasif Hassan.

Arabul, junghiul din coastă. Dickstein era aproape sigur că scăpase de adversari când luase avionul spre Buffalo, ca să-l întâlnească pe Cortone, şi că ei nu-i luaseră urma de atunci. Însă asta nu însemna că renunţaseră.

I-ar fi fost de folos să ştie cât de mult aflaseră aceştia înainte să-i piardă urma.

Se putea întâlni din nou cu Suza când toată afacerea aceea se va fi încheiat, iar Hassan era cel învinuit pentru asta. Dacă ar fi să meargă la Oxford, cu siguranţă, arabul i-ar da cumva de urmă.

Avionul începu manevrele de aterizare. Îşi prinse centura de siguranţă. Totul era pus la punct: planul stabilit, pregătirile făcute. Zarurile fuseseră aruncate. Ştia ce cărţi avea în mână şi cunoştea şi unele dintre cărţile adversarilor, iar ei pe unele pe care le ţinea el. Nu mai rămânea decât să înceapă jocul. Nimeni nu putea prezice rezultatul. Şi-ar fi dorit să vadă limpede viitorul, şi-ar fi dorit ca planul lui să fi fost mai puţin complicat, şi-ar fi dorit să nu-şi rişte din nou viaţa şi şi-ar fi dorit să înceapă jocul, pentru a înceta să-şi mai dorească şi să treacă la acţiune.

Cohen se trezi.

— Oare am visat tot ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu, zâmbi Dickstein.

Mai avea o sarcină neplăcută de îndeplinit: trebuia să bage spaima în Cohen.

— V-am spus că este o chestiune importantă şi secretă.

— Fireşte, înţeleg.

— Nu înţelegeţi. Dacă veţi vorbi despre asta altcuiva în afară de soţia dumneavoastră, vom lua măsuri drastice.

— Este o ameninţare? Ce vrei să sugerezi?

— Vreau să sugerez că, dacă n-o să vă ţineţi gura, o vom ucide pe soţia dumneavoastră.

Cohen se zgâi şi păli. După o clipă, îşi întoarse capul şi privi pe hublou la aeroportul care se întrezărea jos.

Capitolul 13

Hotelul Rossiya din Moscova era cel mai mare din Europa. Avea 5 738 de paturi, 15 kilometri de covoare şi niciun aparat de aer condiţionat.

Yasif Hassan dormi foarte prost acolo.

Era uşor să spui: „Fedainii ar trebui să deturneze motonava înainte ca Dickstein să ajungă la ea”, însă cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai îngrozit era.

În 1986, Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei (OEP) nu era entitatea politică omogenă care pretindea a fi. Nu era nici măcar o federaţie liberă de grupuri individuale care lucrau împreună. Ci mai mult un club pentru oamenii care împărtăşeau acelaşi interes: îi reprezenta pe membrii lui, dar nu-i controla. Grupurile individuale de gherilă puteau să-şi susţină punctul de vedere în OEP, însă nu puteau acţiona ca o singură entitate şi nici n-o făceau. Prin urmare, atunci când Mahmoud spusese că fedainii vor face ceva, vorbise doar în numele grupului său. Mai mult, în situaţia dată, n-ar fi fost o idee prea înţeleaptă să le ceară membrilor OEP să colaboreze. Egiptenii ofereau organizaţiei bani, baze de antrenament şi un cămin, dar avea şi oameni infiltraţi în interiorul ei: dacă voiai să păstrezi un secret faţă de arabi, atunci trebuia să-l păstrezi şi faţă de OEP. Desigur, după deturnare, când vasul capturat cu încărcătura lui de uraniu va intra în atenţia presei internaţionale, egiptenii vor şti şi vor bănui că fedainii îi contracaraseră în mod deliberat, însă Mahmoud va face pe nevinovatul, iar egiptenii vor fi obligaţi să se alăture aclamaţiilor generale ale fedainilor, pentru că incomodaseră un act de violenţă al israelienilor.

Oricum, Mahmoud nu considera că avea nevoie de ajutorul celorlalţi. Grupul lui deţinea cele mai bune legături în afara Palestinei, cea mai bună organizare din Europa şi suficienţi bani. Se afla în prezent în Benghazi şi făcea aranjamente, ca să împrumute un vas, în timp ce membrii echipei lui internaţionale erau convocaţi din diferite părţi ale lumii.

Dar sarcina crucială cădea pe umerii lui Hassan: dacă fedainii trebuiau să ajungă la *Coparelli* înaintea israelienilor, atunci

arabul trebuia să stabilească exact când şi unde va avea loc deturnarea plănuită de Dickstein. Pentru asta, avea nevoie de KGB.

Se simţea teribil de neliniştit în preajma lui Rostov. Până să-l viziteze pe Mahmoud, Hassan crezuse că lucra pentru două organizaţii care aveau un scop comun. În acel moment era, indiscutabil, agent dublu, care se prefăcea, pur şi simplu, că lucra cu egiptenii şi cu KGB-ul în timp ce le sabota planurile. Se simţea diferit – ca un trădător, într-un fel – şi se temea că Rostov va observa această schimbare la el.

Când Hassan zbura la Moscova cu avionul, Rostov era şi el cuprins de îngrijorare. Îi zisese lui Yasif că n-avea suficient spaţiu în apartament pentru a-l găzdui, deşi arabul ştia că ceilalţi membrii ai familiei erau plecaţi în vacanţă. Părea că Rostov ascundea ceva. Hassan bănuia că se întâlnea cu o femeie şi nu voia să fie incomodat.

După noaptea agitată petrecută în hotelul Rossiya, Yasif se întâlni cu Rostov în clădirea KGB-ului de lângă şoseaua de centură a Moscovei, în biroul şefului lui David, Feliks Voronţov. Şi acolo situaţia era încordată. Cei doi bărbaţi aveau o discuţie în contradictoriu atunci când Hassan intră în încăpere şi, chiar dacă ei tăcură brusc, atmosfera era tensionată. Cu toate acestea, Hassan era prea ocupat de mutările lui clandestine şi nu le acordă prea multă atenţie. El se aşează.

— Ceva noutăţi?

Rostov şi Voronţov se uitară unul la celălalt. Rostov ridică din umeri. Voronţov răspunse:

— *Stromberg* a fost echipat cu un transmiţător radio foarte puternic. A părăsit docul şi navighează înspre sud, traversând Golful Biscaya. Bănuim că se îndreaptă spre Haifa, de unde va lua la bord un echipaj alcătuit din agenţi ai Mossadului. Cred că putem fi cu toţii destul de mulţumiţi de informaţiile pe care le-am strâns. Proiectul se încadrează în sfera acţiunii pozitive. Sarcina noastră devine mai degrabă prescriptivă decât descriptivă, cum a fost.

— Toţi cei din sediul central de la Moscova vorbesc aşa, rosti Rostov, pe un ton necuviincios.

Voronţov se uită urât la el.

— Ce acţiune? întrebă Hassan.

— Rostov se va duce la Odesa şi se va îmbarca pe un vas

comercial polonez numit *Karla*, răspunse Voronţov. Este un cargobot obişnuit, însă este foarte rapid şi deţine un anume echipament suplimentar – îl folosim destul de des.

Rostov se holba la tavan, cu o expresie de dezgust întipărită pe faţă. Hassan bănuia că David voia să le ascundă egiptenilor unele detalii: poate tocmai acesta era motivul pentru care se certase cu Voronţov.

— Treaba ta este să faci rost de un vas egiptean şi să stabileşti un contact cu *Karla* în Mediterana, continuă Feliks.

— Şi-apoi? întrebă Hassan.

— Îl aşteptăm pe Tyrin, la bordul motonavei *Coparelli,* ca să ne spună când are loc deturnarea vasului de către israelieni. Mai trebuie să ne comunice dacă uraniul va fi transferat de pe *Coparelli* pe *Stromberg* sau dacă, pur şi simplu, va rămâne la bordul lui *Coparelli,* ca să fie transportat la Haifa şi descărcat acolo.

— Şi-apoi? insistă Hassan.

Voronţov dădu să vorbească, dar Rostov i-o luă înainte:

— Vreau să le spui celor din Cairo o poveste de acoperire. Şi ca oamenii tăi să creadă că noi nu ştim despre *Coparelli,* doar că israelienii plănuiesc ceva în Mediterana şi că încercăm încă să descoperim ce anume.

Hassan încuviinţă din cap, cu o expresie impasibilă. *Trebuia* să ştie care era planul, iar Rostov nu voia să i-l spună!

— Le voi zice asta dacă-mi veţi dezvălui planul adevărat, replică el.

Rostov se uită la Voronţov şi ridică din umeri.

— După deturnare, *Karla* va stabili un traseu pentru vasul lui Dickstein, indiferent care din ele va transporta uraniul. *Karla* se va ciocni cu vasul respectiv, adăugă Feliks.

— Se va ciocni?!

— Căpitanul vasului pe care te vei afla va fi martor la coliziune, o va raporta şi va observa că echipajul este alcătuit din israelieni şi că încărcătura pe care o transportă este uraniu. Veţi raporta şi aceste lucruri. Se va deschide o anchetă internaţională, referitoare la această ciocnire. Prezenţa israelienilor, precum şi a uraniului la bordul vasului va fi stabilită dincolo de orice îndoială. Între timp, uraniul va fi înapoiat proprietarilor lui de drept, iar israelienii vor cădea în dizgraţie.

— Israelienii se vor împotrivi, opină Hassan.

— Cu atât mai bine, având în vedere că vasul tău va fi acolo, ca să asiste la atacul lor şi să ne ajute să-i învingem, zise Rostov.

— Este un plan bun, spuse Voronţov. Este simplu. Nu trebuie decât să se ciocnească, restul va veni de la sine.

— Da, este un plan bun, conchise Hassan.

Se potrivea perfect cu schema fedainilor. Spre deosebire de Dickstein, Yasif ştia că Tyrin se afla la bordul motonavei *Coparelli.* După ce fedainii o vor deturna şi-i vor prinde în ambuscadă pe israelieni, îl vor arunca pe Tyrin în mare, cu tot cu staţia lui radio, şi atunci Rostov nu va mai avea cum să-i localizeze.

Numai că Hassan trebuia să afle când şi unde intenţiona Dickstein să deturneze vasul, în aşa fel încât fedainii să ajungă acolo primii.

Era cald în biroul lui Voronţov. Hassan se apropie de fereastră şi privi traficul de pe şoseaua de centură a Moscovei.

— Trebuie să aflăm exact când şi unde va deturna Dickstein motonava *Coparelli,* spuse el.

— De ce? întrebă Rostov, făcând un gest cu ambele braţe deschise lateral, cu palmele în sus. Îl avem pe Tyrin la bordul ei şi un transmiţător pe *Stromberg.* Ştim unde se află ambele nave în orice clipă. Nu trebuie decât să ne ţinem pe-aproape şi să intervenim la momentul oportun.

— Vasul meu trebuie să se afle în zona potrivită, la momentul crucial.

— Atunci, urmăreşte vasul *Stromberg,* rămânând dincolo de orizont – îi poţi intercepta semnalele radio. Sau păstrezi legătura cu mine de pe *Karla.* Sau ambele variante.

— Să presupunem că transmiţătorul se va defecta sau Tyrin va fi deconspirat.

— Riscul să se întâmple asta trebuie pus în balanţă cu pericolul de a ne da de gol dacă vom începe să-l urmărim din nou pe Dickstein – admiţând că-i vom da de urmă.

— Are dreptate totuşi, interveni Voronţov.

Fu rândul lui Rostov să se uite urât la el.

Hassan îşi desfăcu nasturele de la guler.

— Pot să deschid o fereastră?

— Nu se deschid, răspunse Voronţov.

— Voi n-aţi auzit de aer condiţionat?

— În Moscova?

Hassan se întoarse şi i se adresă lui Rostov:

— Mai gândeşte-te. Vreau să mă asigur că le venim de hac oamenilor aceştia.

— M-am gândit, replică Rostov. Suntem foarte siguri. Întoarce-te la Cairo, găseşte vasul şi păstrează legătura cu mine!

„Ticălos încrezut”, chibzui Hassan. Apoi se întoarse spre Voronţov.

— Sincer, nu pot să le spun alor mei că sunt mulţumit cu acest plan decât dacă eliminăm orice incertitudine.

— Sunt de acord cu Hassan, spuse Voronţov.

— Ei bine, eu nu sunt, zise Rostov. Planul, aşa cum e el acum, a fost aprobat de Andropov.

Până în acel moment, Hassan crezuse că va obţine ce-şi dorea, având în vedere faptul că Voronţov era de partea lui şi că era şeful lui Rostov. Dar pomenirea numelui şefului KGB părea să constituie o mutare câştigătoare în acel joc: Voronţov era aproape intimidat de acel nume şi Hassan fu nevoit să-şi ascundă din nou disperarea.

— Planul poate fi schimbat, zise Voronţov.

— Doar cu aprobarea lui Andropov, spuse Rostov. Nu vei obţine sprijinul meu pentru această schimbare.

Buzele lui Voronţov se subţiară. „Îl urăşte pe Rostov, reflectă Hassan, la fel ca şi mine”.

— Prea bine, atunci, conchise Voronţov.

De când lucra în serviciile de informaţii, Hassan făcuse parte dintr-o echipă de profesionişti – serviciul egiptean de contrainformaţii militare, KGB, chiar şi fedainii. Mai existaseră persoane, oameni cu experienţă şi putere de decizie, care-i dăduseră ordine, îl îndrumaseră şi-şi asumaseră răspunderea. Însă în timp ce ieşea din clădirea KGB-ului, ca să se întoarcă la hotel, Hassan îşi dădu seama că era pe cont propriu.

Trebuia să găsească singur un bărbat extrem de alunecos şi de deştept şi să-i descopere cel mai bine ascuns secret.

Câteva zile, se simţi cuprins de panică. Se întoarse la Cairo, le spuse alor săi povestea de acoperire sugerată de Rostov şi făcu rost de vasul egiptean pe care-l ceruse acesta. Problema părea asemenea unei stânci ascuţite, pe care nu se putea căţăra. Fără să-şi dea seama, începu să caute printre amintiri, atitudini şi abordări menite să-i permită să-şi ducă la bun sfârşit sarcina, să

acţioneze independent.

Fu nevoit să deruleze în minte destul de multe amintiri.

Odinioară, Yasif Hassan fusese un alt om: un tânăr arab bogat, aproape un aristocrat, care avea lumea la picioare. Era dominat de atitudinea că putea face orice, mai mult sau mai puţin – şi făcuse, punându-şi în gând asta. Plecase să studieze în Anglia, o ţară străină, fără remuşcări; se integrase în societate fără să-i pese sau măcar să se întrebe ce părere aveau oamenii despre el.

Existaseră perioade, chiar şi atunci când fusese nevoit să înveţe, dar făcuse şi acest lucru cu uşurinţă. Odată, un coleg de-al lui, un viconte „de nu ştiu ce”, îl invitase la ţară, ca să joace polo pe iarbă. Hassan nu mai jucase niciodată polo pe iarbă. Întrebase despre reguli şi-i urmărise o vreme pe ceilalţi jucând, observând cum ţineau crosele din lemn, cum loveau mingea, cum o pasau şi de ce; apoi intrase în joc. Deşi mânuia cu stângăcie crosa, călărea ca vântul: jucă destul de bine, bucurându-se de joc, iar echipa lui câştigă.

Mai târziu, în 1968, el îşi spuse: „Pot face orice, însă pe cine să imit?”

Răspunsul îl indică, desigur, pe David Rostov.

David era o fire independentă, încrezătoare, capabilă de orice, o minte sclipitoare. Îl putea găsi pe Dickstein chiar şi atunci când părea împotmolit, dezorientat sau intrat într-o înfundătură. O făcuse de două ori. Hassan îşi aminti:

Întrebare: Ce ştii despre mişcările lui Dickstein înainte de asta, când se afla aici, în Luxemburg?

Întrebare: Ce există aici, în Luxemburg? De ce este un loc atât de important? De ce banca ta se află aici, de exemplu?

Răspuns: Este o capitală europeană importantă. Banca mea se află aici pentru că Banca Europeană de Investiţii se află aici. Dar mai există aici şi câteva instituţii ale Pieţei Comunitare: Secretariatul Parlamentului European, Consiliul de Miniştri şi Curtea de Justiţie. Ah, şi Euratom...

Euratom!

Întrebare: Dickstein a dispărut – unde ar fi putut merge?

Răspuns: Nu ştiu.

Întrebare: Dar pe cine credem că ar cunoaşte?

Răspuns: Doar pe profesorul Ashford din Oxford...

Oxford!

Abordarea lui Rostov era aceea de a descoperi frânturi de informaţii – *orice fel* de informaţie, oricât de neînsemnată ca să ajungă la ţintă.

Problema era că păreau să fi folosit toate frânturile de informaţii pe care le deţineau.

„Atunci voi obţine mai multe, chibzui Hassan. Pot face orice”.

Îşi stoarse creierii, încercând să-şi amintească tot din perioada pe care o petrecuseră împreună la Oxford. Dickstein fusese în război, juca şah, purta haine ponosite...

Avea o mamă.

Însă murise.

Hassan nu-i cunoscuse nici fraţii, nici surorile, nici vreo rudă. Trecuse foarte mult timp de-atunci, şi nici măcar în acea perioadă nu fuseseră apropiaţi.

Mai exista totuşi cineva care ar putea şti mai multe despre Dickstein: profesorul Ashford.

Aşadar, în disperare de cauză, Yasif Hassan se duse la Oxford.

Tot drumul – în avion, prin Cairo, în taxi, de la aeroportul din Londra la gara Paddington, în trenul spre Oxford şi iar în taxi, spre căsuţa verde cu alb de pe malul râului – se gândi la Ashford. Adevărul era că-l dispreţuia. O fi fost el un aventurier în tinereţe, dar se transformase într-un bătrân slab, un diletant politic, un profesor universitar care nu reuşea nici măcar să-şi ţină soţia în frâu. Nu puteai respecta un încornorat şi faptul că englezii nu credeau la fel nu făcea decât să sporească dispreţul lui Hassan.

Îşi făcea griji că slăbiciunea lui Ashford, coroborată cu un soi de loialitate faţă de Dickstein, care-i fusese atât prieten, cât şi student, îl vor opri să se implice.

Se întrebă dacă să scoată în evidenţă aspectul că Dickstein era evreu. Ştia încă de pe vremea când fusese la Oxford că cel mai trainic sentiment antisemitic în Anglia era cel al clasei superioare: cluburile londoneze care încă îi respingeau pe evrei se aflau în West End, nu în East End. Însă Ashford era excepţia. Iubea Orientul Mijlociu şi atitudinea lui pro-arabă era una etică, nu rasială, în motivaţie. Nu: abordarea aceea ar fi o greşeală.

În cele din urmă, hotărî să joace cu cărţile pe faţă; să-i spună lui Ashford de ce voia să dea de urma lui Dickstein şi să spere că profesorul va fi de acord să-l ajute din acelaşi motiv.

•

După ce-şi strânseră mâinile şi-şi turnară nişte Sherry, se aşezară în grădină.

— Ce te aduce înapoi în Anglia atât de curând? îl întrebă Ashford.

Hassan îi spuse adevărul.

— Sunt pe urmele lui Nat Dickstein.

Şedeau pe malul râului, în acel colţ mic de grădină izolat de gardul viu, unde Hassan o sărutase pe frumoasa Eila cu mulţi ani în urmă. Colţul era ferit de vântul de octombrie, iar soarele de toamnă îi încălzea.

Ashford era reţinut, precaut, fără să i se citească pe faţă ceva.

— Cred c-ar fi mai bine să-mi zici ce se întâmplă.

Hassan observă că, în timpul verii, profesorul acordase mai multă atenţie modei. Îşi lăsase perciuni, avea părul tuns asemenea călugărilor din abaţii, cu breton, şi purta o pereche de blugi cu o curea lată din piele pe sub jacheta veche din tweed.

— Vă voi spune, zise Hassan, cu un sentiment oribil că Rostov ar fi fost mai subtil decât el, dar trebuie să-mi promiteţi că nu veţi zice nimănui.

— De acord.

— Dickstein este spion israelian.

Ashford miji ochii, însă nu spuse nimic.

— Sioniştii plănuiesc să facă bombe atomice, dar le lipseşte plutoniul, continuă Yasif. Au nevoie de o anumită cantitate de uraniu pentru reactorul lor, ca să scoată plutoniu. Dickstein are sarcina să fure uraniul şi eu am misiunea să-l găsesc şi să-l opresc. Vreau să mă ajutaţi.

Ashford se holbă la paharul cu vin şi-l goli dintr-o înghiţitură.

— Există două întrebări, zise el, iar Hassan îşi dădu seama că Ashford urma să trateze situaţia ca pe o problemă intelectuală, apărarea caracteristică a academicianului speriat. Prima este aceea dacă *pot* sau nu să te ajut; cealaltă, dacă *ar trebui* sau nu s-o fac. A doua variantă este prioritară, cred; cel puţin din punct de vedere moral.

Hassan reflectă: „Îmi vine să te iau de după ceafă şi să te scutur. Aş putea face asta, cel puţin la figurat”.

— Bineînţeles că *ar trebui.* Credeţi în cauza noastră.

— Nu este atât de simplu. Mi se cere să intervin într-o luptă dintre doi oameni şi ambii îmi sunt prieteni.

— Însă doar unul singur este de partea binelui.

— Aşadar, ar trebui să-l ajut pe cel care este de partea binelui şi să-l trădez pe cel care este de partea răului?

— Desigur.

— Nu există niciun „desigur” în treaba asta... Ce vei face când îl vei găsi pe Dickstein? Dacă-l vei găsi...

— Lucrez pentru serviciul egiptean de informaţii militare, domnule profesor. Dar sunt loial Palestinei, aşa cum cred că sunteţi şi dumneavoastră.

Ashford refuză să muşte momeala.

— Continuă, rosti el pe un ton evaziv.

— Trebuie să aflu exact când şi unde plănuieşte Dickstein să fure uraniul, adăugă Hassan ezitând. Fedainii vor ajunge acolo înaintea lui Dickstein şi vor fura ei înşişi uraniul.

Lui Ashford îi luceau ochii.

— Dumnezeule! exclamă el. Ce grozăvie!

„Mai are puţin, se gândi Hassan. Este speriat, dar şi curios”.

— Dumneavoastră vă este uşor să fiţi loial Palestinei, aici, în Oxford, ţinând prelegeri, mergând la întruniri. Lucrurile sunt puţin mai dificile pentru aceia dintre noi care luptă pentru ţară. Sunt aici ca să vă cer să faceţi ceva concret pentru convingerile pe care le aveţi, să hotărâţi dacă idealurile dumneavoastră au sau nu vreo însemnătate. Acum vom afla, atât eu, cât şi dumneavoastră, dacă, într-adevăr, cauza arabă reprezintă ceva mai mult decât un concept romantic. Acesta este testul, domnule profesor.

— Poate că ai dreptate, spuse Ashford.

Iar Hassan reflectă: „Te-am prins!”

•

Suza hotărî să-i spună tatălui ei că era îndrăgostită de Nat Dickstein.

La început, nici ea nu prea fusese sigură de asta. Cele câteva zile pe care le petrecuseră împreună în Londra fuseseră fericite şi pline de iubire, însă după aceea îşi dăduse seama că sentimentele acelea ar putea fi trecătoare. Alesese să nu ia nicio hotărâre. Va lăsa lucrurile să decurgă firesc şi va vedea ce va ieşi din asta.

Ceva se întâmplase în Singapore şi asta o făcu să se răzgândească. Doi dintre însoţitorii de bord erau homosexuali şi ocupau doar una din cele două camere de hotel rezervate

pentru ei, aşadar, echipajul putea folosi cealaltă cameră ca să petreacă. În timpul petrecerii, pilotul îi făcuse avansuri Suzei. Era un bărbat tăcut şi zâmbitor, cu părul blond şi trăsături fine şi cu un simţ dezvoltat al umorului, însă cam trăsnit. Toate stewardesele îl considerau o partidă bună. În mod normal, Suza s-ar fi culcat cu el fără să stea pe gânduri. Dar îl refuzase, uimind întregul echipaj. Gândindu-se la asta ulterior, hotărî că nu mai simţea nevoia să şi-o tragă. Renunţase complet la acest gând. Nu-l dorea decât pe Nathaniel. Semăna oarecum cu acel moment când apăruse al doilea album al formaţiei Beatles, în urmă cu cinci ani, iar ea îşi verificase vraful de discuri cu Elvis, Roy Orbison şi Everly Brothers şi-şi dăduse seama că nu mai voia să le asculte, că n-o mai încântau, deoarece ascultase de prea multe ori acele melodii bine cunoscute. Iar în acel moment îşi dorea să asculte muzică de calitate superioară. Ei bine, situaţia era oarecum asemănătoare, chiar mai mult.

Scrisoarea lui Dickstein fusese elementul-cheie. Scrisă Dumnezeu ştie unde şi trimisă de pe aeroportul Orly, Paris. Cu scrisul lui mărunt şi îngrijit şi cu bucle exagerate la literele „g” şi „i”, el îşi deschisese inima într-un mod care era cu atât mai devastator cu cât venea de la un bărbat taciturn din fire. Ea plânsese când citise scrisoarea.

Îşi dorea să găsească o cale prin care să-i explice toate astea tatălui ei.

Ştia că el nu-i îndrăgea pe evrei. Dickstein era un fost student şi tatăl ei fusese sincer încântat să-l vadă şi pregătit să treacă peste faptul că vechiul student era de partea inamicului. Dar în acel moment, ea plănuia ca Dickstein să facă parte din viaţa ei, să-l facă membru al familiei. El scria în scrisoare: „Îmi doresc să fim împreună pentru totdeauna”. Şi Suza abia aştepta să-i spună: „Oh, da, şi eu”.

Ea credea că ambele tabere greşeau în Orientul Mijlociu. Calvarul prin care treceau refugiaţii era nedrept şi demn de milă şi Suza era de părere că ei ar trebui să-şi clădească alte cămine. Nu era uşor, însă era o treabă mai uşoară decât războiul, iar ea îi dispreţuia actele eroice teatrale pe care atât de mulţi arabi le considerau irezistibile. Pe de altă parte, era limpede că dezastrul acela nenorocit începuse din vina sioniştilor, care puseseră stăpânire pe o ţară ce aparţinea altui popor. Pe tatăl ei nu-l atrăgea o astfel de perspectivă cinică. El vedea „Binele” de o

parte şi „Răul” de partea cealaltă, iar pe fantoma frumoasă a soţiei lui de partea „Binelui”.

Va fi greu pentru el. Ea îi alungase de mult visul de a-şi conduce la altar fiica îmbrăcată în rochie albă de mireasă, dar, din când în când, o sfătuia să se aşeze la casa ei şi să-i ofere o nepoată. Gândul că nepoata sau nepotul ar putea fi evreu va fi ca o lovitură sub centură.

Oricum, acesta era riscul de a fi părinte, îşi spuse Suza când intră în casă.

— Am venit, tată! strigă ea, scoţându-şi haina şi aşezându-şi jos valiza.

Nu primi niciun răspuns, însă servieta lui se afla în hol: „Trebuie să fie în grădină”, reflectă ea. Puse ibricul pe foc şi ieşi din bucătărie, luând-o înspre râu şi gândindu-se la cuvintele potrivite prin care să-i anunţe vestea. Poate ar trebui să înceapă prin a-i povesti despre călătoria ei, apoi să continue treptat...

Auzi voci când se apropie de gardul viu.

— Şi ce-ai de gând să faci cu el? întrebă tatăl ei.

— Doar să-l urmăresc, răspunse celălalt bărbat, un străin. Dickstein nu trebuie omorât decât după aceea, desigur.

Îşi astupă gura cu mâna, ca să-şi înăbuşe un strigăt de groază. Pe urmă se întoarse şi o luă la fugă, în vârful picioarelor, înspre casă.

•

— Şi-acum, zise profesorul Ashford, urmând ceea ce am putea numi „Metoda Rostov”, haide să ne reamintim tot ce ştim despre Nat Dickstein.

„Fă cum vrei, chibzui Hassan, dar vino cu *ceva,* pentru numele lui Dumnezeu!”

— S-a născut în East End, Londra, continuă Ashford. Tatăl lui a murit când el era mic. Ce ştim despre mama lui?

— Şi ea a murit, conform dosarelor noastre.

— Hm! S-a înrolat în armată în toiul războiului – cred că în 1943. Oricum, a fost acolo ca să ia parte la atacul asupra Siciliei. A fost luat prizonier la scurt timp după aceea, cam pe la jumătatea Italiei, nu-mi mai amintesc locul. S-a zvonit – îţi aminteşti, sunt sigur – că a avut destul de mult de suferit în lagărul de concentrare, fiind evreu. După război, a venit aici. El...

— Sicilia, îl întrerupse Hassan.

— Da?

— Sicilia apare în dosarul lui. Se presupune că a fost implicat în furtul unui vas încărcat cu arme. Oamenii noştri le-au cumpărat de la o grupare criminală din Sicilia. Ai noştri bănuiesc că tâlharii i-au mituit pe sicilieni, ca să le vândă pontul.

— Nu în Sicilia i-a salvat viaţa bărbatului?

Hassan se întrebă la ce se referea Ashford. Îşi stăpâni nerăbdarea, zicându-şi: „Lasă-l să bată câmpii – tocmai asta-i ideea”.

— A salvat viaţa cuiva?

— A unui american. Nu-ţi aminteşti? N-am uitat niciodată. Dickstein l-a adus pe bărbat aici. Un soldat cam grosier. Mi-a relatat întreaga poveste chiar aici, în casa asta. Acum ajungem undeva. Trebuie să-l fi cunoscut şi tu pe bărbat, ai fost aici în ziua aceea, nu-ţi aminteşti?

— Nu pot spune că-mi amintesc, bombăni Hassan.

Se simţea stânjenit... probabil fusese în bucătărie, pipăind-o pe Eila.

— A fost... tulburător, zise Ashford.

El privea apa care curgea lin, derulând timpul în urmă cu douăzeci de ani. Pe faţa lui trecu o umbră de tristeţe pentru o secundă, de parcă şi-ar fi amintit de soţia lui. Apoi Ashford adăugă:

— Eram strânşi cu toţii, cadre academice şi studenţi, discutând, probabil, despre muzica atonală sau despre existenţialism în timp ce savuram un pahar cu Sherry, când a sosit un soldat masiv şi a început să vorbească despre lunetişti, şi tancuri, şi sânge, şi moarte. M-au trecut fiorii: de aceea îmi amintesc atât de bine. Zicea că familia lui era originară din Sicilia şi că verişorii lui îl sărbătoriseră pe Dickstein după ce acesta îi salvase viaţa. Ai spus că o bandă siciliană i-a vândut pontul lui Dickstein despre vasul plin cu arme?

— Este posibil, atâta tot.

— Poate n-a fost nevoit să-i mituiască.

Hassan clătină din cap. Acela era genul de informaţie banală din care Rostov reuşea întotdeauna să extragă ceva, şi totuşi, cum avea de gând s-o întrebuinţeze?

— Nu văd cum ne-ar fi de folos această informaţie, zise el. Ce legătură ar putea avea deturnarea din trecut pusă la cale de Dickstein cu Mafia?

— Mafia, repetă Ashford. Iată cuvântul pe care-l căutam. Iar pe bărbat îl chema Cortone – Tony Cortone – nu, Al Cortone, din Buffalo. Îmi amintesc fiecare detaliu, ţi-am spus.

— Şi legătura? întrebă Hassan, pierzându-şi răbdarea.

Ashford ridică din umeri.

— Pur şi simplu, asta. Dickstein s-a folosit încă o dată de legăturile lui cu Cortone, ca să ceară ajutorul Mafiei siciliene în săvârşirea unui act de piraterie în Mediterana. Oamenii repetă faptele din tinereţe, să ştii: ar putea face din nou acelaşi lucru.

Hassan începea să înţeleagă: şi, pe măsură ce se lumina, devenea şi mai plin de speranţă. Era o posibilitate improbabilă, o presupunere, însă avea noimă, şansele erau reale, poate va reuşi să-l prindă din nou din urmă pe Dickstein.

Ashford părea mulţumit de sine.

— Este un exemplu frumos de raţionament speculativ – mi-aş dori să-l pot publica într-o zi, cu note de subsol.

— Oare? îl iscodi Hassan, cu nerăbdare. Oare?

— Se lasă frigul, haide să intrăm în casă.

În timp ce traversau grădina, lui Hassan îi trecu prin minte un gând fulgerător, că nu învăţase să fie ca Rostov; abia dacă găsea în Ashford un înlocuitor. Poate că spiritul de independenţă de odinioară al profesorului dispăruse pentru totdeauna. Avea ceva efeminat. Se întrebă dacă şi ceilalţi fedaini simţeau acelaşi lucru şi dacă ăsta constituia motivul pentru care erau atât de însetaţi de sânge.

— Problema este că nu cred că Al Cortone îţi va spune ceva, indiferent ce ştie, zise Ashford.

— Dumneavoastră v-ar spune?

— De ce ar face-o? Abia dacă-şi mai aminteşte de mine. Dacă Eila ar fi trăit, s-ar fi putut duce la el şi i-ar fi îndrugat o poveste...

— Ei bine...

Hassan şi-ar fi dorit ca Eila să nu fie adusă în discuţie.

— ... atunci va trebui să încerc singur.

Cei doi intrară în casă. Când păşiră în bucătărie, dădură cu ochii de Suza; apoi se uitară unul la celălalt şi ştiură că găsiseră răspunsul.

•

Înainte de a intra cei doi bărbaţi în casă, Suza se convinsese deja că se înşelase atunci când ieşise în grădină şi crezuse că-i

auzise vorbind despre uciderea lui Nat Dickstein. Pur şi simplu, nu putea fi adevărat: grădina, râul, soarele tomnatic, un profesor şi musafirul lui... crima nu-şi avea locul acolo, întreaga idee era ireală, ca prezenţa unui urs polar în deşertul Sahara. Şi-apoi, exista o explicaţie psihologică întemeiată pentru greşeala ei: îşi pusese în gând să-i dezvăluie tatălui ei că-l iubea pe Dickstein şi se temuse de reacţia lui – probabil că Freud ar fi prezis că, în acel moment, îşi imagina că tatăl ei punea la cale un plan să-i ucidă iubitul.

Deoarece aproape credea acest raţionament, ea le zâmbi larg şi întrebă:

— Cine vrea cafea? Tocmai am făcut-o.

Tatăl ei o sărută pe obraz.

— N-am ştiut că te-ai întors, draga mea.

— Doar ce-am sosit. Mă gândeam să ies afară să te caut.

„Oare de ce spun minciunile astea?”

— Nu-l cunoşti pe Yasif Hassan – mi-a fost student când erai mică.

Hassan îi sărută mâna şi se holbă la ea aşa cum făceau persoanele care o cunoscuseră pe Eila.

— Eşti la fel de frumoasă ca mama ta, rosti el cu o voce în care nu se simţea nici urmă de cochetărie, nici măcar de flatare, ci de uimire.

— Yasif a venit aici în urmă cu câteva luni, la scurt timp după vizita unui contemporan al lui – Nat Dickstein, o lămuri tatăl. Pe Dickstein l-ai cunoscut, cred, dar aţi plecat amândoi înainte să vină Yasif.

— A existat vreo legă... legătură? întrebă ea, înjurând în gând că vocea îi tremurase când rostise ultimul cuvânt.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt.

— Ca să fiu sincer, da, răspunse Ashford.

În acel moment, ea ştiu că era adevărat, că n-auzise greşit, chiar aveau de gând să-l ucidă pe singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. Simţi că era pe punctul de a plânge, aşa că se întoarse cu spatele la ei, făcându-şi de lucru cu ceştile şi cu farfurioarele.

— Vreau să te rog să faci ceva, draga mea. Ceva foarte important, în memoria mamei tale. Ia loc.

„Nu mai vreau, reflectă ea; nu vreau să fie mai rău de-atât, te rog”.

Ea inspiră adânc, se întoarse şi se aşeză cu faţa la el.

— Vreau să-l ajuţi pe Hassan să dea de urma lui Nat Dickstein.

Din acea clipă, îşi urî tatăl. Brusc, ştiu că dragostea lui pentru ea era falsă, că n-o văzuse niciodată ca pe o fiinţă omenească şi că se folosea de ea aşa cum se folosise de mama ei. Nu va mai avea niciodată grijă de el, nu-l va mai sluji; nu-şi va mai face niciodată griji despre cum se simţea, indiferent dacă încerca un sentiment de singurătate, dacă avea nevoie de ceva... Conştientiză, în acea clipă de introspecţie şi ură, că şi mama ei ajunsese în acel punct cu el, la un moment dat; şi că va face exact ceea ce făcuse şi Eila: îl va dispreţui.

— Există un bărbat în Statele Unite care s-ar putea să ştie unde se află Dickstein, continuă Ashford. Vreau să mergi acolo împreună cu Hassan şi să-l întrebi pe acest bărbat.

Suza nu spuse nimic. Hassan îi interpretă tăcerea ca pe o lipsă de înţelegere şi începu să-i explice:

— Vezi tu, acest Dickstein este un spion israelian. Lucrează împotriva poporului nostru. Trebuie să-l oprim. Cortone – bărbatul din Buffalo – s-ar putea să-l ajute, iar dacă o va face, nu ne va ajuta pe noi. Însă îşi va aminti de mama ta, aşa că s-ar putea să coopereze cu tine. I-ai putea spune că Dickstein şi cu tine sunteţi iubiţi.

— Ha-ha!

Râsul Suzei era uşor isteric şi spera ca ei să suspecteze motivul greşit. Îşi găsi totuşi stăpânirea de sine şi reuşi să rămână nemişcată şi cu faţa inexpresivă, în timp ce ei îi detaliau despre „prăjitura galbenă”, despre bărbatul de la bordul motonavei *Coparelli,* despre transmiţătorul radio de la bordul vasului *Stromberg,* despre Mahmoud şi planul *lui* de deturnare, despre cât de mult va însemna acest lucru pentru Organizaţia de Eliberare a Palestinei. La sfârşit, ea *chiar* rămase nemişcată şi cu faţa inexpresivă, nu mai fu nevoită să se prefacă.

— Deci, draga mea, ne vei ajuta? O vei face?

Cu o autostăpânire de sine care şi pe ea o uimi, le zâmbi larg, se ridică de pe scaun şi răspunse:

— Sunt prea multe informaţii de procesat dintr-odată, nu-i aşa? Mă voi gândi la asta în timp ce voi face o baie.

Apoi ieşi.

•

Totul începu să prindă contur, treptat, pe când zăcea în apa

fierbinte, cu uşa încuiată.

Aşadar, acesta era lucrul pe care trebuia să-l facă Nathaniel înainte să se întâlnească din nou cu ea: să fure o navă. Şi apoi, spunea Nat, n-o va mai lăsa să plece de lângă el în următorii zece sau cincisprezece ani... Poate asta însemna că Nathaniel va renunţa la planul lui.

Fireşte că niciunul dintre planurile lui nu va reuşi, deoarece inamicii lui ştiau despre ele. Rusul acela intenţiona să ciocnească nava lui Nat, iar Hassan urzea să fure nava primul şi să-l prindă într-o ambuscadă pe Nat. Oricare ar fi fost situaţia, Dickstein se afla în pericol şi ei voiau să-l distrugă. Suza l-ar putea avertiza.

Dacă ar fi ştiut unde se afla!

Cât de puţin o cunoşteau bărbaţii de la parter! Hassan bănuia, pur şi simplu, asemenea unui ticălos arab şovin, că ea va face ce i se va spune. Tatăl ei bănuia că ea va fi de partea palestinienilor, fiindcă şi el era şi, pe deasupra, era creierul familiei. El nu ştiuse niciodată ce gândea fiica lui: în această privinţă, fusese la fel şi în cazul soţiei lui. Eila reuşise mereu să-l păcălească: el nu bănuise niciodată că ea putea fi altfel decât lăsa să pară.

Suza se îngrozi din nou când înţelese ce trebuia să facă.

Exista totuşi o cale prin care să dea de Nathaniel, pentru a-l avertiza.

„Găseşte-l pe Nat”, asta voiau *ei* să facă ea.

Suza ştia că putea să-i păcălească, deoarece ei presupuseseră deja că ea era de partea lor, când, de fapt, nu era.

Prin urmare, putea face ce voiau ei. Putea da de urma lui Nat şi să-l avertizeze.

Oare ar înrăutăţi lucrurile? Ca să-l descopere singură ar fi însemnat să-i conducă pe bărbaţi la el.

Chiar dacă nu-l găsea Hassan, pe Nat îl păştea pericolul din partea ruşilor.

Dacă era avertizat, putea să se ferească de ambele primejdii.

Poate că va reuşi să se descotorosească într-un fel de Hassan, înainte să-l găsească pe Nat.

Care era alternativă? Să aştepte, văzându-şi mai departe de viaţă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, în speranţa unui telefon pe care s-ar putea să nu-l mai primească niciodată... Îşi

dădu seama că dorinţa aceasta era parţial din nevoia de a-l revedea pe Dickstein, parţial datorită gândului că după deturnare el s-ar putea să moară, că asta s-ar putea să fie singura ei şansă. Însă existau şi motive întemeiate: dacă nu făcea nimic, îi putea încurca planul lui Hassan, dar tot mai rămâneau ruşii şi schema lor.

Luă o hotărâre. Deşi era prinsă în capcană, se simţea liberă; îi dădea ascultare tatălui ei şi cu toate astea conştientiza că, în sfârşit, îl sfida; îi era credincioasă lui Nathaniel, la bine şi la rău.

De asemenea, era foarte înspăimântată.

Ieşi din cadă, se şterse cu prosopul, se îmbrăcă şi coborî la parter, ca să le dea vestea cea bună.

•

La ora 4 dimineaţa, în 16 noiembrie 1968, motonava *Coparelli* acostă la Vlissingen, pe coasta olandeză, şi luă la bord un pilot portuar care s-o dirijeze prin Canalul Westerschelde până la Antwerp. Patru ore mai târziu, la intrarea în port, la bordul ei urcă un alt pilot care negocie trecerea navei printre docuri. Din portul principal, ea trecu prin ecluza Royers, de-a lungul Canalului Suez, pe sub podul Siberia şi pătrunse în docul Kattendijk, unde acostă la dană.

Nat Dickstein privea.

Când o văzu pătrunzând încet în dană, citi *Coparelli* pe partea laterală şi se gândi la butoaiele cu „prăjitură galbenă” care-i vor umple în curând cala, fu copleşit de un sentiment aparte, ca atunci când privise trupul gol al Suzei... da, era aproape o dorinţă arzătoare.

Îşi luă ochii de la dana nr. 42 şi se uită la linia de cale ferată care înainta aproape de-a lungul marginii docului. Pe şine se afla un tren, compus din unsprezece vagoane şi o locomotivă. Zece dintre vagoane erau încărcate cu cincizeci şi unu de butoaie de 200 de litri, cu capace sigilate şi cu cuvântul „Plumbat” imprimat pe lateral; cel de-al unsprezecelea vagon conţinea doar cincizeci de butoaie. Se afla atât de aproape de acele butoaie, de uraniu; putea să meargă până acolo şi să atingă vagoanele – făcuse deja acest lucru, dimineaţa, devreme, şi se gândise: „N-ar fi minunat să întreprind aici un raid cu elicoptere şi câteva trupe de comando israeliene şi *să fur,* pur şi simplu, uraniul?”

Motonava *Coparelli* era programată pentru o escală rapidă.

Autorităţile portuare fuseseră convinse că manevrarea „prăjiturii galbene” se putea face în siguranţă. Cu toate acestea, nu voiau ca marfa să zăbovească în portul lor nici măcar un minut în plus dacă nu era nevoie. Fusese pregătită o macara care să încarce butoaiele pe navă.

Şi totuşi, existau anumite formalităţi de îndeplinit, înainte să înceapă încărcarea.

Prima persoană pe care Dickstein o văzu urcând pe vas fu un reprezentant al companiei maritime de transport. Acesta trebuia să le dea piloţilor *pourboire*[16] şi să primească de la căpitan o listă cu membrii echipajului pentru poliţia portuară.

A doua persoană care urcă la bord fu Josef Cohen. El se afla acolo de dragul relaţiilor cu clienţii: îi va oferi căpitanului o sticlă cu whisky şi va sta la un pahar cu el şi cu reprezentantul companiei maritime de transport. Mai avea la el un teanc de bilete pentru intrare liberă şi o băutură gratis la cel mai bun club de noapte din oraş, pe care intenţiona să i le dea căpitanului pentru ofiţeri. Şi trebuia să afle numele mecanicului navei. Nat sugerase ca el să facă asta cerând lista cu membrii echipajului, apoi să pună deoparte un bilet pentru fiecare ofiţer de pe listă.

Oricum ar fi ales să procedeze, ar fi reuşit: după ce coborî de pe vas şi traversă docul, ca să se întoarcă la biroul lui, Josef trecu pe lângă Dickstein şi-i şopti: „Pe mecanic îl cheamă Sarne”, fără să se oprească din mers.

Macaraua fu pusă în funcţiune abia după-amiaza, iar hamalii începură să încarce butoaiele în cele trei compartimente ale motonavei *Coparelli.* Butoaiele trebuiau mutate pe rând şi prinse cu pene din lemn în cala vasului. Încărcarea nu fu terminată în acea zi, după cum era de aşteptat.

Seara, Dickstein se duse la cel mai bun club de noapte din oraş. La bar, aproape de telefon, şedea o femeie splendidă, de vreo treizeci de ani, cu păr negru şi o faţă lungă, cu trăsături aristocrate şi cu un uşor aer de superioritate. Purta o rochie neagră, elegantă, care-i scotea în evidenţă picioarele senzaţionale şi sânii mari şi rotunzi. Nat îi făcu un semn din cap aproape imperceptibil, însă nu vorbi cu ea.

Se aşeză într-un colţ, cu un pahar cu bere în faţă, sperând să-şi facă apariţia marinarii. Cu siguranţă, vor veni. Refuzau vreodată marinarii băutura gratuită?

[16] Bacşiş (n.red.).

Da.

Clubul începea să se aglomereze. Femeii în rochie neagră i se făcuseră avansuri, dar îi refuzase pe ambii bărbaţi, sugerând astfel că nu era prostituată. La ora nouă, Dickstein ieşi pe hol şi-l sună pe Cohen. Conform unor aranjamente anterioare, Cohen îl sunase pe căpitanul navei *Coparelli* sub un pretext oarecare. El îi spuse lui Dickstein ce aflase: că toţi ofiţerii, exceptând doi dintre ei, îşi foloseau biletele gratuite. Excepţiile erau căpitanul însuşi, care era ocupat cu hârţogăria, şi operatorul radio, răcit, un individ pe care-l luaseră la bord în Cardiff, după ce Lars îşi rupsese piciorul.

Dickstein formă numărul clubului în care se afla. Ceru cu domnul Sarne, care, din câte înţelesese, se afla în bar. În timp ce aştepta, îl auzi pe barman strigându-l pe Sarne: acesta primi două răspunsuri, unul de la bar, iar celălalt prin câţiva kilometri de cablu de telefon.

— Da? Alo? Aici Sarne. E cineva acolo? Alo?

Dickstein închise şi se întoarse repede în club. Privi înspre telefonul de pe bar. Femeia în rochie neagră vorbea cu un bărbat blond înalt şi bronzat, la vreo treizeci de ani, pe care Nat îl văzuse pe doc mai devreme. Aşadar, acela era Sarne.

Femeia îi zâmbea mecanicului. Avea un zâmbet frumos care ar fi atras privirea oricărui bărbat. Cald şi incitant, lăsând la vedere nişte dinţi albi şi drepţi, era însoţit de o privire galeşă pe sub gene, foarte sexy şi care nu părea să fi fost repetată de nenumărate ori în faţa oglinzii.

Dickstein privea vrăjit. Habar n-avea cum funcţiona chestia asta, dacă bărbaţii seduceau femeile sau dacă femeile seduceau bărbaţii şi înţelegea şi mai puţin cum reuşea o femeie să seducă un bărbat, lăsându-i în tot acest timp impresia că *el* o seducea.

Sarne avea şi el farmecul lui, pare-se. Îi zâmbea în felul lui. Era un zâmbet ştrengăresc, care-l făcea să pară cu zece ani mai tânăr. El îi spuse ceva, iar ea îi zâmbi din nou. El ezită, asemenea unui bărbat care ar vrea să poarte o conversaţie, dar nu găseşte nimic de spus; apoi, spre groaza lui Dickstein, bărbatul se întoarse să plece.

Şi femeia avu aceeaşi reacţie: Dickstein nu trebuia să-şi facă griji. Ea atinse mâneca blazerului lui Sarne şi acesta se întoarse înspre ea. În mâna ei apăru brusc o ţigară. Sarne îşi pipăi buzunarele în căutarea chibriturilor. Se părea că el nu era

fumător. Dickstein mârâi înfundat. Femeia luă o brichetă din suportul de pe bar şi i-o întinse. El îi aprinse ţigara.

Nat nu putea pleca, nici să privească de la depărtare; va avea o cădere nervoasă. Trebuia să tragă cu urechea. Îşi croi drum până la bar şi se postă în spatele lui Sarne, care stătea cu faţa la femeie. Dickstein mai comandă o bere.

Vocea femeii era caldă şi ademenitoare. Dickstein ştia deja asta, însă în acel moment ea chiar o folosea. Unele femei aveau o privire galeşă, altele aveau o voce languroasă.

— Întotdeauna mi se întâmplă chestia asta, îi zise Sarne.

— Apelul telefonic? întrebă femeia.

Sarne încuviinţă din cap.

— Probleme cu femeile. Urăsc femeile. Femeile mi-au adus durere şi suferinţă toată viaţa. Mi-aş fi dorit să fiu homosexual.

Dickstein era uluit. La ce se referea? Vorbea serios? Încerca să scape de ea?

— De ce nu devii unul? îl iscodi femeia.

— Nu mă atrag bărbaţii.

— Fă-te călugăr.

— Păi, vezi tu, mai am o problemă, am un apetit sexual de nestăvilit. Trebuie să mi-o trag tot timpul, adesea de mai multe ori pe noapte. Este o mare problemă pentru mine. Doreşti ceva de băut?

Ah. Era o frază de agăţat. Cum i-o fi venit? Dickstein credea că marinarii făceau chestia asta mereu, că aduseseră tehnica la rang de artă.

Lucrurile se desfăşurară în acea direcţie. Dickstein trebuia să admire felul în care femeia îl ducea de nas pe Sarne, lăsându-l să creadă că el controla situaţia. Ea îi spuse că înnopta în Antwerp şi că închiriase o cameră la un hotel bun. În scurt timp, el îi propuse să bea nişte şampanie, însă nu din cea vândută în club, de calitate slabă, ci o altă varietate pe care o puteau servi în altă parte; la hotel, să zicem; la hotelul ei, de exemplu.

Cei doi plecară când începu spectacolul. Dickstein era mulţumit; deocamdată era bine. Privi un şir de fete dând din picioare vreo zece minute, apoi ieşi.

Luă un taxi până la hotel şi urcă în cameră. Se apropie de uşa care despărţea cele două camere. O auzi pe femeie chicotind şi pe Sarne zicând ceva în şoaptă.

Se aşeză pe pat şi verifică butelia de gaz. Răsuci repede

robinetul şi simţi un miros dulceag prin masca pe care o purta pe faţă. Acesta n-avu niciun efect asupra lui. Se întrebă cât de mult trebuia să inspiri înainte să-şi facă efectul. N-avusese timp suficient să verifice.

Zgomotele din camera alăturată se intensificară şi începu să se simtă stânjenit. Se întrebă cât de conştiincios era Sarne. Oare îşi va dori să se întoarcă pe vas de îndată ce va fi terminat cu femeia? Ar fi fost penibil. Asta ar fi însemnat o încăierare pe holul hotelului – o acţiune lipsită de profesionalism şi riscantă.

Aşteptă – încordat, stânjenit, nerăbdător. Femeia era profesionistă. Ştia că Nat Dickstein voia ca Sarne să adoarmă după, iar ea încerca să-l obosească. Părea să dureze o veşnicie.

Trecuse de ora două noaptea când ea bătu în uşa despărţitoare. Codul era trei bătăi încete, care însemnau că Sarne dormea, şase bătăi rapide, semnificând că mecanicul pleca.

Ea bătu de trei ori, încet.

Dickstein deschise uşa. Cărând butelia cu gaz într-o mână şi masca de faţă în cealaltă, pătrunse în vârful picioarelor în camera alăturată.

Sarne zăcea întins pe spate, gol puşcă. Avea părul blond ciufulit, gura deschisă şi ochii închişi. Plus un trup musculos şi puternic. Se apropie şi ascultă cum respiră. Bărbatul inspiră, apoi expiră, pe urmă, tocmai când începu să inspire din nou, Nat răsuci robinetul şi aşeză masca pe nasul şi gura bărbatului care dormea.

Sarne deschise brusc ochii. Dickstein apăsă tare masca. Jumătate de respiraţie: nedumerire în ochii lui Sarne. Respiraţia se transformă în gâfâit, iar Sarne îşi mişcă anemic capul, fără a reuşi să scape din strânsoarea lui Dickstein, după aceea începu să se zbată. Nat se lăsă pe pieptul marinarului cu un cot, zicându-şi: „Îşi face efectul prea încet, pentru numele lui Dumnezeu!”

Sarne expiră. Nedumerirea din privirea lui se transformă în teamă, apoi în panică. Gâfâi din nou, zbătându-se. Lui Dickstein îi trecu prin minte să-i ceară ajutorul femeii, ca să-l liniştească pe bărbat. Însă când inspiră a doua oară, bărbatul fu învins. Zbaterile lui deveniră vizibil mai slabe; dădu din pleoape, pe urmă îşi închise ochii; iar când expiră a doua oară, adormi.

Toată scena dură cam trei secunde. Dickstein se relaxă.

Probabil că Sarne nici nu-şi va aminti. Îi mai administră o doză mică de gaz, ca să se asigure, după aceea se ridică în picioare.

Se uită la femeie. Aceasta purta pantofi, ciorapi şi jartiere; nimic altceva. Era splendidă. Îi surprinse privirea şi-şi deschise braţele, oferindu-se: „La dispoziţia dumneavoastră, domnule”. Dickstein clătină din cap, zâmbind cu regret, doar pe jumătate.

Se aşează pe scaunul de lângă pat şi o privi îmbrăcându-se: chiloţi minusculi, sutien fin, bijuterii, rochie, haină, geantă. Femeia se apropie şi Dickstein îi dădu opt mii de guldeni olandezi. Ea îl sărută pe obraz, apoi sărută bancnotele. Ieşi fără să rostească o vorbă.

Dickstein se duse lângă fereastră. Câteva minute mai târziu, văzu farurile aprinse ale maşinii ei sport trecând prin faţa hotelului şi îndreptându-se spre Amsterdam.

Se aşează din nou şi aşteptă. După un timp, începu să i se facă somn. Se duse în camera cealaltă şi comandă cafea.

În dimineaţa următoare, Cohen îl sună şi-l anunţă că primul ofiţer de pe *Coparelli* îşi căuta mecanicul prin barurile, bordelurile şi maghernițele din Antwerp.

La 12:30, îl sună din nou. Căpitanul îl chemase la el şi-l înştiinţase că marfa fusese încărcată, dar că n-avea mecanic. Cohen îi spusese: „Domnule căpitan, azi e ziua dumneavoastră norocoasă”.

La 14:30, îl sună şi-i zise că-l văzuse pe Dieter Koch la bordul motonavei *Coparelli* cu trusa lui de scule pe umăr.

Dickstein îi administra lui Sarne câte o doză de gaz de fiecare dată când acesta dădea semne de trezire. Ultima doză fu la ora 6, în dimineaţa următoare, apoi Nat plăti factura pentru ambele camere şi plecă.

•

Când Sarne se trezi în cele din urmă, descoperi că femeia cu care se culcase plecase fără să-şi ia rămas-bun. Mai descoperi că avea o foame de lup.

În timpul dimineţii, constată şi că dormise nu doar o noapte, cum îşi închipuise, ci două nopţi şi o zi.

Avea o senzaţie stăruitoare că uitase ceva important, dar nu află niciodată ce se întâmplase cu el de când plecase cu femeia aceea la hotel.

•

Între timp, duminică, 17 noiembrie 1968, vasul *Coparelli*

ridicase ancora.

Capitolul 14

Suza ar fi trebuit să sune la orice ambasadă israeliană şi să transmită un mesaj pentru Nat Dickstein, asta ar fi trebuit să facă.

Gândul acesta îi veni la o oră după ce-i spusese tatălui ei că-l va ajuta pe Hassan. Îşi împachetă câte o valiză pe rând şi ridică imediat receptorul telefonului din dormitor, ca să ceară numărul de la serviciul „Informaţii”. Tatăl ei intră în cameră şi o întrebă pe cine suna. Îi răspunse că la aeroport, însă el o asigură că se va ocupa personal de asta.

Prin urmare, ea căută mereu să prindă o ocazie în care să dea un telefon pe ascuns, dar nu i se ivi niciuna. Hassan era mereu în preajma ei. Ei fură duşi cu maşina la aeroport, luară avionul, făcură escală pe aeroportul Kennedy, unde schimbară cu un zbor către Buffalo şi se duseră direct acasă la Cortone.

În timpul călătoriei, ajunse să-l dispreţuiască pe Yasif Hassan. Se lăuda întruna că lucra pentru fedaini; avea un zâmbet libidinos şi-i punea mereu mâna pe genunchi; făcea aluzie că el şi Eila fuseseră mai mult decât prieteni şi că i-ar plăcea ca Suza să fie mai mult decât prietenă. Ea îi spuse că Palestina nu va fi liberă până când femeile care trăiau acolo nu vor fi libere şi că bărbaţii arabi trebuiau să facă diferenţa dintre a fi bărbat şi a fi porc. Replica ei îl făcu să tacă.

Aflară cu greu adresa lui Cortone – Suza spera că n-o vor descoperi –, însă, într-un final, ei găsiră un şofer de taxi care ştia casa. Suza fu lăsată la adresă; Hassan o va aştepta jumătate de kilometru mai încolo.

Era o casă mare, înconjurată de un zid înalt, cu paznici la poartă. Suza se gândi să-i anunţe că voia să-i vorbească lui Cortone, că era o prietenă a lui Nat Dickstein.

Chibzuise mult timp ce să-i spună lui Cortone: oare să-i dezvăluie tot adevărul sau doar o parte? Se presupunea că bărbatul ştia sau putea afla unde era Dickstein: de ce i-ar zice ei? Ea îi va preciza că Dickstein se afla în pericol, că trebuia să-l găsească şi să-l avertizeze. Ce motive avea Cortone s-o creadă? Îl va seduce – ştia cum să procedeze cu bărbaţii de vârsta lui –,

dar el va rămâne în continuare bănuitor.

De fapt, voia să-i explice lui Cortone întreaga situaţie: că-l căuta pe Nat, ca să-l avertizeze, că inamicii lui se foloseau de ea, pentru a ajunge la el, că Hassan se afla la o jumătate de kilometru mai încolo şi o aştepta într-un taxi. Atunci, cu siguranţă, Al nu-i va spune nimic.

Îi era foarte greu să-şi păstreze mintea limpede. Existau atâtea înşelăciuni şi minciuni la mijloc! Iar ea îşi dorea cu atâta ardoare să-l vadă pe Nathaniel şi să-i vorbească!

Încă nu ştia ce să spună după ce paznicii îi vor deschide poarta şi o vor conduce pe aleea acoperită cu pietriş, care ducea spre casă. Era un loc frumos, deşi oarecum cam extravagant, ca şi când un decorator l-ar fi amenajat fără să se zgârcească, apoi proprietarii ar fi adăugat după capul lor multe alte chestii scumpe. Păreau să existe mulţi servitori. Domnul Cortone lua micul dejun în dormitor, chiar şi la o oră târzie a dimineţii.

Când ea intră, el şedea la o masă mică şi înfuleca ouă şi cartofi copţi. Era un bărbat gras şi chel. Suza nu şi-l mai amintea de când acesta vizitase Oxfordul, însă trebuie să fi arătat foarte diferit pe vremea aceea.

El îi aruncă o privire, apoi sări în picioare, îngrozit, şi exclamă:

— Ar trebui să fii bătrână!

Mâncarea i se opri în gât, făcându-l să tuşească şi să scuipe.

Servitorul o apucă pe Suza din spate, imobilizându-i braţele într-o strânsoare dureroasă; apoi îi dădu drumul şi se duse să-l bată pe spate pe Cortone.

— Ce-ai făcut? ţipă el la ea. Ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu?!

În mod ciudat, acest incident o ajută să se mai liniştească puţin. Nu putea s-o înfricoşeze un bărbat care era atât de speriat de ea. Plină de încredere, se aşeză la masa lui şi-şi turnă nişte cafea. Când Cortone se opri din tuşit, ea spuse:

— Ea a fost mama mea.

— Dumnezeule! exclamă Cortone.

Mai tuşi o dată, pe urmă îi făcu semn servitorului să plece şi se aşeză din nou.

— Semeni atât de mult cu ea, la naiba, m-ai speriat de moarte!

El strânse din ochi, amintindu-şi.

— Cred că aveai vreo patru sau cinci ani în 1947, nu?

— Corect.

— La naiba, îmi amintesc de tine, aveai o panglică prinsă în păr. Iar acum, Nat şi cu tine sunteţi împreună.

— Aşadar, a trecut pe-aici, ghici ea şi inima îi tresări de bucurie.

— Poate, zise Cortone.

Atitudinea lui prietenoasă dispăru. Suza îşi dădu seama că nu-i va fi uşor să-l manipuleze.

— Vreau să ştiu unde se află, adăugă ea.

— Iar eu vreau să ştiu cine te-a trimis aici.

— Nu m-a trimis nimeni.

Suza îşi adună gândurile, încercând să-şi mascheze încordarea.

— Am bănuit că poate a apelat la ajutorul tău pentru acest... proiect la care lucrează. Ideea este că arabii ştiu despre el şi vor să-l ucidă, iar eu trebuie să-l avertizez... Te rog, dacă ştii unde e, te rog, ajută-mă.

Era pe punctul de a începe să plângă, dar Cortone nu părea impresionat.

— Mi-e uşor să te ajut. Însă mi-e greu să am încredere în tine.

Al luă un trabuc dintr-o cutie şi şi-l aprinse, fără să se grăbească. Suza se uita la el nerăbdătoare. Îşi luă privirea de la ea şi vorbi ca pentru sine:

— Ştii, a existat o vreme când, dacă puneam ochii pe ceva, trebuia să-l am. Acum nu mai este atât de simplu, lucrurile sunt complicate. Trebuie să fac alegeri şi niciuna nu este ceea ce-mi doresc cu adevărat. Nu ştiu dacă aşa stau lucrurile acum sau dacă eu sunt de vină.

Se întoarse din nou cu faţa la ea.

— Îi datorez viaţa lui Dickstein. Acum am ocazia s-o salvez şi eu pe a lui, dacă spui adevărul. Aceasta este o datorie de onoare. Trebuie s-o plătesc personal. Ce trebuie deci să fac?

El tăcu.

Suza îşi ţinu respiraţia.

— Dickstein se află într-o magherniţă, undeva lângă Mediterana. Este o ruină, unde n-a mai locuit nimeni de ani buni şi nu există telefon. Aş putea trimite un mesaj, dar nu sunt sigur că-i va parveni şi, după cum spuneam, trebuie să fac treaba asta personal.

Cortone trase din trabuc.

— Ţi-aş putea spune unde să-l cauţi, însă s-ar putea să transmiţi mai departe informaţia persoanelor greşite. Nu-mi asum acest risc.

— Şi-atunci? întrebă Suza cu o voce ascuţită. Trebuie să-l ajutăm!

— Ştiu asta, rosti Cortone netulburat. Prin urmare, voi merge acolo singur.

— Oh!

Suza fu luată prin surprindere: era o variantă pe care n-o luase în considerare.

— Şi tu? continuă el. N-am de gând să-ţi spun unde mă voi duce, dar tot ai putea pune oameni să mă urmărească. De-acum înainte, trebuie să te ţin aproape. Să fim serioşi, ai putea juca în ambele tabere. Aşa că te voi lua cu mine.

Ea se holbă la el. Muşchii i se detensionară şi se lăsă moale pe scaun.

— Oh, mulţumesc, zise ea.

Apoi, într-un final, ea începu să plângă.

•

Zburau la prima clasă. Cortone o făcea mereu. După ce mâncară, Suza se ridică şi se duse la toaletă. Se uită prin draperia care despărţea clasa economic, sperând, deşi în zadar, şi fu dezamăgită: zări faţa tuciurie şi atentă a lui Hassan, care se holba la ea peste rândurile de tetiere.

Apoi ea aruncă o privire în bucătăria avionului şi i se adresă în şoaptă stewardului-şef, menţionându-i că avea o problemă. Trebuia să ia legătura cu iubitul ei, dar nu putea scăpa de tatăl italian, care ar fi vrut ca ea să poarte centură de castitate până la douăzeci şi unu de ani. Îl rugă să sune la consulatul israelian din Roma şi să lase un mesaj pentru Nathaniel Dickstein. Să spună doar: „Hassan mi-a povestit totul şi venim amândoi la tine”. Îi plăti apelul telefonic, cu o sumă mult prea mare. Era un mod de a-i da bacşiş. Stewardul notă mesajul şi-i promise că-l va transmite.

Suza se întoarse la Cortone.

— Veşti proaste, zise ea. Unul dintre arabi se află la clasa economic. Cred că ne urmăreşte.

Cortone înjură, apoi îi spuse să nu-şi bată capul, se va ocupa mai târziu de bărbat.

„Vai, Doamne, ce-am făcut?”, chibzui Suza.

•

De la casa cea mare, aflată pe vârful stâncii, Dickstein începu să coboare scările lungi, în zigzag, care duceau la plajă. Înaintă prin nisip împroşcând apa puţin adâncă spre o şalupă care aştepta, sări în ea şi-i făcu un semn din cap bărbatului de la volan.

Motorul hurui şi barca despică valurile mării. Soarele tocmai apusese. În lumina difuză, norii începeau să se adune pe cer, ascunzând stelele. Dickstein era cufundat în gânduri, storcându-şi creierii cu lucrurile pe care nu le făcuse, cu măsuri de precauţie pe care trebuia să le ia, cu portiţe de scăpare pe care mai avea timp să le închidă. Îşi derula necontenit planul în minte, asemenea cuiva care învăţase un discurs important pe dinafară şi pe care dorea să-l susţină cât mai bine.

Umbra înaltă a vasului *Stromberg* se întrezărea în faţă. Barcagiul întoarse mica ambarcaţiune, descriind un arc înspumat, şi se opri în lateralul vasului, unde atârna o scară din frânghie. Dickstein urcă şi păşi pe punte.

Comandantul vasului îi strânse mâna şi se prezentă. Ca toţi ceilalţi ofiţeri de la bordul vasului *Stromberg,* şi el provenea din marina israeliană.

Făcură un tur al punţii.

— Vreo problemă, domnule căpitan?

— Nu este un vas bun. E încet, nesigur şi vechi. Dar l-am adus într-o stare bună.

Din câte putea vedea Dickstein în lumina asfinţitului, nava *Stromberg* se afla într-o stare mai bună decât fusese sora ei, *Coparelli,* în Antwerp. Totul pe punte părea să fi fost curăţat, pus la punct.

Urcară pe pasarelă, inspectară echipamentul performant din camera de transmisiuni radio, apoi coborâră în popotă, unde membrii echipajului tocmai terminau de cinat. Spre deosebire de ofiţeri, marinarii obişnuiţi erau toţi agenţi Mossad, cei mai mulţi cu puţină experienţă pe mare. Dickstein mai lucrase cu unii dintre ei. Observă că erau cu cel puţin zece ani mai tineri decât el. Aveau ochi vioi, construcţie atletică, purtau un anumit sortiment de blugi şi pulovere croşetate; erau nişte bărbaţi duri, cu simţul umorului şi bine pregătiţi.

Îşi luă o cană de cafea şi se aşeză la una dintre mese. Deşi îi depăşea cu mult în rang pe toţi acei bărbaţi, nu existau prea

mulţi ignoranţi în forţele armate israeliene şi încă şi mai puţini în Mossad. Cei patru bărbaţi de la masă dădură din cap şi-l salutară.

— Vremea se schimbă, zise Ish, un palestinian de origine israeliană, taciturn şi cu ten măsliniu.

— Nu spune asta. Aveam de gând să mă bronzez în timpul croazierei.

Cel care-i dădu replica era un newyorkez deşirat, cu păr blond-cenuşiu, pe nume Feinberg, un bărbat chipeş, însă înşelător, şi cu nişte gene pentru care îl invidiau toate femeile. Faptul că numea acea misiune „croazieră" devenise deja o glumă preferată la bord. Când le dăduse detalii dimineaţă, Dickstein le spusese că vasul *Coparelli* va fi aproape gol atunci când îl vor deturna.

— La scurt timp după ce va trece prin Strâmtoarea Gibraltar, motorul lui va ceda. Stricăciunile vor fi atât de mari, încât nu vor putea fi reparate în larg. Căpitanul îi va anunţa pe proprietari, iar proprietarii suntem noi. Printr-o coincidenţă aparent norocoasă, un alt vas al nostru se va afla prin apropiere. Este vorba despre *Gil Hamilton,* acostat acum în partea cealaltă a golfului. Va naviga până la *Coparelli* şi va prelua tot echipajul cu excepţia mecanicului. Apoi va dispărea din peisaj: se va îndrepta spre următorul port de escală, unde echipajul de pe *Coparelli* va debarca şi va primi contravaloarea biletului de tren spre casă.

Agenţii avuseseră toată ziua la dispoziţie să se gândească la informaţiile primite şi Dickstein se aştepta la întrebări. Levi Abbas, un bărbat scund şi solid – „tare ca un tanc şi la fel de frumos", îl descrisese Feinberg –, îl întrebă pe Dickstein:

— Nu ne-ai pomenit cum de eşti atât de convins că vasul *Coparelli* se va strica atunci când vei vrea tu.

— Ah, zise Dickstein şi sorbi din cafea. Îl ştii pe Dieter Koch din serviciul de contrainformaţii al marinei israeliene?

Feinberg îl cunoştea.

— El este mecanicul de pe *Coparelli.*

Abbas încuviinţă din cap.

— Astfel ştim şi cum vom putea repara vasul, şi cauza stricăciunii.

— Corect.

— Acoperim cu vopsea cuvântul *Coparelli,* scriem *Stromberg,*

schimbăm jurnalele de bord, părăsim vasul *Stromberg* şi navigăm cu *Coparelli,* acum botezat *Stromberg,* până la Haifa, cu tot cu încărcătură, continuă Abbas. De ce n-am transfera încărcătura de pe un vas pe celălalt în larg? Avem macarale.

— M-am gândit la asta iniţial, spuse Dickstein. Ar fi prea riscant. N-am avea nicio garanţie că ar fi posibil, mai ales pe vreme rea.

— Am putea face asta dacă vremea va ţine cu noi.

— Da, însă acum că avem vase identice, va fi mai uşor să schimbăm numele decât încărcătura.

— Oricum, vremea bună nu va ţine mult, rosti Ish pe un ton lugubru.

Cel de-al patrulea bărbat de la masă, Porush, era căsătorit cu sora lui Abbas. Era un tânăr cu tunsoare scurtă şi un piept ca un butoi cu bere.

— Dacă va fi chiar atât de uşor, ce căutăm noi, patru duri, aici? întrebă acesta.

— Am colindat lumea întreagă în ultimele şase luni, ca să pun la cale planul acesta, răspunse Nat. O dată sau de două ori, m-am întâlnit întâmplător cu oameni din tabăra adversă – e inevitabil. *Nu cred* că ei ştiu ce punem la cale... dar dacă ştiu, vom avea ocazia să aflăm cât de duri suntem.

Unul dintre ofiţeri îşi făcu apariţia cu o bucată de hârtie şi se apropie de Dickstein.

— Mesaj de la Tel Aviv, domnule. *Coparelli* tocmai a trecut prin Gibraltar.

— Asta e, zise Dickstein ridicându-se în picioare. Mâine-dimineaţă ridicăm ancora.

•

Suza Ashford şi Al Cortone schimbară avioanele în Roma şi ajunseră în Sicilia dimineaţa devreme. Doi dintre verii lui Cortone îi aşteptau la aeroport. Aceştia se lansară într-o discuţie lungă; nu pe un ton arţăgos, ci mai degrabă însufleţit. Deşi Suza nu reuşea să urmărească bine dialectul lor, reuşi să înţeleagă că verii voiau să-l însoţească pe Cortone, iar el insista că era ceva ce trebuia să facă singur, deoarece era o datorie de onoare.

Cortone părea să aibă câştig de cauză. Ei plecară de la aeroport, fără veri, într-un Fiat mare şi alb. Suza era cea care conducea. Cortone o îndrumă spre drumul de coastă. Ea se gândise de sute de ori la momentul în care-l va revedea pe

Nathaniel, cu trupul lui deşirat; el îşi va ridica privirea; o va recunoaşte şi pe faţă îi va apărea un zâmbet de bucurie; ea va fugi la el; se vor îmbrăţişa; el o va strânge atât de tare, încât o va durea; ea îi va spune: „Te iubesc” şi-l va săruta pe obraz, pe nas, pe gură... Totuşi, ea se simţea şi vinovată, şi speriată, întrucât îşi imaginase, mai rar, şi o altă scenă în care el îi privea faţa împietrită şi o întreba: „Ce naiba crezi că faci aici?”

Era ca atunci când ea se comportase urât în Ajunul Crăciunului, iar mama ei se înfuriase şi-i spusese că Moş Crăciun îi va pune pietre în ciorapi în loc de jucării şi dulciuri. Nu ştiuse dacă să creadă vorbele ei sau nu, prin urmare, nu dormise toată noaptea, ba dorindu-şi, ba temându-se să vină dimineaţa.

Îi aruncă o privire lui Cortone, în dreapta ei. Călătoria transatlantică îl obosise. Suzei nu-i venea să creadă că era de aceeaşi vârstă cu Nat, deoarece era atât de gras, de chel şi... ei bine, avea un aer de depravat care ar fi fost amuzant dacă nu l-ar fi îmbătrânit.

Insula era frumoasă la răsăritul soarelui. Suza admira peisajul, încercând să-şi distragă atenţia, ca să treacă timpul mai repede. Drumul şerpuia de-a lungul coastei de la un oraş la altul. În dreapta ei se zăreau plajele stâncoase şi apa strălucitoare a Mediteranei.

Cortone îşi aprinse un trabuc.

— Obişnuiam să fac asta des când eram tânăr, povesti el. Să urc în avion, să plec undeva însoţit de o fată frumoasă, să mă plimb cu maşina, să văd locuri noi. Acum n-o mai fac. N-am mai plecat din Buffalo de-o veşnicie, pare-se. Ăsta-i dezavantajul când ai afaceri – te îmbogăţeşti, însă ai mereu griji. Aşa că nu mai vizitezi locuri, vin mereu oameni la tine, îţi aduc lucruri. Devii prea comod ca să te mai distrezi.

— A fost alegerea ta, spuse Suza.

Îl compătimea mai mult pe Cortone decât lăsa să se vadă: era un om care muncise din greu pentru a obţine nişte lucruri nepotrivite.

— A fost alegerea mea, recunoscu Cortone. Tinerii sunt nemiloşi.

El schiţă un zâmbet şi pufăi din trabuc.

Pentru a treia oară, Suza zări în oglinda retrovizoare aceeaşi maşină albastră.

— Suntem urmăriţi, îl anunţă ea, încercând să-şi păstreze

vocea calmă şi normală.

— Arabul?

— El trebuie să fie, nu-i disting faţa de la volan. Ce facem? Ai spus că te vei ocupa de el.

— Asta voi face.

Suza îi aruncă o privire, aşteptându-se ca el să spună mai multe. Al încărca un pistol cu nişte gloanţe de un maroniu-închis. Suza îşi ţinu respiraţia: nu mai văzuse niciodată o armă adevărată.

Cortone se uită la ea, apoi în faţă.

— Fii atentă la drum, Iisuse!

Ea privi în faţă şi apăsă tare frâna când se apropie de o curbă.

— De unde ai chestia asta? întrebă ea.

— De la vărul meu.

Suza resimţea tot mai intens senzaţia că trăia un coşmar. Nu mai dormise de patru zile. Din momentul în care îl auzise pe tatăl ei vorbind foarte calm despre uciderea lui Nathaniel, devenise o fugară: încerca să evite adevărul îngrozitor despre Hassan şi despre tatăl ei şi să se refugieze în braţele protectoare ale lui Dickstein; şi, la fel ca într-un coşmar, cu cât se apropia mai mult, cu atât părea să se îndepărteze de ţinta ei.

— De ce nu-mi zici încotro ne îndreptăm? îl întrebă ea pe Cortone.

— Cred că pot să-ţi spun acum. Nat mi-a cerut să închiriez o casă cu ponton, departe de ochii curioşi ai poliţiei. La casa aceea mergem.

Suzei începu să-i bată inima mai repede.

— Cât mai avem?

— Vreo trei kilometri. Vom ajunge acolo, nu te grăbi, nu vrem să murim pe drum, adăugă Cortone după un minut.

Suza conştientiză că, fără să-şi dea seama, accelerase la maximum. Îşi luă piciorul de pe pedală, iar maşina încetini. Şi totuşi, gândurile o măcinau în continuare. Mai avea puţin până îl va revedea, până îi va atinge faţa, până îl va săruta, până îi va simţi mâinile pe umeri...

— Virează la dreapta, aici.

Trecu printr-o poartă deschisă şi conduse de-a lungul unei alei pietruite, năpădite de buruieni, spre o vilă dărăpănată, din piatră albă. Când opri în faţa porticului, se aşteptă ca Nathaniel să iasă în fugă în întâmpinarea ei.

Partea aceea din casă părea pustie.

Coborâră din maşină şi urcară treptele deteriorate din piatră care duceau la intrarea principală. Uşa masivă din lemn era închisă, însă nu încuiată. Suza o deschise şi pătrunseră înăuntru.

Se treziră într-un vestibul mare, cu pardoseală din marmură ciobită. Tavanul era lăsat şi pereţii aveau pete de igrasie. În mijlocul vestibulului zăcea un candelabru impresionant, răsfirat asemenea aripilor unui vultur mort.

— Hei, e cineva? strigă Cortone.

Nu primi niciun răspuns.

„E o casă mare, trebuie să fie aici, doar că nu ne aude, poate e în grădină”, chibzui Suza.

Traversară vestibulul, ocolind candelabrul. Pătrunseră într-un salon cavernos şi pustiu, în care paşii lor răsunau cu reverberaţii stranii, ca şi cum s-ar fi aflat într-o peşteră, apoi ieşiră pe uşile franţuzeşti, în spatele clădirii.

O grădină mică se întindea pe marginea stâncii. Se duseră într-acolo şi văzură nişte trepte tăiate în stâncă, coborând în zigzag până la ţărmul mării.

Nu văzură pe nimeni.

„Nu e aici, reflectă Suza; de data asta, Moş Crăciun chiar mi-a lăsat pietre”.

— Uite! exclamă Cortone şi arătă spre mare cu mâna lui dolofană.

Suza privi într-acolo şi văzu două ambarcaţiuni: un vas şi o şalupă. Şalupa venea înspre ei în viteză, sărind pe coama valurilor şi despicând apa cu prora ascuţită; în ea era o singură persoană. Vasul părăsea golful, lăsând în urma lui o dâră înspumată.

— Se pare că am ajuns prea târziu, spuse Cortone.

Suza coborî în fugă scările. Strigă şi-şi agită braţele, încercând să atragă atenţia celor de la bordul vasului, deşi ştia că era imposibil, deoarece erau prea departe. Alunecă şi ateriză cu putere în fund. Începu să plângă.

Cortone coborî în fugă treptele până la ea, cu întreg trupul scuturându-i-se din toate măruntaiele.

— N-are rost, zise el.

O ridică în picioare.

— Şalupa, rosti ea, disperată. Am putea lua şalupa ca să ajungem din urmă vasul...

— Nici să nu te gândeşti. Până când va ajunge şalupa aici, vasul va fi prea departe, mult prea departe, şi va prinde o viteză mai mare decât şalupa.

O conduse înapoi la scări. Ea coborâse destul de mult, iar urcarea fu destul de anevoioasă pentru el. Suza abia observa: era extrem de nefericită şi se simţea pierdută în timp ce traversa grădina înspre casă.

— Trebuie să stau jos, zise Cortone, pe când traversau salonul.

Suza se uită la el. Bărbatul gâfâia, iar faţa îi era pământie şi scăldată în sudoare. Brusc, ea îşi dădu seama că fusese prea mult pentru trupul lui supraponderal.

— Scările, spuse ea.

Pătrunseră în vestibulul aflat în paragină. Îl sprijini şi-l conduse pe Cortone spre scara mare şi unduitoare. Al se aşeză cu greu pe a doua treaptă, îşi închise ochii şi-şi rezemă capul de perete.

— Ascultă, zise el, poţi suna pe vas... sau să trimiţi o telegramă... încă putem da de el...

— Odihneşte-te un minut. Nu vorbi.

— Întreabă-i pe veri mei – cine-i acolo?

Suza se roti pe călcâie. Se auzise un clinchet de cristal, care venea dinspre candelabru, şi ea vedea ce anume îl provocase.

Yasif Hassan traversa vestibulul, venind înspre ei.

Brusc, Cortone se ridică în picioare, cu un efort considerabil.

Hassan se opri.

Cortone gâfâia. Scotoci în buzunar.

— Nu..., spuse Suza.

Cortone scoase arma.

Hassan încremeni locului.

Suza ţipă. Cortone se clătină, fluturându-şi arma. Apoi apăsă pe trăgaci. Arma se descărcă de două ori, scoţând un sunet puternic, asurzitor. Se dezlănţui iadul. Cortone se prăbuşi la podea, cu faţa la fel de întunecată ca moartea. Arma îi căzu din mână şi se izbi cu zgomot de pardoseală.

Yasif Hassan vomă.

Suza îngenunche lângă Cortone, care-şi deschise ochii.

— Ascultă, rosti el cu o voce răguşită.

— Lasă-l, să plecăm! zise Hassan.

Suza îşi întoarse capul spre el.

— *Cară-te*! strigă ea tare, întorcându-se din nou la Cortone.

— Am omorât mulţi oameni, spuse Cortone şi Suza se aplecă mai mult, ca să poată auzi. Am ucis unsprezece oameni cu mâna mea... Am păcătuit cu multe femei...

Vocea lui era tărăgănată şi-şi ţinea ochii închişi, pe urmă făcu un efort uriaş să vorbească din nou:

— Toată viaţa mea am fost un hoţ şi un ticălos nenorocit. Dar o să mor pentru prietenul meu, corect? Asta înseamnă ceva, sau ar trebui, nu?

— Da, răspunse ea. Chiar înseamnă ceva.

— În regulă, zise el.

Apoi îşi dădu ultima suflare.

Suza nu mai văzuse pe nimeni murind. Era îngrozitor. Brusc, nu mai exista nimic, nimic în afară de un trup; persoana dispăruse. „Nu-i de mirare că moartea ne face să plângem, chibzui ea şi-şi dădu seama că faţa îi era udă de lacrimi. Nici măcar nu mi-a fost simpatic, până acum”.

— Te-ai descurcat foarte bine. Haide să plecăm! îi spuse Hassan.

Suza nu înţelegea. „M-am descurcat bine?”, reflectă ea. Apoi se lumină. Hassan nu ştia că ea îi spusese lui Cortone că erau urmăriţi de un arab. În ceea ce-l privea pe Yasif, ea nu făcuse decât ceea ce-i ceruse el: îl condusese acolo. Şi mai departe trebuia să continue să joace teatru că era de partea lui până când va găsi o modalitate să ia legătura cu Nat.

„Nu mai pot să mint şi să păcălesc, nu mai pot, este prea mult, se gândi ea. Am obosit”. Pe urmă îşi aminti cuvintele lui Cortone: „Poţi suna pe vas... sau să trimiţi o telegramă”.

Încă îl putea avertiza pe Nat.

„Vai, Doamne, când voi putea dormi?”

Ea se ridică în picioare.

— Ce mai aşteptăm?

Ieşiră prin uşa înaltă şi părăginită.

— Vom lua maşina mea, îi spuse Hassan.

Ei îi trecu prin minte să încerce să fugă de el în acel moment, însă era o idee prostească. El îi va da drumul să plece în curând. Doar făcuse ceea ce-i ceruse, nu? Şi o va trimite acasă.

Ea urcă în maşină.

— Aşteaptă, îi zise Hassan.

El fugi la maşina lui Cortone, scoase cheile din contact şi le

aruncă în tufişuri, apoi urcă în maşina cu care venise.

— În felul ăsta bărbatul din şalupă nu ne va urmări, îi explică el. Sunt dezamăgit de atitudinea ta, adăugă Yasif când porni din loc. Bărbatul acela îi ajuta pe inamicii noştri. Ar trebui să te bucuri, nu să plângi, atunci când moare un inamic.

Ea îşi acoperi ochii cu mâinile.

— Îşi ajuta prietenul.

Hassan o bătu uşor pe genunchi.

— Te-ai descurcat bine, n-ar trebui să te critic. Ai obţinut informaţia de care aveam nevoie.

Ea se uită la el.

— Da?

— Sigur. Vasul cel mare pe care l-am văzut părăsind golful este *Stromberg.* Ştiu ora plecării şi viteza maximă pe care o poate atinge, deci pot calcula momentul la care se va întâlni cu motonava *Coparelli.* Îi pot trimite pe oamenii mei acolo cu o zi mai devreme.

El o bătu din nou uşor pe genunchi, lăsându-şi de astă dată mâna să se odihnească pe coapsa ei.

— Nu mă atinge, îi spuse ea.

Hassan îşi luă mâna.

Suza îşi închise ochii şi încercă să se gândească. Faptele ei duseseră la cel mai rău rezultat cu putinţă: îl condusese pe Hassan în Sicilia, dar nu reuşise să-l avertizeze pe Nat. Trebuia să afle cum putea trimite o telegramă pe vas şi s-o facă de îndată ce ea şi Hassan îşi vor vedea fiecare de drumul lui. Mai exista totuşi o şansă – stewardul din avion care-i promisese că va suna la consulatul israelian din Roma.

— Of, Doamne, abia aştept să mă întorc la Oxford! exclamă ea.

— Oxford? râse Hassan. Încă nu. Trebuie să stai cu mine până la încheierea misiunii.

„Dumnezeule, nu mai suport”, chibzui ea.

— Dar sunt atât de obosită!

— Ne vom odihni în curând. Nu-ţi pot da drumul. Din motive de securitate, ştii tu. Şi-apoi, nu cred că vrei să ratezi ocazia de a vedea trupul neînsufleţit al lui Nat Dickstein.

•

La ghişeul Alitalia din aeroport, Yasif Hassan fu abordat de trei bărbaţi. Doi dintre ei erau tineri şi ameninţători, iar al treilea era

un bărbat înalt, cu trăsături ascuţite, de vreo cincizeci de ani.

— Idiotule, meriţi să fii *împuşcat,* i se adresă lui Hassan bărbatul mai în vârstă.

Yasif îşi ridică privirea la el şi Suza îi observă spaima în ochi când zise:

— Rostov!

„Dumnezeule, acum ce mai e?”, reflectă ea.

Rostov îl apucă de braţ pe Hassan. Preţ de o secundă, acesta lăsă impresia că ar vrea să se împotrivească, să-şi smucească braţul. Cei doi duri veniră mai aproape. Suza şi Hassan erau încolţiţi. Rostov îl trase pe Yasif de lângă ghişeul de bilete. Unul din duri o apucă pe Suza de braţ şi-i urmară.

Se retraseră într-un colţ. Rostov era, evident, roşu de furie, însă îşi păstră tonalitatea joasă:

— Ai fi putut strica totul dacă n-ai fi întârziat câteva minute.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, rosti Hassan, disperat.

— Crezi că nu ştiu că străbaţi lumea în căutarea lui Dickstein? Crezi că nu pot pune pe cineva să te fileze ca pe orice imbecil nenorocit? Primesc rapoarte din oră în oră despre mişcările tale încă de când ai plecat din Cairo. Ce te face să crezi că poţi avea încredere în ea?

El arătă cu degetul spre Suza.

— Ea m-a adus aici.

— Da, însă atunci nu ştiai asta.

Suza stătea nemişcată, era tăcută şi înspăimântată. Nu mai înţelegea nimic. Nenumăratele şocuri din dimineaţa aceea – lipsa lui Nat, moartea lui Cortone şi întâlnirea cu cei trei – îi paralizaseră simţul raţiunii. Îi fusese şi aşa suficient de greu să mintă atunci când îl păcălise pe Hassan şi-i spusese lui Cortone un adevăr despre care Yasif credea că era o minciună. În acel moment mai era şi Rostov, pe care Hassan îl minţea, şi nici nu voia să se gândească dacă ce urma să-i spună ea lui Rostov ar trebui să fie adevărul sau o altă minciună.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Hassan.

— La bordul vasului *Karla,* desigur. Ne aflam la 60-70 de kilometri de Sicilia când am primit informaţia că ai aterizat aici. Am obţinut, de asemenea, acordul celor de la Cairo să-ţi ordon să te întorci acolo chiar acum.

— Cred în continuare că am procedat bine, zise Hassan.

— Piei din faţa mea!

Hassan se îndepărtă. Suza dădu să-l urmeze, dar Rostov spuse:

— Tu nu.

O apucă de braţ şi o luă cu el.

Ea îl însoţi, reflectând: „Şi-acum ce fac?”

— Ştiu că ţi-ai dovedit loialitatea faţă de noi, domnişoară Ashford, însă în toiul unei asemenea misiuni nu le putem permite noilor recruţi să plece acasă, pur şi simplu. Pe de altă parte, aici, în Sicilia, nu sunt însoţit de alţi oameni în afară de cei de care am nevoie pe vas, prin urmare, n-am pe cine să pun să te însoţească. Mă tem că va trebui să urci cu mine la bordul vasului *Karla* până când această misiune va lua sfârşit. Sper că nu te deranjează. Ştii că semeni leit cu mama ta?

Ieşiră din aeroport şi se apropiară de o maşină care-i aştepta. Rostov îi deschise portiera. Ea se decise că sosise momentul s-o ia la fugă: ulterior, s-ar putea să fie prea târziu. Totuşi, ezită. Unul din duri stătea lângă ea. Jacheta lui se deschise uşor şi zări patul armei. Îşi aminti zgomotul asurzitor pe care-l scosese arma lui Cortone în vila părăsită şi cum ţipase ea. Brusc, o cuprinse teama că va muri, că se va transforma într-o grămadă de lut la fel ca bietul Al cel gras; era speriată de moarte de acea armă şi de bubuitură, şi de glonţul care i-ar străpunge trupul, şi începu să tremure.

— Ce este? întrebă Rostov.

— Al Cortone a murit.

— Ştim. Urcă în maşină.

Suza se conformă.

•

Pierre Borg ieşi din Atena şi-şi parcă maşina la capătul unei fâşii de plajă, pe unde se plimbau îndrăgostiţii. Coborî şi o luă de-a lungul ţărmului până când se întâlni cu Kawash, care venea din direcţia opusă. Se opriră unul lângă celălalt şi priviră marea, cu valurile mici lovindu-se leneş de picioarele lor. Borg vedea la lumina stelelor chipul frumos al arabului înalt, care era agent dublu. Kawash nu prea era încrezător în sine, ca de obicei.

— Mulţumesc pentru că ai venit, spuse Kawash.

Borg nu ştia pentru ce i se aduceau mulţumiri. El era cel care ar fi trebuit să mulţumească. Apoi îşi dădu seama că agentul dublu tocmai precizase acest lucru. Bărbatul era foarte subtil, chiar şi atunci când insulta.

— Ruşii bănuiesc că se scurg informaţii la Cairo, continuă Kawash. Sunt extrem de secretoşi, ca nişte comunişti, ca să spun aşa, schiţă el un zâmbet, dar Borg nu înţelese gluma. Chiar şi atunci când Yasif Hassan a revenit la Cairo pentru a da raportul, noi n-am aflat prea multe – şi nu *mi-au* parvenit toate informaţiile pe care le-a dat Hassan.

Borg râgâi zgomotos; avusese parte de o cină grecească îmbelşugată.

— Nu-ţi pierde timpul cu scuze, te rog. Spune-mi ce ştii.

— Bine, rosti Kawash, cu blândeţe. Ei ştiu că Dickstein are de gând să fure uraniu.

— Mi-ai spus asta şi data trecută.

— Nu cred că ei cunosc detaliile. Intenţionează să lase lucrurile să decurgă de la sine, apoi să demaşte totul. Au scos câteva vase pe Mediterana, însă nu ştiu unde să le trimită.

O sticlă din plastic pluti pe valuri şi poposi la picioarele lui Borg. El o lovi cu vârful pantofului, trimiţând-o înapoi în apă.

— Şi Suza Ashford? întrebă Pierre.

— Lucrează, categoric, pentru arabi. Ascultă! Rostov şi Hassan au avut o dispută. Hassan a vrut să ştie unde se află mai exact Dickstein, iar Rostov a considerat că este inutil.

— Veşti proaste. Continuă.

— După aceea, Hassan a acţionat de unul singur. A convins-o pe Suza Ashford să-l ajute să-l caute pe Dickstein. S-au dus în Buffalo, Statele Unite, şi s-au întâlnit cu un gangster pe care-l cheamă Cortone, şi acesta i-a dus în Sicilia. L-au ratat pe Dickstein la mustaţă: au văzut vasul *Stromberg* îndepărtându-se. Hassan are probleme serioase din cauza asta. A primit ordin să se întoarcă la Cairo, dar nu şi-a făcut încă apariţia.

— Fata i-a condus în locul unde s-a aflat Dickstein?

— Exact.

— Iisuse, e de rău!

Borg se gândi la mesajul care ajunsese la consulatul din Roma pentru Nat Dickstein din partea „iubitei” lui. Îi menţionă lui Kawash despre el. „Hassan mi-a povestit totul şi venim amândoi la tine”. Ce naiba însemna asta? Oare fusese trimis ca să-l avertizeze pe Dickstein sau să-l întârzie, ori să-l debusoleze? Sau era o cacealma – o încercare de a-l face să creadă că ea fusese constrânsă să-l conducă pe Hassan la el?

— O cacealma, aş zice eu, adăugă sigur de el Kawash. Ea ştia

că va fi deconspirată la un moment dat, aşa că a încercat să-i câştige încrederea lui Dickstein. Sper că nu vei da mesajul mai departe...

— Fireşte că nu, îl asigură Borg şi-şi îndreptă atenţia într-o altă direcţie. Dacă s-au dus în Sicilia înseamnă că ştiu despre *Stromberg.* Ce concluzii ar putea trage de-aici?

— Că vasul *Stromberg* va fi folosit în furtul de uraniu?

— Exact. Dacă aş fi în locul lui Rostov, aş lua urma vasului, aş îngădui ca deturnarea să aibă loc, apoi aş ataca. La naiba! Cred că va trebui să anulăm toată treaba.

Îşi îngropă vârful pantofului în nisipul fin.

— Care este situaţia în Qattara?

— Am lăsat veştile cele mai proaste la urmă. Toate testele au fost satisfăcătoare. Ruşii furnizează uraniu. Reactorul va intra în funcţiune peste trei săptămâni, începând de azi.

Borg privea marea şi se simţea mai nefericit, mai pesimist şi mai deprimat decât se simţise vreodată în trista lui viaţă.

— Ştii ce înseamnă asta, nu? Că nu putem renunţa. Că nu-l pot opri pe Dickstein. Că Nat este ultima şansă a Israelului.

Kawash tăcea. După o clipă, Borg îl privi. Arabul îşi ţinea ochii închişi.

— Ce faci? îl întrebă Borg.

Liniştea mai dură câteva clipe. Într-un final, Kawash îşi deschise ochii, se uită la Borg şi-i zâmbi politicos.

— Mă rog, răspunse el.

•

TEL AVIV CĂTRE MV STROMBERG
BORG CĂTRE DICKSTEIN CONFIDENŢIAL
TREBUIE DECODIFICAT DE CĂTRE DESTINATAR
ÎNCEPUT SUZA ASHFORD SE CONFIRMĂ AGENT ARAB STOP L-A CONVINS PE CORTONE SĂ-I DUCĂ PE EA ŞI PE HASSAN ÎN SICILIA STOP AU SOSIT DUPĂ PLECAREA TA STOP CORTONE E MORT STOP ACEASTĂ INFORMAŢIE ŞI ALTELE SUGEREAZĂ POSIBILITATEA SĂ FII ATACAT PE MARE STOP NU PUTEM INTERVENI STOP AI ACŢIONAT DE CAPUL TĂU N-AI DECÂT SĂ IEŞI SINGUR DIN RAHAT SFÂRŞIT

Norii care se strânseseră în vest, deasupra Mediteranei, în zilele anterioare se ciocniră în seara aceea şi ploaia se revărsă

în curând deasupra vasului *Stromberg.* Sufla un vânt aspru, iar deficienţele vasului deveniră vizibile când începu să se legene şi să plutească pe valurile agitate.

Nat Dickstein nu băga în seamă vremea.

Stătea singur în cabina mică, la masa prinsă cu şuruburi, cu un creion în mână şi un carneţel, o carte de coduri şi un semnal în faţa lui, transcriind fiecare cuvânt chinuitor din mesajul lui Borg.

Îl citise de mai multe ori şi, într-un final, rămase cu ochii aţintiţi la peretele din oţel din faţă.

Era inutil să speculeze de ce ea ar fi făcut asta, de ce ar fi inventat ipoteze cum că Hassan o constrânsese sau o şantajase, de ce şi-ar fi imaginat că ea acţionase din convingeri greşite sau motive neclare: Borg spusese că ea era spion, şi avusese dreptate. Ea fusese spion în tot acest timp. De aceea se culcase cu el.

Pe fata aceea o aştepta un viitor strălucit în serviciile secrete.

Dickstein îşi îngropă faţa în mâini şi-şi apăsă ochii înăuntru cu vârful degetelor, dar tot o vedea goală, cu excepţia pantofilor cu tocuri înalte, rezemată de dulapul din bucătăria acelui apartament mic, citind ziarul de dimineaţă în timp ce aştepta să fiarbă apa din ceainic.

Partea cea mai rea era aceea că o iubea. Înainte s-o cunoască, fusese un insensibil lipsit de sentimente, cu sufletul pustiit, iar ea săvârşise un miracol, făcându-l să se simtă din nou împlinit. Pe urmă ea îl trădase, luându-i ceea ce-i oferise, şi el se simţise mai infirm ca niciodată. Mai mult, Nat îi scrisese o scrisoare de dragoste. „Dumnezeule, se gândi el, oare ce a făcut atunci când a citit scrisoarea? A râs? I-a arătat-o lui Yasif Hassan şi i-a spus: «Vezi cum a căzut în mrejele mele?»”

Dacă i-ai reda vederea unui orb, apoi, după o zi, i-ai lua-o din nou noaptea, în timp ce doarme, la fel s-ar simţi şi Dickstein când s-ar trezi.

Îi spusese lui Borg că o va ucide pe Suza dacă ea era spion, însă în acel moment ştia că minţise. Nu i-ar putea face niciun rău, indiferent ce ar face ea.

Era târziu. Mai toţi membrii echipajului dormeau, cu excepţia celor care erau de cart. Când se plimbă de la trapă până la copastie, se udă până la piele, dar nici nu observă. Se opri lângă balustradă şi privi în întuneric, incapabil să vadă unde se sfârşea

marea neagră şi unde începea cerul înnorat, lăsând ca ploaia să i se scurgă pe faţă ca nişte lacrimi.

Pe Suza n-o va ucide niciodată, însă Yasif Hassan era o altă chestiune.

Dacă era să aibă un duşman, atunci acela era Hassan. Nat o iubise pe Eila doar ca s-o vadă apoi într-o ipostază senzuală cu Hassan. Pe urmă se îndrăgostise de Suza, doar ca să descopere că fusese sedusă de acelaşi vechi rival. De asemenea, Hassan o folosise pe Suza în misiunea lui de a cuceri patria lui Dickstein.

Oh, da, îl va ucide pe Yasif Hassan, şi o va face cu mâinile goale dacă va fi nevoie. Şi pe ceilalţi. Acest gând făcu să izvorască furia din străfundul lui: voia să audă oase trosnind, să calce pe cadavre, să simtă miros de teamă şi de praf de puşcă, să se înconjoare de moarte.

Borg credea că va fi atacat pe mare. Dickstein îşi păstra echilibrul ţinându-se de balustradă în timp ce vasul despica valurile agitate; vântul se înteţi o clipă, iar ploaia rece şi puternică îi biciui faţa. „Fie!”, îşi zise el, apoi îşi deschise gura şi strigă în bătaia vântului:

— N-au decât să vină, ticăloşii!

Capitolul 15

Hassan nu se mai întoarse la Cairo.

Simţi un val de bucurie atunci când avionul în care se afla decolă din Palermo. Reuşise să-l păcălească din nou pe Rostov! Nu-i venise să creadă atunci când îl auzise pe David zicând: „Dispari!” Fusese sigur că va fi obligat să se îmbarce pe *Karla* şi, ca atare, va rata deturnarea pusă la cale de fedaini. Rostov era convins că Hassan era doar prea entuziasmat, impulsiv şi lipsit de experienţă. Nu-i trecuse niciodată prin minte că Yasif ar putea fi trădător. Ce motive ar fi avut? Hassan fusese cooptat de serviciul egiptean de contrainformaţii militare şi era arab. În cazul în care Rostov ar fi avut bănuieli în legătură cu loialitatea lui, şi-ar fi pus întrebarea dacă nu cumva Yasif lucra pentru israelieni, deoarece reprezentau tabăra adversă. Sau pentru palestinieni, dacă erau măcar luaţi în considerare, întrucât ei ar fi putut fi bănuiţi că erau de partea arabă.

Era minunat. Isteţul, arogantul, infatuatul colonel Rostov şi faimoasa putere a KGB-ului fuseseră păcăliţi de un amărât de refugiat palestinian, un bărbat pe care aceştia îl considerau un nimeni.

Însă nu se terminase încă. Trebuia să se alieze cu fedainii.

Zborul de la Palermo îl duse la Roma, unde încercă să ia un avion spre Annaba sau Constantina, ambele oraşe aflându-se lângă coasta algeriană. Cel mai apropiat aeroport pe care-l puneau la dispoziţie companiile aeriene erau Alger sau Tunis. Alese Tunis.

Acolo, găsi un şofer de taxi tânăr, care avea un Renault nou. Îi vârî sub nas bărbatului mai mulţi dolari americani decât ar fi câştigat acesta într-un an. Taxiul străbătu cei 150 de kilometri cât avea Tunisia în lăţime, dincolo de graniţa cu Algeria, şi-l lăsă într-un sat pescăresc, prevăzut cu un mic port natural.

Unul dintre fedaini îl aştepta acolo. Hassan îl găsi pe plajă, şezând la umbra unei şalupe mici proptite, adăpostindu-se de ploaie şi jucând table cu un pescar. Cei trei bărbaţi urcară în şalupa pescarului şi porniră în larg.

Marea era agitată. Nefiind marinar, Hassan era îngrijorat că

mica şalupă cu motor se va răsturna, dar pescarul zâmbi vesel, nestingherit, cât timp navigară.

Călătoria dură mai puţin de jumătate de oră. Când se apropiară de silueta impunătoare a vasului, Hassan fu copleşit din nou de acel sentiment triumfător. Un vas... aveau un *vas.*

Urcă la bord în timp ce bărbatul cu care se întâlnise îl plăti pe pescar. Mahmoud îl aştepta pe punte. Cei doi se îmbrăţişară, iar Hassan spuse:

— Ar trebui să ridicăm ancora imediat – situaţia a scăpat de sub control.

— Vino în camera de comandă cu mine.

Hassan îl urmă. Vasul era un cabotier mic, la vreo mie de tone, destul de nou şi în stare bună. Aluneca uşor şi aproape toate dormitoarele se aflau sub punte. Exista o singură trapă. Vasul fusese proiectat ca să transporte repede încărcături mici şi să fie manevrate în porturile locale din Africa de Nord.

Cei doi statură o clipă pe puntea din faţă, privind în jurul lor.

— Este exact ce avem nevoie, zise Hassan, vesel.

— L-am rebotezat *Nablus,* îi spuse Mahmoud. Este primul vas din marina palestiniană.

Hassan simţi că i se umezesc ochii.

Urcară scara.

— L-am cumpărat de la un om de afaceri libian, care a vrut să-l salveze, adăugă Mahmoud.

Camera de comandă era mică şi îngrijită. Un singur lucru lipsea totuşi: radarul. Multe dintre aceste vase mici de coastă reuşeau să se descurce şi fără, iar ei n-avuseseră timp să cumpere aparatul şi să-l monteze.

Mahmoud îi făcu cunoştinţă cu căpitanul, tot libian – omul de afaceri le oferise şi un echipaj odată cu vasul, deoarece niciunul dintre fedaini nu era marinar. Căpitanul dădu ordin să se ridice ancora şi să se pornească motoarele.

Cei trei bărbaţi se aplecară deasupra unei hărţi, când Hassan le spuse ce aflase în Sicilia.

— *Stromberg* a părăsit coasta de sud a Siciliei la prânz. *Coparelli* trebuia să treacă prin Strâmtoarea Gibraltar azi-noapte, târziu, cu direcţia Genova. Sunt nave-surori, ating aceeaşi viteză maximă, prin urmare, cel mai devreme când se pot întâlni va fi la douăsprezece ore est de mijlocul distanţei dintre Sicilia şi Gibraltar.

Căpitanul făcu nişte calcule şi se uită pe una dintre hărţi.

— Se vor întâlni la sud-est de Insula Menorca.

— Ar trebui să interceptăm motonava *Coparelli* cu opt ore mai devreme.

Căpitanul trasă cu degetul ruta comercială.

— Va ajunge la sud de Insula Ibiza, mâine-seară.

— Vom reuşi?

— Da, putem ajunge mai devreme dacă nu va fi furtună.

— Va fi furtună?

— Da, la un moment dat, în următoarele zile. Nu mâine, cel puţin aşa cred.

— Bine. Unde este operatorul radio?

— Aici. El este Yaacov.

Când se întoarse, Hassan văzu un bărbat mărunt şi zâmbitor, cu dinţii pătaţi de tutun.

— La bordul motonavei *Coparelli* se află un rus, Tyrin, care transmite semnale către un vas polonez, *Karla.* Trebuie să asculţi pe această lungime de undă, spuse Yaacov şi o notă pe hârtie. De asemenea, mai există un transmiţător radio pe *Stromberg,* care emite un semnal simplu, de treizeci de secunde, din jumătate în jumătate de oră. Dacă-l vom intercepta de fiecare dată, vom şti sigur că *Stromberg* nu ne-o va lua înainte.

Căpitanul stabili un traseu. Jos, pe punte, secundul pregătise totul. Mahmoud vorbea cu unul dintre fedaini despre verificarea armelor. Operatorul radio începu să-i pună întrebări lui Hassan despre transmiţătorul de pe *Stromberg.* Yasif nu-l asculta. El chibzuia: „Indiferent ce se va întâmpla, va fi monumental”.

Motoarele vasului huruiau, puntea se înclina, prora despica apa. Navigau spre locul de întâlnire.

•

Dieter Koch, noul ofiţer mecanic de la bordul motonavei *Coparelli*, stătea întins pe pat în toiul nopţii, reflectând: „Ce voi spune dacă mă va vedea cineva?”

Sarcina lui era simplă. Trebuia să se ridice din pat, să meargă la magazia de la pupa, să scoată pompa de ulei şi să se descotorosească de ea. Era aproape convins că putea face asta fără să fie observat, deoarece cabina lui era aproape de magazie, aproape toţi membrii echipajului dormeau, iar cei care erau treji se aflau în camera de comandă şi în camera

motoarelor, şi existau şanse slabe să iasă de acolo. Dar „aproape convins” nu era suficient pentru o misiune de o asemenea importanţă. Dacă cineva va bănui, în acel moment sau mai târziu, ce punea la cale, de fapt...

Îşi trase pe el puloverul, pantalonii, încălţă cizmele impermeabile şi-şi puse haina de ploaie. Trebuia să îndeplinească neapărat sarcina asta, şi imediat. Îşi vârî în buzunar cheile de la magazie, deschise uşa cabinei şi ieşi. În timp ce străbătea pasarela se gândea: „Voi spune că nu pot dormi şi că m-am gândit să verific magaziile”.

Odată ajuns, descuie uşa magaziei, aprinse lumina, pătrunse înăuntru şi închise uşa în urma lui. Piesele de schimb erau aşezate pe rafturile din jur – garnituri, valve, ştecăre, cabluri, şuruburi, filtre... dacă aveai şi un cilindru, puteai construi un motor cu acele piese.

Găsi pompa de ulei de rezervă într-o cutie, pe unul dintre rafturile de sus. Luă cutia – nu era voluminoasă, dar era grea –, apoi petrecu alte cinci minute ca să verifice dacă nu mai exista cumva şi o a doua pompă de ulei de rezervă.

Urma partea grea.

„... N-am putut dormi, domnule, aşa că am verificat piesele de rezervă”. „Foarte bine, e totul în regulă?” „Da, domnule”. „Şi ce ai sub braţ?” „O sticlă cu whisky, domnule. O prăjitură pe care mi-a trimis-o mama. Pompa de ulei de rezervă, domnule, vreau s-o arunc peste bord...”

Deschise uşa magaziei şi aruncă o privire afară.

Nu văzu pe nimeni.

Stinse lumina, ieşi, închise uşa în urma lui şi o încuie. Străbătu pasarela şi urcă pe punte.

Nu era nimeni.

Ploua în continuare. Nu putea vedea decât la vreo câţiva metri în faţă, ceea ce era bine, deoarece asta însemna că şi ceilalţi puteau vedea tot atât.

Traversă puntea până la copastie, se aplecă peste balustradă, aruncă pompa de ulei în apă, se întoarse şi se lovi de cineva.

„O prăjitură pe care mi-a trimis-o mama, a fost atât de uscată...”

— Cine-i acolo? întrebă o voce cu accent englezesc.

— Mecanicul. Tu cine eşti?

Când vorbi Koch, celălalt bărbat se întoarse şi profilul lui era

vizibil în lumina de pe punte. Koch recunoscu silueta dolofană şi nasul mare al operatorului radio.

— N-am putut dormi, zise operatorul radio. Am vrut... să iau puţin aer.

„E la fel de stânjenit ca şi mine, se gândi Koch. Mă întreb de ce?”

— Ce noapte urâtă! spuse Koch. Eu intru.

— Noapte bună!

Koch o luă înspre cabina lui. Ce tip ciudat, operatorul radio! Nu era unul dintre membrii obişnuiţi ai echipajului. Fusese luat la bord în Cardiff, după ce operatorul iniţial îşi rupsese piciorul. Era un străin pe vas, la fel ca şi Koch. Era bine că dăduse peste el, şi nu peste vreun membru al echipajului.

După ce intră în cabină, îşi scoase hainele ude şi se întinse pe pat. Ştia că nu va putea dormi. Deoarece avea deja un plan pentru ziua următoare, aşadar, nu era nevoie să-l mai revizuiască. Încercă să se gândească la alte lucruri: la mama lui, care gătea cel mai gustos *kugel*[17] din lume; la logodnica lui, care-i făcea cel mai bun sex oral din lume; la tatăl lui nebun, internat într-un ospiciu din Tel Aviv; la cel mai minunat casetofon pe care şi-l va cumpăra cu banii primiţi pentru acea misiune; la apartamentul lui frumos din Haifa; la copiii pe care-i va avea şi la cum vor creşte aceştia într-un Israel fără războaie.

Se trezi peste două ore. Se duse la popotă ca să bea nişte cafea. Ucenicul bucătarului se afla acolo: stătea cu picioarele în câţiva centimetri de apă şi prăjea nişte bacon pentru membrii echipajului.

— Vreme nenorocită, spuse Koch.

— Se va înrăutăţi.

Îşi bău cafeaua, apoi îşi umplu din nou cana, pe urmă pe o a doua, şi le duse în camera de comandă. Secundul se afla acolo.

— Bună dimineaţa! zise Koch.

— Nu prea, răspunse secundul privind perdeaua de ploaie.

— Cafea?

— Frumos din partea ta. Mulţumesc.

Koch îi întinse cana.

— Unde suntem?

— Aici, răspunse ofiţerul şi-i arătă locaţia pe hartă. Conform

[17] *Kugel* este o mâncare tradiţională evreiască asemănătoare cu budinca, preparată, de obicei, din tăieţei sau cartofi. (n.red.).

planului, în ciuda vremii.

Koch încuviinţă din cap. Asta însemna că trebuia să oprească vasul peste cincisprezece minute.

— Ne vedem mai târziu, spuse el.

Ieşi din camera de comandă şi coborî în camera motoarelor.

Adjunctul lui era acolo. Părea odihnit, ca şi când ar fi avut parte de un somn lung şi odihnitor în tura de noapte.

— Cum e presiunea la ulei? îl întrebă Koch.

— Constantă.

— A fluctuat puţin ieri.

— N-am observat să fie probleme azi-noapte, spuse adjunctul.

Era puţin prea convins despre asta, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie acuzat că dormise în timp ce manometrul oscilase.

— Bine. Poate că şi-a revenit, zise Koch, îşi aşează cana pe carcasa unui motor, pe urmă o luă repede când vasul se înclină. Trezeşte-l pe Larsen când vei merge la culcare.

— Am înţeles.

— Somn uşor!

Adjunctul lui plecă, iar Koch îşi bău cafeaua, după care se puse pe treabă.

Manometrul făcea parte dintr-un grup de indicatoare din spatele motorului. Indicatoarele erau montate într-un cadran subţire din metal, vopsit în negru mat şi fixat cu patru şuruburi autofiletante. Folosind o şurubelniţă mare, scoase cele patru şuruburi şi înlătură cadranul. În spatele lui, se afla un mănunchi de fire colorate, care duceau la diferite manometre. Schimbă şurubelniţa mare cu una mică, electrică, prevăzută cu un mâner izolant. Cu câteva rotaţii, deconectă unul dintre fire de manometru. Înfăşură câţiva centimetri de bandă izolatoare în jurul capătului liber al firului, apoi îl lipi în spatele indicatorului, în aşa fel încât doar la o verificare mai amănunţită să se observe că nu era conectat la terminal. Pe urmă aşează cadranul la loc şi-l fixă cu cele patru şuruburi.

Când intră Larsen, el adăuga lichid de transmisie.

— Pot să fac eu asta, domnule? întrebă Larsen.

Bărbatul era gresor, deci acesta era domeniul lui.

— Am terminat, zise Koch.

Înfiletă la loc capacul şi aşează canistra într-un dulap.

Larsen se frecă la ochi şi-şi aprinse o ţigară. Se uită la

indicatoare şi exclamă îngrijorat:

— Domnule! Presiunea uleiului e zero!

— Zero?

— Da!

— Opriţi motoarele!

— Am înţeles, domnule.

Fără ulei, frecarea dintre piesele de metal ale motorului ar fi făcut să se acumuleze repede căldura care ar fi topit metalul, piesele ar fi fuzionat şi motoarele s-ar fi oprit şi n-ar mai fi pornit. Acea lipsă bruscă de presiune a uleiului era atât de periculoasă, încât Larsen ar fi putut opri motoarele din proprie iniţiativă, fără să-i mai spună lui Koch.

Toţi cei de pe vas auziră motoarele oprindu-se şi simţiră cum motonava *Coparelli* pierde din viteză; până şi zilierii, care dormeau în paturile lor, auziră prin somn când se opri motorul şi se treziră. Înainte ca motorul să se oprească de tot, se auzi vocea secundului în difuzor.

— Camera de comandă! Ce se întâmplă acolo, jos?

— A scăzut brusc presiunea uleiului, răspunse Koch.

— Ai idee de ce?

— Încă nu.

— Ţine-mă la curent.

— Am înţeles, domnule.

Koch se întoarse spre Larsen.

— Trebuie să verificăm rezervorul de ulei.

Larsen luă o trusă de scule şi-l urmă pe Koch până la jumătatea punţii, de unde puteau ajunge sub motor.

— Dacă rulmenţii principali sau rulmenţii de capăt ar fi fost uzaţi, presiunea uleiului s-ar fi diminuat treptat, îl lămuri Koch. O scădere bruscă indică o lipsă de alimentare cu ulei. Există o cantitate suficientă de ulei în sistem – am verificat mai devreme – şi n-am găsit scurgeri. S-ar putea să fie un blocaj.

Desprinse rezervorul, apoi cei doi îl lăsară pe punte. Verificară sita, filtrul, supapa de presiune şi supapa principală, fără să găsească vreun defect.

— Dacă nu s-a blocat înseamnă că e o problemă cu pompa, spuse Koch. Adu pompa de ulei de rezervă.

— E în magazia de sub puntea principală.

Koch îi întinse cheia, iar Larsen plecă.

Trebuia să se mişte foarte repede. Scoase carcasa pompei de

ulei, lăsând la vedere două roţi zimţate, cu dinţi mari. Înlătură membrana de protecţie a bormaşinii, ajustă burghiul şi începu să sfredelească zimţii roţilor, ciobindu-i şi rupându-i până când aceştia deveniră inutili. Puse jos bormaşina, luă o rangă şi un ciocan şi vârî ranga între cele două roţi, depărtându-le până când auzi un trosnet puternic. La final, scoase din buzunar o bilă confecţionată din oţel călit, uzată şi ciobită. O adusese cu el atunci când se îmbarcase pe vas. O lăsă să cadă în rezervor.

Gata.

Larsen reveni.

Koch îşi dădu seama că nu scosese burghiul din bormaşină: când Larsen plecase, avea membrana de protecţie pusă. „Nu te uita la bormaşină!”, se gândi el.

— N-am găsit pompa, domnule, îl înştiinţă Larsen.

Koch „pescui” bila din rezervor.

— Uită-te la asta, îi distrase el atenţia lui Larsen de la bormaşina incriminatoare. Asta e cauza problemei.

Îi arătă roţile zimţate distruse ale pompei de ulei.

— Bila trebuie să fi căzut ultima oară când au fost schimbate filtrele. A pătruns în pompă şi s-a învârtit de atunci între roţile zimţate. Mă mir că n-am auzit zgomotul, chiar şi peste uruitul motorului. Oricum, pompa de ulei nu mai poate fi reparată, aşa că trebuie s-o găseşti pe cea de rezervă. Ia-ţi nişte ajutoare ca s-o căutaţi.

Larsen plecă. Koch scoase burghiul din bormaşină şi montă membrana de protecţie. Urcă scările în fugă până în camera principală a motoarelor, ca să scape de cealaltă dovadă incriminatoare. Mişcându-se repede ca nu cumva să-l surprindă cineva, scoase cadranul de pe manometre, pe urmă reconectă manometrul care măsura presiunea uleiului. Negreşit, va indica, într-adevăr, zero. Fixă cadranul la loc şi aruncă banda adezivă.

Terminase. Mai rămânea să-l amăgească pe căpitan.

De îndată ce echipa de căutare anunţă că nu găsise o altă pompă, Koch se duse sus, în camera de comandă.

— Un mecanic trebuie să fi scăpat o bilă în rezervorul de ulei atunci când a verificat ultima oară motorul, îl anunţă el pe căpitan şi-i arătă proba incriminatoare. La un moment dat – poate când vasul s-a înclinat mai mult – bila a pătruns în pompa de ulei. După aceea, n-a fost decât o chestiune de timp. Bila s-a învârtit între roţile zimţate, până când le-a distrus complet. Mă

tem că nu putem face astfel de roţi zimţate la bord. Vasul ar trebui să aibă o pompă de ulei de rezervă, dar n-are.

Căpitanul era furios.

— Cine se face vinovat de asta va plăti cu vârf şi îndesat.

— Este treaba mecanicului să verifice piesele de rezervă, însă după cum bine ştiţi, domnule, am urcat la bord în ultimul moment.

— Asta înseamnă că este vina lui Sarne.

— S-ar putea să existe o explicaţie...

— Într-adevăr. Cum ar fi că a petrecut prea mult timp alergând după târfele belgiene în loc să verifice motorul. Ne putem continua traseul în situaţia dată?

— Categoric nu, domnule. Nu vom înainta nicio sută de metri şi va ceda.

— La naiba! Unde-i operatorul radio?

— Mă duc să-l caut, domnule, răspunse secundul, apoi plecă.

— Eşti sigur că nu putem încropi ceva?

— Mă tem că nu putem face o pompă de ulei din piese de schimb şi aţă. Acesta este motivul pentru care trebuie să avem o pompă de rezervă.

Secundul se întoarse cu operatorul radio.

— Unde dracu’ ai fost? îl întrebă căpitanul.

Operatorul radio era bărbatul dolofan, cu nas mare, pe care Koch îl întâlnise întâmplător pe punte în timpul nopţii. Bărbatul părea jignit.

— Am fost cu ceilalţi care căutau pompa de rezervă în magazia din faţă, domnule, pe urmă m-am dus să mă spăl pe mâini.

Îi aruncă o privire lui Koch, dar în ochii lui nu se observă nicio urmă de bănuială: Dieter nu era sigur cât de mult văzuse în scurta lor întâlnire de pe punte, însă dacă făcea legătura dintre o piesă de schimb care lipsea şi un pachet aruncat peste bord de mecanic, atunci ar fi tăcut mâlc.

— În regulă, conchise căpitanul. Transmite-le un mesaj proprietarilor: Raportează că s-a stricat motorul la... Care este locaţia noastră exactă, secund?

Secundul îi solicită operatorului radio locaţia.

— Cere o pompă de ulei nouă sau să fim remorcaţi la ţărm. Aşteptăm instrucţiuni, adăugă căpitanul.

Koch îşi coborî uşor umerii. Reuşise.

Într-un final, primiră un răspuns de la proprietar:

COPARELLI *VÂNDUTĂ COMPANIEI DE TRANSPORT MARITIM SAVILE DIN ZÜRICH. MESAJUL VOSTRU TRANSMIS NOULUI PROPRIETAR. AŞTEPTAŢI NOI INSTRUCŢIUNI.*

Aproape imediat, veni un mesaj de la compania de transport maritim Savile:

VASUL NOSTRU, GIL HAMILTON*, SE AFLĂ ÎN APELE VOASTRE. VA AJUNGE LA VOI LA PRÂNZ. PREGĂTIŢI-VĂ SĂ DEBARCAŢI ECHIPAJUL, CU EXCEPŢIA MECANICULUI.* GIL HAMILTON *VA DUCE ECHIPAJUL LA MARSILIA. MECANICUL VA AŞTEPTA NOUA POMPĂ. PAPAGOPOLOUS.*

Schimbul de mesaje fu interceptat de la 100 de kilometri depărtare de Solly Weinberg, căpitanul navei *Gil Hamilton* şi comandant în marina israeliană.

— Conform planului. Bravo, Koch! bombăni el.

Stabili traseul către *Coparelli* şi ordonă:

— Cu toată viteza înainte!

•

Mesajele *nu* fură interceptate de Yasif Hassan şi de Mahmoud de pe vasul *Nablus*, aflat în acel moment la o distanţă de 250 de kilometri. Erau în cabina căpitanului, aplecaţi peste un plan al motonavei *Coparelli*, desenat de Hassan. Încercau să hotărască modalitatea de a urca la bordul ei şi să preia controlul. Hassan îi spusese operatorului radio de pe *Nablus* să asculte pe două lungimi de undă: cea pe care emitea transmiţătorul radio de pe *Stromberg* şi cea pe care o folosea Tyrin pentru mesajele lui clandestine de pe *Coparelli* către Rostov, aflat la bordul vasului *Karla.* Deoarece mesajele fuseseră transmise pe lungimea de undă pe care o întrebuinţa, *de obicei,* vasul *Coparelli, Nablus* nu le interceptase. Va trece un timp până când fedainii îşi vor da seama că vor deturna un vas aproape abandonat.

•

Schimbul de mesaje fu interceptat de la o depărtare de 200 de mile marine, din camera de comandă a vasului *Stromberg.*

Când *Coparelli* primi mesajul de la Papagopolous, ofiţerii din camera de comandă aclamară şi aplaudară. Nat Dickstein, care stătea rezemat de un perete despărţitor cu o cană de cafea în mână şi privea ploaia şi marea agitată din faţă, nu se bucură. Muşchii îi erau încordaţi, faţa împietrită, ochii căprui mijiţi în spatele ochelarilor din plastic. Unul dintre ceilalţi observă că era tăcut şi făcu o remarcă, spunând că scăpaseră de primul hop. Răspunsul bombănit al lui Dickstein fu „condimentat" cu obscenităţi, lucru care nu-i stătea în caracter. Ofiţerul cel vesel se întoarse, iar mai târziu, în popotă, observă că Nat părea genul de om care te-ar fi înjunghiat cu un cuţit dacă l-ai fi călcat pe bătături.

•

Schimbul mai fu interceptat de David Rostov şi Suza Ashford, de la bordul vasului *Karla,* aflat la aproape 300 de mile marine depărtare.

Suza era şocată în timp ce traversa pasarela care făcea legătura între cheiul sicilian şi nava poloneză. Abia dacă observă ce se întâmpla în jur când Rostov o conduse la cabina ei – era cabina unui ofiţer, cu toaletă proprie – şi-i zise că spera că se va simţi confortabil. Ea se aşeză pe pat. Se afla în aceeaşi poziţie când, o oră mai târziu, un marinar îi aduse mâncare rece pe o tavă şi o aşeză pe masă fără să rostească un cuvânt. Ea nu mâncă. La lăsarea întunericului, începu să tremure, aşadar, se întinse pe pat şi rămase aşa, cu ochii deschişi, privind în gol şi tremurând în continuare.

Într-un final, adormi – fu un somn spasmodic la început, cu coşmaruri lipsite de sens, însă în cele din urmă dormi profund. O trezi răsăritul soarelui.

Rămase întinsă, simţind mişcarea vasului şi privind nedumerită în jurul ei; apoi îşi dădu seama unde se afla. Era ca şi când s-ar fi trezit şi şi-ar fi amintit de coşmarul teribil, doar că în loc să-şi spună: „Slavă Domnului că a fost doar un vis!", conştientiză că era aievea şi că visul continua.

Se simţea îngrozitor de vinovată. În acel moment înţelegea că se minţise singură. Fusese convinsă că trebuia să-l găsească pe Nat şi să-l avertizeze, indiferent de riscuri, dar adevărul era că ar fi folosit orice fel de scuză ca să meargă şi să-l vadă. Urmările dezastruoase ale faptelor ei rezultaseră în mod firesc din motivele sale confuze. Era adevărat că Nat se aflase în pericol,

însă în acele clipe îl păştea un pericol şi mai mare şi era vina Suzei.

Se gândea la asta şi la cum se afla pe mare, pe o navă poloneză, comandată de duşmanii lui Nat şi înconjurată de nişte ruşi duri. Strânse din ochi, îşi băgă capul sub pernă şi-şi înăbuşi criza de isterie care ameninţa s-o cuprindă.

Apoi se înfurie, iar asta o făcu să nu-şi piardă minţile.

Se gândi la tatăl ei şi la cum voia acesta s-o folosească pentru a-şi realiza convingerile politice, şi era furioasă pe el. Se gândi la Hassan, cum îl manipula pe tatăl ei, cum îşi punea mâna pe genunchiul ei. Şi-ar fi dorit să-i fi tras o palmă atunci când avusese ocazia. În cele din urmă, se gândi la Rostov, la faţa lui dură şi inteligentă, la zâmbetul lui rece şi la cum intenţiona să se izbească de vasul lui Nat şi să-l omoare, şi se înfurie de-a binelea.

Dickstein era bărbatul ei. Era amuzant, puternic, ciudat de vulnerabil şi scria scrisori de dragoste, fura vapoare şi era singurul bărbat pe care-l iubise *astfel*; şi n-avea de gând să-l piardă.

Era prizonieră în tabăra inamicului, însă doar din punctul *ei* de vedere. Ei credeau că era de partea lor, aveau încredere în ea. Poate se va ivi ocazia să le încurce planurile. Va trebui s-o caute. Se va plimba pe navă, îşi va ascunde teama, va vorbi cu duşmanii ei, le va câştiga încrederea şi se va preface că le împărtăşeşte ambiţiile şi grijile, până când va întrezări o oportunitate.

Acest gând o făcu să tremure. Apoi chibzui: „Dacă nu voi face asta, îl voi pierde; dacă-l voi pierde, nu mai vreau să trăiesc”.

Se ridică din pat. Îşi scoase hainele cu care dormise, se spălă şi îmbrăcă un pulover şi nişte pantaloni curaţi din valiză. Se aşeză la măsuţa pironită în pardoseală şi muşcă din cârnatul şi brânza pe care i le adusese marinarul în ziua precedentă. Îşi pieptănă părul şi, doar ca să-şi mai ridice moralul, îşi aplică puţin machiaj.

Încercă uşa cabinei. Nu era încuiată.

Ieşi.

Străbătu un coridor, urmărind mirosul de mâncare care venea de la popotă. Intră şi privi încet în jur.

Rostov şedea singur şi mânca încet ouă cu furculiţa. El îşi ridică privirea şi o văzu. Brusc, expresia de pe faţa lui deveni

malefică şi rece: buzele înguste şi ochii lipsiţi de emoţie. Suza ezită, pe urmă se apropie de el. Când ajunse la masa lui, se rezemă o clipă de un scaun, deoarece i se înmuiaseră genunchii.

— Ia loc, îi spuse Rostov.

Ea se trânti pe scaun.

— Cum ai dormit?

Respiraţia ei era accelerată, ca şi când ar fi mers foarte repede.

— Bine, răspunse ea cu vocea tremurându-i.

Privirea lui aspră şi sceptică părea să-i sfredelească nemilos creierul.

— Pari supărată.

Vocea lui era calmă, fără vreo urmă de compătimire sau ostilitate.

— Eu...

Cuvintele păreau să i se oprească în gât, înecând-o.

— Ieri... eram confuză.

Spunea adevărul: era uşor să spună asta.

— N-am văzut niciodată pe cineva murind.

— Ah.

În expresia de pe chipul lui Rostov se citi, în sfârşit, o fărâmă de compasiune: poate că-şi amintea de prima oară când văzuse şi el un om murind. Luă ibricul şi-i turnă cafea.

— Eşti foarte tânără, continuă el. Nu cred că eşti mai mare decât fiul meu.

Suza sorbi încet cafeaua fierbinte, sperând că el va continua să vorbească în felul acela – ar ajuta-o să se liniştească.

— Fiul dumneavoastră?

— Iuri Davidovici, are 20 de ani.

— Cu ce se ocupă?

Zâmbetul lui Rostov nu mai era la fel de rece ca înainte.

— Din păcate, îşi petrece mai tot timpul fără niciun rost, ascultând muzică decadentă. Nu studiază intens, cum ar trebui. Nu aşa cum o face fratele lui.

Respiraţia Suzei revenea încet-încet la normal, iar mâna nu-i mai tremură când luă cana. Ştia că bărbatul din faţa ei nu era mai puţin periculos dacă avea familie, dar *părea* mai puţin înfricoşător când vorbea astfel.

— Şi celălalt fiu al dumneavoastră? Cel mai tânăr?

Rostov dădu din cap.

— Vladimir.

În acel moment nu mai avea deloc un aer înfricoşător: privea peste umărul Suzei cu o expresie afectuoasă şi indulgentă întipărită pe faţă.

— Este foarte talentat. Va ajunge un mare matematician dacă va intra la o şcoală bună.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, zise ea, privindu-l cu atenţie. Educaţia sovietică este cea mai bună din lume.

Părea să fie cel mai potrivit lucru pe care să-l spună, însă cuvintele ei trebuie să fi avut o semnificaţie aparte pentru el, deoarece privirea lui pierdută dispăru şi faţa îi deveni din nou aspră şi rece.

— Aşa e, n-ar trebui să fie o problemă, admise el şi continuă să mănânce micul dejun.

Suza reflectă: „Devine prietenos, nu trebuie să-l pierd". Încercă disperată să găsească ceva de spus. Ce aveau în comun, despre ce ar putea vorbi? Apoi îi veni inspiraţia.

— Mi-aş fi dorit să-mi aduc aminte de dumneavoastră de când aţi fost la Oxford.

— Erai foarte mică, preciză el şi-şi turnă nişte cafea. Toată lumea şi-o aminteşte pe mama ta. Era cea mai frumoasă femeie din zonă. Iar tu îi semeni leit.

„E mai bine", se gândi Suza.

— Ce aţi studiat? îl întrebă ea.

— Economia.

— Nu era o ştiinţă exactă pe vremea aceea, presupun.

— Nu e nici în ziua de azi.

Suza afişă o expresie uşor solemnă.

— Vorbim despre economia burgheză, desigur.

— Fireşte.

Rostov o privi ca şi când n-ar fi ştiut dacă ea vorbea serios sau nu. El păru să decidă că era.

Un ofiţer intră în popotă şi vorbi cu Rostov. Acesta o privi cu părere de rău pe Suza.

— E nevoie de mine în camera de comandă.

Trebuia să-l însoţească pe Rostov. Suza se strădui să vorbească imperturbabil:

— Pot să vă însoţesc?

El ezită. Suza chibzui: „Ar *trebui* să-mi permită. Îi face plăcere să discute cu mine, crede că sunt de partea lui. Dacă voi afla

vreun secret, cum îşi imaginează că l-aş folosi aici, pe un vas al KGB-ului?”

— De ce nu?

Rostov se îndepărtă. Suza îl urmă.

În camera de telecomunicaţii, Rostov zâmbea în timp ce citea mesajele şi le traducea ca să înţeleagă şi Suza. Părea încântat de ingeniozitatea lui Dickstein.

— Are o minte sclipitoare, zise el.

— Ce e Savile Shipping? întrebă Suza.

— O faţadă pentru serviciile de contrainformaţii israeliene. Dickstein îi elimină pe toţi cei care au motive să fie interesaţi de ceea ce se întâmplă cu uraniul. Compania de transport maritim nu este interesată, deoarece nu mai deţine vasul. Acum încearcă să elimine căpitanul şi echipajul. Fără îndoială că deţine un oarecare control asupra proprietarilor de drept ai uraniului. Este un plan minunat.

Asta îşi dorea Suza. Rostov i se adresa ca unui coleg, ea se afla în miezul acţiunii; ar trebui să găsească o cale prin care să-i strice planurile.

— Presupun că pana de motor a fost aranjată, spuse ea.

— Da. Acum Dickstein poate prelua controlul vasului fără să fie nevoit să folosească arma.

Suza gândi repede. Atunci când îl „trădase” pe Nat, ea îşi dovedise loialitatea faţă de partea arabă. În acele momente partea arabă se împărţise în două tabere: într-una erau Rostov, KGB-ul şi serviciul egiptean de contrainformaţii militare, iar în cealaltă, Hassan şi fedainii. Suza îşi putea dovedi loialitatea faţă de Rostov trădându-l pe Hassan.

— La fel poate face şi Yasif Hassan, desigur, rosti ea pe un ton cât se poate de calm.

— Poftim?

— Şi Hassan poate prelua controlul asupra motonavei *Coparelli* fără să folosească arma.

Rostov se holbă la ea. Păli. Suza fu şocată să vadă cum, brusc, el îşi pierdu stăpânirea de sine şi încrederea.

— Hassan intenţionează să deturneze motonava *Coparelli*? întrebă el.

Suza se prefăcu uimită.

— Vreţi să-mi spuneţi că nu *ştiaţi*?

— Dar cine? Cu siguranţă, nu egiptenii!

— Fedainii. Hassan a spus că exact acesta este planul *vostru.*

Rostov lovi cu pumnul în peretele despărţitor, părând a fi foarte necuviincios şi „rus” pentru o clipă.

— Hassan este un mincinos şi un trădător!

Aceasta era şansa ei, ştia asta. Şi chibzui: „Dă-mi putere”.

— Poate îl putem opri..., zise Suza.

Rostov se uită la ea.

— Care este planul lui?

— Să deturneze motonava *Coparelli* înainte ca Dickstein să ajungă la el, apoi să ia prin surprindere echipa israeliană şi să navigheze spre... nu mi-a dezvăluit destinaţia exactă, undeva în Africa de Nord. Care a fost planul vostru?

— Să lovim vasul după ce Dickstein va fi furat uraniul...

— Şi nu mai putem face asta?

— Nu. Suntem prea departe, nu-i vom putea ajunge din urmă.

Suza ştia că, dacă nu va face corect mutarea următoare, atât ea, cât şi Dickstein vor muri. Îşi încrucişă braţele, ca să se oprească din tremurat.

— Atunci, nu putem face decât un singur lucru, adăugă ea.

Rostov o privi surprins.

— Serios?

— Trebuie să-l avertizăm pe Dickstein despre ambuscada fedainilor, ca să intercepteze motonava *Coparelli.*

Gata. Rostise cuvintele. Îl privi în faţă pe Rostov. Rusul trebuia să muşte momeala, era o chestie logică, de fapt, singurul lucru corect pe care putea să-l facă!

Rostov căzu pe gânduri.

— Avertizaţi-l pe Dickstein, aşa va lua înapoi motonava *Coparelli* de la fedaini. Apoi va continua conform planului lui, iar noi conform planului nostru.

— Da! exclamă Suza. Este singura posibilitate! Nu-i aşa? Nu-i aşa?

•

DE LA: *SAVILE SHIPPING, ZÜRICH*

CĂTRE: *ANGELUZZI E BIANCO, GENOVA*

TRANSPORTUL DE PRĂJITURĂ GALBENĂ DE LA F.A. PEDLER AMÂNAT PE PERIOADĂ NEDETERMINATĂ, DIN CAUZA UNOR PROBLEME LA MOTOR ÎN LARG. VOM REVENI ÎN CURÂND CU INFORMAŢII NOI DE LIVRARE. PAPAGOPOLOUS.

Când *Gil Hamilton* apăru la orizont, Piotr Tyrin îl încolţi pe Ravlo, dependentul de droguri, pe interpuntea motonavei *Coparelli.* Tyrin acţionă cu o încredere în sine pe care n-o mai avusese până atunci. Adoptă o atitudine violentă şi-l apucă pe Ravlo de pulover. Tyrin era un tip masiv, iar Ravlo era cam ameţit.

— Ascultă, vreau să faci ceva pentru mine, îi zise Tyrin.

— Sigur, ce spui tu.

Tyrin ezită. Va fi riscant, dar n-avea de ales.

— Trebuie să rămân la bordul vasului când voi, ceilalţi, vă veţi îmbarca pe *Gil Hamilton.* Dacă îmi va fi observată lipsa, vei spune că m-ai văzut trecând dincolo.

— În regulă, sigur.

— Dacă mă vor găsi şi va trebui să mă îmbarc pe *Gil Hamilton,* poţi fi sigur că le voi dezvălui secretul tău.

— Voi face tot posibilul.

— Ar fi bine să fie aşa.

Tyrin îi dădu drumul. Nu era prea convins: un astfel de om ţi-ar promite orice, dar dacă ar da de greu, ar putea ceda.

Toţi membrii echipajului fură chemaţi pe punte pentru transbordare. Marea era prea agitată pentru ca *Gil Hamilton* să se apropie, aşa că fu trimisă o şalupă. Toată lumea trebuia să poarte vestă de salvare. Ofiţerii şi membrii echipajului de pe *Coparelli* stăteau tăcuţi în ploaia torenţială în timp ce erau număraţi, apoi primul marinar se apropie de bord, coborî scara şi sări în şalupă.

Ambarcaţiunea era prea mică pentru a încăpea tot echipajul – vor trebui să se împartă în două sau trei grupuri, îşi dădu seama Tyrin. În timp ce toată atenţia era îndreptată spre bărbaţii care treceau peste bord, Tyrin îi şopti lui Ravlo:

— Încearcă să rămâi ultimul.

— În regulă.

Cei doi se retraseră în spatele mulţimii de pe punte. Ofiţerii aruncau o privire peste bord, la şalupă. Bărbaţii stăteau în picioare şi aşteptau, cu faţa la *Gil Hamilton.*

Tyrin se furişă în spatele unui perete despărţitor.

Se afla la doi paşi de o barcă de salvare a cărei prelată o desfăcuse mai devreme. Partea din faţă a bărcii se zărea de la mijlocul punţii, unde stăteau marinarii, dar pupa, nu. Tyrin se

apropie de pupa, ridică prelata, se furişă înăuntru şi aşează la loc prelata.

„Dacă voi fi descoperit acum, s-a terminat”, reflectă el.

Era un tip masiv, iar vesta de salvare îl făcea să pară şi mai mare. Se târî cu mare dificultate de-a lungul bărcii până ajunse în locul de unde vedea puntea printr-un ochi al prelatei. Mai departe totul depindea de Ravlo.

Privi cum un al doilea grup de marinari cobora scara spre şalupă, apoi îl auzi pe secund:

— Unde-i operatorul radio?

Tyrin îl căută din priviri pe Ravlo şi-l zări. „Vorbeşte, luate-ar naiba!”

— S-a dus cu primul grup, domnule, răspunse Ravlo ezitant.

„Bravo, băiete!”

— Eşti sigur?

— Da, domnule, l-am văzut.

Ofiţerul încuviinţă din cap şi spuse ceva de genul că nu-i putea deosebi pe unii de ceilalţi, din cauza ploii nenorocite.

Căpitanul îl strigă pe Koch, iar cei doi bărbaţi se duseră să vorbească la adăpostul unui perete despărţitor, aproape de ascunzătoarea lui Tyrin.

— N-am auzit de Savile Shipping, tu ai auzit? întrebă căpitanul.

— Nu, domnule.

— Nu e deloc bine să vinzi o navă cât este în larg, pe urmă să laşi mecanicul la bord, ca să se ocupe de ea, şi să-l debarci pe căpitan.

— Aşa e, domnule. Mă tem că noii proprietari nu ştiu nimic despre navigare.

— Categoric, altminteri ar fi procedat altfel. Probabil că sunt contabili.

Se aşternu o clipă de tăcere.

— Ai putea refuza să rămâi singur, desigur, iar eu aş fi nevoit să rămân cu tine. Te voi sprijini ulterior.

— Mă tem că-mi voi rata şansa.

— Corect, n-ar fi trebuit să sugerez asta. Succes!

— Mulţumesc, domnule.

Cel de-al treilea grup de marinari coborî în şalupă. Secundul stătea în capul scării aşteptându-l pe căpitan, care bombănea în continuare despre contabili, când se întoarse, traversă puntea

şi-l urmă pe secund peste bord.

Tyrin îşi îndreptă atenţia asupra lui Koch, care credea că rămăsese singurul om la bordul motonavei *Coparelli.* Mecanicul privi cum şalupa brăzda valurile înspre *Gil Hamilton,* apoi urcă scara care ducea în camera de comandă.

Înjură cu voce tare. Ar fi vrut ca Dieter să fi coborât, în aşa fel încât el să meargă la magazia din faţă şi să ia legătura prin staţia radio cu *Karla.* Privi înspre camera de comandă şi văzu faţa lui Koch ivindu-se din când în când în spatele geamului. Dacă Dieter rămânea acolo, Tyrin era obligat să aştepte până la lăsarea nopţii, ca să ia legătura cu Rostov şi să-i dea raportul.

Se vedea treaba că Dieter avea de gând să rămână în camera de comandă toată ziua.

Tyrin se pregăti pentru o aşteptare lungă.

•

Când *Nablus* ajunse în sudul Insulei Ibiza, unde Hassan se aştepta să întâlnească motonava *Coparelli,* nu se întrezărea nicio ambarcaţiune.

Făcură un ocol lung în timp ce Hassan scruta orizontul pustiu printr-un binoclu.

— Ai făcut o greşeală, zise Mahmoud.

— Nu neapărat, replică Hassan, care era hotărât să nu-şi afişeze panica. Este cel mai timpuriu moment în care ne-am fi putut intersecta cu ea. Nu trebuie să navigheze cu viteza maximă.

— De ce ar întârzia?

Hassan ridică din umeri, părând mai puţin preocupat decât era în realitate.

— Poate că motorul nu funcţionează bine. Poate că au întâmpinat o vreme mai rea decât noi. Există multe motive.

— Atunci, ce sugerezi?

Hassan conştientiză că Mahmoud era destul de îngrijorat. Nu deţinea controlul pe acel vas, doar Hassan putea lua hotărâri.

— Navigăm înspre sud-vest, în urma rutei urmate de *Coparelli.* Ar trebui să ne intersectăm cu ea mai devreme sau mai târziu.

— Dă-i instrucţiuni căpitanului, spuse Mahmoud, apoi coborî la oamenii lui, lăsându-l pe Hassan singur cu căpitanul în camera de comandă.

Mahmoud clocotea de furie, din cauza încordării. La fel şi

oamenii lui, observă Hassan. Se aşteptaseră la o luptă în timpul zilei, şi iată-i nevoiţi să aştepte, trândăveau în cabinele echipajului şi la popotă, îşi curăţau armele, jucau cărţi şi se lăudau cu faptele de arme din trecut. Erau pregătiţi pentru luptă şi se antrenau în jocuri periculoase de aruncare a cuţitelor, pentru a-şi dovedi curajul unul altuia şi lor înşişi. Unul dintre ei se certă cu doi marinari din cauza unei insulte închipuite şi-i tăiase pe amândoi pe faţă cu un ciob, înainte ca încăierarea să fie întreruptă. De atunci, membrii echipajului se ţinuseră departe de fedaini.

Hassan se întrebă cum le-ar fi făcut faţă dacă ar fi fost în locul lui Mahmoud. Se gândise mult la asta în ultima perioadă. Mahmoud era în continuare comandantul, însă el fusese cel care făcuse toată treaba importantă: dăduse de urma lui Dickstein, îşi dezvăluise planul, se gândise la o contra-deturnare şi descoperise locaţia vasului *Stromberg.* Începea să se întrebe care va fi rolul lui în acel joc atunci când totul va fi luat sfârşit.

Era evident că Mahmoud se întreba acelaşi lucru.

Ei bine, dacă exista o luptă pentru putere între cei doi, atunci aceasta trebuia să aştepte. Mai întâi, trebuiau să deturneze motonava *Coparelli* şi să-l prindă în ambuscadă pe Dickstein. Hassan se simţi uşor dezgustat când se gândi la asta. Bărbaţilor de jos, căliţi în lupte, le era uşor să accepte că-i aştepta o bătălie, dar Hassan nu participase niciodată la un război şi nu fusese niciodată ameninţat cu o armă decât de către Cortone în vila părăsită. Îi era teamă, însă îi era şi mai teamă să nu se facă de ruşine arătând că se temea, întorcându-se şi luând-o la fugă, vărsându-şi măruntaiele aşa cum o făcuse în vilă. Dar era şi entuziasmat, deoarece dacă ei ar fi câştigat...

La ora patru şi jumătate după-amiaza se dădu o alarmă falsă, când zăriră un vas venind înspre ei, însă după ce se uită cu binoclul, Hassan anunţă că nu era motonava *Coparelli.* Când vasul trecu pe lângă ei, citiră numele scris pe partea laterală: *Gil Hamilton.*

Pe măsură ce se lăsa întunericul, Hassan devenea din ce în ce mai îngrijorat. Pe vremea aceea, în ciuda luminilor de navigare, două nave ar fi putut trece noaptea una pe lângă cealaltă fără să se observe. Staţia radio secretă de pe *Coparelli* nu scosese niciun sunet toată după-amiaza, deşi Yaacov raportase că Rostov încerca să dea de Tyrin. Ca să se asigure că motonava

Coparelli nu va trece pe lângă *Nablus* în timpul nopţii, vor trebui să navigheze noaptea spre Genova cu viteza lui *Coparelli,* apoi să reia căutarea dimineaţa. Dar până atunci, *Stromberg* s-ar putea afla prin apropiere, iar fedainii să rateze ocazia de a-i întinde o capcană lui Dickstein.

Hassan era pe punctul să-i explice acest lucru lui Mahmoud, care tocmai revenise în camera de comandă, când o lumină începu să pâlpâie în depărtare.

— Vasul este ancorat, zise căpitanul.

— De unde ştii? întrebă Mahmoud.

— Asta înseamnă o singură lumină albă.

— Aşa se explică de ce nu s-a aflat lângă Ibiza atunci când am aşteptat. Dacă vasul acela este *Coparelli,* ar trebui să vă pregătiţi să urcaţi la bord, spuse Hassan.

— Sunt de acord, rosti Mahmoud şi plecă să-i anunţe pe oamenii lui.

— Stinge luminile de navigare, îi spuse Hassan căpitanului.

Se lăsa întunericul pe măsură ce *Nablus* se apropia de cealaltă navă.

— Sunt aproape sigur că este *Coparelli,* zise Hassan.

Căpitanul îşi luă binoclul de la ochi.

— Are trei macarale pe punte şi toate suprastructurile se află în spatele trapelor.

— Ai vederea mai bună decât a mea, spuse Hassan. Este *Coparelli.*

Coborî la popotă, unde Mahmoud le vorbea oamenilor săi. Acesta se uită la el când intră. Hassan încuviinţă din cap.

— A sosit momentul.

Mahmoud se întoarse la oamenii lui.

— Nu ne aşteptăm la prea multă rezistenţă. Echipajul vasului este unul obişnuit şi nu există niciun motiv pentru care să fie înarmat. Vom merge în două bărci, una va ataca babordul, iar cealaltă, tribordul. Când vom urca la bord, prima noastră grijă va fi aceea de a pune stăpânire pe camera de comandă şi de a împiedica echipajul să folosească transmiţătorul radio. Pe urmă adunăm echipajul pe punte.

Tăcu şi se întoarse spre Hassan.

— Spune-i căpitanului să se apropie cât mai mult de *Coparelli,* apoi să oprească motoarele.

Hassan se întoarse. Brusc, devenise din nou curier: Mahmoud

demonstra că era în continuare conducătorul în luptă. Hassan simţi cum îi ard obrajii din cauza umilinţei.

— Yasif.

El se întoarse.

— Arma ta.

Mahmoud îi aruncă o armă. Hassan o prinse. Era un pistol mic, ca de jucărie, genul de armă pe care ar purta-o o femeie în geantă. Fedainii izbucniră în râs.

„Şi eu pot să joc jocul ăsta”, chibzui Hassan. Găsi piedica şi o trase. Îndreptă arma spre podea şi apăsă pe trăgaci. Detunătura fu foarte puternică. Apoi se aşternu tăcerea.

— Mi s-a părut că am văzut un şoarece, glumi el.

Îi aruncă înapoi arma lui Mahmoud.

Fedainii râseră şi mai zgomotos.

Hassan ieşi. Se duse în camera de comandă, îi transmise mesajul căpitanului şi se întoarse pe punte. Se întunecase de-a binelea. O vreme, nu văzu decât lumina pe *Coparelli.* Apoi, după ce se uită mai bine, o siluetă neagră începu să se desluşească pe fundalul cenuşiu.

Fedainii, care erau tăcuţi, ieşiseră din popotă şi stăteau pe punte alături de echipaj. Motoarele vasului *Nablus* se opriră. Membrii echipajului lăsară bărcile pe apă.

Hassan şi fedainii lui se apropiară de bord.

Yasif se afla cu Mahmoud în aceeaşi barcă. Mica şalupă se legăna pe valuri, care în acel moment păreau uriaşe. Se apropiară de partea laterală a motonavei *Coparelli.* Nu observară niciun semn de activitate la bord. „Cu siguranţă că ofiţerul de gardă trebuie să fi auzit zgomotul a două motoare apropiindu-se”, se gândi Hassan. Însă nu sună nicio alarmă, pe punte nu se aprinse nicio lumină, nimeni nu striga ordine şi nici nu veni lângă balustradă.

Mahmoud fu primul care urcă scara.

Până când Hassan ajunse pe puntea motonavei *Coparelli,* ceilalţi membri ai echipei invadară vasul la tribord.

Bărbaţii coborau şi urcau scările înclinate şi cele mobile. Echipajul de pe *Coparelli* nu-şi făcuse apariţia. Hassan avea o presimţire îngrozitoare că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă.

Îl urmă pe Mahmoud până în camera de comandă. Doi dintre bărbaţi se aflau deja acolo.

— Au avut timp să folosească staţia radio? întrebă Hassan.

— Cine? întrebă Mahmoud.

Coborâră din nou pe punte. Bărbaţii ieşeau pe rând din cala vasului, părând nedumeriţi şi ţinând în mâini armele reci.

— Epava *Marie Celeste,* spuse Mahmoud.

Doi bărbaţi străbătură puntea aducând cu ei un marinar înspăimântat.

— Ce s-a întâmplat aici? i se adresă Hassan marinarului în engleză.

Marinarul îi răspunse într-o altă limbă.

Pe Yasif îl străfulgeră un gând înspăimântător.

— Haide să verificăm cala, îi spuse el lui Mahmoud.

Coborâră pe o scară care ducea jos, în cală. Hassan găsi un întrerupător şi aprinse lumina.

Cala era plină cu butoaie mari din metal, sigilate şi fixate cu pene din lemn. Butoaiele erau marcate cu cuvântul „PLUMBAT”.

— Asta e, zise Hassan. Am găsit uraniul.

Ei se uitară la butoaie, pe urmă unul la celălalt. Pentru o clipă, rivalitatea dintre ei dispăru.

— Am reuşit, spuse Hassan. Dumnezeule, am reuşit!

•

Când se lăsă întunericul, Tyrin îl văzu pe mecanic mergând în faţă, ca să aprindă lumina albă. După ce acesta reveni, nu urcă în camera de comandă, ci se duse în spate şi intră în popotă. Căuta ceva de mâncare. Şi lui Tyrin îi era foame. Şi-ar fi dat şi braţul pentru o farfurie de hering sărat şi o felie de pâine neagră. În timp ce stătuse îngrămădit în barcă toată după-amiaza, aşteptând ca Dieter să se mişte, n-avusese nimic de făcut decât să se gândească la foame şi se torturase închipuindu-şi o masă cu caviar, somon afumat, ciuperci marinate şi pâine neagră.

„Nu încă, Piotr”, reflectă el.

De îndată ce Koch dispăru din vedere, ieşi din barcă, se întinse din cauza amorţelii şi traversă în grabă puntea înspre magazia din faţă.

Mutase cutiile şi obiectele din magazia principală, ca să ascundă intrarea în mica încăpere unde se afla transmiţătorul radio. Fu nevoit să se lase în patru labe, să dea la o parte o cutie şi să se târască printr-un tunel ca să intre.

Aparatul repeta un semnal scurt, din două litere. Citi în cartea de coduri şi află că trebuia să treacă pe o altă lungime de undă

înainte să confirme. Potrivi aparatul radio ca să transmită şi urmă instrucţiunile.

Rostov răspunse imediat:

SCHIMBARE DE PLAN. HASSAN VA ATACA MOTONAVA COPARELLI*.*

Tyrin se încruntă nedumerit şi transmise:

REPETĂ, TE ROG.

Rostov:

HASSAN ESTE TRĂDĂTOR. FEDAINII VOR ATACA MOTONAVA COPARELLI.

— Dumnezeule, ce se întâmplă? rosti Tyrin cu voce tare.

Coparelli era *acolo,* el se afla la bord... De ce Hassan ar... pentru uraniu, fireşte.

Rostov transmitea în continuare:

HASSAN PLĂNUIEŞTE SĂ-L IA PRIN SURPRINDERE PE DICKSTEIN. CA PLANUL NOSTRU SĂ CONTINUE, TREBUIE SĂ-L AVERTIZĂM PE NAT DESPRE AMBUSCADĂ.

Tyrin se încruntă în timp ce descifra mesajul, apoi se lumină la faţă când înţelese.

„Atunci, o vom lua de la început, reflectă el. Ingenios. Dar ce anume trebuie să fac?”

El transmise:

CUM?

Rostov:

VEI CONTACTA VASUL STROMBERG *PE LUNGIMEA DE UNDĂ OBIŞNUITĂ A MOTONAVEI* COPARELLI *ŞI VEI TRANSMITE URMĂTORUL MESAJ ÎNTOCMAI REPET ÎNTOCMAI. GHILIMELE* COPARELLI *CĂTRE* STROMBERG

AM LA BORD ARABI CRED. VERIFICĂ. ÎNCHIDE GHILIMELE.

Tyrin încuviinţă din cap. Dickstein va crede că Dieter avusese timp să scape câteva cuvinte înainte să fie ucis. Fiind avertizat, Dickstein ar trebui să preia motonava *Coparelli.* Apoi *Karla,* nava pe care se afla Rostov, se putea izbi de nava lui Dickstein, conform planului. „Şi cu mine cum rămâne?”, îşi zise Tyrin.

El transmise:

RECEPŢIONAT.

Auzi o bufnitură îndepărtată, ca şi cum ceva s-ar fi izbit de carena vasului. La început nu băgă în seamă, apoi îşi aminti că nu se afla nimeni la bordul vasului, decât el şi Koch. Ieşi pe uşa magaziei din faţă şi privi afară.

Sosiseră fedainii.

Închise uşa şi se întoarse repede la transmiţătorul lui. Şi trimise mesajul.

HASSAN E AICI.

Rostov răspunse:

ATENŢIONEAZĂ-L PE DICKSTEIN ACUM.

Tyrin:

ŞI PE URMĂ CE FAC?

Rostov:

TE ASCUNZI.

„Mulţumesc mult”, chibzui Tyrin. Se deconectă şi accesă frecvenţa de undă normală, ca să transmită un mesaj pe *Stromberg.*

Un gând negru îi trecu prin minte: s-ar putea să nu mai guste niciodată hering sărat.

•

— Am auzit de zicala „Înarmat până-n dinţi”, dar este de-a dreptul ridicol, spuse Nat Dickstein şi râseră cu toţii.

Mesajul de pe *Coparelli* îi schimbase dispoziţia. La început, fusese şocat. Cum reuşise tabăra adversă să afle atât de multe despre planul lui şi deturnaseră primii motonava *Coparelli*?

La un moment dat, trebuie să fi făcut o greşeală îngrozitoare de judecată. Suza...? N-avea rost să se pedepsească. Îl aştepta o luptă. Întristarea îi dispăru. Încordarea nu se atenuase, o resimţea încolăcită înăuntrul lui asemenea unui arc din oţel, însă în acel moment o putea controla şi folosi, era pârghia lui de salvare.

Cei doisprezece bărbaţi din popota vasului *Stromberg* simţiră acea schimbare la Dickstein şi-i surprinseră dorinţa de luptă, cu toate că ştiau că unii dintre ei vor muri în curând.

Erau înarmaţi până în dinţi cu câte o mitralieră Uzi de 9 mm, o armă de foc sigură şi compactă, care cântăreşte 9 kg cu tot cu încărcătorul de 25 de gloanţe şi are o lungime de peste o jumătate de metru atunci când ţeava este extinsă. Fiecare avea câte trei încărcătoare de rezervă, câte un Luger de 9 mm în tocul de la curea – aceleaşi cartuşe se potriveau şi la pistol, şi la mitralieră – şi patru grenade în partea cealaltă. Aproape sigur deţineau cu toţii arme suplimentare alese de ei: cuţite, ciomege, baionete, boxuri, precum şi alte arme mai exotice, purtate la vedere, care semănau mai mult cu nişte talismane decât cu nişte arme de luptă.

Dickstein le cunoştea dispoziţia, ştia că se molipsiseră de la el. Observase şi înainte aceeaşi dispoziţie la cei care se pregăteau de luptă. Le era teamă şi, în mod paradoxal, teama îi făcea nerăbdători să înceapă, deoarece aşteptarea era cea mai rea parte, iar lupta în sine era un anestezic. După aceea, fie supravieţuiai, fie mureai şi nu mai avea nicio importanţă.

Dickstein se gândise în cel mai mic detaliu la un plan de luptă, pe care-l expuse în faţa lor. Motonava *Coparelli* era proiectată să semene cu un tanc petrolier în miniatură, cu suporţi în faţă şi la mijlocul vasului, cu suprastructura principală pe dunetă şi cu o suprastructură secundară la pupa. Suprastructura principală cuprindea camera de comandă, dormitoarele ofiţerilor şi popota; dedesubt, se aflau dormitoarele echipajului. Suprastructura secundară conţinea bucătăria, dedesubt se aflau magaziile şi mai jos, camera motoarelor. Cele două suprastructuri erau

despărţite pe punte, dar sub punte acestea erau conectate prin pasarele.

Urmau să acţioneze în trei echipe. Echipa lui Abbas va ataca prova. Celelalte două, conduse de Bader şi Gibli, vor urca scările de la babord şi tribord până la pupa.

Cele două echipe de la pupa primiră instrucţiuni să coboare şi să înainteze prin interiorul vasului, să scoată la iveală duşmanul care urma să fie secerat de Abbas şi oamenii lui dinspre prora. Deoarece existau şanse mici să întâmpine rezistenţă în camera de comandă, Dickstein avea de gând s-o ocupe de unul singur.

Atacul va avea loc pe timpul nopţii; altminteri nu vor reuşi să urce la bord, deoarece vor fi văzuţi când vor trece peste balustradă. Mai trebuia să găsească o soluţie prin care să evite să tragă unul în celălalt, precum şi în duşman. Pentru aceasta, se gândi la un semnal de recunoaştere, cuvântul „Aliyah”.

În acel moment, ei aşteptau.

Stăteau în cerc în bucătăria vasului *Stromberg,* similară cu cea a motonavei *Coparelli,* unde urmau să lupte şi să moară în curând. Dickstein vorbea cu Abbas:

— De la prova vei controla puntea din faţă, care va deveni un câmp deschis pentru schimb de focuri. Trimite-ţi oamenii la adăpost şi staţi acolo. Atunci când duşmanii îşi vor face apariţia pe punte, îi veţi elimina. Marea voastră problemă va fi să deschideţi focul din camera de comandă.

Cum şedea tolănit în fotoliul lui, Abbas semăna şi mai mult cu un tanc decât de obicei. Dickstein se bucura că Abbas era de partea lui.

— Nu deschidem focul la început.

Dickstein clătină din cap.

— Nu. Există şanse mari să urcaţi la bord fără să fiţi văzuţi. N-are rost să trageţi până când veţi şti că am sosit şi noi, ceilalţi.

Abbas încuviinţă din cap.

— Văd că Porush este în echipa mea. Ştii că este cumnatul meu, nu?

— Da. Mai ştiu că este singurul bărbat însurat de aici. M-am gândit că ai vrea să ai grijă de el.

— Mulţumesc.

Feinberg îşi ridică privirea de la cuţitul pe care-l curăţa. Pentru prima oară, newyorkezul cel deşirat nu mai rânjea.

— Ce crezi despre arabii ăştia?

Dickstein clătină din cap.

— Ar putea fi militari sau fedaini.

Feinberg rânji.

— Să sperăm că sunt militari – ne vom strâmba, iar ei se vor preda.

Era o glumă proastă, însă râseră cu toţii.

— Partea cea mai grea va fi atunci când vom trece peste balustradă, interveni Ish, veşnicul pesimist, care stătea cu picioarele pe masă şi cu ochii închişi. Vom fi dezgoliţi ca nişte prunci.

— Ţineţi minte că ei cred că noi ne aşteptăm să preluăm o navă părăsită, îi atenţionă Nat. Ambuscada lor ar trebui să fie o mare surpriză pentru noi. Ei caută să obţină o victorie uşoară, dar noi suntem pregătiţi. Şi va fi întuneric...

Uşa se deschise şi intră căpitanul.

— Am depistat motonava *Coparelli.*

Dickstein se ridică în picioare.

— Să mergem. Succes! Să nu luaţi prizonieri.

Capitolul 16

Cele trei bărci se îndepărtară de *Stromberg* cu câteva minute înainte de ivirea zorilor.

În câteva secunde, nava din spatele lor deveni invizibilă. N-avea lumini de navigaţie, iar luminile de pe punte şi cele din cabină fuseseră stinse, chiar şi cele de deasupra luciului apei, astfel încât nicio lumină să nu-i avertizeze pe cei de la bordul motonavei *Coparelli.*

Vremea se înrăutăţise în timpul nopţii. Căpitanul vasului *Stromberg* spuse că încă nu era atât de rea încât să poată fi numită furtună, însă ploua torenţial. Vântul sufla suficient de tare ca să trimită zdrăngănind o găleată din oţel de-a lungul punţii şi valurile erau foarte înalte. Dickstein se ţinea strâns de bancheta din şalupă.

O vreme doar plutiră, fără să vadă ceva în faţă sau în spate. Dickstein nu reuşea să desluşească nici măcar feţele celor patru bărbaţi aflaţi cu el în barcă.

— Susţin în continuare că ar fi trebuit să amânăm partida asta de pescuit până mâine, rupse tăcerea Feinberg.

Refuzau să vadă adevărul.

Dickstein era la fel de superstiţios ca şi ceilalţi: pe sub pelerina de ploaie şi pe sub vesta de salvare, purta jiletca veche în dungi a tatălui său, iar în buzunarul de la piept ţinea ceasul cu lanţ, care era spart. Odinioară, ceasul oprise un glonţ nemţesc.

Deşi avea o gândire logică, într-un fel sau altul ştia că o luase puţin razna. Aventura lui cu Suza şi trădarea ei îi dăduseră lumea peste cap: vechile lui valori şi motivaţii îi fuseseră zdruncinate, iar cele noi, pe care le dobândise cât timp fusese cu ea, se transformaseră în praf în mâinile lui. Încă îi păsa de anumite lucruri: voia să câştige acea luptă, voia ca Israelul să intre în posesia uraniului şi voia să-l ucidă pe Yasif Hassan; singurul lucru de care nu-i păsa era propria persoană. Brusc, nu simţi teamă pentru gloanţe, durere sau moarte. Suza îl trădase. Şi el nu-şi dorea deloc să trăiască o viaţă lungă cu experienţa asta din trecut. Dacă Israelul va construi bomba, Esther va putea muri în pace, Mottie va termina *Comoara din insulă* şi

Yigael va avea grijă de strugurii lui.

Apucă strâns ţeava mitralierei pe care o ţinea sub pelerina de ploaie.

Urcară pe coama unui val şi, brusc, în secunda următoare zăriră motonava *Coparelli.*

•

Efectuând câteva manevre specifice, Levi Abbas aduse şalupa mai aproape de prova motonavei *Coparelli.* Lumina albă de deasupra lor îi permitea să vadă suficient de bine, în timp ce carena convexă îi ascundea barca de ochii curioşi de pe punte sau din camera de comandă. Când şalupa se apropie suficient de mult de scară, Abbas luă o frânghie şi şi-o legă în jurul taliei, pe sub pelerină. Ezită o clipă, apoi îşi scoase pelerina, îşi despachetă arma şi şi-o petrecu peste cap. Rămase cu un picior în şalupă şi cu celălalt pe copastie, aşteptă o clipă, pe urmă sări.

Se agăţă de scară cu ambele mâini. Îşi desfăcu frânghia din jurul taliei şi o legă de una dintre trepte. Urcă până aproape în vârf, după aceea se opri. Ar trebui să treacă peste balustradă în grup compact.

Privi în jos. Sharrett şi Sapir urcau deja scara în urma lui, iar Porush tocmai sărea. Acesta aterizâ greoi şi nu reuşi să se prindă şi, pentru o secundă, lui Abbas i se tăie respiraţia. Însă Porush alunecă doar o treaptă, apoi reuşi să-şi încolăcească un braţ în jurul scării şi să se oprească din cădere.

Abbas aşteptă până când Porush urcă în urma lui Sapir, pe urmă trecu peste balustradă. Aterizâ fără zgomot în patru labe şi se lipi de marginea bordului. Ceilalţi îl urmară în tăcere: unu, doi, trei. Lumina albă strălucea deasupra lor, făcându-i vizibili.

Abbas privi în jur. Sharrett era cel mai scund şi putea să se furişeze ca un şarpe. Îl atinse pe umăr şi arătă cu degetul dincolo de punte.

— Ascunde-te la babord.

Sharrett se târî pe burtă vreo doi metri, apoi rămase ascuns parţial de marginea înaltă a trapei din faţă. El înainta centimetru cu centimetru.

Abbas privi în susul şi în josul punţii. Puteau fi zăriţi în orice clipă; nu vor şti nimic până când vor fi ciuruiţi de o ploaie de gloanţe. Repede, repede! Sus, la prora, se afla pârghia pentru ancoră, unde lanţul era încolăcit într-o grămadă mare.

— Sapir.

Abbas arătă cu degetul, iar Sapir se târî de-a lungul punţii spre locul indicat.

— Prefer macaraua, zise Porush.

Abbas se uită la macaraua ce se înălţa deasupra lor şi care domina toată puntea din faţă. Cabina de control se afla la vreo trei metri deasupra nivelului punţii. Era o poziţie periculoasă, însă era un bun loc strategic.

— Du-te, spuse el.

Porush se târî în faţă, urmând traseul lui Sharrett. În timp ce privea, Abbas reflectă: „Are fundul mare – soră-mea îl hrăneşte bine”. Porush ajunse la baza macaralei şi începu să urce scara. Abbas îşi ţinu respiraţia – dacă întâmplarea ar fi făcut ca vreunul dintre inamici să privească într-acolo în acel moment, în timp ce Porush urca scara, ar fi dat alarma. Din fericire, bărbatul ajunse la cabină.

În spatele lui Abbas, la prora, se afla un spaţiu deasupra câtorva scări care duceau la o uşă. Nu era suficient de încăpător ca să fie numit „dormitoare” şi nici primitor. Pur şi simplu, era doar o magazie. Se târî înspre ea, se ghemui la baza scărilor în spaţiul îngust şi întredeschise încet uşa. Înăuntru era întuneric. Închise uşa şi se întoarse, rezemându-şi arma de capul scărilor, mulţumit că era singur.

•

Capătul dinspre pupa era slab luminat, iar şalupa în care se afla Dickstein fu nevoită să se apropie foarte mult de scara de la tribord a motonavei *Coparelli.* Gibli, liderul echipei, se chinuia să strunească şalupa. Dickstein descoperi un cârlig în carenă şi-l folosi pentru a ţine şalupa în loc, trăgând înspre *Coparelli* atunci când marea încerca să despartă cele două ambarcaţiuni şi împingând atunci când şalupa şi nava ameninţau să se lovească una de cealaltă.

Gibli, fost soldat, păstra tradiţia israeliană şi anume că ofiţerii îşi conduceau oamenii pe front, nu se ascundeau în spatele lor: insistă să urce primul. Purta întotdeauna o pălărie ca să-şi ascundă începutul de chelie, dar în acel moment avea pe cap o beretă. Se ghemui la marginea şalupei când aceasta alunecă pe un val; apoi, în timpul tangajului, când şalupa şi vasul se apropiară, sări. Aterizâ fără probleme şi începu să urce.

Aflat pe margine, aşteptându-şi rândul, Feinberg zise:

— Şi-acum... număr până la trei şi-apoi îmi deschid paraşuta,

corect?

Pe urmă sări.

Katzen şi Raoul Dovrat făcură la fel. Dickstein dădu drumul cârligului şi-i urmă. Când ajunse pe scară, se lăsă pe spate, îşi ridică privirea prin ploaia torenţială şi-l văzu pe Gibli ajungând la marginea bordului şi trecându-şi un picior peste balustradă.

Aruncă o privire peste umăr şi văzu o fâşie subţire de lumină cenuşie la orizont, primul semn al zorilor.

Apoi se auzi brusc o rafală violentă de împuşcături şi un ţipăt.

Dickstein îşi ridică din nou privirea şi-l văzu pe Gibli picând încet pe spate din vârful scării. Bereta îi căzu de pe cap şi fu purtată de vântul puternic, dispărând în întuneric. Gibli trecu pe lângă Dickstein şi ateriză în mare.

— Repede, repede, repede! strigă Nat.

Feinberg zbură peste balustradă. Dickstein ştia că newyorkezul va ateriza pe punte prin rostogolire, pe urmă – da, se auzi zgomotul produs de arma lui când acesta începu să tragă ca să-i acopere pe ceilalţi...

Trecu şi Katzen peste balustradă, apoi se auzi zgomotul produs de patru, cinci sau mai multe arme. Dickstein urcă în grabă scara, trăgând cu dinţii acul grenadei şi azvârlind-o în sus, peste balustradă, vreo treizeci de metri, unde aceasta putea provoca o diversiune fără a-l răni pe vreunul dintre oamenii lui aflaţi deja pe punte. Dovrat trecu peste balustradă. Dickstein îl văzu aterizând pe punte prin rostogolire, ridicându-se în picioare şi plonjând, ca să se adăpostească în spatele suprastructurii de la pupa.

— Aici sunt, nenorociţilor! strigă Dickstein, apoi sări peste balustradă, ateriză în patru labe, se feri de o rafală de gloanţe şi fugi înspre pupa.

— Unde sunt? ţipă el.

Feinberg încetă să mai tragă, ca să-i poată răspunde.

— În bucătărie, zise el, arătând cu degetul înspre peretele despărţitor de lângă ei. În bărcile de salvare şi în căile de acces de la mijlocul vasului.

— În regulă, spuse Dickstein şi se ridică în picioare. Rămânem pe poziţie până când echipa lui Bader va urca pe punte. Când vor deschide focul, puneţi-vă în mişcare. Dovrat şi Katzen, loviţi uşa bucătăriei şi coborâţi. Feinberg, îi acoperi, pe urmă avansează de-a lungul marginii punţii. Eu o iau înspre prima

barcă de salvare. Între timp, încearcă să le distragi atenţia de la scara de la babordul pupei şi de la echipa lui Bader. Foc de voie.

•

Hassan şi Mahmoud îl interogau pe marinar când izbucniseră focurile de armă. Se aflau în camera hărţilor, în spatele cabinei de comandă. Marinarul vorbea germana, la fel şi Hassan. Prizonierul povesti că motonava *Coparelli* se stricase şi că echipajul fusese preluat de o altă ambarcaţiune, iar el rămăsese pe vas, ca să aştepte piesa de schimb. Nu ştia nimic despre uraniu sau despre deturnări, sau despre Dickstein. Hassan nu-l crezu, deoarece – după cum îi explică lui Mahmoud – dacă Dickstein provoca stricăciuni navei, cu siguranţă putea face astfel încât la bordul ei să rămână unul dintre oamenii lui. Marinarul era legat de un scaun, iar Mahmoud îi tăia pe rând câte un deget, pentru a-l convinge să spună adevărul.

Ei auziră un schimb scurt de focuri, apoi tăcere, după aceea un al doilea schimb, urmat de un foc de baraj. Mahmoud îşi vârî cuţitul în toc şi coborî scările care duceau de la camera hărţilor la cabinele ofiţerilor.

Hassan încercă să evalueze situaţia. Fedainii erau grupaţi în trei locuri – bărcile de salvare, bucătăria şi suprastructura principală de la mijlocul vasului. De unde se afla, Hassan vedea atât babordul, cât şi tribordul punţii, iar dacă înainta de la camera hărţilor la cabina de comandă, zărea puntea din faţă. Aproape toţi israelienii se pare că urcaseră la bordul navei pe la pupa. Fedainii, atât cei care se aflau sub Hassan, cât şi cei din bărcile de salvare, trăgeau cu armele înspre pupa. Nu se auzeau focuri de armă dinspre bucătărie, ceea ce însemna că israelienii trebuie să fi pus stăpânire pe ea şi să fi coborât în cală, dar lăsaseră doi oameni pe punte, unul de fiecare parte, ca să-i acopere.

Reieşea deci că ambuscada lui Mahmoud eşuase. Israelienii ar fi trebuit să fie seceraţi pe măsură ce treceau peste balustradă. De fapt, aceştia reuşiseră să se adăpostească şi în acel moment forţele erau egale.

Lupta de pe punte ajunsese într-un punct mort, în care ambele tabere trăgeau una înspre cealaltă din adăposturi bune. Aceasta era intenţia israeliţilor, presupuse Hassan: să-i ţină ocupaţi pe adversari pe punte în timp ce ei avansau dedesubt. Îi vor ataca pe fedaini în fortăreaţa lor, suprastructura de la

mijlocul vasului, de dedesubt, după ce vor fi avansat de-a lungul pasarelelor dintre punţi.

Care era cel mai bun loc în care să se posteze? Exact în locul în care se afla, hotărî Hassan. Ca să ajungă la el, israeliţii trebuiau să-şi croiască drum luptând de-a lungul spaţiului dintre punţi, să treacă prin dormitoarele ofiţerilor, apoi să urce din nou până la cabina de comandă şi camera hărţilor. Se găsea într-o poziţie delicată.

Se auzi o explozie puternică dinspre cabina de comandă. Uşa grea care despărţea cabina de comandă de camera hărţilor se zgudui, se desprinse din balamale şi căzu în interior. Hassan se uită prin deschizătură.

O grenadă aterizase în cabina de comandă. Trupurile a trei fedaini erau împrăştiate peste pereţii etanşi. Toate geamurile se făcuseră ţăndări. Grenada trebuie să fi fost aruncată dinspre puntea din faţă, ceea ce însemna că mai exista un grup de israeliţi la prora. Ca o confirmare a bănuielii lui, izbucni o rafală de gloanţe dinspre macaraua din faţă.

Hassan ridică o mitralieră de pe jos, o propti pe rama geamului şi începu să tragă.

•

Levi Abbas văzu cum grenada aruncată de Porush zbură prin aer şi ateriză în cabina de comandă, cum explozia făcu ţăndări şi ceea ce mai rămăsese din sticlă. Focurile dinspre dormitoare încetară pentru o clipă, apoi începură din nou. Abbas nu-şi dădu seama care era ţinta noii arme, deoarece niciunul dintre gloanţe nu ateriza lângă el. Se uită într-o parte şi-n cealaltă. Sapir şi Sharrett trăgeau amândoi înspre cabina de comandă şi niciunul nu părea a fi ţinta inamicului. Abbas îşi ridică privirea la macara. Porush – el era ţinta atacului. Se zări o scânteiere în cabina macaralei când Porush ripostă.

Împuşcăturile dinspre cabina de comandă erau imprecise, dezordonate şi inexacte – bărbatul nu făcea decât să irosească gloanţele. Însă avea o poziţie bună. Se afla într-un punct înalt şi era protejat de pereţii cabinei de comandă. Va nimeri o ţintă mai devreme sau mai târziu. Abbas scoase o grenadă şi o azvârli, dar aceasta ateriză la distanţă mică. Doar Porush se afla suficient de aproape ca să arunce în cabina de comandă, iar el îşi folosise toate grenadele – doar a patra nimerise ţinta.

Abbas trase din nou, pe urmă îşi ridică privirea la macara. Îl

văzu pe Porush cum cade cu spatele din cabina de control, se rostogoleşte în aer şi se izbeşte de punte.

„Cum îi voi spune surorii mele?”, se gândi Abbas.

Trăgătorul din cabina de comandă încetă focul, apoi începu din nou să tragă în direcţia lui Sharrett. Spre deosebire de Abbas şi Sapir, Sharrett nu prea avea acoperire: stătea înghesuit între cabestan şi marginea bordului. Abbas şi Sapir trăgeau amândoi înspre cabina de comandă. Lunetistul invizibil îşi regla tirul: gloanţele se implântau în punte, descriind o linie spre cabestan, unde se afla Sharrett. Apoi Sharrett ţipă, sări în lateral şi se zvârcoli ca electrocutat când alte gloanţe îi ciuruiră trupul până când, în cele din urmă, rămase nemişcat şi ţipetele încetară.

Situaţia era gravă. Echipa lui Abbas ar fi trebuit să controleze puntea din faţă, însă, în acea clipă, bărbatul din cabina de comandă făcea acest lucru. Abbas trebuia să-l scoată din joc.

Aruncă încă o grenadă. Aceasta ateriză aproape de cabina de comandă şi explodă; probabil că lumina puternică l-ar fi putut orbi pe lunetist o secundă sau două. Când avu loc explozia, Abbas se afla în picioare şi fugea înspre macara, asurzit de focurile de acoperire trase de Sapir. Ajuns la baza scării, începu să tragă înainte ca lunetistul din cabina de comandă să-l zărească. Gloanţele ciuruiau grinzile din jurul lui. I se părea că dura o veşnicie să urce fiecare treaptă. Începu să numere treptele ca un nebun: şapte, opt, nouă, zece...

Fu nimerit de un glonţ ricoşat, care-l străpunse în coapsă, chiar sub osul şoldului. Acesta nu-l omorî, dar din cauza şocului, muşchii din jumătatea inferioară a trupului păreau să-i fi paralizat. Picioarele îi alunecară de pe treptele scării. O clipă, fu cuprins de panică atunci când îşi dădu seama că picioarele nu-l mai ascultau. Încercă din instinct să se agaţe de scară, însă nu reuşi şi căzu. Se răsuci parţial şi ateriză greoi, frângându-şi gâtul; apoi muri.

Uşa magaziei din faţă se deschise încet şi rusul, cu ochii cât cepele şi o expresie speriată întipărită pe faţă, privi afară. Nu-l văzu nimeni, aşa că se retrase înăuntru, închizând uşa.

•

În timp ce Katzen şi Dovrat alergau înspre bucătăria navei, Dickstein profită de focurile de acoperire pe care le trăgea Feinberg, ca să avanseze. Trecu aplecat în fugă pe lângă locul unde urcaseră la bordul vasului, apoi pe lângă uşa bucătăriei şi

plonjă după prima barcă de salvare, cea care fusese deja distrusă de grenadă. De acolo, în lumina difuză, distinse totuşi conturul suprastructurii de la mijlocul vasului, care avea forma unor scări ce urcau. La nivelul punţii principale se afla popota ofiţerilor, salonul ofiţerilor, infirmeria şi cabina pasagerului, folosită pe post de depozit. La următorul nivel se aflau cabinele ofiţerilor şi dormitorul căpitanului. Pe puntea superioară era cabina de comandă, cu care se învecinau camera hărţilor şi cabina radio.

Aproape toţi inamicii ar fi trebuit să se afle în acel moment la nivelul punţii, în popotă şi în salon. Ar putea trece pe lângă ei urcând scara montată de-a lungul hornului, care ducea spre pasarela din jurul celei de-a doua punţi, însă nu putea ajunge la cabina de comandă decât traversând a doua punte. Va trebui să elimine fiecare soldat din cabine.

Aruncă o privire în urmă. Feinberg se retrăsese în spatele bucătăriei, probabil ca să-şi reîncarce arma. Aşteptă până când acesta începu din nou să tragă, apoi se ridică în picioare. Executând foc în rafală la nivelul şoldului, Nat ţâşni din spatele bărcii şi traversă în fugă duneta înspre scară. Fără să încetinească ritmul, sări pe cea de-a patra treaptă şi începu să se caţăre, conştient de faptul că, pentru câteva secunde, era o ţintă uşoară. Auzi o rafală de gloanţe ciuruind coşul de lângă el, până când ajunse la puntea superioară şi plonjă în partea cealaltă a pasarelei, gâfâind şi tremurând din cauza efortului. Se rezemă de uşa care dădea în dormitoarele ofiţerilor.

— Omorâţi ciorile astea nenorocite, bolborosi el.

Îşi reîncărcă arma. Se rezemă cu spatele de uşă şi alunecă în sus până la un hublou din uşă, aflat la nivelul ochilor. Riscă şi aruncă o privire. Văzu un coridor cu trei uşi pe fiecare parte, iar în capăt, scări care coborau la popotă sau urcau la camera hărţilor. Cu toate acestea, arabii stăpâneau în continuare acea parte a punţii şi acopereau scările exterioare, prin urmare, singura cale pe unde putea ajunge în cabina de comandă era aceea.

Deschise uşa şi păşi înăuntru. Se furişă de-a lungul coridorului până la uşa primei cabine, o deschise şi aruncă înăuntru o grenadă. Îl văzu pe unul dintre inamici vrând să se întoarcă şi închise uşa. Auzi grenada explodând în spaţiul mic. Alergă la uşa următoare de pe aceeaşi parte, o deschise şi aruncă o altă

grenadă. Aceasta explodă în spaţiul gol.

Mai exista o singură uşă pe acea parte, dar nu mai avea grenade.

Alergă într-acolo, o deschise brusc şi trase o rafală. Înăuntru era un bărbat. Acesta trăsese prin hublou, însă în acel moment îşi scotea arma din gaură şi se întorcea. Rafala de gloanţe a lui Dickstein îl ciurui.

Nat se întoarse cu faţa la uşă, aşteptând. Uşa cabinei din partea opusă se deschise larg şi Nat îl împuşcă pe bărbatul din spatele ei.

Apoi ieşi pe pasarelă, trăgând orbeşte. Mai rămăseseră două cabine de verificat. Uşa celei mai apropiate se deschise în timp ce Dickstein trăgea cu arma şi un cadavru se prăbuşi.

Mai era cealaltă. Dickstein aşteptă. Uşa se întredeschise, apoi se închise la loc. Nat alergă de-a lungul coridorului şi o lovi cu piciorul, deschizând-o larg, pe urmă trase. Nu ripostă nimeni. Păşi înăuntru: ocupantul fusese lovit de un ricoşeu şi zăcea plin de sânge pe pat.

Fu cuprins brusc de un soi de exaltare nebunească: pusese stăpânire pe punte de unul singur.

Urma cabina de comandă. O luă la fugă de-a lungul coridorului. La capătul îndepărtat, scările duceau în sus, la camera hărţilor, şi în jos, la popota ofiţerilor. Puse piciorul pe scară, privi în sus şi se aruncă într-o parte atunci când zări ţeava unei arme îndreptate spre el. Posesorul armei deschise focul.

Dickstein nu mai avea grenade. Bărbatul din camera hărţilor era ferit de focurile de armă. Acesta putea sta ascuns în spatele marginii capului scării şi să tragă de voie în jos, spre scară. Nat trebuia să urce scara, deoarece intenţiona să ajungă sus.

Intră într-una din cabinele din faţă care dădea înspre punte, ca să evalueze situaţia. Fu consternat când văzu ce se întâmplase pe puntea din faţă: doar unul dintre cei patru oameni din echipa lui Abbas mai trăgea, iar Dickstein abia distingea trei cadavre. Două sau trei arme păreau să tragă din cabina de comandă înspre israelit, blocându-l în spatele lanţului ancorei adunat grămadă.

Privi într-o parte. Feinberg era mult în spate – nu reuşise să avanseze. Bărbaţii care coborâseră în cală nu se vedeau nicăieri.

Fedainii se apărau bine în popota de sub el. Din poziţia lor,

aceştia îi ţineau la distanţă pe bărbaţii de pe punte şi pe cei din spaţiul dintre punţi, de sub ei. Singura cale prin care putea fi cucerită popota era să fie atacată simultan din toate părţile – inclusiv de deasupra. Însă asta însemna că, mai întâi, trebuia cucerită cabina de comandă. Numai că ea era intangibilă.

Dickstein o luă la fugă înapoi de-a lungul coridorului şi ieşi pe uşa din spate. Deşi ploua torenţial, pe cer se zărea o lumină difuză. Îi văzu pe Feinberg într-o parte şi pe Dovrat în partea cealaltă. Îi strigă pe nume până când le atrase atenţia, apoi arătă înspre bucătărie. Pe urmă sări de pe pasarelă pe puntea din spate, o traversă în viteză şi pătrunse în bucătărie.

Cei doi îi înţeleseră mişcarea. Îl urmară o clipă mai târziu.

— Trebuie să cucerim popota, îi înştiinţă Dickstein.

— Nu văd cum, zise Feinberg.

— Dacă taci, îţi voi spune. Năvălim înăuntru simultan, din toate direcţiile: babord, tribord, dedesubt şi deasupra. Mai întâi, trebuie să cucerim cabina de comandă. Voi face eu asta. Când voi ajunge acolo, voi porni sirena pentru ceaţă. Acesta va fi semnalul. Vreau să mergeţi amândoi jos şi să-i anunţaţi pe oamenii de acolo.

— Cum vei ajunge în cabina de comandă? îl întrebă Feinberg.

— De pe acoperiş, răspunse Dickstein.

•

Lui Yasif Hassan i se alăturară în cabina de comandă Mahmoud şi alţi doi fedaini, care luară poziţie de tragere, în timp ce liderii se aşezară pe jos, ca să se consfătuiască.

— N-au cum să câştige, zise Mahmoud. De aici, controlăm aproape toată puntea. Nu pot ataca popota de dedesubt, deoarece tambuchiul poate fi dominat uşor de deasupra. Nu pot ataca din părţile laterale sau din faţă, pentru că putem trage asupra lor de aici. Nu pot ataca de deasupra, fiindcă deţinem controlul asupra compartimentelor de jos. Vom continua să tragem până când se vor preda.

— Unul dintre ei a încercat să cucerească, în urmă cu câteva minute, acest compartiment. L-am oprit.

— Ai fost aici, sus, singur?

— Da.

El îşi aşeză mâinile pe umerii lui Hassan.

— Acum eşti fedain, îi spuse Mahmoud.

Hassan dădu glas gândului pe care-l aveau amândoi:

— După asta?

Mahmoud încuviinţă din cap.

— Parteneri cu drepturi egale.

Îşi strânseră mâinile.

— Parteneri cu drepturi egale, repetă Hassan.

— Cred că ei vor încerca să atace din nou tambuchiul, zise Mahmoud. Este singura lor speranţă.

— Îl voi supraveghea din camera hărţilor, spuse Hassan.

Se ridicară amândoi în picioare; apoi un glonţ dinspre puntea din faţă străpunse geamul şi-l nimeri în cap pe Mahmoud. Acesta muri pe loc.

Hassan rămase conducătorul fedainilor.

•

Întins pe burtă, cu braţele şi picioarele răsfirate, Dickstein se târa în faţă pe acoperiş, care era curbat, lipsit de mânere şi alunecos din cauza ploii. În timp ce motonava *Coparelli* urca şi cobora pe valuri, acoperişul se înclina în faţă, în spate, într-o parte şi-n cealaltă. Nat nu putea face nimic decât să se lipească de metal şi să încerce să-şi încetinească alunecarea.

La capătul din faţă al acoperişului se afla o lumină de navigaţie. Când va ajunge acolo, va fi în siguranţă, deoarece se putea prinde de suportul acesteia. Înainta anevoios înspre ea. Când se afla cam la o jumătate de metru, vasul se înclină la babord şi Nat alunecă până la marginea acoperişului. Pentru o clipă, rămase atârnat de un braţ şi de un picior. Sub el se deschidea un hău de 10 metri până la punte. Vasul se mai înclină puţin, piciorul îi alunecă, totuşi reuşi să se prindă cu mâna dreaptă de marginea acoperişului.

Urmă o pauză agonizantă.

Motonava *Coparelli* reveni la poziţia iniţială.

Dickstein îşi desprinse mâna şi alunecă din ce în ce mai repede spre lumina de navigaţie.

Dar vasul se ridică iar, acoperişul se înclină în spate şi Nat trecu la un metru pe lângă lumină. Se împinse încă odată cu mâinile şi cu picioarele în acoperişul din metal, încercând să-şi încetinească alunecarea. Din nou ajunse lângă margine; încă o dată rămase atârnat deasupra punţii, însă de astă dată braţul lui drept atârna peste margine. Mitraliera îi alunecă de pe umărul drept şi ateriză într-o barcă de salvare.

Vasul se înclină la loc şi se aplecă în faţă şi Dickstein se trezi

alunecând cu o viteză incredibilă înspre lumina de navigaţie. De astă dată ajunse la ea. O prinse cu ambele mâini. Instalaţia de iluminat se afla la un metru de marginea din faţă a acoperişului. Imediat sub margine erau geamurile din faţă ale cabinei de comandă. Sticla fusese făcută ţăndări de mult şi prin ele ieşeau ţevile a doua arme.

Deşi se ţinea de instalaţia de iluminat, nu reuşea să se oprească din alunecat. Corpul lui se legăna încoace şi încolo, apropiindu-se de margine. Văzu că partea din faţă a acoperişului, spre deosebire de părţile laterale, era prevăzută cu o rigolă îngustă din metal prin care se scurgea apa de ploaie, ca să nu ajungă pe geamurile de jos. Când alunecă peste margine, dădu drumul instalaţiei de iluminat, se lăsă să alunece în faţă odată cu mişcarea vaporului, se prinse cu vârful degetelor de rigola din oţel, îşi lăsă picioarele să atârne şi le legănă înăuntru. Zbură prin geam cu picioarele înainte şi ateriză în mijlocul cabinei de comandă. Îşi îndoi genunchii, ca să-şi atenueze aterizarea, pe urmă reveni în poziţie verticală. Îşi pierduse mitraliera şi n-avea timp să-şi scoată pistolul sau cuţitul. În cabina de comandă erau doi arabi, câte unul de o parte şi de cealaltă, şi amândoi trăgeau cu mitralierele înspre punte. Când Dickstein reveni în poziţie verticală, aceştia se întoarseră spre el, pe feţele lor citindu-se uimirea.

Nat se afla mai aproape de cel dinspre babord. Atacă şi-l lovi cu piciorul în cot, amorţindu-i pentru o clipă braţul în care ţinea arma. Apoi Dickstein se năpusti asupra celuilalt bărbat. Acesta îşi întoarse mitraliera spre el o fracţiune de secundă mai târziu şi Nat acţionă. Îl lovi pe arab cu călcâiul, dându-i capul pe spate, apoi îi aplică o altă lovitură de karate, cu mâna, la nivelul gâtului.

Înainte ca bărbatul să cadă, Dickstein îl apucă de haină şi-l învârti între el şi celălalt arab, care-şi pregătea arma. Nat îl ridică pe bărbatul mort şi-l azvârli în partea cealaltă a cabinei de comandă, în timp ce arabul lovit în cot începu să tragă. Cadavrul încasă gloanţele şi se izbi în celălalt arab, care-şi pierdu echilibrul, căzu pe spate prin uşa deschisă şi se prăbuşi pe puntea de jos.

În camera hărţilor era un al treilea bărbat, care păzea tambuchiul ce ducea în jos. În cele trei secunde în care Dickstein se aflase în cabina de comandă, bărbatul se ridicase în picioare

şi se întorsese. Nat îl recunoscu pe Yasif Hassan.

Dickstein se lăsă pe vine, îşi întinse piciorul şi lovi uşa deteriorată care zăcea pe podea între el şi Hassan. Uşa alunecă de-a lungul punţii, nimerindu-i picioarele lui Yasif. Fu suficient cât să-l dezechilibreze, dar când acesta îşi desfăcu braţele ca să-şi menţină echilibrul, Dickstein acţionă.

Până în acea clipă, reacţionase din reflex la tot ce-i ieşise în cale, planificându-şi din instinct fiecare mişcare, lăsându-se ghidat de pregătirea pe care o avea. Însă în acel moment era mai mult de-atât. În faţa inamicului care ameninţa tot ce iubise vreodată, resimţea o ură oarbă şi o furie de nestăvilit.

Acest lucru îl făcea să fie mai rapid şi mai puternic.

Îl apucă pe Hassan de braţul în care ţinea arma, de încheietură şi de umăr, şi, trăgându-i-l în jos, i-l frânse peste genunchiul lui. Yasif ţipă şi scăpă arma din mâna moale. Întorcându-se încet, îşi pregăti cotul şi-l lovi sub ureche. Hassan se întoarse şi căzu. Îl apucă de păr şi-i trase capul pe spate. Dickstein îşi ridică piciorul şi-i aplică o lovitură cu călcâiul în ceafă tocmai în momentul în care Hassan îşi smuci capul. Se auzi un trosnet când tensiunea din muşchii bărbatului dispăru şi capul bărbatului se lăsă moale pe umeri.

Dickstein îi dădu drumul, iar trupul se prăbuşi pe podea.

Privi îndelung corpul neînsufleţit, copleşit de exaltare.

Apoi îl văzu pe Koch.

Mecanicul era legat de un scaun, stătea aplecat în faţă şi era alb la faţă ca varul, dar conştient. Hainele îi erau mânjite de sânge. Dickstein îşi scoase cuţitul şi tăie frânghia cu care era legat Koch. Apoi îi văzu mâinile.

— Oh! exclamă el.

— Voi supravieţui, spuse încet Koch.

Bărbatul nu se ridică în picioare.

Nat culese de pe jos mitraliera lui Hassan şi-i verifică încărcătorul. Era aproape plin. Intră în cabina de comandă şi localiză sirena pentru ceaţă.

— Koch, poţi să te ridici de pe scaunul ăla?

Dieter încercă şi reuşi anevoie, clătinându-se. Dickstein îl susţinu şi-l conduse prin cabina de comandă.

— Vezi butonul ăsta? Vreau să numeri încet până la zece, apoi să-l apeşi.

Koch scutură din cap, ca şi când ar fi vrut să-şi limpezească

minţile.

— Cred că mă voi descurca.

— Începe numărătoarea. Acum.

— Unu, zise Koch. Doi.

Dickstein coborî prin tambuchi şi ieşi pe cea de-a doua punte, cea pe care o eliberase singur. Aceasta era tot pustie. Coborî în continuare şi se opri înainte ca scara să ajungă în popotă. Se gândi că fedainii rămaşi trebuie să se fi aflat acolo, lipiţi de pereţi şi trăgând prin hublouri şi prin uşile deschise; unul sau doi supravegheau, poate, tambuchiul. Nu exista altă modalitate sigură şi prudentă pentru a lua o poziţie defensivă.

„Haide, Koch!”

Nat intenţiona să stea ascuns în tambuchi o secundă sau două. Unul dintre arabi şi-ar putea ridica în orice moment privirea ca să verifice. Dacă Dieter va cădea, va fi nevoit să urce din nou şi să...

Sirena pentru ceaţă începu să sune.

Dickstein sări. Deschise focul înainte să aterizeze pe pardoseală. Aproape de baza scării se aflau doi bărbaţi. Îi împuşcă. Focurile de armă care răzbăteau de afară se intensificau. Nat se întoarse repede, descriind un semicerc, se lăsă într-un genunchi, ca să poată ochi, şi-i ciurui pe fedainii aflaţi de-a lungul peretelui. Brusc, se auzi o altă împuşcătură când Ish îşi făcu apariţia de jos; apoi Feinberg se ivi în pragul unei uşi şi începu tragă; şi Dovrat, care era rănit, intră pe o altă uşă. Pe urmă, ca la un semn, aceştia încetară focul şi se aşternu o tăcere de mormânt.

Toţi fedainii erau morţi.

Proptit într-un genunchi, Dickstein îşi lăsă capul în piept, extenuat. După o clipă, se ridică în picioare şi se uită la oamenii lui.

— Unde sunt ceilalţi?

Feinberg îi aruncă o privire ciudată.

— E cineva pe puntea din faţă, Sapri, cred.

— Şi ceilalţi?

— Atâta tot, răspunse Feinberg. Sunt morţi.

Dickstein se rezemă de un perete despărţitor.

— Cu ce preţ, rosti el încet.

Când privi prin hubloul spart, văzu că se luminase de ziuă.

Capitolul 17

Cu un an înainte, avionul companiei aeronautice BOAC în care Suza Ashford servea cina începuse brusc să piardă din altitudine, aparent fără niciun motiv, deasupra Oceanului Atlantic. Pilotul aprinse semnalul pentru centurile de siguranţă. Suza se plimba de-a lungul culoarului, spunând: „Doar câteva turbulenţe”, şi-i ajuta pe călători să-şi lege centurile de siguranţă, chibzuind în tot acest timp: „Vom muri, vom muri cu toţii”.

La fel se simţea şi în acel moment.

Venise un mesaj scurt de la Tyrin: „Israeliţii atacă” – apoi tăcere. În acel moment, Nathaniel devenise o ţintă. Ar fi putut fi rănit, capturat sau mort. Deşi era foarte încordată, Suza îi zâmbea operatorului radio, ca o adevărată însoţitoare de bord, cu experienţă şi mult sânge rece.

— Ai un echipament pe cinste, îi spuse ea.

Operatorul radio de pe *Karla* era un bărbat masiv, cu părul cărunt, din Odesa. Îl chema Aleksandr şi vorbea engleza destul de bine.

— A costat o sută de mii de dolari, zise el mândru. Te pricepi la comunicaţii?

— Puţin... Am fost însoţitoare de bord.

Spusese „am fost” fără să se gândească şi se întreba dacă vremurile acelea apuseseră, într-adevăr.

— I-am văzut pe membrii echipajului folosind sistemul de comunicare. Cunosc elementele de bază.

— De fapt, sunt patru aparate radio, îi explică Aleksandr. Unul interceptează transmiţătorul de pe *Stromberg.* Altul îl interceptează pe Tyrin de pe *Coparelli.* Unul interceptează lungimea de undă obişnuită a motonavei *Coparelli,* iar acesta „rătăceşte”. Priveşte!

Îi arătă un cadran pe care acul se învârtea încet.

— Caută un transmiţător şi se opreşte când găseşte unul, preciză Aleksandr.

— Incredibil. Tu l-ai inventat?

— Din nefericire, sunt operator, nu inventator.

— Şi poţi emite de pe oricare dintre ele, doar trecând pe „TRANSMITE”?

— Da, atât prin codul Morse, cât şi prin limbaj. Însă pe durata acestei misiuni nimeni nu foloseşte limbajul, desigur.

— A fost nevoie de pregătiri îndelungate ca să devii operator radio?

— Nu prea îndelungate. Codul Morse este uşor de învăţat. Dar ca să fii operator radio pe o navă trebuie să ştii să repari aparatura, răspunse el, apoi îşi coborî vocea. Şi ca să fii operator KGB, trebuie să termini şcoala de spionaj.

El râse, la fel şi Suza, care reflectă: „Haide, Tyrin”, apoi dorinţa el fu îndeplinită.

Venea mesajul şi Aleksandr începu să scrie.

— E Tyrin. Cheamă-l pe Rostov, te rog, zise el.

Suza ieşi din cabina de comandă fără tragere de inimă; voia să ştie ce conţinea mesajul. Se grăbi înspre popotă, aşteptându-se să-l găsească pe Rostov acolo, bând cafea neagră şi tare, dar încăperea era pustie. Coborî pe o altă punte şi o luă înspre cabină. Bătu la uşă.

Se auzi vocea lui în ruseşte, care ar fi putut însemna să intre.

Ea deschise uşa. Rostov era în boxeri şi se spăla într-un lighean.

— Tyrin trimite un mesaj, îl înştiinţă Suza, pe urmă dădu să plece.

— Suza.

Ea se întoarse.

— Ce mi-ai spune dacă te-aş surprinde în lenjerie intimă?

— Să dispari, răspunse ea.

— Aşteaptă-mă afară.

Ea închise uşa, gândindu-se: „M-am săturat”.

— Îmi pare rău, îi zise ea când ieşi el.

— N-aş fi fost atât de lipsit de profesionalism. Să mergem, rosti Rostov şi schiţă un zâmbet.

Îl urmă până în sala radio, aflată chiar sub camera de comandă, în ceea ce ar fi trebuit să fie cabina căpitanului. Din cauza multelor echipamente, fusese imposibil să-l plaseze pe operatorul radio lângă cabina de comandă, cum era obiceiul, îi explicase Aleksandr. Suza îşi dăduse seama singură că aranjamentul acela prezenta şi avantajul de a-l izola pe operatorul radio de restul echipajului, atunci când pe navă se

aflau atât marinari obişnuiţi, cât şi agenţi KGB.

Aleksandr transcrisese mesajul de la Tyrin. I-l dădu lui Rostov, care-l citi în engleză. „Israelienii au pus stăpânire pe *Coparelli. Stromberg* alături. Dickstein trăieşte”.

Suza răsuflă uşurată. Simţea nevoia să se aşeze. Se trânti pe un scaun.

Nimeni nu observă. Rostov formula deja un răspuns pentru Tyrin: „Vom ataca mâine, la 6 a.m”.

Valul de uşurare dispăru, iar Suza chibzui: „Vai, Doamne, ce voi face acum?”

•

Nat Dickstein stătea tăcut. Purta pe cap o şapcă împrumutată de la un marinar, în timp ce căpitanul de pe *Stromberg* oficia slujba pentru cei decedaţi, ridicând tonul ca să acopere zgomotul vântului, al ploii şi al mării. Cadavrele înfăşurate în pânză erau aruncate rând pe rând peste balustradă, în apa învolburată: Abbas, Sharrett, Porush, Gibli, Bader, Remez şi Jabotinsky. Şapte din doisprezece muriseră. Uraniul era cel mai costisitor metal din lume.

Mai devreme, avusese loc o altă înmormântare. Patru fedaini rămăseseră în viaţă – trei răniţi şi unul care-şi pierduse autocontrolul şi se ascunsese – şi, după ce fuseseră dezarmaţi, Dickstein le permisese să-şi îngroape morţii. Ei aruncaseră în mare douăzeci şi cinci de trupuri. Fedainii oficiaseră ceremonia în grabă sub privirile – şi armele – vigilente ale israelienilor care supravieţuiseră. Ei înţelegeau această curtoazie ce trebuia oferită inamicilor, dar nu erau nevoiţi să le şi placă.

Între timp, căpitanul vasului *Stromberg* îşi adusese la bord toate documentele. Echipa de instalatori şi de tâmplari, care venise cu ei în caz că era nevoie să modifice motonava *Coparelli* pentru a o face asemănătoare cu *Stromberg,* se apucase să repare stricăciunile rămase în urma luptei. Dickstein le spuse să se concentreze la ce era vizibil pe punte. Când vor ajunge în port, se vor ocupa de celelalte. Se apucară să astupe găurile, să repare mobilierul şi să înlocuiască panourile din sticlă şi sistemele de prindere din metal cu piese de schimb luate de pe *Stromberg.* Un vopsitor coborî pe scară ca să îndepărteze numele *Coparelli* de pe carenă, pe care-l înlocui cu literele *S-T-R-O-M-B-E-R-G.* După ce termină, el începu să vopsească pereţii despărţitori reparaţi şi piesele din lemn de pe punte. Toate

bărcile de salvare de pe *Coparelli,* distruse în totalitate, fură ciopârţite, aruncate deoparte şi înlocuite cu cele de pe *Stromberg.* Noua pompă de ulei, pe care o transportase *Stromberg* la ordinele lui Koch, fu instalată în motorul motonavei *Coparelli.*

Munca fu oprită pentru funeralii. De îndată ce căpitanul rosti ultimele cuvinte, aceasta fu reluată. Motorul începu să huruie pe la sfârşitul după-amiezii. Dickstein şi căpitanul se aflau în cabina de comandă când fu ridicată ancora. Echipajul de pe *Stromberg* se acomodă repede pe noul vas, care era identic cu cel vechi. Căpitanul stabili ruta şi ordonă:

— Cu toată viteza înainte!

Mai era puţin până când avea să se termine totul, îşi zicea Dickstein. *Coparelli* dispăruse: din toate punctele de vedere, vasul pe care se afla el în acel moment era *Stromberg,* deţinut în mod legal de Savile Shipping. Israel va intra în stăpânirea uraniului şi nimeni nu va şti cum l-a obţinut. Fuseseră luaţi în calcul toţi cei implicaţi în operaţiune, cu excepţia lui Pedler, care rămăsese proprietarul legal al „prăjiturii galbene”. Era singurul care ar fi putut strica planul dacă ar fi devenit curios sau ostil. Papagopolous ar trebui să se ocupe de el: Dickstein îi ură succes în gând.

— Suntem pregătiţi, spuse căpitanul.

Expertul în explozive din camera hărţilor ridică pârghia de pe detonator, apoi toată lumea privi înspre vasul *Stromberg,* care fusese părăsit şi se afla la mai mult de un kilometru depărtare.

Se auzi un bubuit puternic şi înfundat, ca un tunet, şi *Stromberg* se rupse pe din două. Rezervoarele de combustibil luară foc şi noaptea furtunoasă fu luminată de o văpaie care se înălţă spre cer. Dickstein simţi exaltare şi o uşoară nelinişte la vederea acelui spectacol. *Stromberg* începu să se scufunde, încet la început, apoi din ce în ce mai repede. Pupa dispăru sub apă, urmată la câteva secunde de prova; hornul rămase o clipă deasupra apei, ca braţul ridicat al unui om care se îneca, pe urmă vasul se scufundă.

Dickstein schiţă un zâmbet şi se întoarse.

Auzi un sunet. La fel şi căpitanul. Se apropiară de partea laterală a cabinei de comandă şi priviră afară, după aceea înţeleseră.

Bărbaţii de pe punte aclamau.

•

Franz Albrecht Pedler şedea în biroul lui de la marginea oraşului Wiesbaden şi se scărpina în cap. Conţinutul telegramei primite de la Angeluzzi e Bianco din Genova, care fusese tradusă din italiană de secretara poliglotă a lui Pedler, era cât se poate de clar, dar, în acelaşi timp, de neînţeles.

AŞTEPTĂM CÂT MAI CURÂND INFORMAŢII REFERITOARE LA NOUA DATĂ ESTIMATIVĂ DE LIVRARE A PRĂJITURII GALBENE.

Din câte ştia Pedler, nu exista nicio problemă cu vechea dată estimativă de livrare, care era peste câteva zile. Reieşea evident că cei de la Angeluzzi e Bianco ştiau ceva, iar el, nu. Pedler le trimisese deja o telegramă transportatorilor.

S-A ÎNTÂRZIAT LIVRAREA PRĂJITURII GALBENE?

Era puţin supărat pe ei. Ar fi trebuit să-i informeze atât pe el, cât şi compania destinatară dacă ar fi existat întârzieri. Dar poate că italienii înţeleseseră greşit. În timpul războiului, Pedler îşi formase o părere despre italieni, şi anume că nu puteai avea încredere că ei făceau ceea ce li se spunea. Crezuse că se schimbaseră, însă poate că rămăseseră aceiaşi.

Stătea în faţa ferestrei, privind cum noaptea cădea peste micul grup de clădiri industriale. Aproape că-şi dorea să nu fi cumpărat uraniul. Târgul încheiat cu armata israeliană, semnat, sigilat şi livrat, va aduce profit companiei lui toată viaţa şi nu va mai fi nevoit să facă speculă.

Secretara intră în birou cu răspunsul de la transportatori, tradus deja:

COPARELLI *VÂNDUTĂ LA SAVILE SHIPPING DIN ZÜRICH CARE RĂSPUNDE ACUM DE MARFA DUMNEAVOASTRĂ. VĂ ASIGURĂM DE FIABILITATEA ACHIZIŢIEI.*

Apoi apărea numărul de telefon al companiei Savile Shipping şi următoarele cuvinte:

LUAŢI LEGĂTURA CU PAPAGOPOLOUS.

Pedler îi dădu înapoi telegrama secretarei.

— Te rog să suni la numărul acesta din Zürich şi să-mi faci legătura cu Papagopolous ăsta.

Ea se întoarse după câteva minute.

— Papagopolous va reveni cu un telefon.

Pedler se uită la ceas.

— Bănuiesc c-ar fi mai bine să aştept telefonul lui. Ar trebui să lămuresc situaţia dacă tot am început.

Papagopolous îl sună peste zece minute.

— Mi s-a comunicat că dumneavoastră răspundeţi acum de marfa mea de pe motonava *Coparelli.* Am primit o telegramă de la italieni în care mi se cerea o nouă dată de livrare – există întârzieri?

— Da, răspunse Papagopolous. Ar fi trebuit să fiţi informat. Îmi pare nespus de rău.

Deşi bărbatul vorbea o germană perfectă, era evident că nu era neamţ. De asemenea, era clar că nu-i părea nici rău.

— Pompa de ulei s-a stricat şi vasul a fost ancorat în larg. Luăm măsuri ca marfa dumneavoastră să fie livrată cât mai repede posibil.

— Şi ce ar trebui să le spun celor de la Angeluzzi e Bianco?

— Le-am zis că-i voi informa despre noua dată de livrare de îndată ce o voi afla şi eu, răspunse Papagopolous. Lăsaţi totul în seama mea, vă rog. Voi informa ambele părţi.

— Prea bine. La revedere!

„Ciudat”, se gândi Pedler când închise. Privind din nou pe geam afară, văzu că toţi muncitorii plecaseră. Parcarea destinată personalului era goală, cu excepţia Mercedesului său şi a Volkswagenului secretarei sale. Se încheiase programul de muncă, la naiba! Îşi îmbrăcă sacoul. Uraniul era asigurat. Dacă se pierdea, îşi va recupera banii. Stinse lumina din birou şi-i ţinu haina secretarei, apoi se urcă în maşină şi se duse acasă, la soţie.

•

Suza Ashford nu închise un ochi toată noaptea.

Încă o dată, viaţa lui Nat Dickstein era în pericol. Din nou, era singura persoană care-l putea avertiza. Însă de astă dată nu-i putea păcăli pe ceilalţi ca s-o ajute.

Trebuia s-o facă singură.

Era simplu. Va intra în cabina radio a vasului *Karla,* se va descotorosi de Aleksandr şi va lua legătura cu *Coparelli.*

„Nu voi reuşi, reflectă ea. Vasul e plin de agenţi KGB. Aleksandr este un tip masiv. Vreau să merg la culcare. Pentru totdeauna. Este imposibil. Nu voi reuşi. Of, Nathaniel!”

La ora patru dimineaţa, îşi trase pe ea o pereche de blugi, un pulover şi pelerina de ploaie, şi încălţă cizmele. Vârî sticla plină cu votcă, pe care o luase din popotă – „ca să mă ajute să dorm” – în buzunarul interior al pelerinei.

Trebuia să afle locaţia vasului *Karla.*

Urcă în cabina de comandă. Secundul îi zâmbi.

— Nu poţi dormi? o întrebă el în engleză.

— E prea mare suspansul, răspunse ea.

Afişă din nou acel zâmbet larg de însoţitoare de bord. „V-aţi legat centura de siguranţă, domnule? Uşoare turbulenţe, n-aveţi de ce să vă îngrijoraţi”.

— Unde ne aflăm?

El îi arătă pe hartă locul unde se aflau şi locaţia estimativă a motonavei *Coparelli.*

— Cum s-ar traduce asta în cifre?

Secundul îi spuse coordonatele, desigur, şi viteza cu care naviga *Karla.* Ea repetă cifrele odată cu voce tare şi de două ori în gând, încercând să le memoreze.

— Este fascinant, rosti ea entuziasmată. Toţi cei de pe vas au abilităţi deosebite... Crezi că vom ajunge la timp la *Coparelli*?

— Oh, da, răspunse bărbatul. Şi-apoi... *bum*!

Suza privi afară. Era întuneric beznă – nu se vedeau nici stelele, nici luminile vapoarelor. Vremea se înrăutăţea.

— Tremuri, zise secundul. Ţi-e frig?

— Da, răspunse ea, deşi nu din cauza frigului tremura. Când va veni aici colonelul Rostov?

— A ordonat să fie chemat la ora cinci.

— Cred că voi încerca să mai dorm o oră.

Ea coborî în cabina radio. Aleksandr se afla acolo.

— Nici tu nu poţi dormi? îl întrebă ea.

— Nu. Mi-am trimis secundul la culcare.

Ea se uită la echipamentul de transmisie.

— Nu mai asculţi mesajele de pe *Stromberg*?

— Semnalul s-a întrerupt. Fie au descoperit transmiţătorul, fie

au scufundat nava. Noi credem că au scufundat-o.

Suza se aşează şi scoase sticla cu votcă. Desfăcu capacul.

— Bea, îl îndemnă ea şi-i întinse sticla.

— Ţi-e frig?

— Puţin.

— Îţi tremură mâna.

El luă sticla şi şi-o duse la buze, trăgând o duşcă sănătoasă.

— Ah, mulţumesc.

Îi dădu înapoi sticla.

Suza luă o gură, ca să prindă curaj. Era votcă rusească tare şi-i ardea gâtlejul, dar avu efectul scontat. Înfiletă capacul şi aşteptă ca Aleksandr să-i întoarcă spatele.

— Povesteşte-mi despre viaţa din Anglia, spuse el ca să facă puţină conversaţie. Este adevărat că săracii mor de foame în timp ce bogaţii se îngraşă?

— Nu mulţi mor de foame, răspunse ea, apoi chibzui: „Întoarce-te, la naiba, *întoarce-te*! Nu pot face asta dacă stai cu faţa la mine". Însă există o mare discrepanţă, adăugă Suza.

— Sunt legi diferite pentru bogaţi şi săraci?

— Există o vorbă: „Legea le interzice atât celor bogaţi, cât şi celor săraci să fure pâine şi să doarmă sub poduri".

Aleksandr râse.

— În Uniunea Sovietică oamenii sunt egali, dar unii sunt privilegiaţi. Vei trăi în Rusia?

— Nu ştiu.

Suza desfăcu capacul sticlei şi i-o întinse din nou.

El trase o duşcă sănătoasă, apoi i-o dădu înapoi.

— În Rusia nu vei avea astfel de haine.

Timpul trecea prea repede, iar ea trebuia să acţioneze imediat. Se ridică în picioare, ca să ia sticla. Pelerina îi era descheiată în faţă. Postându-se în faţa lui, îşi dădu capul pe spate ca să bea din sticlă, ştiind că el se va holba la sânii ei obraznici. Îi îngădui să se uite bine la ei, pe urmă apucă strâns de sticlă şi-l lovi puternic în cap.

Se auzi o bufnitură dezgustătoare când aceasta îl nimeri. Bărbatul se zgâi la ea, uluit. Ea chibzui: „Trebuia să leşini!" Ochii lui nu se închideau. „Ce mă fac?" Ezită, apoi strânse din dinţi şi-l lovi din nou.

Aleksandr închise ochii şi se prăbuşi pe scaun. Suza îl apucă de picioare şi-l trase. Când bărbatul alunecă de pe scaun, se lovi

cu capul de pardoseală, lucru care o făcu să se înfioreze, pe urmă îşi zise: „Numai bine, va rămâne inconştient mai mult timp”.

Îl târî până în dreptul unui dulap. Respiraţia i se accelerase, atât din cauza fricii, cât şi a efortului. Scoase din buzunarul blugilor o bucată lungă de sfoară împletită pe care o luase de la pupa. Îi legă picioarele lui Aleksandr, apoi îl rostogoli şi-i legă mâinile la spate.

Trebuia să-l bage în dulap. Aruncă o privire înspre uşă. „Oh, Doamne, să nu intre cineva tocmai acum!” Îi vârî picioarele înăuntru, pe urmă încercă să ridice trupul moale. Era un bărbat gras. Reuşi doar pe jumătate, dar când încercă să-l bage în dulap, operatorul radio îi alunecă din mâini. Se puse în spatele lui, ca să încerce din nou. Îl luă de subsuori şi-l ridică. Metoda aceasta era mai bună: îi putea rezema greutatea de pieptul ei în timp ce-l apuca mai bine. Reuşi să-l ridice din nou pe jumătate, după aceea îşi încolăci braţele în jurul pieptului victimei şi se mişcă în lateral. Trebuia să intre în dulap cu el, să-i dea drumul, apoi să se elibereze de sub el.

Operatorul stătea în poziţie de şezut, cu spatele rezemat de un perete al dulapului, cu genunchii îndoiţi şi cu picioarele sprijinite de peretele opus. Îi verifică legăturile: erau strânse. Însă putea striga! Căută din priviri ceva cu care să-i astupe gura. Nu vedea nimic. Nu putea ieşi din încăpere ca să caute, deoarece el şi-ar fi putut reveni între timp. Nu găsi altă variantă decât chiloţii ei.

Părea că-i ia o veşnicie s-o facă. Trebuia să-şi dea jos cizmele împrumutate, blugii, să-şi scoată chiloţii, să-şi tragă din nou blugii pe ea, să încalţe cizmele, pe urmă să mototolească materialul din nailon şi să i-l vâre în gura moale.

Nu reuşea să închidă uşa dulapului.

— Dumnezeule! zise ea cu voce tare.

Cotul lui Aleksandr o împiedica să-l bage înăuntru. Mâinile lui legate se odihneau pe placajul de jos al dulapului şi, din cauza poziţiei lui, braţele îi erau îndoite în exterior. Indiferent cât împingea uşa, cotul n-o lăsa să se închidă. Într-un final, fu nevoită să intre în dulap şi să-l întoarcă puţin într-o parte, în aşa fel încât să stea rezemat într-un colţ. Bun, cotul lui nu mai era o piedică.

Îl privi îndelung. Cât timp rămâneau oamenii inconştienţi?

Habar n-avea. Ştia că trebuia să-l lovească din nou, dar îi era teamă să nu-l omoare. Se duse să ia sticla, ba chiar o ridică deasupra capului, însă îşi pierdu curajul în ultima clipă, puse sticla jos şi trânti uşa dulapului.

Se uită la ceasul de mână şi strigă dispreţuitoare: era 4:50. *Coparelli* va apărea în curând pe ecranul radar al vasului *Karla,* Rostov va veni acolo şi ea va rata ocazia.

Se aşeză la pupitrul unde se afla echipamentul radio, schimbă pe „TRANSMITE”, alese transmiţătorul care era deja conectat pe lungimea de undă a motonavei *Coparelli* şi se aplecă spre microfon.

— *Coparelli,* răspunde, te rog.

Aşteptă.

— *Coparelli,* răspunde, te rog.

Nimic.

— Lua-te-ar naiba, Nat Dickstein, *vorbeşte* cu mine! Nathaniel!

•

Nat Dickstein se afla în compartimentul din mijlocul motonavei *Coparelli* şi se holba la butoaiele cu minereu metalic nisipos care costase atât de mult. Nu păreau deosebite – erau nişte butoaie mari şi negre, marcate pe lateral cu cuvântul „PLUMBAT”. Ar fi vrut să deschidă unul şi să pipăie marfa, doar ca să vadă cum era, însă capacele erau sigilate.

Era deprimat. În loc să simtă o mare satisfacţie în urma victoriei, era trist. Nu se putea bucura că-i omorâse pe terorişti şi-şi jelea morţii.

Îşi reaminti lupta, aşa cum o făcuse în acea noapte de nesomn. Dacă i-ar fi spus lui Levi Abbas să deschidă focul de îndată ce ar fi urcat la bord, le-ar fi putut distrage atenţia fedainilor suficient timp cât Gibli să treacă peste balustradă fără să fie împuşcat. Dacă ar fi mers împreună cu trei oameni să preia controlul asupra cabinei de comandă cu grenade la începutul luptei, ar fi cucerit mai devreme popota şi ar fi fost cruţate nişte vieţi. Dacă... Desigur, ar fi procedat altfel dacă ar fi putut prevedea viitorul sau dacă ar fi fost mai înţelept.

Măcar Israelul va avea bombe atomice care s-o apere pentru totdeauna.

Nici măcar acest gând nu-l înveseli. În urmă cu un an ar fi fost în al nouălea cer. Dar pe vremea aia n-o cunoştea pe Suza

Ashford.

Auzi un zgomot şi-şi ridică privirea. Era ca şi când cineva fugea pe punte. Vreo criză nautică, fără îndoială.

Suza îl schimbase. Îl învăţase să aibă aşteptări mai mari de la viaţă decât o victorie în luptă. Atunci când anticipase acea zi, când se gândise cum se va simţi după ce va fi reuşit acea lovitură grandioasă, fusese mereu cu gândul la ea, imaginându-şi că-l aştepta undeva, gata să se bucure alături de el de victorie. Dar ea nu va fi acolo. Nu-l interesa nimeni altcineva. Nu exista nicio bucurie în a sărbători de unul singur.

Se holbase suficient de mult timp. În timp ce urca scara, se întreba ce va face tot restul vieţii. Ieşi pe punte. Un marinar se uită la el.

— Domnule Dickstein?

— Da. Ce vrei?

— V-am căutat peste tot, domnule... Este vorba despre radio, cineva vrea să ia legătura cu *Coparelli.* N-am răspuns, domnule, pentru că vasul ăsta n-ar trebui să fie *Coparelli,* nu? Însă ea spune...

— Ea?

— Da, domnule. Ea vorbeşte clar şi răspicat, nu în codul Morse. Pare să fie aproape. Şi e supărată. „Vorbeşte cu mine, Nathaniel”, aşa a zis, chestii de-astea, domnule.

Dickstein îl înşfacă de jachetă.

— Nathaniel? strigă el. A spus Nathaniel?

— Da, domnule, îmi pare rău, dacă...

Dar Nat o luase deja la fugă înspre cabina de comandă.

•

Vocea lui Nat Dickstein se auzi la radio:

— Cine cheamă *Coparelli*?

Suza amuţi brusc. Auzindu-i vocea, după toate prin câte trecuse, se simţea slabă şi neajutorată.

— Cine cheamă *Coparelli*?

Ea îşi recăpătă glasul:

— Oh, Nat, în sfârşit.

— Suza? Tu eşti, Suza?

— Da, da.

— Unde eşti?

Ea îşi adună gândurile.

— Sunt cu David Rostov pe o navă rusească numită *Karla.*

Notează.

Îi dădu coordonatele, traseul şi viteza aşa cum i le spusese secundul navei.

— Asta era la ora 4:10 dimineaţa. Nat, nava asta se va izbi de voi la ora 6 a.m.

— Se va izbi? De ce? Oh, înţeleg...

— Nat, mă pot surprinde în orice clipă, ce-ai de gând să faci, repede...

— Poţi crea o diversiune la exact 5:30?

— O diversiune?

— Să stârneşti un incendiu, să strigi „om la apă”, orice doar să-i ţii pe toţi ocupaţi câteva minute.

— Voi încerca...

— Străduieşte-te. Vreau ca toţi să alerge de colo-colo, fără ca niciunul să nu ştie exact ce se întâmplă sau ce să facă – sunt toţi din KGB?

— Da.

— În regulă, şi-acum...

Uşa cabinei radio se deschise. Suza apăsă întrerupătorul „TRANSMISIE” şi vocea lui Dickstein tăcu. Înăuntru intră David Rostov.

— Unde-i Aleksandr? întrebă el.

Suza încercă să zâmbească.

— S-a dus după cafea. M-a lăsat pe mine să am grijă de radio.

— Idiot nenorocit...

Începu să înjure în ruseşte când ieşi năvală pe uşă.

Suza schimbă întrerupătorul pe „RECEPŢIE”.

— Am auzit, zise Nat. Ar fi bine să te faci nevăzută până la 5:30.

— Aşteaptă! strigă ea. Ce-ai de gând să faci?

— Să fac? întrebă el. Vin după tine.

— Oh! exclamă ea. Oh, mulţumesc!

— Te iubesc.

Când Suza întrerupse comunicarea, printr-un alt dispozitiv începu să intre un mesaj în codul Morse. Tyrin trebuie să fi auzit fiecare cuvânt al conversaţiei pe care o avusese ea şi încerca să-l avertizeze pe Rostov. Uitase să-i spună lui Dickstein despre Tyrin.

Ar putea lua din nou legătura cu Nat, însă ar fi extrem de riscant, iar Tyrin îi va transmite mesajul lui Rostov în intervalul

de care ar avea nevoie oamenii lui Nat să scotocească motonava *Coparelli,* să-l găsească pe Tyrin şi să-i distrugă echipamentul. Când mesajul lui Tyrin va ajunge la Rostov, acesta va şti că Nat era pe drum şi se va pregăti.

Trebuia să blocheze mesajul.

De asemenea, trebuia să plece de acolo.

Ea hotărî să distrugă aparatul radio.

Cum? Bănui că toate firele se aflau în spatele panourilor. Va trebui să desprindă unul dintre panouri. Avea nevoie de o şurubelniţă. Repede, repede, înainte ca Rostov să renunţe să-l mai caute pe Aleksandr! Găsi trusa cu scule a operatorului radio într-un colţ şi alese o şurubelniţă mică. Deşurubă şuruburile din două colţuri ale panoului. Nerăbdătoare, vârî şurubelniţa în buzunar şi trase de panou cu mâinile. Înăuntru se aflau multe fire, întortocheate ca nişte spaghete. Strânse în pumn câteva şi le smulse. Nu se întâmplă nimic: trăsese prea multe deodată. Alese altul: acesta ieşi. Începu să tragă furioasă de fire până când desprinse vreo cincisprezece sau douăzeci. Cu toate acestea, mesajul în codul Morse continua să fie recepţionat. Goli sticla de votcă în interiorul aparatului radio. Mesajul se opri, iar luminile de pe panou se stinseră.

Se auzi o bufnitură din interiorul dulapului. Aleksandr începea să se dezmeticească. Ei bine, îşi vor da seama ce se întâmplase atunci când vor vedea că echipamentul radio nu mai funcţiona.

Suza închise uşa în urma ei.

Coborî scara şi ieşi pe punte, gândindu-se unde să se ascundă şi ce fel de diversiune să creeze. Nu mai avea rost să strige „om la apă” – cu siguranţă, n-o vor crede după ceea ce făcuse cu echipamentul radio şi cu operatorul lor. Atunci, să coboare ancora? Nu ştia de unde să înceapă.

Oare ce făcea Rostov în acel moment? Îl căuta pe Aleksandr în bucătărie, în popotă şi în cabina lui. Negăsindu-l, se va întoarce în cabina radio, apoi o va căuta pe ea.

El era o persoană meticuloasă. Va începe cu prora şi va merge înspre partea din spate, de-a lungul punţii principale, pe urmă va trimite un grup să verifice suprastructura şi un altul, nivelurile inferioare, punte cu punte, începând de sus în jos.

Care era cea mai de jos parte a vasului? Camera motoarelor. Acolo trebuia să se ascundă. Pătrunse înăuntru şi descoperi un tambuchi care ducea jos. Era cu piciorul pe prima treaptă a

scării, când îl văzu pe Rostov.

Şi el o zări.

Habar n-avea de unde îi veniseră următoarele cuvinte:

— Aleksandr s-a întors în cabina radio, mă întorc imediat.

Rostov încuviinţă din cap, încruntându-se, apoi o luă în direcţia cabinei radio.

Ea coborî două punţi şi ajunse în camera motoarelor. Mecanicul secund era de serviciu în acea noapte. O privi lung atunci când ea intră şi se apropie de el.

— Acesta este singurul loc cald de pe vas, zise ea, înveselită. Pot să-ţi ţin companie?

El părea intrigat şi răspunse rar:

— Nu ştiu... să vorbesc engleza... te rog.

— Nu vorbeşti engleza?

El clătină din cap.

— Mi-e frig, spuse ea, şi mimă un tremurat, pe urmă îşi întinse mâinile spre motorul care huruia. OK?

Bărbatul era mai mult decât bucuros că fata aceea frumoasă îi ţinea companie în camera motoarelor.

— OK, răspunse el, încuviinţând viguros din cap.

El continuă să se holbeze la ea, cu o expresie de încântare întipărită pe faţă, până când îşi dădu seama că poate ar trebui să dea dovadă de ospitalitate. Se uită în jurul lui, apoi scoase un pachet de ţigări din buzunar şi-i oferi una.

— Nu fumez de obicei, dar de data asta n-am să refuz, zise ea şi se servi cu o ţigară.

Mecanicul i-o aprinse. Ea îşi ridică privirea spre trapă, aşteptându-se, parcă, să-l vadă pe Rostov. Se uită la ceas. Nu putea fi deja 5:25! N-avea timp de gândire. „Diversiunea, începe diversiunea. Strigă «om la apă», aruncă ancora, declanşează un incendiu.

Să declanşeze un incendiu. Cu ce?

Benzină, trebuia să existe benzină sau motorină, sau ceva acolo, în camera motoarelor.

Se uită la motor. Pe unde intra benzina? Chestia aia era un amestec de tuburi şi ţevi. „Concentrează-te! Concentrează-te!” Şi-ar fi dorit să fi ştiut mai multe despre motorul maşinii ei. Cele două motoare erau identice? Nu, uneori acestea foloseau combustibil pentru camion. Ce fel de motor era acela? Se presupunea că era o navă rapidă, aşadar, poate că funcţiona pe

motorină. Îşi amintea vag că motoarele pe motorină erau mai scumpe, însă erau mai rapide. Dacă era un motor pe motorină, atunci era similar cu cel al maşinii ei. Existau, oare, cabluri care alimentau bujiile? Schimbase şi ea o bujie cândva.

Se uită mai bine. Da, semăna cu motorul maşinii ei. Existau şase bujii de la care porneau nişte cabluri care ajungeau la o placă de formă circulară semănând cu un distribuitor. Undeva, pe-acolo, trebuia să fie şi carburatorul. Combustibilul intra prin carburator. Acesta era o chestie mică şi uneori se bloca...

În difuzor răsună o voce care se răstea în ruseşte, iar mecanicul se apropie de ea. Era cu spatele la Suza.

Trebuia să acţioneze.

Văzu ceva de mărimea unei cutii de cafea, cu un capac fixat în mijloc de o piuliţă. Ar putea fi carburatorul. Se întinse peste motor şi încercă să desfacă piuliţa cu degetele. Aceasta nu se clinti. O ţeavă grea din plastic ducea la ea. O apucă şi trase de ea. În van. Îşi aminti că avea în buzunarul pelerinei de ploaie şurubelniţa lui Aleksandr. O scoase şi începu să lovească ţeava cu capătul ascuţit. Plasticul era gros şi dur. Suza împlântă cu toată forţa şurubelniţa în plastic. Reuşi să facă o tăietură mică în suprafaţa ţevii. Vârî vârful şurubelniţei în crăpătură, încercând s-o lărgească.

Când mecanicul ajunse lângă difuzor, începu să vorbească în ruseşte.

Suza simţi cum şurubelniţa străpungea plasticul. O trase afară. Lichidul incolor ţâşni prin gaura mică, iar în aer se simţi mirosul inconfundabil de benzină. Aruncă şurubelniţa şi o luă la fugă înspre scară.

Îl auzi pe inginer răspunzând afirmativ în ruseşte şi încuviinţând din cap la o întrebare adresată prin difuzor. Urmă un ordin. Vocea era furioasă. Când ajunse la baza scării, Suza aruncă o privire peste umăr. Expresia zâmbitoare de pe faţa mecanicului lăsase locul uneia maliţioase. Începu să urce scara în timp ce acesta traversa în fugă camera motoarelor după ea.

Când ajunse în capul scării, ea se întoarse. Văzu pata de combustibil întinzându-se pe pardoseală şi pe mecanic punând piciorul pe prima treaptă a scării. Ea mai ţinea în mână ţigara pe care i-o dăduse el. O aruncă înspre motor, ţintind înspre locul unde combustibilul ţâşnea din ţeavă.

Nu mai aşteptă s-o vadă aterizând. Continuă să urce pe scară.

Ieşise cu capul şi cu umerii pe puntea următoare, când se auzi un şuierat puternic, apoi o lumină roşie intensă şi un val de căldură venind de jos. Suza ţipă când i se aprinseră pantalonii şi simţi cum îi arde pielea de pe picioare. Sări de pe scară şi se rostogoli. Se chinui să-şi scoată pelerina şi şi-o înfăşură în jurul picioarelor. Reuşi să stingă flăcările, dar o durea îngrozitor.

Simţea că se va prăbuşi. Ştia că, dacă se va întinde, va leşina, iar durerea va dispărea, dar trebuia să se îndepărteze de foc şi să ajungă într-un loc unde s-o găsească Nat. Se strădui să se ridice. Picioarele parcă îi ardeau în continuare. Când privi în jos, văzu cum cădeau mici bucăţi ca de hârtie arsă şi se întrebă dacă erau bucăţi din pantaloni sau de piele arsă.

Făcu un pas.

Putea merge.

Străbătu pasarela împleticindu-se. Alarma de incendiu începu să răsune pe vas. Suza ajunse la capătul pasarelei şi se rezemă de scară.

Sus, trebuia să ajungă sus.

Îşi ridică un picior, şi-l aşeză pe prima treaptă şi începu cel mai lung urcuş din viaţa ei.

Capitolul 18

Pentru a doua oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, Nat Dickstein înfrunta valurile dezlănţuite într-o barcă mică, pentru a urca la bordul unui vas care aparţinea inamicului. Era îmbrăcat ca înainte: vestă de salvare, pelerină de ploaie şi încălţat cu cizme; şi înarmat tot ca înainte cu mitralieră, pistol şi grenade. Însă de astă dată era singur şi înspăimântat.

Existase o discuţie la bordul motonavei *Coparelli* în legătură cu măsurile care trebuiau luate după mesajul radio venit de la Suza. Căpitanul, Feinberg şi Ish ascultaseră dialogul dintre Dickstein şi Suza. Văzuseră bucuria de pe chipul lui Nat şi trăseseră concluzia că judecata lui era influenţată de implicarea personală.

— E o capcană, spuse Feinberg. Nu ne pot prinde, aşa că vor să ne întoarcem şi să luptăm.

— Îl cunosc pe Rostov, zise Dickstein, înfierbântat. Este exact tactica pe care o aplică: îţi acordă un scurt răgaz, apoi acţionează. Ideea asta de a se izbi în noi este clar a lui.

Feinberg se înfurie.

— Acesta nu e un joc, Dickstein!

— Ascultă, Nat, interveni Ish, pe un ton mai împăciuitor, haide să ne vedem de drum şi să ne pregătim de luptă când ne vor ajunge din urmă. Ce avem de câştigat dacă vom trimite o echipă la bord?

— Nu vorbeam despre o echipă. Mă voi duce singur.

— Nu fi prost, spuse Ish. Dacă mergi tu, mergem şi noi... nu poţi doborî un vas de unul singur.

— Uite care-i treaba, zise Dickstein, încercând să-i împace. Dacă voi reuşi, *Karla* nu va ajunge niciodată din urmă acest vas. Dacă nu voi izbuti, voi veţi putea lupta când *Karla* va ajunge la voi. Iar în cazul în care *Karla* nu va reuşi să vă ajungă din urmă şi este doar o capcană, atunci voi fi singurul care va cădea în ea. Este cea mai bună variantă.

— Nu prea cred, îl contrazise Feinberg.

— Nici eu, îl susţinu Ish.

— Ei bine, eu cred, zâmbi Dickstein. Este viaţa mea, şi-apoi

sunt ofiţerul superior aici şi este decizia mea, aşa că, la naiba cu voi!

Prin urmare, se îmbrăcă şi se înarmă, iar căpitanul îi arătă cum să folosească radioul de pe şalupă şi cum să menţină cursul de interceptare cu *Karla.* Apoi lăsară şalupa la apă. Nat coborî în ea şi se îndepărtă.

Era îngrozit de ideea că trebuia să învingă o navă plină cu agenţi KGB de unul singur, i se părea imposibil. Dar nu acesta era planul lui. Nu se va lupta cu niciunul dintre ei dacă va putea. Va urca la bord, se va ascunde până când Suza va începe diversiunea, pe urmă o va căuta. După ce o va găsi, vor coborî de pe *Karla* şi vor fugi. Avea la el o mină magnetică mică, pe care o va fixa de partea laterală a vasului înainte să urce la bord. Indiferent dacă va reuşi sau nu să scape, ori că toată povestea era o capcană sau era reală, vasul *Karla* va avea o gaură în partea lui laterală suficient de mare încât să-l oprească să ajungă din urmă motonava *Coparelli.*

Era convins că nu era vorba despre o capcană. Ştia că ea se afla acolo, în mâinile lor şi că fusese obligată să-i ajute, ştia că ea îşi riscase viaţa ca s-o salveze pe a lui. Ştia că ea îl iubea.

Tocmai de aceea era îngrozit.

Brusc, el îşi dori să trăiască. Setea de sânge dispăruse: nu mai voia să-şi omoare inamicii, să-l înfrângă pe Rostov, să încurce planurile fedainilor sau să păcălească serviciul egiptean de contrainformaţii militare. Voia s-o găsească pe Suza, s-o ducă teafără acasă şi să-şi petreacă tot restul vieţii alături de ea. Îi era teamă să nu moară.

Se concentră la condusul şalupei. Nu era uşor să localizezi vasul *Karla* pe timpul nopţii. Putea menţine o rută constantă, însă trebuia să estimeze şi să ţină cont de vântul şi de valurile care-l purtau în lateral. După un sfert de oră, ştiu că ar fi trebuit să ajungă la vas, dar acesta nu era nicăieri. Începu să se deplaseze în zigzag, întrebându-se cu disperare cât de departe se abătuse de la traseu.

Tocmai se gândea să-i contacteze pe cei de pe *Coparelli*, ca să-i dea noi coordonate, când, brusc, *Karla* apăru în noapte lângă el. Vasul se deplasa mai repede decât şalupa lui. Trebuia să ajungă la scara de la prova, înainte ca vasul să treacă şi, în acelaşi timp, să evite o coliziune. Dickstein lansă şalupa în faţă, ferindu-se din calea vasului *Karla,* care venea înspre el, apoi se

întoarse, îndreptându-se ţintă spre el, în timp ce vasul se înclina în partea cealaltă.

Îşi legase deja frânghia în jurul taliei. Ajungea până la scară. Setă motorul şalupei în modul inactiv, păşi pe marginea ei şi sări. *Karla* începea să se încline în faţă când el ateriză pe scară. Se ţinu strâns de ea, în timp ce prora se scufundă în valuri. Apa îi ajunse până la mijloc, apoi până la umeri. Luă o gură de aer când se scufundă. I se părea că se afla sub apă de o veşnicie. *Karla* continua să se scufunde. Când simţi că-i explodează plămânii, vasul ezită, pe urmă, într-un final, începu să se ridice, iar momentul acela părea încă şi mai lung. În cele din urmă, ieşi la suprafaţă şi trase aer în piept de câteva ori. Urcă sleit câteva trepte, îşi desfăcu frânghia din jurul taliei şi o legă de scară, securizând şalupa de navă, ca să nu se îndepărteze. Mina magnetică atârna de o frânghie pe care o ţinea peste umeri. O scoase şi o fixă de carena vasului.

Uraniul se afla în siguranţă.

Îşi dezbrăcă pelerina şi urcă scara.

Sunetul pe care-l scotea motorul şalupei era acoperit de vuietul vântului, mugetul mării şi de huruitul motoarelor navei, totuşi ceva trebuie să-i fi atras atenţia bărbatului care se uită peste balustradă tocmai în momentul în care Dickstein ajunse la nivelul punţii. Preţ de o secundă, bărbatul se holbă la Dickstein, uluit. Apoi Nat îşi întinse mâna ca să fie tras, în timp ce trecea peste balustradă. În mod mecanic şi dintr-un instinct firesc de a ajuta un om aflat la ananghie, celălalt bărbat îl apucă de braţ. Dickstein îşi trecu un picior peste balustradă, prinse cu mâna braţul întins şi-l aruncă pe bărbat peste bord, în mare. Strigătul lui fu purtat de vânt. Nat îşi trecu şi celălalt picior peste balustradă şi se ghemui pe punte.

Nimeni nu părea să fi observat incidentul.

Karla era o navă mult mai mică decât *Coparelli.* Avea o singură suprastructură, amplasată la mijloc, înaltă cât două punţi. Nu existau macarale. La prora se afla o trapă mare peste cala din faţă, însă nu exista nicio trapă la pupa: cabinele echipajului şi camera motoarelor ocupau, probabil, tot spaţiul de sub punte la pupa, concluzionă el.

Se uită la ceas. Era 5:25. Diversiunea Suzei trebuia să înceapă în orice clipă, dacă va reuşi s-o facă.

Începu să păşească de-a lungul punţii. Felinarele de pe navă

răspândeau o lumină difuză. Asta îl ajuta, deoarece membrii echipajului ar fi trebuit să se uite mai bine, ca să se asigure că nu era unul dintre ei. Îşi scoase cuţitul din teaca prinsă la curea: nu voia să-şi folosească arma decât dacă va fi nevoit, fiindcă zgomotul ar fi stârnit zarvă.

Când ajunse la nivelul suprastructurii, se deschise o uşă, aruncând o rază de lumină galbenă pe puntea udată de ploaie. Dickstein se ascunse după colţ, lipindu-se de peretele despărţitor. Auzi doi inşi care vorbeau în rusă. Uşa se trânti, iar vocile se estompară când cei doi bărbaţi o luară înspre pupa prin ploaie.

Aflat la adăpostul suprastructurii, se duse înspre babord şi continuă înspre pupa. Se opri la colţ şi, privind cu precauţie în jur, îi văzu pe cei doi bărbaţi traversând duneta şi vorbind cu un al treilea bărbat de la pupa. Fu tentat să-i elimine pe toţi trei cu o rafală de mitralieră – trei bărbaţi, adică, probabil, o cincime din inamici –, dar se răzgândi: era prea devreme, deoarece diversiunea Suzei nu începuse, iar el habar n-avea unde se afla ea.

Cei doi bărbaţi străbătură puntea la tribord şi se făcură nevăzuţi înăuntru. Dickstein se apropie de bărbatul de la pupa, care se pare că era de cart. Bărbatul i se adresă în ruseşte. Nat bombăni ceva nedesluşit, bărbatul îi răspunse printr-o întrebare, apoi Dickstein se află suficient de aproape ca să se năpustească asupra lui şi să-i taie gâtul.

Aruncă trupul peste bord şi făcu apoi cale întoarsă. Doi morţi, iar ei tot nu ştiau că el se afla la bord. Se uită la ceas. Acele fosforescente indicau ora 5:45. Era timpul să intre.

Deschise o uşă şi văzu un culoar pustiu şi un tambuchi care ducea în sus, probabil înspre cabina de comandă. Urcă scara.

Din cabina de comandă răzbăteau voci. Ajuns în capul scărilor, văzu trei bărbaţi: căpitanul, secundul şi sublocotenentul, bănui el. Secundul ţipa în difuzor. Drept răspuns, se auzea un sunet ciudat. Când Dickstein îşi ridică arma, căpitanul trase de o manetă, iar alarma răsună pe vas. Nat apăsă pe trăgaci. Zgomotul puternic al împuşcăturii fu înăbuşit parţial de mugetul alarmei de incendiu. Cei trei bărbaţi fură ucişi pe loc.

Dickstein coborî repede scara. Alarma trebuia să însemne că Suza începuse diversiunea. Nu mai trebuia decât să rămână în

viaţă până o găsea.

Tambuchiul de la cabina de comandă atingea puntea la intersecţia dintre două pasarele – una laterală, pe care o folosise Dickstein, şi alta aflată de-a lungul suprastructurii. Drept răspuns la alarmă, uşile se deschideau şi oamenii ieşeau pe ambele pasarele. Niciunul nu părea să fie înarmat: era o alarmă de incendiu, nu o chemare la posturile de luptă. Nat se hotărî să joace la cacealma şi să tragă doar dacă nu-i va reuşi planul. O luă în pas alert de-a lungul pasarelei centrale, croindu-şi drum printre bărbaţi şi strigând: „Faceţi loc!” în germană. Aceştia se holbau la el, neştiind cine era sau ce făcea, doar că părea să aibă autoritate şi că izbucnise un incendiu. Unul sau doi vorbiră cu el. Dickstein îi ignoră. Se auzi un ordin răstit de undeva şi bărbaţii începură să se mişte cu un scop. Nat ajunse la capătul pasarelei, lângă scară, când ofiţerul care dăduse ordinul îşi făcu apariţia şi arătă cu degetul înspre el, strigând o întrebare.

Nat sări de pe scară.

Pe puntea inferioară, lucrurile păreau să fie mai bine organizate. Bărbaţii fugeau într-o singură direcţie, înspre pupa, iar trei bărbaţi, sub atenta supraveghere a unui ofiţer, scoteau un echipament împotriva incendiului. Acolo, în locul unde pasarela se lărgea pentru a oferi accesul la furtunuri, Dickstein văzu ceva care-l făcu să-şi piardă autocontrolul o fracţiune de secundă şi să fie cuprins de o furie oarbă.

Suza şedea pe jos, cu spatele rezemat de peretele despărţitor. Picioarele îi erau întinse în faţă, iar pantalonii sfâşiaţi. Îi vedea pielea arsă şi înnegrită prin materialul rupt. Dickstein auzi vocea lui Rostov, care ţipa la ea, încercând să acopere zgomotul alarmei.

— Ce i-ai spus lui Dickstein?

Nat sări de pe scară pe punte. În faţă îi apăru o mână. Îl doborî pe intrus aplicându-i o lovitură cu cotul în faţă şi se năpusti asupra lui Rostov.

Deşi era furios, îşi dădu seama că nu-şi putea folosi arma în acel spaţiu îngust cât timp Rostov se afla atât de aproape de Suza. Şi-apoi, voia să-l omoare pe bărbat cu mâinile goale.

Îl apucă pe Rostov de umeri şi-l întoarse. Rostov îi văzu faţa.

— Tu!

Dickstein îl lovi mai întâi în stomac. Fu o lovitură atât de puternică, încât îl făcu pe bărbat să se îndoaie şi să gâfâie. Când

Rostov îşi lăsă capul în jos, Nat îl lovi tare cu genunchiul în bărbie, rupându-i maxilarul. Apoi, fără să se oprească, îşi adună toate forţele şi-i aplică o lovitură de picior în gât, rupându-i-l şi trimiţându-l cu spatele în peretele despărţitor.

Înainte ca Rostov să apuce să se prăbuşească, Dickstein se răsuci repede, se lăsă într-un genunchi, îşi trase arma de pe umăr şi, ştiind că Suza se afla în spatele lui, deschise focul asupra celor trei bărbaţi care-şi făcuseră apariţia pe pasarelă.

Se răsuci din nou şi o ridică pe Suza încercând să nu-i atingă carnea arsă. Avea la dispoziţie o clipă să se gândească. Era evident că incendiul izbucnise la pupa, direcţia înspre care fugiseră toţi bărbaţii. Dacă ar fi mers în faţă, existau şanse mai mici să fie văzut.

Aşadar, fugi de-a lungul pasarelei, apoi urcă scara cu ea în braţe. Îşi dădea seama după cum îi simţea trupul pe umeri că Suza nu-şi pierduse cunoştinţa. Păşi de pe scară pe puntea principală, găsi o uşă şi ieşi afară.

Pe punte, situaţia era confuză. Un bărbat trecu în fugă pe lângă el, către pupa; un altul, fugea în direcţia opusă. Cineva se afla la prora. Jos, la pupa, un bărbat zăcea întins pe punte, iar alţi doi stăteau aplecaţi deasupra lui. Părea să fi fost rănit de flăcări.

Dickstein fugi înspre scara pe care o folosise ca să urce la bord. Îşi aşeză arma pe umăr, îi schimbă uşor poziţia Suzei pe umărul celălalt şi trecu peste balustradă.

Când aruncă o privire pe punte în timp ce cobora, ştiu că fusese văzut.

Una era să vezi un străin la bordul vasului, să te întrebi cine era şi să amâni să-i pui întrebări, deoarece suna alarma de incendiu, şi altceva să vezi pe cineva părăsind vasul cu un trup pe umăr.

N-ajunsese încă la jumătatea scării, când ei deschiseră focul asupra lui.

Un glonţ îi şuieră pe lângă ureche şi se implântă în carenă. Când îşi ridică privirea, văzu trei bărbaţi aplecaţi peste balustradă, doi dintre ei cu pistoale în mâini. Ţinându-se de scară cu mâna stângă, îşi luă arma cu mâna dreaptă, o îndreptă în sus şi trase. Nu nimeri, iar bărbaţii se dădură în spate.

Îşi pierdu echilibrul.

Când prora vasului se ridică, Nat se legănă la stânga, îşi scăpă

arma în mare şi se prinse de scară cu mâna dreaptă. Piciorul drept îşi pierdu echilibrul pe treaptă, după aceea, spre groaza lui, Suza începu să-i alunece de pe umăr.

— Ţinte-te de mine! ţipă el, nemaifiind sigur dacă mai era sau nu conştientă.

Simţi cum ea se apucă strâns cu mâinile de puloverul lui. Totuşi continua să alunece, iar greutatea corpului ei dezechilibrat îl trăgea şi mai mult spre stânga.

— Nu! ţipă el.

Ea alunecă de pe umărul lui şi plonjă în mare.

Dickstein se întoarse, zări şalupa şi sări, aterizând cu o zdruncinătură în interiorul ambarcaţiunii.

El îi striga numele, cercetând din priviri marea tulbure din jurul lui, trecând când într-o parte a şalupei, când în cealaltă. Disperarea îi creştea cu fiecare secundă cu care ea nu ieşea la suprafaţă. Apoi auzi un ţipăt peste vuietul vântului. Întorcându-se în direcţia de unde răzbătea strigătul, îi văzu capul deasupra apei, între partea laterală a şalupei şi carena vasului *Karla.*

Îi era imposibil să ajungă la ea.

Suza ţipă din nou.

Şalupa era legată de *Karla* cu o frânghie, iar o mare parte era adunată grămadă pe puntea vasului. Dickstein tăie frânghia cu cuţitul, dând drumul capătului legat de scara vasului şi aruncând celălalt capăt înspre Suza.

Când ea se întinse după frânghie, marea se umflă din nou, înghiţind-o.

Cei de pe puntea vasului începură să tragă din nou cu armele peste balustradă.

El ignora focurile de armă.

Cerceta din priviri marea. Având în vedere că vasul şi şalupa se legănau şi se deplasau în direcţii diferite, şansele unei coliziuni erau relativ mici.

După câteva secunde, care părură o veşnicie, Suza ieşi din nou la suprafaţă. Nat îi aruncă frânghia. De astă dată, ea reuşi s-o prindă. Dickstein începu să tragă încet, aducând-o din ce în ce mai aproape, apoi se aplecă peste marginea şalupei şi o apucă de încheieturi.

O prinse şi n-avea de gând să-i mai dea drumul. O trase în interiorul şalupei. Deasupra, mitralierele continuau să împroaşte cu gloanţe. Dickstein băgă maneta şalupei în viteză şi se lăsă

peste Suza, acoperind-o cu trupul lui. Şalupa se îndepărtă de vas, necontrolată, plutind pe valuri ca o placă de surf.

Focurile de armă încetară. Nat privi în urmă. Vasul *Karla* nu se mai zărea.

O întoarse încet pe Suza, temându-se pentru viaţa ei. Ea avea ochii închişi. Dickstein apucă de volanul şalupei, se uită la busolă şi stabili un traseu aproximativ. Porni echipamentul de transmisie al şalupei şi luă legătura cu *Coparelli.* În timp ce aştepta să i se răspundă, o ridică pe Suza înspre el şi o legănă în braţe.

Peste mare se auzi un bubuit înăbuşit, asemenea unei explozii îndepărtate: mina magnetică.

Cei de pe *Coparelli* îi răspunseră.

— *Karla* a luat foc. Întoarceţi-vă după mine. Pregătiţi infirmeria pentru fată – a suferit arsuri grave, îi înştiinţă Nat.

Aşteptă răspunsul din partea lor, pe urmă întrerupse convorbirea şi se uită la faţa inexpresivă a Suzei.

— Nu muri, zise el. Te rog, nu muri.

Ea îşi deschise ochii şi se uită la el, chinuindu-se să vorbească. El îşi lăsă capul în jos.

— Tu eşti cu adevărat?

— Eu sunt, răspunse Dickstein.

Ea zâmbi slab.

— Voi supravieţui.

Se auzi o explozie puternică. Focul cuprinsese rezervoarele cu combustibil ale vasului *Karla.* Cerul fu luminat pentru câteva clipe de o văpaie intensă, văzduhul se umplu de un zgomot asurzitor, iar ploaia încetă. Zgomotul şi lumina se stinseră, la fel şi *Karla.*

— S-a scufundat, îi spuse Dickstein şi o privi cuprins de emoţie.

Deşi avea ochii închişi şi-şi pierduse din nou cunoştinţa, zâmbetul de pe faţa Suzei nu dispăruse.

Epilog

Nathaniel Dickstein demisionă din Mossad, iar numele lui deveni legendar. Se căsători cu Suza, cu care se întoarse în kibuţ, unde aveau grijă de struguri ziua şi făceau dragoste jumătate din noapte. În timpul liber, el organiza campanii politice pentru schimbarea legilor, astfel încât copiii lui să fie catalogaţi drept evrei; sau, mai bine încă, să fie abolită catalogarea.

O vreme, ei n-avură copii. Erau pregătiţi să aştepte: Suza era tânără şi el nu se grăbea. Arsurile nu i se vindecaseră în totalitate. Uneori, după ce se urcau în pat, ea zicea: „Picioarele mele sunt oribile”, iar el îi săruta genunchii şi-i spunea: „Sunt frumoase, mi-au salvat viaţa”.

Când izbucni Războiul de Iom Kipur şi forţele armate israeliene fură luate prin surprindere, Pierre Borg fu învinuit pentru lipsa de informaţii şi-şi dădu demisia. Adevărul era mai complicat. Vina aparţinea unui ofiţer de contrainformaţii rus, David Rostov, un bărbat cu aspect bătrânicios, care era nevoit să poarte un guler cervical tot restul vieţii. Se dusese la Cairo şi, începând cu interogarea şi moartea agentului israelian Towfik de la începutul anului 1968, anchetase toate evenimentele petrecute în acel an şi concluzionase că arabul înalt care-l interogase şi omorâse pe Towfik, Kawash, era agent dublu. În loc să dispună judecarea şi spânzurarea lui Kawash pentru spionaj, Rostov le arătase egiptenilor cum să-i ofere acestuia informaţii eronate, pe care Kawash, în naivitatea lui, le transmisese mai departe lui Pierre Borg.

Rezultatul fu acela că Nat Dickstein renunţă la pensionare şi preluă sarcinile lui Pierre Borg pe durata războiului. Luni, 8 octombrie 1973, el participă la o întrunire de urgenţă a Cabinetului. După trei zile de război, israelienii se confruntau cu probleme serioase. Egiptenii traversaseră Canalul Suez şi-i obligau pe israelieni să se retragă înapoi în Sinai, cu pierderi grele. Pe celălalt front, Înălţimile Golan, sirienii avansau, provocând din nou pierderi grele în tabăra israelită. Propunerea înaintată în faţa membrilor Cabinetului fu aceea de a lansa

bombe atomice în Cairo şi Damasc. Nici măcar cel mai înrăit dintre miniştri nu agreă această idee; însă situaţia era una disperată, iar americanii întârziau cu transportul aerian al armelor, lucru care ar fi putut salva situaţia.

Cei prezenţi la întrunire începură să accepte ideea de a folosi arme nucleare doar atunci când Nat Dickstein interveni în discuţie:

— Desigur, le-am putea *spune* americanilor că intenţionăm să lansăm aceste bombe – miercuri, să zicem – dacă nu se grăbesc cu transportul aerian...

Procedară întocmai.

•

Transportul aerian schimbă soarta războiului şi, ulterior, o întrunire de urgenţă similară avu loc în Cairo. Încă o dată, nimeni nu fu pentru un război nuclear în Orientul Mijlociu; din nou, politicienii strânşi în jurul mesei începură să se convingă unul pe celălalt că nu exista alternativă, şi, iarăşi, propunerea fu înlăturată de o intervenţie neaşteptată.

De astă dată, armata fu cea care interveni. Ştiind de propunerea care urma a fi înaintată Cabinetului întrunit, armata verifică forţa de atac nuclear pregătită în cazul unei decizii favorabile. Ea descoperi că plutoniul din bombe fusese scos şi înlocuit cu pilitură de fier. Se presupuse că ruşii fuseseră făptaşii, deoarece aceştia scoseseră din funcţiune în mod misterios reactorul nuclear din Qattara înainte să fie expulzaţi din Egipt în 1972.

În seara aceea, unul dintre miniştri vorbi cu soţia lui vreo cinci minute, înainte să adoarmă în fotoliu.

— S-a terminat, îi spuse el. Israelul a câştigat... pe veci. Ei au bomba, iar noi nu, iar acest singur aspect va schimba cursul istoriei în regiunea noastră pentru restul secolului.

— Cum rămâne cu refugiaţii palestinieni? întrebă soţia lui.

Ministrul ridică din umeri şi-şi aprinse ultima pipă pe acea zi.

— Îmi amintesc că am citit un articol în *Times*... trebuie să fi trecut cinci ani de-atunci, cred. Scria că Free Wales Army[18] pusese o bombă în sediul poliţiei din Cardiff.

— Ţara Galilor? se arătă mirată soţia lui. Unde-i Ţara Galilor?

— Face parte din Anglia, mai mult sau mai puţin.

— Îmi amintesc, zise ea. Au mine de cărbune şi coruri.

[18] Armata Ţării Galilor Libere. (n.tr.).

— Aşa e. Ştii când i-au cucerit anglo-saxonii pe galezi?

— Habar n-am.

— Nici eu, dar cred că au trecut mai bine de o mie de ani de-atunci, pentru că francezii normanzi i-au cucerit pe anglo-saxoni în urmă cu nouă sute de ani. Înţelegi? Au trecut o mie de ani, iar ei bombardează în continuare sediile de poliţie! Palestinienii vor ajunge ca galezii... Pot bombarda Israelul vreme de o mie de ani, însă tot învinşi vor rămâne.

Soţia se uită la el. Deşi trecuseră atâţia ani de când erau împreună, reuşea în continuare s-o surprindă. Ea crezuse că nu va mai auzi astfel de cuvinte din gura lui.

— Am să-ţi mai spun ceva, continuă el. Va trebui să facem pace. Este imposibil să mai câştigăm acum, prin urmare, trebuie să facem pace. Nu chiar acum; poate peste cinci sau zece ani. Dar va veni şi vremea aceea, iar atunci va trebui să merg la Ierusalim şi să spun: „Gata cu războiul”. S-ar putea să fiu apreciat pentru asta, după ce se va fi aşternut uitarea. Nu aşa m-am gândit să rămân în istorie, însă nu-i chiar atât de rău, la urma urmei. „Bărbatul care a adus pacea în Orientul Mijlociu”. Ce zici?

Soţia lui se ridică din fotoliu, traversă încăperea şi-i luă mâinile. Avea lacrimi în ochi.

— I-aş mulţumi lui Dumnezeu, răspunse ea.

•

Franz Albrecht Pedler muri în 1974, oarecum mulţumit. Avusese urcuşuri şi coborâşuri în viaţă – trăise, la urma urmei, în cea mai infamă perioadă din istoria naţiunii lui –, dar supravieţuise şi murise fericit.

Îşi dăduse seama ce se întâmplase cu uraniul. Într-o zi, la începutul anului 1969, compania lui primise un cec de două milioane de dolari semnat de A. Papagopolous, cu o declaraţie din partea companiei de transport maritim Savile, în care se menţiona: „Pentru marfa pierdută”. În ziua următoare, un reprezentant al armatei israeliene îi făcuse o vizită şi plătise pentru primul transport de produse de curăţat. Înainte să plece, reprezentantul armatei îi spusese:

— În ceea ce priveşte marfa pierdută, v-am fi recunoscători dacă nu veţi face investigaţii suplimentare.

Atunci, Pedler începu să înţeleagă.

— Şi dacă cei de la Euratom îmi vor pune întrebări?

— Spune-le adevărul, îi răspunse bărbatul. Marfa s-a pierdut, iar când ai încercat să afli ce s-a întâmplat cu ea, ai descoperit că Savile Shipping a dat faliment.

— Este adevărat?

— Da.

Exact acest lucru le spusese Pedler celor de la Euratom. Aceştia trimiseseră un anchetator pentru o întrevedere cu el şi Pedler le repetase povestea sugerată de reprezentantul armatei israeliene.

— Bănuiesc că în curând toate astea vor ajunge la urechile publicului larg, îi zisese el anchetatorului.

— Mă îndoiesc, îi replicase anchetatorul. Nu ne pune într-o lumină favorabilă. Nu cred că vom face cunoscută povestea dacă nu vom obţine mai multe informaţii.

Bineînţeles că nu obţinuseră mai multe informaţii; cel puţin nu cât timp trăise Pedler.

•

În 1974, de Iom Kipur, Suza Dickstein intră în travaliu.

Conform tradiţiei din acel kibuţ, copilul fu adus pe lume de tatăl lui, îndrumat şi încurajat de o moaşă care stătea deoparte.

De îndată ce-şi scoase capul, nou-născutul deschise gura şi începu să ţipe. Dickstein avea ochii înlăcrimaţi şi vederea înceţoşată. Ţinu în palmă capul copilaşului, se asigură că nu-i era înfăşurat cordonul ombilical în jurul gâtului şi spuse:

— Mai e puţin, Suza.

Suza mai împinse o dată, iar umerii copilaşului ieşiră la iveală, apoi restul corpului. Dickstein legă cordonul ombilical în două locuri şi-l tăie, pe urmă – tot conform tradiţiei locale – aşeză copilaşul în braţele mamei.

— Este bine? întrebă ea.

— E perfect, răspunse moaşa.

— Ce e?

— Oh, Doamne, nici măcar nu m-am uitat... e băiat, răspunse Nat.

— Cum îl va chema? Nathaniel? întrebă după o clipă Suza.

— Mi-ar plăcea să-l cheme Towfik, zise Dickstein.

— Towfik? Nu e nume arăbesc?

— Ba da.

— De ce? De ce Towfik?

— E o poveste mai lungă, răspunse el.

POST-SCRIPTUM

Daily Telegraph, Londra, 7 mai 1977:

ISRAELUL SUSPECTAT DE DETURNAREA
NAVEI CU URANIU
de Henry Miller din New York

Bănuiala că Israelul se află în spatele dispariţiei din larg, în urmă cu nouă ani, a transportului de uraniu suficient de mare cât să se fabrice 30 de arme atomice a fost dezvăluită ieri.

Autorităţile afirmă că incidentul a fost „o acţiune în stilul James Bond” şi că, deşi serviciile de contrainformaţii din patru ţări au investigat această dispariţie misterioasă, nu s-a aflat ce s-a întâmplat cu cele 200 de tone de minereu de uraniu care au dispărut...

Citat cu permisiunea *Daily Telegraph, Ltd.*

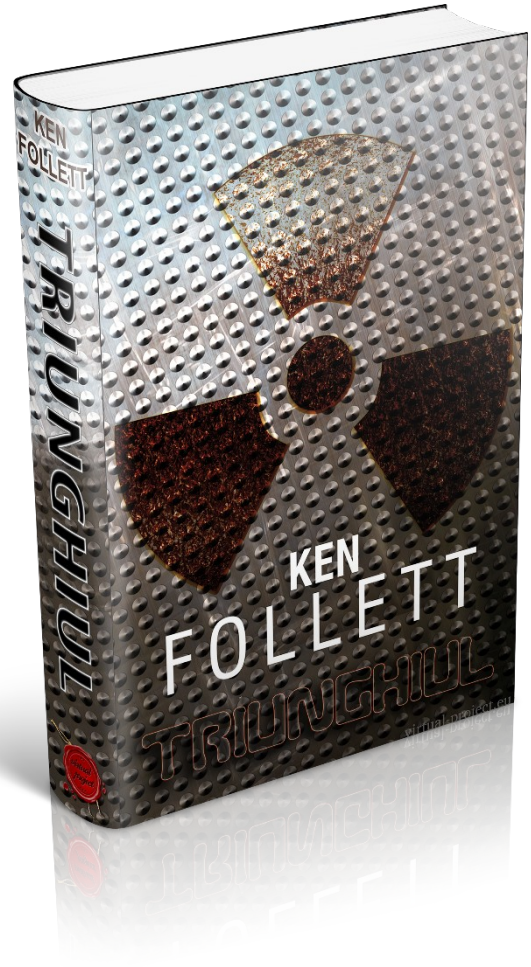

virtual-project.eu